

#1 *New York Times* bestselling author of *SHADOW DANCE*

C. Julie
Garwood

A NOVEL

Shadow
Music

ÂM NHẠC BÓNG TỐI

JULIE GARWOOD

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC:

LƯỚI TRUYỆN

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 39

Chương 40

Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Prologue

LƯỢC TRUYỆN

Vua John ra sắc lệnh Công nương Gabrielle xứ St. Biels phải rời khỏi quê hương Anh quốc của cô để kết hôn với một lãnh chúa Cao nguyên. Cô biết mình phải tuân lệnh và gói ghém đồ đạc đến Scotland cùng với đội cận vệ. Trên đường tới tu viện nơi dự định tiến hành lễ cưới, họ bắt gặp một nhóm người đang muốn chôn sống một kẻ khác. Cô đã giải cứu kẻ gần chết đó và bí mật mang anh ta đến tu viện.

Vì cô đến đó chờ để làm lễ kết hôn, hai nam tước đòi bại người Anh đang tranh giành để có được cô cũng đến tu viện. Nhưng vị lãnh chúa mà cô buộc phải cưới thì không. Ông ta bị sát hại trước khi tới nơi. Giờ hai nam tước đang tranh cãi xem ai là người thay mặt cho đức vua để quyết định tương lai của Gabrielle.

Lãnh chúa Colm MacHugh đến tu viện để đón em trai mình, người đã gần như bị chôn sống. Anh không khám phá ra người nào đã cứu em trai mình nên quyết định đưa vị linh mục đã giúp Liam hồi phục lại về vùng đất của anh để xem liệu anh có tìm hiểu được thêm gì nữa. Khi mệnh lệnh của hai nam tước người Anh đặt ra cho Gabrielle dẫn đến kết quả không mong đợi, anh liền giải cứu cho cô và đưa cô về với anh. Để đáp trả món nợ cũ, anh chấp thuận kết hôn với cô và trở thành người bảo hộ cho cô.

Shadow Music là cuốn tiểu thuyết lãng mạn, vì thế người đọc đều biết cuối cùng thì Colm và Gabrielle sẽ yêu thương nhau và cùng chống lại những thế lực đen tối vây quanh. Các nam tước dồn hết sức lực, đặc biệt là một kẻ trong số họ muốn “kho vàng ẩn” của St. Biel. Có cả những xung đột thị tộc tại Scotland – điều luôn luôn xuất hiện trong loại tiểu thuyết lãng mạn này.

Công nương Gabrielle có một cá tính mạnh mẽ. Cô không thắc mắc gì khi tuân lệnh nhà vua. Mặc dù vậy, cô sẽ sống cuộc sống của cô khi thấy phù hợp theo những hạn chế về mặt văn hóa và tín ngưỡng của thời bấy giờ. Colm nhanh chóng học được cách giải mã một số những từ ngữ của cô để biết cô sẽ làm điều mà cô thích. Colm là một vị lãnh chúa mạnh mẽ, điển hình và cũng là một chú rể bất đắc dĩ. Anh học được rằng cuộc hôn nhân này không phải là sự trói buộc như anh tưởng.

Chương 1

Wellingshire, nước Anh.

Công nương Gabrielle chỉ mới có 6 tuổi khi bị triệu đến bên giường người mẹ đang hấp hối. Hộ tống là người cận vệ trung thành, đằng sau là hai người lính hai bên, bước chân họ chậm rãi để cô bắt kịp khi họ trang trọng đi qua hàng lang dài. Âm thanh duy nhất chỉ là tiếng những đôi ủng dập xuống nền nhà bằng đá lạnh buốt.

Gabrielle đã được gọi đến giường mẹ nhiều lần đến nỗi cô bé không tài nào đếm nổi.

Chân bước và mái đầu cúi xuống, ánh nhìn dán chặt vào viên đá sáng bóng mà cô vừa tìm được. Mẹ sẽ rất thích nó. Đó là một viên đá đen tuyền với một đường sọc màu trắng mảnh mai lượn vòng quanh. Một bên mặt trơn nhẵn như bàn tay mẹ lúc vuốt ve khuôn mặt Gabrielle. Mặt bên xù xì như những cái chạm của cha cô.

Hàng ngày lúc hoàng hôn buông xuống, Gabrielle mang đến cho mẹ một món quà quý giá khác nhau. Hai ngày trước cô bé bắt được một con bướm. Đôi cánh của nó thật xinh đẹp, vàng óng xen lẫn những mảng màu tím biếc. Mẹ tuyên bố đó chính là chú bướm xinh đẹp nhất mà bà từng thấy trên đồi. Bà khen ngợi Gabrielle vì đã biết nâng niu một tạo vật của Chúa lúc bà tiến về phía cửa sổ và thả cho nó bay đi.

Ngày hôm qua Gabrielle hái những bông hoa ở ngọn đồi phía ngoài lâu đài. Hương cây thạch nam và mật ong vất vút quanh cô bé, và cô bé nghĩ mùi hương này thậm chí còn dễ chịu hơn cả mùi dầu thơm và nước hoa đặc biệt của mẹ cô. Gabrielle buộc một dải lụa xinh xắn quanh phần cuống bó hoa và cố gắng tạo thành một chiếc nơ đẹp, nhưng cô bé không biết cách và cuối cùng làm rối tung nó lên. Cô bé đã dỡ nó ra trước khi mang cả bó hoa đến cho mẹ mình.

Những hòn đá là những món quà quý ưa thích của Mẹ. Mẹ giữ một hộp đầy những viên đá mà Gabrielle thu nhặt cho bà và đặt nó trên bàn ngay cạnh giường, chắc Mẹ sẽ thích viên này nhất cho mà xem.

Gabriella không hề tỏ ra lo lắng về cuộc gặp gỡ ngày hôm nay. Mẹ đã hứa sẽ không đi tới thiên đường sớm, và mẹ chưa bao giờ thất hứa với cô.

Những vệt nắng trải dài trên những bức tường và sàn nhà lát đá lạnh buốt. Nếu như Gabrielle không bận rộn với viên đá của mình, cô bé sẽ thích được đuổi bắt theo bóng nắng và cố gắng giành lấy một vệt cho mình. Hành lang dài là một trong số những chốn đùa nghịch ưa thích của cô bé. Cô bé thích co chân nhảy lò cò từ viên nọ sang viên kia trên mặt đá lát sàn, và quay lại xem xem khoảng cách xa đến bao nhiêu trước khi ngã phịch xuống.

Thi thoảng cô bé nhắm chặt mắt, hai cánh tay giang rộng, và xoay tròn xoay tròn cho đến tận lúc loạng choạng ngã nhào xuống nền nhà, mặt mũi tối tăm đến nỗi những bức tường đá dường như bay lượn ngay trên đầu.

Nhưng thích nhất là được chạy dọc hành lang, đặc biệt khi cha có ở nhà. Ông là người đàn

ông to lớn, trang nghiêm, cao hơn bất kì chiếc cột chống nào trong nhà thờ. Cha cô sẽ gọi cô đến và chờ cô sà vào lòng ông. Rồi ông sẽ nhắc bổng cô lên trong vòng tay mình và nâng cô đến ngang đầu. Nếu đang ở khu sân trong, cô với hai bàn tay lên trời, cảm giác chạm vào được cả một đám mây. Cha lúc nào cũng vờ thả lỏng tay mình để cô tưởng ông sẽ làm cô rơi xuống. Cô biết ông sẽ không bao giờ làm thế, nhưng cô vẫn kêu thét lên thích thú. Cô bé quàng tay quanh cổ cha và bám thật chặt khi ông sai bước đến phòng mẹ. Khi tâm trạng cha đặt biệt vui vẻ, ông sẽ cất tiếng hát. Cha có một giọng hát dễ sợ, thỉnh thoảng Gabrielle cười rúc rích và bịt chặt lấy hai tai tỏ vẻ khiếp đảm cực kì, nhưng cô chưa bao giờ thực sự cười phá lên. Cô không muốn tổn thương đến những tình cảm dịu dàng của cha mình.

Hôm nay cha vắng nhà. Ông rời Wellingshire để đến thăm chú Morgan ở phía bắc nước Anh, và vài ngày tới cũng sẽ chưa về. Gabrielle không hề lo lắng. Nếu không có cha ở nhà, bà sẽ không chết.

Stephen, chỉ huy của đội cận vệ, mở cánh cửa phòng mẹ cô và vỗ về Gabrielle bước vào phòng bằng một cú thúc nhẹ qua vai. “Nào, Công nương,” anh hồi thúc.

Cô quay lại với một cái cau mày bất bình. “Cha nói anh phải gọi mẹ em là Công nương Geneieve, và gọi cháu là Lady Gabrielle chứ.”

“Ở nước Anh, em sẽ là Lady Gabrielle.” Anh đập nhẹ vào chòm lông trang trí trên chiếc áo dài của mình. “Nhưng ở St. Biel, em chính là công nương của chúng ta. Giờ thì đi đi nào, mẹ em đang đợi.”

Nhìn thấy Gabrielle, mẹ cô lên tiếng gọi. Giọng nói phát ra yếu ớt, còn mặt bà trông trắng bệch. Từ lúc cô bé nhớ được tới bây giờ, mẹ đã nằm trên giường rồi. Hai chân mẹ đã quên mất bước đi, bà giải thích với Gabrielle như thế, nhưng cô bé vẫn hy vọng, cầu nguyện rằng một ngày nào đó chúng sẽ nhớ ra. Nếu như điều nhiệm màu ấy xảy đến, mẹ hứa với Gabrielle rằng mẹ sẽ đứng chân trần trên nền nhà sạch sẽ để đếm gạch cùng với cô bé.

Và mẹ cũng sẽ khiêu vũ cùng với Cha.

Phòng ngủ chật ních toàn những người là người. Họ nhích thành một lối nhỏ giành cho cô. Vị mục sư, Cha Gartner, đang lẩm bẩm lời cầu nguyện của ông qua tiếng thì thầm gần hốc tường, và thầy thuốc, người lúc nào mặt mày cũng cau có và thích chọc lấy máu mẹ bằng những con đĩa nhày nhựa, đen sì, cũng có mặt. Gabrielle thầm biết ơn vì ông ta đã không đặt những con vật đó vào cánh tay mẹ ngày hôm nay.

Các tớ gái, người hầu và quản gia lảng vảng bên cạnh giường. Mẹ đặt khung thêu và chiếc kim của bà xuống, xua tay cho người hầu tránh sang một bên, và ra hiệu cho Gabrielle.

“Lại đây ngồi cạnh mẹ nào,” bà ra lệnh.

Gabrielle bước tới, trèo lên bục, và chìa hòn đá ra cho mẹ.

“Chà, đẹp quá,” mẹ thì thầm khi cầm lấy viên đá và cẩn thận quan sát nó. “Đây hẳn là viên đá đẹp nhất,” mẹ thêm vào với một cái gật đầu.

“Mẹ, lần nào con mang tới cho mẹ một viên đá mẹ đều nói thế. Lúc nào cũng là viên đẹp nhất.”

Mẹ cô chạm nhẹ vào cô bé. Gabrielle dịch tới gần hơn. “Mẹ không thể chết hôm nay được. Nhớ không? Mẹ hứa rồi.”

“Mẹ nhớ mà.”

“Cha sẽ rất giận dữ, vì mẹ không khỏe lên.”

“Lean closer, Gabrielle,” her mother said. “I have need to whisper.”

“Xích vào với mẹ, Gabrielle,” mẹ cô bé đáp. “Mẹ nói thầm thôi.”

Một tia sáng lóe lên trong mắt báo cho Gabrielle biết mẹ lại đang bắt đầu trò chơi của mình.

“Một bí mật ạ? Mẹ sẽ nói cho con biết?”

Đám đông tiến lại gần. Ai cũng hăm hở giỏng tai nghe lời bà sắp nói.

Gabrielle nhìn quanh phòng. “Mẹ, tại sao mọi người đều ở đây hết vậy?”

Mẹ hôn lên má cô bé. “Họ nghĩ mẹ biết nơi cất giấu kho báu, và hi vọng mẹ sẽ nói cho con nghe.”

Gabriella cười rúc rích. Cô bé rất thích trò chơi này. “Mẹ sẽ nói cho con chứ?”

“Không phải hôm nay,” mẹ trả lời.

“KHông phải hôm nay,” Gabrielle lặp lại để cho đám người tò mò đang vây xung quanh có thể nghe thấy.

Mẹ cô bé gắng gượng ngồi dậy. Một người hầu nhanh chóng tiến lại đặt thêm gối vào sau lưng bà. Ngay tức khắc thầy thuốc loan báo rằng sắc mặt bà đã khá hơn.

“Ta cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi,” bà lên tiếng. “Giờ hãy rời đi,” bà ra lệnh, giọng nói nhấn mạnh từng lời. “Ta muốn có phút giây riêng tư với con gái mình.”

Vị thầy thuốc nhìn như thể ông muốn cự lại, nhưng vẫn im lặng giải tán đám đông ra khỏi phòng ngủ. Ông ra hiệu cho hai người hầu gái ở lại bên trong. Những người khác đứng túm tụm bên ngoài để chờ lệnh của bà chủ.

“Có phải hôm nay mẹ khỏe hơn nhiều nên mới kể chuyện được cho con phải không?” Gabrielle hỏi.

“Phải,” bà đáp. “Con muốn nghe chuyện gì nào?”

“Câu chuyện về nàng công chúa,” Cô bé hăm hở lên tiếng.

Mẹ cô bé không hề ngạc nhiên. Lúc nào Gabrielle cũng đòi bà kể đúng một câu chuyện.

“Ngày xưa ngày xưa có một nàng công chúa sống ở vùng đất xa thật xa tên gọi là St. Biel,” mẹ cô bắt đầu. “Chỗ ở của nàng là một lâu đài màu trắng thật lộng lẫy nằm trên đỉnh một ngọn núi cao. Nhà vua trị vì nơi ấy là chú của nàng. Ngài đối với công chúa rất ân cần và nàng vô cùng hạnh phúc.”

Khi mẹ cô bé dừng lại, Gabrielle nôn nóng tiếp lời. “Mẹ là nàng công chúa đó.”

“Gabrielle, đúng như thế, con biết mà. Và đó là câu chuyện của cha và mẹ.”

“Con biết, nhưng con vẫn muốn nghe mẹ kể chuyện cơ.”

Mẹ cô bé tiếp tục. “Khi nàng công chúa đến tuổi trưởng thành, một giao kèo được lập với Nam tước Geoffrey vùng Wellingshire. Công chúa buộc phải cưới vị nam tước và sống với anh ta tại nước ANh.’

Vì bà biết rằng con gái mình thích nghe đoạn kể về lễ cưới, những bộ váy áo xúng xính, âm nhạc, thế là bà đi vào chi tiết. Cô con gái bé nhỏ vỗ hai tay vào nhau đầy hào hứng khi nghe đến bữa tiệc cưới long trọng, đặc biệt là lời miêu tả những chiếc bánh tạc nhân hoa quả cùng với những chiếc bánh ngọt nhân mật ong. Đến cuối câu chuyện, lời kể của người mẹ trở nên chậm chạp và nặng nề. Bà kiệt sức. Cô con gái bé nhỏ nhận thấy điều đó và , theo thói quen, cô lại bắt mẹ cô hứa sẽ không được chết hôm nay.

“Mẹ hứa. Giờ đến lượt con kể cho mẹ nghe câu chuyện mẹ đã dạy cho con đi nào.”

“Đúng y như mẹ dạy, phải không Mẹ? Và cũng y như mẹ của mẹ dạy mẹ phải không?”

Bà mỉm cười. “Từ từ một. Và con sẽ nhớ và lại kể cho con gái con một ngày nào đó để chúng biết về dòng dõi của chúng và vùng đất St. Biel.”

Gabrielle trở nên trịnh trọng, hai mắt cô bé nhắm lại đầy tập trung. Cô bé biết mình không được bỏ sót một từ nào trong toàn bộ câu chuyện. Đây là di sản của cô, và mẹ cô chắc chắn rằng một ngày nào đó cô sẽ hiểu ý nghĩa của câu chuyện này. Cô bé đặt hai tay lên lòng mình và rồi mở bừng mắt. Nhìn vào nụ cười khích lệ của mẹ, cô bé bắt đầu.

“Ngày xưa ngày xưa vào một năm nhiều bão lớn ập vào từ ngoài biển khơi...”

Chương 2

Ở nước Anh ai mà chẳng biết đến mối thù truyền kiếp giữa hai người là Nam tước Coswold xứ Axholm, một trong những cố vấn thân cận nhất của Vua John, và Nam tước Percy xứ Werke, cũng được coi là bạn và là thân cận của nhà vua. Suốt mười năm trời nay, cả hai đều tìm mọi cách để tiêu diệt lẫn nhau. Cuộc cạnh tranh giữa hai người vô cùng khắc nghiệt. Kẻ này đều muốn giàu có hơn, quyền lực hơn, uy lực hơn kẻ kia và chắc chắn là muốn được nhà vua tín nhiệm hơn. Hai người ganh đua quyết liệt để giành giật mọi thứ, và họ thêm muốn một giải thưởng quý giá hơn hết: Công nương Gabrielle. Chỉ cần nhắc đến tên nàng thôi là họ bắt đầu giống một lũ chó điên loạn. Hai nam tước đều quyết tâm muốn cưới được vẻ đẹp đáng giá này.

Nhà vua tỏ ra thích thú với những hành vi ghen tuông thể hiện ra bên ngoài của họ. Bất kỳ cơ hội nào đến, ngài đều đẩy kẻ này ra độ sức với kẻ kia. Trong thâm tâm ngài, họ là đám thú cưng sẽ bày ra bất cứ mảnh lời nào mà ngài yêu cầu chỉ để làm vui lòng ngài. Ngài biết đến nỗi ám ảnh của họ với cô con gái Nam tước Geoffrey, Gabrielle, nhưng ngài không định trao nàng cho bất cứ ai trong số họ. Nàng quá có giá trị. Thay vì thế, vào bất cứ lúc nào theo ý mình, ngài thích đem ra câu nhử cái triển vọng rằng ai trong số họ đều có cơ hội nắm lấy tay nàng tiến đến bệ thờ hôn nhân.

Ở Anh ai cũng nghe tiếng đồn về Gabriella. Sắc đẹp của nàng là huyền thoại. Nàng đã lớn lên trên vùng đất Wellingshire không xa cung điện của nhà vua. Cuộc sống của nàng ở đó bình yên, kín đáo và khá là ẩn dật cho đến khi nàng đến tuổi trưởng thành và được ra mắt trước triều đình. Với sự bảo hộ của người cha, Nam tước Geoffrey xứ Wellingshire, nàng đã cam chịu buổi yết kiến không dài quá đến mười phút đồng hồ trước Vua John, nhưng đó lại là khoảng thời gian đủ để ngài hoàn toàn trở nên bị mê hoặc.

Vua John có thói quen khi ngài muốn gì là phải có được. Danh tiếng về sự phóng dăng của ngài lưu truyền khắp nơi. Không lạ lùng gì khi ngài dụ dỗ những kẻ sẵn lòng- hoặc không sẵn lòng – những người vợ và những cô con gái các nam tước, và rồi, vào buổi sáng ngày hôm sau, lại cảm thấy vô cùng tự hào trước chiến tích của mình. Tuy vậy, ngài không hề chạm đến Gabrielle, vì cha cô là một trong những nam tước có quyền uy và thế lực nhất nước Anh này.

John đã có đủ những cuộc xung đột cùng mâu thuẫn dưới sự trị vì của mình. Ngài không cần thêm nữa. Ngài đang bị tấn công từ bốn phương tám hướng, và tin rằng không một cuộc xung đột nào xuất phát từ hành vi của mình. Những vấn đề của ngài với Đức Giáo Hoàng Innocent III thời gian gần đây đã tăng lên gấp mười lần vì John từ chối chấp thuận cho giáo hoàng lựa chọn Stephen Langton làm tổng giám mục xứ Canterbury, giáo hoàng đã đặt một lệnh cấm lên toàn nước Anh. Tất cả các buổi lễ tại nhà thờ bị cấm ngoại trừ các lễ rửa tội và xưng tội, và kể từ khi các linh mục cùng cha xứ bỏ chạy khỏi nhà thờ để tránh xa cơn thịnh nộ của vua John, việc tìm kiếm ai đó để thi hành một trong hai phép bí tích đó thật gần như là bất khả thi.

Lệnh cấm này làm Vua John nổi trận lôi đình, và ngài đã phản ứng bằng cách tịch thu toàn bộ tài sản của các nhà thờ. Phản ứng của Đức giáo hoàng rất gay gắt.

Ngài rút phép thông công John, do đó làm suy yếu khả năng trị vì đất nước của nhà vua. Không chỉ lệnh rút phép thông công chết tiệt đã kéo tâm hồn đen tối của John xuống đến chín tầng Hỏa ngục đời đời, mà còn những thần dân của ngài cũng được xóa bỏ khỏi lời thề trung thành của họ đối với nhà vua. Thực tế, đội ngũ nam tước không bắt buộc còn phải tỏ ra trung thành nữa.

Thông qua các nguồn tin đáng tin cậy, vua John biết rằng vua nước Pháp đã để mắt đến ngai vàng Anh và bị xúi bẩy bởi các nam tước phản bội để chuẩn bị một cuộc chiến xâm lược. Trong lúc Vua John tin rằng ngài đủ nhân lực và nguồn lực để đối phó với mối đe dọa này, thì vẫn là một công cuộc tốn kém và đòi hỏi ngài phải chú tâm hết mực.

Còn có những việc vặt vãnh khác gây cho ngài phiền toái. Các cuộc nổi dậy tại xứ Wales và Scotlen đang càng ngày càng trở nên phức tạp và có tổ chức hơn. Vua William xứ Scotlen không phải là mối lo chính. Ông ta đã cam kết trung thành với John. Không, mà là đám cư dân vùng cao nguyên, những kẻ đã boi nhọ ngài. Cho dù Vua William tin rằng ngài vẫn còn giữ được họ dưới quyền kiểm soát của mình, thì các lãnh chúa chẳng hề quan tâm đến việc đáp trả bất cứ ai ngoài chính những thành viên trong thị tộc. Càng di chuyển cách xa về phía bắc, các thị tộc càng trở nên tàn bạo và hung hăng hơn. Nảy sinh quá nhiều mối hận thù gay gắt không thể nào kiềm tỏa nổi.

Duy nhất một vị lãnh chúa phía bắc Cao nguyên không phải là mối đe dọa với những kẻ khác và là người thực sự giành được một chút kính trọng: Lãnh chúa Alan Monroe. Ông đã lớn tuổi, giọng nói mềm mỏng, với một tâm tính dễ chịu, những đặc điểm không bao giờ thấy được ở một lãnh chúa Vùng cao nguyên. Ông tự chủ và không hề có bất kì mưu đồ nào muốn tăng thêm của cải hay đất đai vào gia sản của mình. Có thể đó là lý do tại sao ông ta phần nào được quý trọng.

Trong nỗ lực đáng ngạc nhiên để xoa dịu một trong số những nam tước có thể lực của mình, và thuận theo lời đề nghị từ Vua William xứ Scotlen, Vua John ban sắc lệnh rằng Tiểu thư Gabrielle và Lãnh chúa Monroe buộc phải kết hôn với nhau. Cho dù ông ta không hề cần đến, song vẫn trở nên vui vẻ hơn với phần hồi môn gồm vùng đất rộng lớn trên Cao nguyên có tên gọi là Finney's Flat, thứ ông ta đã giành được từ nhiều năm trước đây. Quê hương Lãnh chúa Monroe ở góc phía đông nam của vùng đất màu mỡ đáng mơ ước này.

Những nỗi lo lắng của John về đội quân vô số kẻ, được kết hợp lại theo mong muốn của các lãnh chúa vùng Cao nguyên, với mục đích tấn công nước Anh, trong lúc này sẽ tạm thời chìm xuống, và Vua William sẽ không còn phải lo lắng đến một cuộc nổi dậy men mún nữa. Bồn chồn không yên và cảm thông với các láng giềng vùng lân cận phía bắc, nỗi sợ hãi nảy sinh vì một số chủ đất cũng muốn tham gia vào cuộc nổi loạn.

Khi sắc lệnh kết hôn với Gabrielle được chuyển đến cho Lãnh chúa Monroe, ông ta liền hăm

hở thuận theo. Ông ta tin chắc rằng với chỉ dụ của Vua John cuộc chiến giữa các lãnh chúa giành quyền kiểm soát vùng đất Finney's Flat sẽ chấm dứt, và trên vùng đất này sẽ có hòa bình.

Duy nhất tồn tại hai kẻ sẽ gào thét chống đối cuộc hôn nhân, đó là Percy và Coswold, nhưng John sẽ gạt hết những lời cầu xin thống thiết và các lý do phản đối của hai vị nam tước này.

Cha Gabrielle, Nam tước Geoffrey, cũng ủng hộ cuộc hôn nhân. Tuy rằng ông thích con gái mình cưới một nam tước quyền quý người Anh và sống ở Anh, nơi ông thỉnh thoảng còn được gặp cô cũng như đám cháu chắt sau này, song ông biết Gabrielle sẽ không được an toàn chừng nào John còn trị vì. Nam tước Geoffrey đã nhìn thấy ham muốn ánh lên trong mắt của nhà vua khi ngài ngắm nhìn Gabrielle. Ông ta hành động rất giống một con nhện đầy kiên nhẫn chờ đợi để gài bẫy và ăn tươi nuốt sống con mồi của mình. Và qua những điều Geoffrey nghe được từ đám họ hàng xa ở Scotlen, dòng họ Buchanan, chồng sắp cưới của Gabrielle là một người đàn ông tốt sẽ đối xử chu đáo với cô. Đó là một lời ca ngợi cao chất ngất dành cho Lãnh chúa Monroe, khi người Buchanans không mấy ưa thích những kẻ ngoài gia tộc của mình. Vì cuộc hôn nhân của mình, Lãnh chúa Buchanan có quan hệ họ hàng với Nam tước Geoffrey, nhưng vị lãnh chúa này hầu như không thể chịu đựng cha Gabrielle, mặc dù trớ trêu thay, Lãnh chúa Buchanan, kẻ căm ghét tất cả những thứ dính dáng đến nước Anh, lại kết hôn với một người phụ nữ Anh chính gốc.

Với sắc lệnh của Vua John và sự đồng thuận của Nam tước Geoffrey, đám cưới đã được định sẵn. Kẻ duy nhất không có tiếng nói trong vấn đề này và là kẻ cuối cùng được nghe tin về đám cưới sắp tới lại chính là Công nương Gabrielle.

Chương 3

Một ngày trước khi Nam tước Coswold lên đường tới St. Biel như dự định, hắn trở thành một kẻ cuồng tín.

Vua John đã cử hắn đi vì cái mục đích ngớ ngẩn này, và Coswold xác định phải hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng tốt, vì nhà vua rất cục cựa cũng hứa hẹn rằng, khi nào quay trở lại nước Anh, Gabrielle sẽ thuộc về hắn. Và trong lúc cha Gabrielle bày tỏ thái độ khinh bỉ ra mặt với hắn thì nhà vua lại đảm bảo rằng ngài sẽ không khó khăn gì mà bắt buộc được Nam tước Geoffrey chấp thuận cuộc hôn nhân.

Coswold cũng thừa biết nhà vua đã cắt cử đối thủ của mình, Nam tước Percy, với mục đích đến vùng đất hoang vu phía bắc để gặp gỡ Vua William của Scotlen. Nhiệm vụ của anh ta mất khá thời gian, và Coswold hy vọng mình sẽ nhanh chóng quay về nước Anh để cưới Gabrielle trước khi Percy phát hiện ra điều đó.

Mệnh lệnh cho Coswold rất rõ ràng. Hắn phải kiểm tra và xác minh rằng cận thần của Vua John, một người đàn ông nhỏ bé lẻo khoẻo có cái tên là Emerly đã đến tiếp quản vùng đất St. Biel, và không giở trò gì sau lưng nhà vua.

John đã xâm chiếm vùng đất này từ vài năm trước, và trong trận chiến khốc liệt giành quyền cai trị đã gần như phá hủy nó. Ngay khi St. Biel nằm dưới sự kiểm soát của mình, ngài đã thiết lập việc cướp bóc lâu đài và các nhà thờ. Nếu còn thứ gì đáng giá sót lại thì John muốn biết tường tận từng thứ một. Nhà vua không tin tưởng một ai, thậm chí cả người mà đích thân ngài chọn ra để giám sát vùng đất mà hiện giờ thuộc về ngài.

Nhà vua vẫn bị hấp dẫn bởi những lời đồn đại về số vàng bị cất giấu, mặc dù khi người khác gắng hỏi, ngài thừa nhận rằng chính bản thân mình còn nghĩ những điều đó hoàn toàn vô lí, song, nếu như còn le lói một chút manh mối nào đó, thì ngài vẫn muốn Coswold điều tra ra. John không hề tin tưởng vào báo cáo trình lên của Emerly.

Vào lần đầu tiên Emerly bước lên cầu cảng St. Biel, ông ta đã lôi kéo đến cả một phần tư nam nữ trong độ tuổi 20 những kẻ có thể đã nghe phong phanh điều gì đó về kho báu bị cất giấu. Ai cũng thừa nhận có nghe được các lời đồn đại, và tất cả đều cho là kho báu hẳn có thật. Một số lại nghĩ vàng đã được chuyển đến Đức giáo hoàng, một số cho rằng Vua John đã đánh cắp chúng. Chẳng có gì thuyết phục, và sau cuộc điều tra riêng của mình thì những phát hiện của Coswold không hề khác biệt là mấy.

Giờ đang là cuối buổi chiều, và hơi lạnh tản mát trong không khí theo bước chân Coswold nhàn nhả tản bộ quanh khu đất lâu đài St. Biel. Con đường mòn dẫn xuống một cái dốc thẳng xuống bến cảng, và hắn có thể nhìn thấy những người đàn ông đang chuyển các hòm đồ lên con tàu sẽ đưa hắn trở về nước Anh. Trước khi đêm xuống, hắn sẽ có mặt tại boong tàu chờ thủy triều lên.

Coswold quần chiếc áo choàng nặng nề chặt hơn quanh vai và kéo mũ trùm đầu qua tai. Hắn không thể chờ để rời khỏi cái nơi khỉ ho cò gáy này.

Bước về phía một căn nhà tranh mái lợp, nơi hắn phát hiện ra một ông lão đang xách một ôm củi trong tay, rõ ràng là để dành cho việc đốt lửa sưởi ấm tối nay.

Người lạ nhận thấy Coswold run rẩy liền lên tiếng, “Chỉ người thiếu máu mới nghĩ thời tiết se se này là lạnh cóng thôi.”

“Người thật lão xược.” Coswold cúi kính. “Người không biết ta là ai sao?” Rõ ràng người này không hề nhận thức được Coswold nắm giữ quyền lực của Vua John, và chỉ cần một tiếng thôi là có thể kết thúc cuộc sống của ông già. « Kể cả quản lý Emerly cũng sẽ run sợ ta. » Coswold tự hào.

Ông lão nhìn không mấy ấn tượng. “Thật ra thì tôi không biết ngài,” ông lão thú nhận, “nhưng tôi đã ở trên núi chăm sóc người bệnh. Tôi vừa mới trở về thôi.”

“Ông là thầy thuốc?”

“Không, tôi là linh mục. Tôi trông nom những linh hồn nơi đây, và là một trong số các linh mục ít ỏi còn lại ở St. Biel. Tôi là Cha Alphonse.”

Vị nam tước nghiêng đầu quan sát kĩ khuôn mặt linh mục. Làn da ông lão đã bị tàn phá vì tuổi tác và khí hậu, nhưng đôi mắt vẫn sáng như của thanh niên.

Coswold bước đến ngay trước mặt ông lão, chặn đường. “Là linh mục thì người không được phép nói láo, phải không?”

Nếu trong thâm tâm linh mục có nghĩ câu hỏi này thật kì quặc thì ông cũng không để lộ ra. “Không, tất nhiên là không rồi. Dối trá là tội lỗi.”

Coswold gật đầu, hài lòng với câu trả lời. “Đặt đám củi này xuống và bước lại gần ta. Ta có một vài câu hỏi dành cho ông.”

Vị linh mục không tranh cãi. Thả bó củi xuống trước cửa nhà, ông chắp hai tay ra sau lưng và ngồi xuống bậc cửa bên cạnh nam tước.

“Ông được chỉ định đến St. Biel bao lâu rồi?” Coswold lên tiếng hỏi.

“Ôi trời, lâu lắm rồi nên tôi chẳng còn nhớ chính xác bao năm nữa. Tôi đã gần như coi St. Biel là quê hương của mình, và sẽ cảm thấy tiếc phải rời khỏi đây.”

“Thế là ông đã ở đây trong suốt thời kì biến động phải không?”

“Có phải ngài nhắc đến việc lính Anh xâm chiếm đất nước chúng tôi, giết chết Vua Grenier II đáng kính và phá hủy chế độ quân chủ không? Là “Thời kì biến động” à ?” ông giấu cợt.

“Coi chừng lời nói của ông và cả cách cư xử trước mặt ta nữa, linh mục, và hãy trả lời câu hỏi.”

“Phải, tôi đã có mặt ở đây.”

“Ông có biết Vua Grenier trước khi lão ta chết không?”

Cha Alphonse thể hiện nổi tức giận của mình. “Không phải ý nói trước khi ngài bị sát hại chứ?” Coswold chưa kịp thốt lên lời thì vị cha xứ đã tiếp tục. “Phải, tôi biết ngài ấy.

“Ông từng trò chuyện cùng chưa?”

“Hẳn rồi.”

“Ông biết Công nương Genevieve?”

Nét mặt vị cha xứ dịu lại. “Phải, cô ấy là cháu gái của nhà vua... con gái em trai ông ấy. Mọi

người ở St.Biel đều yêu quý. Họ không thích nam tước người Anh đưacô ấy đi xa.”

“Nam tước Geoffrey xứ Wellingshire.”

“Đúng thế.”

“Đám cưới đã cử hành tại đây, phải không?”

“Đúng, và mọi người dân ở St.Biel đều được mời.”

“Ông có biết rằng Công nương Genevieve có một người con gái không?”

“Ai ở đây chả biết. Chúng tôi không bị cô lập đến thế. Tin tức lan truyền nhanh như mọi nơi vậy. Tên cô ấy là Gabrielle, và là thành viên trong hoàng tộc.”

“Vua John là hoàng tộc của chúng ta.” Coswold nhắc nhở ông.

“Sao ngài lại hỏi tôi những chuyện này?”

“Đừng bận tâm. Sống ở đây lâu hẵn ông phải nghe đến những lời đồn về số vàng được cất giấu chứ.”

“À, thế là về chuyện đó.” Vị cha xứ lẩm bẩm.

“Trả lời câu hỏi của ta.”

“Phải, tôi có nghe lời đồn đại.”

“Có chút nào thật không?”

Linh mục cẩn trọng cân nhắc câu trả lời. “Tôi có thể kể cho ngài biết từng có một lượng vàng lớn trong kho báu của đức vua”

“Ta biết rõ. Người dân ở đây đã kể về số tiền thuế nặng nề mà đức vua đã thu được từ những người đi ngang qua núi, và họ cũng kể về sự tôn kính của ông ta với St. Biel và khoản cung cấp cho Đức Giáo hoàng.”

“À, St. Biel.” Ông lão gật gù. “Nhà bảo trợ và người bảo hộ cho chúng tôi. Mọi người đều yêu quý ngài ấy.”

“Điều đó quả rõ ràng.” Coswold giễu cợt. Hắn xòe rộng bàn tay. “Hãy nhìn nơi này đi,” hắn cất giọng nhạo báng đầy tự vị ghê tởm. “THánh của ông ở khắp nơi. Một người không thể bước chân lên cái vùng đất xui xẻo này mà không bị con mắt tò mò và bản mặt khó dăm dăm soi mói. Nếu giáo hoàng nghe được nơi này thờ phụng một vị thánh, ông ta hẵn sẽ rút phép thông công tất cả các người.”

Cha Alphonse chậm rãi lắc đầu. « Chúng tôi không thờ phụng vị thánh nào hết. Chúng tôi

cầu nguyện với Đức chúa trời, chúng tôi vinh danh Đức giáo hoàng, nhưng tin rằng chúng tôi nợ St. Biel rất lớn. Ngài là vị thánh bốn mạng của chúng tôi. Ngài đã quan sát chúng tôi trải qua nhiều nghịch cảnh. »

“Thôi được rồi,” hấn lẩm bầm. “Để tỏ lòng trân trọng đến vị thánh bốn mạng của các người, toàn bộ vàng được gửi đến đức giáo hoàng phải không?”

Vị linh mục không trả lời.

“Hãy nói cho ta,” hấn yêu cầu, “ông đã từng nhìn thấy số vàng ấy chưa?”

“Trong những năm qua tôi đã từng thấy vài đồng tiền vàng rồi. Công nương Genevieve có một.” Ông lão cố tình tỏ ra ỡm ờ, nhưng Coswold không nao núng.

“Ông có thấy vàng trong kho bạc không?”

“Chỉ một lần duy nhất.” Cha Alphonse đáp.

“Trước hay sau khi quyên tặng cho đức giáo hoàng?”

Vị linh mục lặng im vài khắc đồng hồ. “Đã quá lâu rồi. Trí nhớ tôi không còn minh mẫn như xưa nữa.”

Bản tính tò mò của Coswold bị khơi gợi bởi phản ứng lẩn tránh đó. “Trí óc ông đủ minh mẫn, ông lão. Nhân danh vua John, ta yêu cầu người hãy nói cho ta biết. Ông đã nhìn thấy số vàng đó khi nào?”

Cha Alphonse không trả lời đủ nhanh. Coswold túm lấy cổ áo vị linh mục và kéo giật ông ta về phía trước.

“Nếu ông không nói,” hấn rít lên trong kẽ răng, “Ta thề người sẽ không còn thấy ngày mai ở cái đất nước yêu quý này đâu, và ta sẽ đem từng bức tượng vị thánh thiêng liêng của các người đi phá hủy và quẳng xuống biển hết.”

Cha Alphonse thở hỗn hển hớp lấy chút không khí. Ánh nhìn trong mắt Coswold lóe lên cho ông biết rằng hấn chẳng nói đùa.

“Tôi đã thấy những đồng vàng trong kho báu sau khi một đợt quyên tặng được gửi đến cho đức giáo hoàng.”

“Ta muốn nghe thật kĩ.” Hấn đáp.

Vị linh mục thở dài. “Tôi chỉ có mặt ở đây một thời gian ngắn khi tôi triệu kiến Vua Grenier. Ngài ấy là người nhân hậu và thông minh. Ngài chỉ cho tôi xem lâu đài và các khu đất...”

“Ông ta có cho người xem kho báu không?”

“Có,” ông lão đáp, “nhưng tôi tin chỉ là tình cờ thôi. Tôi không nghĩ nhà vua thực bụng cho phép tôi ngó qua nó. Khi chúng tôi tản bộ xuống đại sảnh chuyện trò khá vui vẻ thì có đi ngang qua kho báu. Cánh cửa mở và hai người đang xếp chồng các túi vàng lên nhau. Những đồng vàng lấp đầy các kệ và sàn nhà chỉ còn chừa có một lối đi nhỏ ra phía cửa. Cả tôi lẫn nhà vua đều không thừa nhận những điều mắt thấy tai nghe.”

“Và? Tiếp tục đi. Ta muốn biết thêm.”

“Thời gian trôi qua, tôi bị triệu đến bên giường ngủ của nhà vua để thi hành lễ ban phước cuối cùng, vì ngài đang hấp hối. Con trai ngài ở cạnh ngài những giờ phút cuối cùng, được trao quyền trị vì đất nước. Một lần nữa, cửa kho báu lại mở ra khi tôi tình cờ trên đường tới nhà nguyện. Nhưng giờ căn phòng đó đã trống không. Chẳng còn vàng, thậm chí đến một đồng xu ở bất cứ đâu.”

“Bao nhiêu đã được giấu đi?”

“Tôi không biết.”

“Đoán thử xem,” hắc ra lệnh.

“Người ta đoán rằng số vàng đủ để giành chiến thắng trong cả một cuộc chiến. Vàng là quyền lực. Nó có thể mua mọi thứ ... kể cả một vương quốc.”

“Thế giờ số vàng đó ở đâu?”

“tôi không biết. Nó chỉ... tự dung mà biến mất. Có lẽ toàn bộ đã được gửi đến đức giáo hoàng.” Ông lão lùi xa khỏi Coswold và cúi chào. “Nếu không còn câu hỏi nào khác, tôi mong được về nhà và cho đồng xương già này nghỉ ngơi thôi.”

“Đi đi,” Coswold lên tiếng. “Nhưng hãy giữ mồm giữ miệng mà im lặng.”

Vị linh mục gật đầu thỏa thuận và bước trở lại lên đồi.

Coswold thở ra một tiếng cười lục khục khinh bỉ. Làm sao cả một kho báu lớn như thế lại biến mất mà không còn dấu vết gì? Hắc hét lớn phía sau ông lão. “Thế nên lão vua ngu ngốc của các người đã giấu toàn bộ số vàng đi mà không nói cho ai biết. Lão đem cả bí mật của lão xuống mồ. Xảo quyết đến thế sao?”

Cha Alphonse quay lại, cố kiềm chế cơn tức giận của mình. “Tại sao ngài nghĩ rằng ngài ấy đã không nói cho ai?”

Chương 4

Nam tước Coswold bốc hỏa lên tới tận đầu. Hắn chỉ vừa mới từ St. Biel trở về xong thì nhận được tin từ sứ giả của nhà vua rằng trong vòng vòn vẹn ba tháng Tiểu thư Gabrielle buộc phải kết hôn với Lãnh chúa Monroe tại tu viện Arbane. Sao có thể? Tin tức làm hắn chóang váng. Vị sứ giả hoàng gia cũng truyền chỉ thị của Vua John đến cho Coswold, nhưng vị nam tước này thấy khó mà tập trung trí óc nổi. Hắn hỏi đi hỏi lại sứ giả đến mấy lần.

Nam tước khó lắm mới nén được cơn thịnh nộ của mình xuống cho đến khi trở về nhà. Rồi hắn để mặc cho nó bùng nổ. Hắn tức giận vì đức vua một lần nữa lại thất hứa với mình. Hắn trút cơn giông tố vào đại sảnh, quơ lấy bình đựng rượu và cái tô lớn ném thẳng vào lò sưởi.

Isla, cô cháu gái, đứng đó đón hắn. Ấ là sinh vật nhỏ bé đem lòng tôn sùng Coswold như thần thánh, sau khi được đưa về nuôi dưỡng đã biết vâng lời hắn đến từng câu từng chữ. Isla đã vài lần chứng kiến những cơn cáu kỉnh của chú mình và biết điều mà co rúm lại trong góc cho đến khi hắn nguôi lại.

Trong cơn thịnh nộ, hắn quên mất tiêu sự hiện diện của cô cháu gái trong phòng. Nện chân thành thích, vớ được thứ gì trong tầm tay là ném thẳng cánh, cư xử như một đứa trẻ ngỗ ngược không theo đúng ý mình. Hắn gạt chiếc li và bình rượu đặt trên mặt rương và nở nụ cười tự mãn ngang ngược khi thấy chúng va vào tường vỡ toang.

“Ta chẳng đổ tội cho ai được ngoài bản thân mình,” hắn than vãn, “Đúng là thằng ngốc nên mới tin tưởng vào gã con hoang giả dối ấy. Sao ta lại nghĩ lần này khác đi nhỉ? Gã vua khốn khiếp kia có bao giờ nói thật đâu? Lúc nào chứ?” Hắn gào thét.

Isla lo lắng túm chặt lấy góc váy và rón rén lùi lại một bước xa khỏi bức tường. Ấ có mà dám trả lời hắn? Ấ cần cẩn mồi dưới trong lúc tính toán. Nếu như quyết định sai lầm, ông chú chắc sẽ trút cơn thịnh nộ lên người ả mất. Trước đã xảy ra một lần rồi, và phải đến cả tháng trời trên cánh tay ả toàn những vết bầm tím chỗ hắn đã túm chặt lấy mà lắc như điên. Kí ức đó giúp Isla quyết định giữ mồm giữ miệng cho đến khi Coswold trấn tĩnh lại.

Mười phút đồng hồ sau hắn đổ vật xuống một cái ghế bên cạnh bàn và lớn tiếng đòi rượu. Một người hầu vội vã bước vào đại sảnh với khay đựng li và bình rượu để thay thế những thứ hắn vừa ném vỡ. Chiếc bình đầy đến tận miệng loại rượu đỏ sẫm. Khi cô ta bung đến tận bàn rượu sánh cả ra ngoài. Cô hầu nhanh chóng lau sạch chỗ rượu sánh ra bằng vạt áo, và bước giật ra xa khỏi nam tước.

Hắn nuốt ực một ngụm lớn, ngửa người ra sau ghế và thốt lên tiếng thở dài ảo não. “Ờ Anh giờ còn ai trung thực nữa đâu cơ chứ..”

Kiệt hết sức lực, hắn xoay người lại, nhận ra Isla, và gọi to. “Nào, ngồi xuống đây với ta. Hãy cho ta biết người đã lượm lặt được tin tức gì trong lúc ta đi vắng. Percy thì sao? Gã con hoang

đó thế nào rồi?

Là một người tính tính đơn giản, Isla quả thật rất hạnh phúc vì được chú ý đến. ả sải bước đến bên cạnh bàn và ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông chú.

“Nam tước Percy được cử đến Highlands ngay khi ngài rời khỏi St. Biel.”

“Ta biết.” hấn đầy nôn nóng. « Gã về chưa ? »

“Thưa, về rồi,” ả đáp. “Nhưng cháu nghe được từ cận vệ rằng vài tuần nữa ngài ấy sẽ thu xếp rời khỏi Arbane Abbey. Ngài ấy không lấy gì làm vui trước cuộc hôn nhân sắp tới của Tiểu thư Gabrielle và nghe nói sẽ tiến hành việc gì đó kinh khủng lắm. Người cận vệ có kể là ngài ấy đã khóc nức nở.”

Quả là chút tin tốt lành đầu tiên nghe được kể từ khi Coswold bước chân ra khỏi con tàu khốn khổ đó. Hấn cười khúc khích khi nghe nói Percy sụt sùi như một cụ già cả. “Gã khóc thật không vậy? Có ai nhìn thấy không? Kể tiếp cho ta nghe.”

Isla định kể ả nghe ngóng được Percy đã vung tay vung chân toán loạn và gào thét, ném đồ vật xung quanh tan tành khi biết tiểu thư sẽ được gả cho Lãnh chúa Monroe, nhưng rồi ả khựng lại vì Coswold cũng mới vừa phản ứng y như thế. Chú ả chắc khó mà chấp nhận sự so sánh ấy. “Ngài ấy thề sẽ cưới bằng được tiểu thư cho dù có hay không sự chấp thuận của nhà vua và của bố cô ta.”

Coswold nắc lên vì cười. “Gã lúc nào mà chẳng mơ mộng hão huyền.”

Ả cúi gằm mặt. “Cháu ước gì ngài ấy sẽ hạ thấp kì vọng về một người vợ.”

Hấn chẳng để tâm lời nhận xét của cô. Coswold nuốt ực hết phần rượu còn lại trong li, dùng ống tay áo lau đi những giọt rớt trên cằm rồi tự mình rót thêm rượu. “Percy có nói với ai là làm thế nào để định thực hiện cái kì tích đó không?”

“Ý ngài là làm thế nào để ngài ấy cưới được Tiểu thư Gabrielle mà không cần sự cho phép phải không ạ?”

“Phải.”

Trước khi hấn trừng phạt ả vì đã để tâm trí lang thang và tỏ ra lơ đãng, ả buột miệng. “Phải, ngài ấy không giải thích với ai. Người cận vệ kia nói với cháu rằng nếu nhà vua không tham dự lễ cưới, thì Nam tước Percy sẽ đại diện nhân danh vua.”

“Vậy là Vua Jone đang tính đến Arbane Abbey à?”

Ả gật đầu. “Nhưng nam tước không tin nhà vua đến kịp, vì Đức vua có nói ngài có nhiều việc phải xem xét trước.”

“Và Percy đang mong John không tham dự được, phải không?” Hắc cau có đặt câu hỏi.

Một lần nữa Isla lại gật đầu. “Percy tự hào rằng nhà vua đã trao cho ngài ấy toàn quyền nhân danh nhà vua cũng như đưa ra những phán quyết.”

Tâm trạng tốt của Coswold bị vùi dập trước cái tin đó. “Nam tước Percy có thể đưa ra bất cứ phán quyết nào mà gã muốn?” hắc lầm bầm. “Phải không vậy?”

“Cháu nghe vậy mà.” Isla rút tay lại và kêu lên. “Ngài phải cưới được Gabrielle. Vì ngay cả có sai đi chẳng nữa, cháu vẫn có tình cảm với Nam tước Percy. Ngài biết rõ mà. Ngài không thấy cháu đau khổ thế nào sao?”

Coswold chà tay lên quai hàm. “Gã phỉnh phờ người đấy, Isla, vì gã biết chỉ một lời nói tử tế là sẽ làm người cúi đầu xuống và chiếm được lòng trung thành của người.”

Bàn tay ả đặt lên ngực trái. “Cháu sẽ luôn trung thành với ngài. Khi cha cháu chết, ngài đã cứu mang và đảm bảo tất cả các nhu cầu của cháu đều được đáp ứng. Cháu yêu ngài, và cháu sẽ không bao giờ bất trung với ngài.” Vội vàng, ả tiếp lời. “Nhưng cháu biết ngài muốn Tiểu thư Gabrielle đến thế nào, và nếu ngài cưới được cô ta thì chắc Nam tước Percy sẽ để mắt đến cháu. Cháu biết mình không xinh đẹp lắm, nhưng nếu như ngài kết hôn, thì cháu cũng sẽ có họ hàng với cô ta, phải không ạ? Và điều đó chẳng phải có chút ý nghĩa với Percy sao?”

Câu hỏi khó mà trả lời cho nổi. Hắc gần như cảm thấy đáng tiếc cho cô cháu gái vì những mơ ước viễn vông đó. Percy sẽ không bao giờ cưới những kẻ như cô ả. Coswold ngờ rằng chẳng đàn ông nào muốn để mắt tới cô ả đến một phút giây trong ngày, vì cô ả cực kì không hấp dẫn. Làn da vàng bủng và lở chỗ, đôi môi không những mỏng dính mà dường như còn biến mất mỗi khi mở miệng. Cô ả đã trở thành một người hầu cận trung thành của Coswold và giờ còn là người bầu bạn lúc trưởng thành, và hắc sẽ không phản đối việc giữ cô ả lại trong nhà cho đến khi một trong hai người chết đi. Nhưng nếu như Isla mong mỗi một cuộc hôn nhân, Coswold biết tìm đâu ra kẻ muốn cưới cô ả bây giờ? Cô ả không có nhiều của hồi môn trừ phi hắc thêm vào số của cải mà bố cô ta đã để lại. Hắc biết nếu số hồi môn đó đủ lớn, sẽ có đầy kẻ đến cầu hôn, nhưng hắc lại không muốn từ bỏ bất cứ thứ gì hắc đang có. Hiện giờ bố mẹ cô ả đã mất, Coswold chính là gia đình duy nhất của Isla. Khi nhận ra chú mình sẽ không tăng thêm của hồi môn, hắc cô ả có khó chịu, tất nhiên rồi, nhưng chuyện đó sẽ qua, và cuối cùng rồi sẽ chấp nhận địa vị thấp kém của mình. Còn chỗ nào mà nương thân nữa đâu cơ chứ.

“Lúc nào con người cũng phải biết hy vọng,” hắc lầm bầm vì chẳng biết nói gì tốt đẹp hơn. “Hãy nhớ, Percy và ta là kẻ thù. Ta không nghĩ gã sẽ quên đi mối hận thù giữa hai ta, đặc biệt nếu như ta cưới được Gabrielle. Tuy thế, dường như là Lãnh chúa Monroe mới là kẻ giành được phần thưởng này.”

“Ngài có thể thay đổi được mà,” Isla lên tiếng. “Ngài khôn ngoan và quá thông minh. Ngài sẽ tìm ra cách để cưới cô ta. Cháu được nghe kể cô ta còn chưa biết mình được gả cho vị lãnh chúa đó.”

“Ta nghĩ có lẽ người đang hy vọng hão, nhưng ta sẽ không ngăn cản người.”

“Và nếu cháu giành được trái tim của Percy, ngài sẽ cho phép ngài ấy cưới cháu chứ?” ả háo hức hỏi.

“Phải.”

“Cám ơn ngài.” Ả thì thầm. Giờ đã bằng lòng với lời hứa của chú mình, ả chợt nhớ ra.
“Chuyến đi của ngài thế nào? Tốt không ạ?”

Coswold nói lỏng thắt lưng, duỗi thẳng chân, ngả người ra sau ghế. “St. Biel là một nơi tồi tệ. Thời tiết đáng ra lạnh cóng thì lại ấm áp, và đáng nóng chảy mỡ khi đáng ra phải lạnh run.”

“Ngài có tìm thấy kho báu cho nhà vua không.”

“Không.”

“Nó có thật ư?”

Câu trả lời của hắn bật ra ngay lập tức. “Không.”

Chẳng việc gì phải nói cho cô ả biết hắn thực sự đã nghĩ gì. Qua vẻ u mê của ả đối với Percy, Isla có thể phun ra bất cứ điều gì mà hắn trong lúc bốc đồng thổ lộ ra. Tình yêu khiến cho đàn bà trở nên ngờ nghệch.

Coswold sẽ không nói cho ai biết rằng hắn tin kho báu là có thật. Hắn tính toán sẽ tìm ra và giữ toàn bộ chỉ cho riêng mình. Hắn chắc chắn cũng sẽ không đời nào chia một cắc cho Vua John, kẻ đã dối trá với hắn lần cuối cùng kia. Với một đồng của cải mệnh mông trong tay, Coswold có thể dựng lên cho mình một đội quân và làm những điều hắn muốn bất cứ lúc nào hắn thích. Chà, ý tưởng tự do tự tại như thế khiến cho đầu óc hắn quay cuồng cả lên.

Để đạt được những mộng tưởng ấy, hắn phải trở nên thực tế. Gabrielle nắm giữ chìa khóa nơi cất giấu chỗ vàng kia. Hắn tin chắc bí mật của kho vàng đã được truyền từ đời này qua đời khác. Nếu không có được cô ta để moi ra manh mối, thì hắn Gabrielle cũng sẽ được trao cho một kẻ nào đó mà hắn có thể thao túng được. Và trong tâm trí hắn lúc này đã có một kẻ vô cùng thích hợp.

“Trong vài ngày nữa ta phải đi một chuyến,” Coswold nhấn mạnh.

“Ngài đi có xa không?”

Hắn gật đầu. “Trên đường đến miền tây bắc Scotlen.”

Ả thở hắt ra. “NGài sẽ đến Tu viện Arbane ư?”

“Đầu tiên ta phải tới gặp Vua John để trả lời ông ta về chuyện St. Biel đã. May mắn là giờ

ông ta đang ở phía Bắc, và khi kết thúc cuộc tiếp kiến, ta sẽ tiếp tục lên đường tới miền tây bắc Scotlen.”

“Tới tu viện.” Ả gật đầu hòa theo.

“Ta đã định đi đến khác rồi, nhưng khi xong việc ở đó, ta sẽ đi thẳng tới tu viện. Ta nên đến sớm để chuẩn bị cho đám cưới.”

Isla hít một hơi thật sâu lấy thêm can đảm cất lời. “Cháu biết mình sai khi đòi hỏi thêm một điều nữa, nhưng cháu có thể đi cùng ngài được không? Cháu rất thích được tới dự lễ cưới của công nương. Chắc sẽ là một buổi lễ huy hoàng vô cùng.”

Giờ cô ả lại đang đối trá với hắn. Cô ả chẳng thích thú gì việc tham dự lễ cưới của Tiểu thư Gabrielle. Percy sẽ có mặt ở đó, và cô ả muốn gặp được gã mà thôi. Coswold định sẽ gạt phăng đi lời thỉnh cầu nhưng rồi nghĩ sao lại đổi ý. Cô cháu gái này biết đâu lại hữu dụng cho hắn.

Cô ả buồn bã gục đầu, chấp nhận bị từ chối ngay trước cả khi hắn mở miệng ra.

“Aye, người có thể đi cùng.”

Đầu cô ả ngẩng phắt lên. Những giọt nước mắt quá mức hưng phấn ngay lập tức ràn rụa tràn trên má. Chẳng bao lâu nữa ả sẽ gặp được tình yêu của đời mình, và có lẽ sẽ tìm ra cách nào đó khiến gã yêu mình. Tất cả đều có thể xảy ra. Và Isla sẽ làm bất cứ điều gì để cưới cho bằng được Nam tước Percy.

Bất cứ điều gì.

Chương 5

Chúng đang chuẩn bị chôn em trai Machugh ngay chính giữa chiến trường, và để tiêu khiển, chúng quyết định chôn sống cậu ta.

Bãi đất được chọn thi hành bản án tử hình có cái tên Finney’s Flat, khu đất thiêng của người MacKenna. Thị tộc hiện giờ được gọi là Glen MacKenna thời kì cận kề sự diệt vong, sau biết bao nhiêu chiến binh dũng cảm đã bị tàn sát ở đó. Khi cuộc chiến cuối cùng kết thúc, vùng đất đã bị nhuộm đen bởi máu của người MacKenna đổ xuống.

Lãnh chúa Colm MacHugh là nguyên nhân của vụ tàn sát này. Người thủ lĩnh to lớn cùng những chiến binh dữ dội đã tràn xuống ngọn đồi giống như một cái vạc đầy dầu đổ nghiêng,

con thịnh nộ khủng khiếp của chúng tàn phá mọi thứ trên đường chúng qua. Những lưỡi gươm sáng loáng giơ cao, tiếng hét lâm trận gầm lên rung chuyển cả những viên đá ven đường. Đối với những người lính MacKenna đang chờ lao vào chiến đấu phía dưới kia, đó hẳn là một cảnh tượng kinh hoàng.

MacHugh chính là hình ảnh khủng khiếp nhất trong tất cả. Cho đến tận cái ngày mà một số ít lính MacKenna tỏ ra không tin tưởng vào sự tồn tại có thật của vị lãnh chúa này, vì những vết sẹo về bản tính độc ác không thương xót của anh trong trận chiến, và những ngón đòn điêu luyện như sức mạnh của Herculean làm sao mà có thật được.... trừ phi, theo như những lời đồn đại truyền tai nhỏ to được viện dẫn ra, thì MacHugh thực ra còn khủng khiếp hơn cả người thường.

Một vài kẻ đã từng thoáng nhìn thấy hình ảnh anh còn thề thốt rằng anh chính là kẻ nửa người nửa sư tử; đường nét khuôn mặt đẹp như tạc, mái tóc vàng đồng màu với bờm sư tử, và tính cách tàn bạo khi lâm trận giống y như loài vật dũng mãnh đó. Nhanh như cắt, trong một giây vụt qua, đòn tấn công của anh xé toang con mồi trước mặt mình thành từng mảnh.

Hoặc được truyền tụng như thế.

Những chiến binh sáng suốt hơn thì giấu cột lòng tin mơ hồ huyền hoặc ấy. MacHugh chỉ là một cái bóng của sức mạnh siêu nhiên, họ lập luận. Trước ý chí kiên định anh ta không tồn tại, nhưng khi cái bóng u tối ấy lại gần, chạm vào thì một linh hồn đáng thương chỉ còn biết quỳ sụp xuống và lay van lòng thương xót mới có thể tránh khỏi cái chết. MacHugh là bất khả chiến bại, không thể nào chạm đến hay bắt giữ. Lời cảnh báo duy nhất báo hiệu sự tấn công của anh ta là điệu nhạc vang lên trước khi xuất hiện. Âm điệu bóng tối. Tiếng hét lâm trận trộn lẫn giữa âm hưởng cùng lúc của tiếng lưỡi kiếm rít lên khi nó vút trong gió. Lúc người chiến binh nghe thấy âm thanh ấy, hẳn anh ta chết chắc.

Lãnh chúa Owen MacKenna biết quá rõ rằng Colm MacHugh tồn tại bằng xương bằng thịt. Hai lần trong vòng một năm qua MacKenna đã đứng chung sảnh với anh cùng hai mươi vị lãnh chúa khác. Họ tập hợp lại để thảo luận với nhau trước yêu cầu của vua Scotlen. Anh chàng MacHugh hùng mạnh đã không trực tiếp trò chuyện với ông ta lần nào, nhưng MacKenna vẫn cảm nhận được sự sắc sảo trong lời nói của anh. Khi những vấn đề có ảnh hưởng đến các vùng đất tiếp giáp được mang ra thảo luận, nhà vua cùng các lãnh chúa khác quay sang chờ ý kiến của MacHugh, cứ như thể vùng đất và binh lính của anh ta còn nắm giữ phần quan trọng hơn cả của MacKenna. Và lúc nào trong cuộc tranh cãi cũng là về Finney's Flat. Khu thung lũng trải dài tiếp giáp với cả phần đất của nhà MacHugh và MacKenna. Vùng đất này vô cùng màu mỡ, cực kì thích hợp cho đám cừu gặm cỏ và cả việc trồng lúa mạch, nhưng không gia tộc nào được phép đòi hỏi nó. Vùng đất thuộc về John, vua Anh, vị vua Scotlen nhiều năm trước đã ban cho ông ta như một hành động hòa giải. Mỗi lần MacKenna cố gắng giành cho được một phần đất

về mình, MacHugh lại lo liệu để việc đó không thành.

Ôi, MacKenna khinh thường anh chàng này. Qua từng hơi thở, nỗi hận thù của ông ta càng tăng lên gấp bội cho đến khi nó đe dọa tàn phá ông ta. Không ngày nào trôi qua mà không có suy nghĩ đen tối về vị lãnh chúa này, và điều hằn học nhất với Owen chính là nhận thức rằng MacHugh chẳng hề để ra một phút giây nào bận tâm đến thị tộc MacKenna. Họ thậm chí chẳng đủ quan trọng để mà căm ghét lẫn nhau.

Owen thừa nhận thái độ ganh tị đầy tội lỗi. Lòng đố kỵ đang ăn mòn ông ta, và ông ta cảm thấy bất lực trước việc không thể làm gì. Ông ta nảy sinh ý niệm tiêu diệt MacHugh, và dù không dám thú nhận tội lỗi trước linh mục, ông ta cũng sẽ vui mừng bán cả linh hồn mình cho quỷ dữ để nhận được những điều mình mong muốn.

Khát vọng của ông ta quá nhiều. Ông ta ước có quyền lực của MacHugh. Cùng với các đồng minh của MacHugh: thị tộc Buchanan, thị tộc Maitland, thị tộc Sinclair. Ông ta thêm khát sức mạnh và sự trui rèn đầy kỉ luật của anh, thêm muốn nỗi sợ hãi mà vị lãnh chúa ấy gieo rắc cho những kẻ thù; cả lòng trung thành sẵn có từ những người bạn xung quanh. Ông ta thêm muốn vùng đất mà vị lãnh chúa sở hữu cùng với mọi thứ khác nữa. Tất cả mọi thứ, trong lòng Owen nảy sinh đầy thù hận.

Hôm nay chính là ngày ông ta sẽ tổng khứ được lòng ghen tuông của chính mình. Hôm nay chính là ngày được tương thưởng sự công bằng.

Và quả là ngày huy hoàng cho một vụ hành hình ... hoặc nhiều vụ hành hình khác nếu như tất cả mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ và nhiều kẻ MacHugh nữa sẽ bị tiêu diệt. Đáng tiếc là ông ta không thể trực tiếp quan sát được, vì buộc phải tự tách ra khỏi những thủ phạm kia để mà khi bị buộc tội, ông ta hoàn toàn chứng minh được là mình vô can và có cả đồng nhân chứng sùng đạo đứng trước Tu viện Arban xác nhận.

Owen suy tính kế hoạch một cách thận trọng và kĩ lưỡng, sau đó phẩy tay cho một tên lính, kẻ sẽ chứng kiến vụ chôn sống sắp tới.

“Thời điểm là quan trọng nhất.” hắn đã giải thích như thế. “Người phải đợi cho tới khi thấy Lãnh chúa MacHugh xuất hiện trên đỉnh đồi nhìn xuống khu đất trước khi người chôn người em của hắn. Hắn sẽ biết là ai, nhưng không thể nào ngăn lại được. Không việc gì phải lo hết. Lúc hắn đến được bên cạnh kẻ nằm đó thì cũng quá muộn rồi, người cùng với mọi người sẽ nhanh

chống nắp đi.”

“Một đội sẽ chờ ở phía tây đằng sau rặng cây. Ngay khi MacHugh đến đủ gần, họ sẽ bao vây và tấn công hắn ta.”

Hắn xoa hai bàn tay vào nhau, ánh mắt lóe lên tia hiểm độc khi tiếp tục lên tiếng, “Nếu mọi chuyện suôn sẻ, Lãnh chúa Colm MacHugh cùng em trai Liam của hắn sẽ nằm dưới đất trước lúc chập tối.”

Người lính mà Owen bắt phải chịu trách nhiệm cho việc chôn cất là một kẻ vai u thịt bắp tên là Gordon. Owen yêu cầu gã lặp lại một lần nữa những chỉ dẫn của hắn để chắc chắn rằng gã hiểu rõ tầm quan trọng của việc chôn cất đúng thời điểm.

Những chiến binh gặp đôi chút trở ngại khi bắt giữ Liam MacHugh. Chúng phục kích anh ngay lúc anh băng qua một đám cây rậm rạp. Chúng đánh đập tàn nhẫn và tháo tuột đôi giày anh đang đeo, siết chặt dây thừng quanh hai mắt cá chân và buộc anh vào sau ngựa kéo lê đến cái hố nông choèn vừa mới chuẩn bị sẵn.

Trong lúc thắc thỏm chờ đợi MacHugh xuất hiện nơi đỉnh đồi và cũng chờ cho Liam tỉnh táo lại để anh nhận biết được điều sắp xảy ra với mình, sáu trong số bảy người lính tranh cãi về vụ chôn sống.

Cuộc tranh luận nhanh chóng chuyển sang cãi cọ ầm ĩ. Ba kẻ thì muốn em trai MacHugh bị chôn chúc đầu xuống với đôi chân chống lên trời. Khi những ngón chân đó ngừng ngo ngoậy, chúng sẽ biết chắc anh chết hẳn. Ba kẻ kia thì ủng hộ việc bắt anh đứng thẳng mà chôn. Chúng muốn nghe thấy tiếng anh kêu gào van xin cho đến khi lát xẻng cuối cùng ập xuống đỉnh đầu anh.

“Hắn chắc không tỉnh đâu,” một tên lính phản đối. “Tao chọn chúc đầu hắn xuống trước.”

“Hắn thậm chí còn chẳng thém rên rỉ khi ta nện hắn nữa cơ. Tại sao mày lại nghĩ giờ hắn mới bắt đầu kêu gào?” một kẻ vặn lại.

“Sương mù sắp xuống rồi. Nó đã lan khắp mặt đất và chui vào ủng của tao. Mày sẽ không cách nào nhìn được đầu hắn nếu như sương mù càng ngày càng dày.”

“Vậy hãy tháo mũ trùm đầu và dội nước lã vào mặt cho hắn tỉnh lại.” Một gã khác hiến kế.

“Hắn sẽ bị chôn đầu xuống trước.”

“Chân trước chứ.” Gã lính kia gào lên, lấy tay đẩy kẻ vừa mới phản đối gã.

Gordon biết vụ cãi cọ này thể nào cũng sẽ chuyển sang thành động chân động tay. Gã nhướng mắt nhìn lên đỉnh đồi và ra hiệu biểu quyết lấy đa số để định đoạt.

Cuối cùng Liam MacHugh sẽ được chôn chân xuống trước.

Chương 6

Không có gì khác thường khi một cô dâu mới biết mặt chú rể của mình lần đầu tiên ngay trong lễ cưới, nhưng Gabrielle ước mong ít nhất thì cũng được nhìn thoáng qua hình ảnh của anh ta trước đó. Theo chút tin tức ít ỏi mà cô biết thì Lãnh chúa Monroe là một ông lão già cả. Không ai nói cho cô ông già đến mức nào, còn trong lòng cô thì lo lắng không yên. Chuyện gì xảy ra nếu như ông ta biến thành một con quỷ ăn thịt người? Hay già lụ khụ đến mức lưng còng gập xuống? Hay rụng hết răng đến móm mém và chỉ húp được cháo sống qua ngày? Cô biết rằng tuổi tác và vẻ ngoài của ông ta lẽ ra không quan trọng đối với mình, nhưng nếu như tính cách quá hung bạo thì sao? Hay tệ hơn nữa, nếu ông ta cư xử tàn bạo với mọi người xung quanh? Liệu cô có sống nổi với một kẻ chỉ biết ngược đãi những kẻ phải phụ thuộc vào mình không đây?

Mẹ trước kia thường hay nói cô quá mức lo lắng, nhưng chẳng phải những điều chưa biết luôn khiến người ta lo lắng? Với Gab thì đúng như vậy. Ôi, giờ cô ước ao làm sao mẹ có thể ở đây để vỗ về khuyên nhủ. Bà sẽ làm dịu đi những nỗi sợ hãi của Gab. Nhưng bà đã mất trong một mùa đông lạnh giá hai năm trước mất rồi. Trong lúc Gab hiểu rằng cô đã cầu nguyện có bà bên cạnh suốt bao nhiêu năm qua, nhiều lần bản thân cô nhức nhối đến đau đớn muốn được trò chuyện với bà. Hôm nay là một trong những giây phút ấy, khi Gab trên đường đến hôn lễ của chính mình.

Hai mươi người lính tháp tùng đội ngũ người hầu đi theo Gab cùng cha cô tới cao nguyên Scotlen. Điểm đến của họ chính là Tu viện Arbane, nơi lễ cưới sẽ diễn ra trong vòng một tuần nữa. Những dãy phòng sẽ được chuẩn bị chu đáo ở tu viện dành cho các đoàn người mệt mỏi sau chuyến lữ hành.

Đoàn người tuần tự tiến lên ngọn núi một cách chậm chạp và miệt mài. Càng đến gần nơi

cần đến, Gab càng trở nên lãnh đạm.

Con đường mòn chật hẹp và gập ghềnh, nhưng cha cô vẫn có thể cưỡi ngựa song song cùng cô khi họ vòng qua một khúc quanh đột ngột. Nam tước Geoffrey xoay sở nghĩ cách làm giảm bớt đi những nỗi lo lắng của cô con gái về tương lai trước mắt.

Ông chỉ tay về phía thung lũng tươi tốt phía dưới. “Con có biết mọi thứ ở đây xanh đến thế nào không, Gab?”

“Vâng, thưa Cha, con có,” cô đáp lại không chút nhiệt tình.

“Thế con có biết bầu không khí trong lành ở cao nguyên này có lợi cho sức khỏe đến thế nào không?”

“Thưa có,” cô đáp.

Vị nam tước nhân hậu quả quyết muốn làm cho tâm trạng của cô con gái vui vẻ hơn. “Những người dân cao nguyên tin rằng chiều cao của chúng ta đủ chạm tới bầu trời. Con nghĩ sao hả?”

Tỏ ra quá ư là kì cục chẳng phải giống cha Gab thường ngày. Mẹ cô trước đây từng là người như vậy, tâm hồn tràn đầy những mơ mộng mà bà đã truyền lại cho con gái mình. Nhưng cha cô không phải là kẻ mộng mơ. Ông chỉ huy cả một thị tộc, cũng là người bảo hộ, và tính cách thì vô cùng thực tế.

“Con sẽ nghĩ họ thật sai lầm,” cô trả lời. “Chúng ta không cao đến mức chạm được tới bầu trời ở đây. Chỉ ở St. Biel mới có khả năng đó thôi.”

“Thế làm sao con biết được?”

“Mẹ,” cô đáp.

“À,” Nam tước Geoffrey mỉm cười u uất. “Mẹ con kể cho con chính xác là gì nào?”

“Mẹ luôn nói giống nhau, rằng khi mẹ đứng bên cạnh bức tượng thánh Biel nhìn ra phía cảng, mẹ thấy gần với bầu trời như là đứng dưới đất vậy.”

Những ngón tay của Gab vuốt ve mặt dây chuyền mà cô đeo trên cổ. Nó được làm từ một đồng tiền và khắc chân dung của Thánh Biel. Cô đã đeo nó lâu đến mức không còn nhớ nữa. Mẹ cũng đã được chôn cùng với một sợi dây chuyền giống như thế.

Ông phác tay ra hiệu. “Ta cũng nhớ bà ấy,” ông nói. “Nhưng mẹ sẽ luôn ở trong trái tim của chúng ta.” Và rồi với một tiếng thở dài, ông nói tiếp, “Con có nhận thấy bầu trời xanh đến thế nào không? Xanh như mắt của mẹ con vậy,”

“Con có,” cô trả lời. “Và con cũng biết cha cứ nhắc đi nhắc lại về chuyện vùng đất này xinh

đẹp đến thế nào. Cha có động cơ nào đó phải không?” cô trêu chọc.

“Ta muốn con thưởng thức quanh cảnh xung quanh mình, mong con bằng lòng ở đây và toại nguyện với cuộc hôn nhân này, Gab.”

Cô muốn tranh cãi. Cơ bản là mong đợi lòng toại nguyện phải không? Có phải đam mê, tình yêu và tâm trạng kích thích chỉ là mơ mộng? Đã bao giờ từng có mọi thứ đó chưa? Cô mong mỗi đặt ra những thắc mắc ấy cho cha mình, nhưng không thể. Cô ngậm chặt miệng lại. Khi họ tiếp tục, cô quyết định sẽ phải thực tế hơn, giống như cha vậy. Cô là một phụ nữ đã trưởng thành, và sớm thôi sẽ là một người vợ. Đó là thời điểm để cô vứt bỏ đi những giấc mơ trẻ con hão huyền ấy của mình.

“Con sẽ cố gắng tỏ ra bằng lòng.” Cô hứa hẹn.

Bước chân của họ chậm lại một lần nữa vì con đường dốc lởm chởm đá. Cha cô nhận thấy cái nhìn trên khuôn mặt cô và nổi buồn trong mắt. “Con gái à,” ông cúi kính nói, “con đâu phải đến dự tang lễ mà là đám cưới của con. Cố vui lên.”

“Con sẽ cố gắng.” Cô hứa hẹn.

Một tiếng đồng hồ sau khi đoàn người dừng lại để lũ ngựa được nghỉ ngơi, cha cô yêu cầu cô đi dạo cùng với mình.

Chẳng ai nói một lời cho đến khi họ dừng lại dưới tán bạch dương gần một con suối chảy lững lờ.

“Ta đã gặp Lãnh chúa Monroe và một vài người thân trong gia đình. Ông ấy sẽ đối xử tử tế với con.”

Cô không hề muốn trò chuyện về vị hôn phu tương lai, nhưng cha cô thì dường như lại rất quyết tâm.

“Thế thì con sẽ tử tế với ông ấy,” cô đáp.

Vị nam tước lắc đầu. “Con gái của ta thật buồn bực.”

Cô xoay người đối mặt với cha. “Cha, có điều gì cha đang cảm thấy khó nói cho con biết phải không?”

Ông thở dài náo nức. “Cuộc sống của con sẽ thay đổi khi con trở thành một người vợ. Con sẽ không được ngang hàng trong cuộc hôn nhân của mình, và con sẽ phải chấp nhận điều đó.”

“Mẹ có ngang hàng với cha không?”

Ông mỉm cười. “Có,” ông thừa nhận, “nhưng bà ấy là ngoại lệ.”

“Có khi con cũng sẽ có ngoại lệ thì sao.”

“Sớm hay muộn có lẽ con cũng sẽ,” ông đồng tình. “Ta không muốn con lo lắng về người chồng tương lai. Ta đã đảm bảo rằng ông ấy sẽ không bao giờ giơ tay lên đánh con, và như con biết, nhiều người chồng cư xử thô bạo với vợ mình.” Có một niềm cảm phần nào đó thể hiện ra trong giọng nói của ông.

“Cha, con nghĩ cha còn lo lắng cho cuộc hôn nhân này còn hơn cả con nữa. Có phải cha thắc mắc con sẽ làm gì nếu chồng con, nói cách khác là bất kì người đàn ông nào, lại giơ tay đánh con không?”

Hơi chút phiền muộn, ông đáp lại. “Không, ta không thắc mắc. Ta biết đích xác con sẽ làm gì bởi vì ta đã thấy được quá trình dạy dỗ của con.”

Trước khi cô có thể cắt ngang lời nói của ông, ông tiếp tục. “Tuy nhiên, có những điều thay đổi khi con lập gia đình. Con sẽ không còn được tự do tự tại làm những điều con muốn nữa. Con sẽ phải lưu ý đến những cảm xúc và nhu cầu của chồng con. Bản tính của con đã rất độc lập, nhưng giờ con phải học cách kiềm chế lại.”

“Có phải cha đang bảo con phải từ bỏ sự tự do của mình?”

Ông thở dài đánh sượt. Con gái ông nói đầy vẻ hoảng hốt trước ý niệm ấy.

“Đại loại vậy,” ông rào đón.

“Đại loại vậy?”

“Và khi con kết hôn,” Nam tước Geoffrey tiếp tục, “con sẽ cùng chung giường với chồng con và...” Một cách quá muộn màng ông nhận ra mình đã đi sâu vào cuộc đối thoại. Ông im bật, sau đó húng hắng ho để che giấu đi nỗi bối rối của mình. Ông đang nghĩ quái gì mà lại mang chủ đề này ra mà thảo luận? Nói về chiếc giường tân hôn với con gái quả thật không thể nào. Sau một chút cân nhắc, ông quyết định rằng mình sẽ nhờ đến một người phụ nữ đứng tuổi nào đó giải thích chuyện sẽ xảy ra với con gái trong đêm tân hôn. Đơn giản là ông không phải chịu trách nhiệm trước việc này nữa.

“Cha đang nói?” cô gợi ý.

“Giờ thì chúng ta đã gần đến tu viện rồi,” ông ngãng ra. “Dám cược là một giờ hay hơn chút nữa, và cũng gần với Finney’s Flat nếu như chúng ta vòng theo hướng ngược lại.”

“Trời vẫn còn sớm. Chúng ta có thời giờ trước khi trời tối để ngắm qua vùng đất ấy.”

“Con quên là ta phải đến chào Lãnh chúa Buchanan ư?” ông hất đầu về phía tây. “Khi chúng ta tới được con dốc tiếp theo, ta sẽ chia tay con. Tới được chỗ cậu ta thì trời cũng sập tối rồi. Con và những người khác sẽ phải tiếp tục đi đến tu viện.”

“Cho con và cận vệ xem qua vùng đất bằng trong lúc mọi người khác tiếp tục nhé? Con chắc không mất nhiều thời gian để bọn con bắt kịp họ đâu. Con tò mò muốn biết món hồi môn nào mà Vua Jon đã ban thưởng cho con.”

Ông lưỡng lự suy tính về lời thỉnh cầu của cô cả phút trước khi chấp thuận. “Miễn là con mang theo bốn người lính đi cùng, và con cầm theo cung tên, và con thận trọng trước bất kì hiểm nguy nào. Con phải hứa với ta rằng con sẽ không để lỡ thời gian và đây sẽ là một chuyến đi yên lành. Sau đó ta sẽ cho phép con.”

Cô mỉm cười. “Yên lành ư, thưa Cha?”

Bắt gặp tia sáng lóe lên trong mắt cô, Nam tước Baron đột ngột cảm nhận khá rõ cô con gái. Mái tóc đen tuyền và đôi mắt xanh ánh tím giống y như mẹ cô, Gab lớn lên với dáng vẻ một thiếu nữ xinh đẹp đến động lòng người. Lòng tự hào dâng tràn ngực ông khi nghĩ đến những thành công mà con gái ông đạt được. Cô biết đọc viết và nói thông thạo đến 4 thứ tiếng. Mẹ cô nhận thấy rằng Gab có năng khiếu với những công việc phụ nữ nhẹ nhàng, còn ông nhận thấy rằng cô lại giỏi trong những việc thực tế hơn. Cô ngồi trên lưng ngựa thành thạo như bất kì người đàn ông nào, và không hề câu nệ trước bộ cung tên. Sự thật thì, cô nhắm vào mục tiêu còn chính xác hơn cả ông nữa.

“Yên lành ư, thưa Cha?” Gab lặp lại, tự hỏi tại sao ông lại phân tâm như thế.

Ông lắc đầu thoát khỏi những hồi tưởng của mình. “Con biết cha có ý gì. Đừng có mà tỏ ra ngây ngô với ta. Con rành trò mảy tinh quái lắm.”

Cô cự lại. “Con không thể hình dung tại sao cha lại nghĩ...”

Ông cắt ngang lời cô. “Hãy hứa với ta sẽ là một chuyến đi yên lành và sẽ giở trò nghịch ngợm gì hết. Ta muốn con hứa, Con gái.”

Cô gật đầu. “Con hứa. Sẽ không nghịch ngợm, và sẽ là một buổi chiều yên lành.”

Không thoải mái với việc thể hiện tình yêu thương, Nam tước Geoffrey lúng túng vỗ nhẹ vào vai cô và xoay người bước tới chỗ những con ngựa đang đứng tha thẩn gần đó.

Gab vội vã rảo bước theo. “Cha, cha lo lắng nhiều quá. Con sẽ thận trọng như đã hứa, vậy thì hãy bỏ cái nét mặt cau có đó đi. Chẳng có gì xảy ra cả đâu mà.”

Hai tiếng đồng hồ sau cô buộc phải kết liễu cuộc sống một con người

Gabrielle can thiệp vào một vụ giết người.

Cô những muốn có chút náo động để tâm trí mình thoát khỏi mọi nỗi phiền muộn, nhưng hẳn cô không hề mong phải giương mắt chứng kiến điều kinh hoàng đến thế này.

Con đường mòn bắt đầu trở nên khá bằng phẳng, thực tế là tiếp thêm hăng hái cho người đi. Sau khi nghiêm túc hôn lên gò má đầy râu của cha cô và chúc ông một chuyến đi tới chào hỏi thị tộc Buchanan, cô buộc mình phải cưỡi bộ từ từ, không được chạy, để tới chỗ buộc con ngựa tên Rogue. Cô thậm chí còn cho phép anh lính Stephen đỡ cô ngồi lên yên. Rogue cao hứng tung vó, biểu lộ rằng nó sẽ sớm được phép phi vun vút trong gió lộng.

Chắc hẳn Nam tước Geoffrey đang dõi theo, Gabrielle đóng vai một cô thiếu nữ nhu mì và sẽ không để Rogue phi nước đại theo như thói quen của con ngựa mạnh mẽ này. Cô buộc nó bước từng bước chậm rãi, thông dong. Cô có cảm giác cha biết đích xác điều cô đang làm, và vì thế cô giữ mãi nụ cười trên môi lúc quay đầu vẫy tay chào ông lần cuối trước khi khuất dạng.

Bắt đầu tự do tự tại để thực hiện những việc mình thích, Gabrielle nói lỏng dây cương và nhẹ nhàng thúc Rogue. Con ngựa phi nước đại cho đến khi cả hai tới được đỉnh đồi gần nhất, Gab cảm thấy mình như đang bay lơ lửng trong không trung. Cô cười toe toét với niềm hứng khởi. Mọi ưu phiền đè nặng trong cô dần dần tan biến vào hư không.

Như thường lệ, Stephen luôn dẫn đầu. Christien và Lucien sát cánh hai bên, cùng với Faust, ít tuổi nhất, cưỡi ngựa phía cuối bọc hậu cho cô. Bốn người lính như thể anh em một nhà, ngoại hình giống nhau với mái tóc vàng hoe, mắt xanh, làn da sạm đi vì sương gió. Họ ăn mặc cũng giống nhau, trong bộ đồng phục lính, tất cả đều đen tuyền, như g với một biểu tượng nhỏ xíu khó nhận biết in hình cung điện St.Biel ngay phía trên trái tim của họ.

Dù vậy, tính cách của họ khá là đối lập. Có lẽ vì lớn tuổi nhất và chỉ huy cả ba người hậu vệ kia, Stephen lúc nào cũng nghiêm nghị và hiếm hoi mới nở nụ cười. Christen bộc lộ bản thân nhiều hơn và là kẻ dễ bị chọc giận nhất; Lucien bản tính hài hước, còn Fause thì bình bình.

Mọi người đều nói tiếng mẹ đẻ của họ. Giống như Gabrielle, ai cũng hiểu và nói được tiếng Gaelic, song họ không hồ hởi cho lắm.

Gabrielle biết cô may mắn đến thế nào mới có được lòng trung thành của bốn người đàn ông này. Họ đã là những người bảo hộ cho cô trong suốt cuộc đời. Họ che chắn khi bản tính phiêu lưu của cô khiến cô lâm vào những tình huống hiểm nghèo, và giữ bí mật cho cô – thậm chí cả với cha cô khi cô không muốn ông phát hiện ra những cuộc lẩn trốn lén lút của mình. Sự an toàn của cô luôn là mục tiêu trọng yếu của họ, nhưng cô cũng đánh giá cao sự tin tưởng của bọn họ. Có nhiều lúc họ cứu cô thoát khỏi cơn nguy khốn, thậm chí còn mạo hiểm sinh mạng của chính họ vì cô.

Chỉ tháng trước thôi Faust đi cùng bảo vệ cô tới chợ làng. Cô đang bước thông dong qua các

quầy hàng thì 2 kẻ say rượu bắt đầu sấn lại, điệu cười lộ rõ ý định dâm dăng của chúng. Giây phút chúng đi về phía cô, Faust bước thẳng lên che chắn cho cô và hạ đo ván hai kẻ đó nằm thẳng cẳng trên mặt đất trước khi chúng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Cô cũng nhớ lại một sự việc xảy ra vào năm ngoái. Cô đang đi về hướng chuồng ngựa của cha để ngắm con ngựa con mới đẻ. Ngay khi vừa đến khúc quanh, sợi dây thắng xe đột ngột đứt tung ngay trên đỉnh đồi, khiến cả khung xe lật nghiêng lao xuống chỗ cô với một tốc độ khủng khiếp. Cô không quay lại để thấy được nó lao tới trước khi Christen nắm lấy vai và lẳng cô ra khỏi đường đi của nó, chấp nhận bánh xe va vào một bên chân mình. Mắt cá của anh thâm tím lại và sưng phồng lên đến mức hàng tuần lễ vẫn còn chưa nhúc nhích nổi.

Cô co rúm cả người khi nghĩ đến những rắc rối mà cô đã gây ra cho bốn người lính vãng vàng này, nhưng rồi cô lại mỉm cười nhớ đến những lần khác khi họ phải ở đó để trông chừng cho cô.

Có những đêm khi còn là cô nhóc nhỏ xíu Stephen đã canh chừng cho cô lên khỏi buồng ngủ và lắng nghe những nhạc công chơi nhạc trong sân. Cô cũng nhớ một buổi chiều, bất chấp những lời căn dặn của cha, cô cùng cô bạn Elizabeth leo lên một cây dương liễu ngay cạnh bờ sông và ngã tùm xuống làn nước đục ngầu. Lucien đã vội vã đưa các cô bé tới bếp để rửa ráy và thay váy áo mới trước khi Nam tước Geoffrey phát hiện ra. Và cô không quên được lúc lên 9 tuổi, một đám những kẻ lang thang rách rưới hạ trại ngay trên bãi cỏ cạnh khu lâu đài của cha mình.

Cô được cảnh báo phải tránh xa bọn họ, nhưng lại phần nộ cảm thấy rằng những vị khách đó nên được đối xử cho tử tế. Đầu bếp đã nướng xong xuôi những cái bánh tart dâu tây dành cho bữa tối, và vì thế Gab đợi cho đến khi chúng được đặt trên bậu cửa sổ mở toang để làm nguội và rồi gom hết vào trong váy.

Cô vui sướng nhìn những vị khách ăn ngấu nghiến bữa tiệc chiều dài với khẩu vị ngon lành, và còn nấn ná, thậm chí còn chấp thuận lời mời cưỡi ngựa cùng họ một lúc mà không hề quay lại để thấy Christen và Lucien đứng cách sau đó 10 feet với hai tay vòng quanh ngực và nét mặt quàu quạu. Khi người hầu gái của cô thắc mắc về những vết bẩn lạ thường trên chiếc váy vào buổi tối ngày hôm đó, hai cận vệ không hề dă động tới sự bất tuân của cô, nhưng sau đó lúc ở riêng với cô bé, họ cảnh cáo cô về những việc tệ hại có thể xảy ra trên đời.

Christen và Faust là hai thành viên mới nhất được phái đi bảo hộ cho cô, còn Stephen và Lucien đã ở bên cạnh cô lâu đến mức không còn nhớ nổi. Trải qua những điều quan trọng, kể cả những việc thông thường, những sự kiện xảy ra trong cuộc đời, bên cạnh cô luôn có một hoặc hơn một người bọn họ. Thậm chí trong những phút giây sa sút nhất, họ luôn ở đó. Khi mẹ cô chuyển bệnh nặng và Gab một lần nữa bị triệu hồi đến bên giường, Gab biết tận trong thâm tâm cô rằng cuộc viếng thăm này sẽ là lần cuối. Hai ngày dài buồn đau, cô và cha ngồi bên người phụ nữ hấp hối, nắm chặt tay và vuốt ve trán bà. Đám người hầu cùng các thầy thuốc đến rồi lại đi, nhưng bên ngoài cánh cửa phòng ngủ, mỗi phút giây trôi qua trong từng ấy thời gian, cả bốn cận vệ của Gab đều đứng đó im lặng thức canh. Không một ai rời vị trí.

Giờ đây khi Gab cưỡi ngựa cùng họ đến Finney's Flat, hồi tưởng lại những việc họ đã làm cho cô, cô thốt lên một lời cầu nguyện đầy biết ơn dành cho những người bạn thân yêu của mình.

Stephen cắt đứt dòng hồi tưởng khi anh rẽ sang phía đông. Gab nối bước theo. Sau khi những con ngựa phi đều, cô ghì cương chậm lại. Khung cảnh xung quanh cô đầy hiểm trở và phủ một lớp màu xanh lá cây rục rờ. Những bụi cây thạch nam tím nhạt, cây anh thảo trắng mọc lan khắp các ngọn đồi. Cha cô đã bảo rằng mọi thứ ở Scotlen đều rất đẹp, nhưng Gab, ánh mắt đảo một vòng khắp vùng đất rộng mênh mông, lại nghĩ cao nguyên này mới thật lộng lẫy.

Càng lên cao, khí trời càng trở nên lạnh giá. Rặng thông rậm rạp, và gió lạnh mơn man trên khuôn mặt cô.

Họ leo gần hai tiếng đồng hồ thì đột ngột lên tới đỉnh. Stephen đã quan sát toàn cảnh và giải thích với Gab rằng thật sự chỉ có một con đường duy nhất dẫn tới nơi họ cần đến.

"Vì chúng ta đang đi từ phía bắc, con đường chính sẽ thẳng ngay trước mặt, nhưng như cô thấy đó, con đường vướng nhiều cây cối, ngựa của chúng ta khó mà qua được. Dù sao thì cũng phải xoay xỏa thôi."

"Thế nếu chúng ta không thể?" Christien hỏi.

"Thì chúng ta sẽ đi đường khác." Lucien đáp lời.

"Finney's Flat ở phía bên kia đám cây này ư?" cô hỏi.

"Đúng, công nương."

Cô đưa tay che mắt khỏi ánh nắng mặt trời và hết nhìn phía đông lại sang phía tây. Những rặng cây dường như cứ trải rộng ra xa khuất cả tầm mắt. Cao nguyên này quả là rộng lớn.

"Cây cối dày thế nào?" cô hỏi.

"Tôi sẽ cố gắng mở đường qua." Stephen nói. Anh ngược lên định vị mặt trời và rồi tiếp tục. "Trời vẫn còn đủ sáng."

"Nếu lo rừng cây quá rậm, chúng ta có thể tới Finney's Flat từ phía đông hoặc phía tây không? Sẽ nhanh hơn thì sao?" Lucien đưa ra đề xuất.

Christien đáp. "Cha Công nương Gab nói với tôi rằng có một khu rừng nhỏ ở mặt phía đông vùng đất ấy, và ngoài khu rừng đó là Loch Kaenich. Ngoài ra còn một khu rừng lớn ở mặt phía tây Finney's Flat, và bên kia cánh rừng có những kẻ Buchanan man rợ sống."

"Những kẻ Buchanan man rợ?" Lucien tò mò trước sự mô tả của Christien về thị tộc đó.

“Đó là kiểu gọi của Nam tước Geoffrey, và qua những câu chuyện kể của ngài thì tôi không nghĩ cái tên gọi này là phóng đại quá đâu.

“Theo tôi hiểu thì không thị tộc nào cho phép những kẻ xâm phạm.” Faust xen vào.

Gab cau mày quay lại nhìn người cận vệ có giọng nói dịu dàng. “Faust, chúng ta giờ đang đứng trên đất người MacKenna, và chẳng ai cố tình ngăn chúng ta lại hết.”

“Không, thưa Công nương,” anh trả lời. “Chúng ta không ở trên đất của MacKenna. Sự thật là sự sản của họ giáp với Finney’s Flat ở phía Bắc, nhưng chúng ta đang đứng ở cận phía đông bắc, và mảnh đất nhỏ xíu này thuộc về lãnh chúa Monroe, người chồng sắp cưới của cô. Đó là lý do tại sao chúng ta bị để lại đây.”

Cô đưa mắt chậm chậm lướt qua phía chân trời. Khu vực này hoàn toàn hoang vắng với cô. Vì họ đã bắt đầu một hành trình dài qua cao nguyên Scotlen, cô đã không nhìn thấy bất kì một người nào khác. Liệu có phải những người sống trong vùng đất hoang mênh mông này có tình lánh mặt để không phải tiếp xúc với kẻ lạ không, hay chỉ đơn giản là họ quá ít và quá xa xôi?

“Stephen, chuyện gì xảy ra nếu chúng ta cố gắng cắt qua phía đông và tiếp cận Finney’s Flat từ mặt phía bắc?” cô hỏi.

“Cha cô, ngài nam tước, có bảo rằng con đường mòn là lối đi duy nhất xuống dưới, nó được bảo vệ rất cẩn thận. Nếu cô che ánh nắng mặt trời chiếu vào mắt mình, cô sẽ nhìn thấy được nó.” Lucien giải thích.

“Ngọn núi từ đầu con đường mòn đến khu vực phía trên thuộc về thị tộc MacHugh, họ không dung thứ cho những kẻ xâm phạm.” Faust bình luận.

“Dung thứ những kẻ xâm phạm?” Cô mỉm cười lặp lại lời của người cận vệ.

“Bọn họ... dễ nổi nóng,” Christien lên tiếng.” và rất dễ phản ứng lại.”

“Chúng tôi không cho phép cô tới đó,” Stephen xen vào.

“Lãnh chúa MacHugh là một kẻ nguy hiểm,” Faust nói.

“Aye, nghe nói người MacHugh khá là hung bạo, thủ lĩnh của họ rất dữ tợn.” Christien bảo cô.

Cô lắc đầu phản đối. “Tôi sẽ không vội vã đánh giá một người khi ai đó nói xấu về anh ta.”

“Thế thì cô muốn làm gì, Công nương?” Stephen hỏi. “Cô muốn thế nào?”

“Chúng ta sẽ đi xuyên qua khu rừng ngay trước mặt,” cô lên tiếng. “Đó là con đường nhanh nhất, phải không? Và chúng ta có thể đi bộ để tập luyện cũng tốt.”

Stephen cúi đầu. “Theo ý cô, Công nương. Tôi đề nghị chúng ta cưỡi ngựa cho đến khi đi sâu

vào trong rừng để giấu đám ngựa khỏi con mắt những kẻ tò mò tình cờ đi ngang qua. Fause, cậu ở lại với lũ ngựa lúc chúng tôi buộc phải cuốc bộ nhé.”

Khi điều đó xảy ra, họ có thể cưỡi ngựa đi sâu vào trong khu rừng một khoảng, dù có đôi lúc phải chen qua đám cây gai. Hai lần bọn họ phải vòng ngược lại để tìm một lối đi khác, nhưng một khi đã vượt qua được con lạch nhỏ hẹp, họ có thể tăng tốc. Khi tiến đến bìa rừng, tất cả xuống ngựa. Giao lại dây cương cho Faust, Gab để cho Stephen đi trước vạch đám lá gai chui ra.

Mới phát quang được vài yard thì Stephen lập tức đứng phắt lại, cánh tay đưa ra ngăn cản Gab tiến xa hơn. Cô đứng ngay bên cạnh anh, căng người lắng tai nghe những tiếng động phát ra từ khu rừng. Khi chờ đợi, cô lặng lẽ chỉnh lại dây đeo túi đựng những mũi tên vắt ngang qua vai mình và chuyển cung tên sang tay trái để phòng. Một vài giây sau cô nghe thấy tiếng cười cộc cằn ngay sau tiếng chửi thề thô tục.

Đứng im như tượng, cô nghe tiếng người trò chuyện, nhưng giọng nói của bọn họ nghẹt đi khó mà nghe được rõ.

Lặng lẽ giơ tay ra hiệu với đám cận vệ, cô chậm chạp bước lên phía trước. Ẩn mình rất kĩ trong đám cây, nhưng khi cô nhích người sang bên trái, ánh mắt cô bao quát được toàn cảnh khu đất ngay trước mặt. Cô phát hiện ra bảy người đàn ông, tất cả đều mặc áo choàng với những chiếc mũ trùm đầu màu nâu che khuất mặt.

Một thoáng cô tưởng họ đang đứng quanh một người trong đội, cầu nguyện trước khi chôn cất cho anh ta. Bọn họ tụm lại gần một nơi giống như cái hố. Gần cái hố là một ụ đất còn mới. Khi mục đích của họ trở nên rõ ràng, cô gần như thở hắt ra. Người thứ 8 đang nằm trên nền đất. Anh ta không mặc áo choàng tối màu mà là một chiếc áo choàng len kẻ sọc. Tay chân bị buộc chặt, và toàn thân nhốm đầy máu.

Gab tiến lại gần hơn. Cô cảm nhận được bàn tay Stephen đặt trên vai mình, nhưng cô lắc đầu và tiếp tục bước tới. Vẫn ẩn trong đám cây cối rậm rạp, cô quan sát và lắng tai nghe cuộc tranh cãi.

Đám người đang bàn luận sôi nổi về cách thức chôn người đàn ông kia. Ba kẻ thì muốn cho đầu anh ta xuống trước. Những kẻ khác kịch liệt phản đối, bắt phải cho chân xuống trước. Một kẻ đứng im lặng, giống như là thủ lĩnh, đưa ra phán quyết cuối cùng.

Có một việc mà ai cũng chấp thuận: bọn chúng đều muốn kẻ bị bắt giữ tỉnh lại để anh ta biết được việc mà chúng sắp tiến hành.

Gab phát ớn lên và hoảng sợ trước những câu nói đứt quãng theo gió đưa đến phía cô. Kẻ bị bắt giữ kia đã phạm phải tội gì? Cô quyết định rằng anh ta có làm gì chẳng nữa cũng chẳng quan trọng, vì tội ác dù tàn ác đến mức nào, cũng không đến mức phải trừng phạt dã man đến thế. Thật là vô nhân đạo.

Khi lắng nghe cuộc cãi cọ dần trở nên kịch liệt, cô khám phá ra sự thật. Tội lỗi duy nhất mà

kẻ bị bắt giữ kia phạm phải chỉ là một sự liên kết. Anh ta chính là em trai của lãnh chúa Colm MacHugh.

Kẻ thủ lĩnh cuối cùng cũng lên tiếng. “Hamish, để mắt đến phía bên kia quả đồi. Chúng ta không thể đặt Liam MacHugh trên mặt đất cho đến khi ta nhìn thấy anh trai của hắn.”

“Gordon, tôi không điếc. Anh đã bảo tôi làm gì rồi, tôi đang làm đây. Tôi đã để mắt đến phía bên kia quả đồi. Tôi vẫn muốn biết chúng ta định làm gì nếu Lãnh chúa MacHugh không đến giải cứu em hắn.”

“Hắn sẽ đến ngay thôi,” một kẻ khác lên tiếng. “Và khi hắn xuất hiện ở ngay tầm nhìn, hắn sẽ thấy chuyện đang xảy ra, và có cưỡi ngựa nhanh đến thế nào chẳng nữa, hắn cũng sẽ không tới kịp. Em trai hắn sẽ chết từ từ, và lúc đó ta đã quay lại vùng giáp ranh rồi.”

“Làm thế nào hắn biết đích xác là em trai hắn?” một kẻ khác thắc mắc.

Gordon đáp. “Tin em trai hắn bị bắt đã truyền đến tai hắn. Hắn sẽ không nhìn được mặt em trai mình từ khoảng cách xa như thế, nhưng sẽ dễ dàng nhận ra cái áo choàng kia.”

“Vậy nếu như hắn không nhận ra thì sao?” Hamish hỏi.

“Hắn sẽ vẫn thấy chúng ta nhét Liam xuống hố và chôn sống anh ta. Hắn sẽ biết.”

“Nếu không nhìn thấy mặt, thì hắn cũng sẽ không nhận ra chúng ta. Vậy sao chúng ta vẫn phải mặc áo choàng? Da tôi ngứa ngáy phát điên cứ như thế rồi bỏ bò lúc nhúc trong áo vậy.”

“Thôi phàn nàn đi, Kenneth,” Gordon nạt, “Chúng ta phải mặc áo choàng ăn cắp vì chúng ta sẽ không cho MacHugh cơ hội nhận ra chúng ta.”

“Nếu như hắn khám phá ra chúng ta thực hiện việc này...” Hamish rùng mình. “Còn tệ hơn cả chôn sống nữa.”

Có tiếng cầu nhàu đồng tình. “Lẽ ra chúng ta nên để mặc gã này và chuồn thôi,” Kenneth lên tiếng. Gã đứng chỗ cái hố ngoảnh lại nhìn đầy vẻ lo lắng.

“Đứng có mà nói ngu thế,” Gordon lên tiếng. “Lãnh chúa MacHugh sẽ không bao giờ khám phá ra chúng ta là ai. Tại sao mày lại nghĩ chúng ta bị phái đi từ vùng đất Ecot hả?” Gã gầm lên trước khi bật lên một lời phàn nàn khác. “Lại còn được trả công hậu hĩnh nữa. Mày muốn mất hết hả?”

“Không, nhưng...” Hamish bắt đầu.

“Nói đủ chuyện chạy trốn rồi đó,” gã nạt nộ. Gã quay sang người lính đang canh chừng người chiến binh bất tỉnh và nói. “Đá hắn đi, Roger. Xem xem hắn có ngộ ngộ hay không. Tao muốn hắn tỉnh khi bị ném xuống hố.”

Roger làm theo mệnh lệnh, nhanh chóng giơ chân đá vào mạng sườn của anh ta. Liam không hề động đậy.

“Tao không nghĩ lần này hắc sẽ tỉnh lại.” Kenneth lên tiếng. “Tao đoán hắc sắp nghèo rồi.”

“Mày đáng ra không nên đánh hắc mạnh tay quá, Gordon,” Hamish lẩm bẩm.

“Ai cũng có lượt mà,” Rogher nhắc lại cho gã biết.

“Bọn mình chỉ làm việc được giao mà thôi,” một kẻ xen vào.

Gordon gật gù.” Đúng vậy. Chúng ta chỉ đang theo lệnh, giống như những người lính tuân thủ thôi.”

Kenneth hất mũ trùm đầu về sau gáy, gãi gãi tai. “Nói lại tao nghe nào. Liam MacHugh đã làm gì?”

“Tao kể cho mày cả chục lần rồi còn gì,” Gordon hét lên tức tối khi gã xô mạnh Kenneth gần như ngã nhào xuống hố.

Tên lính nghiêng ngả giữ thăng bằng, “Kể lại coi,” gã nói.

“Bọn tao bắt được Liam, giết chết hắc để dụ anh trai hắc xuống núi, đám lính nấp trong bìa rừng phía đông sẽ xông ra bắt hắc.”

Kenneth lại gãi gãi tai như thể cậy ra một con bọ quấy rầy vậy, “Bọn họ sẽ làm gì nếu như bắt được hắc?”

Gordon lắc đầu, “Giết chết hắc, ngốc thế, và chôn hắc bên cạnh em trai luôn một thể.”

Bị mắng, Kenneth không hề cảm thấy xúc phạm, “Bọn lính đó thuộc thị tộc nào thế nhỉ? Cái bọn đang nấp ở kia kìa.” Gã vẫy tay chỉ về hướng đông, mắt liếc xem liệu gã có bị quan sát không.

“Đừng bận tâm,” gã kia trả lời. “Mày biết càng ít thì càng tốt cho mày,”

“Nhìn kìa! Liam tỉnh rồi,” một gã kêu lên, đá đá chân vào kẻ bị bắt giữ.

Roger vui mừng cười khúc khích. “Tốt. Hắc sẽ biết chuyện sắp xảy ra khi ta nhét hắc xuống hố. Còn nước để tạt vào mặt hắc không, Manus? Bắt gã tỉnh lại.”

Trước khi nhận được câu trả lời, Kenneth nói tiếp, “Hắc chưa lần nào tỉnh lại hết. Tao đã quan sát mặt hắc rồi, hai mắt hắc thậm chí còn không máy đến một lần. Cứ như chết rồi ấy.”

“Nhưng có khi như Gordon nói, nếu bọn mình tạt nước vào mặt hắc...” tên lính khác gợi ý.

“Tao dùng hết nước rồi,” Manus nói, “Bọn mình có thể đá vào hắc.”

Đám lính cho đó là một ý tưởng hay hóm và bắt đầu cười rộ lên. Gab nghe được tên hai kẻ khi chúng xô đẩy nhau, làm như chúng đang vui vẻ tham gia lễ hội vậy. Fergus và Cuthbert. Cô biết việc nhớ toàn bộ bảy cái tên là rất quan trọng với mình, vì một ngày nào đó hần sẽ hữu dụng.

Tiếng cười nắc lên của Hamish ngưng bật khi gã tình cờ ngược lên và bắt gặp Lãnh chúa MacHugh.

“Hần kia! Hần kia kia!” Hamish hét chói lói lúc gã vật lộn trườn lại cái mũ lên đầu. “Có người MacHugh!”

Mọi người, kể cả Gab, đều ngược lên phía bên kia đồi. Hình bóng một người chiến binh ngồi trên lưng ngựa phóng như một ánh chớp vàng dưới ánh mặt trời chói chang.

“Chúng ta có đủ thời giờ,” Kenneth nói, “Người MacHugh không thể bay xuống đây được.”

“Hãy nhìn những kẻ theo sau anh ta kia. Tao đếm được những 20 tên cả thảy.” Manus hét vang, giọng gã run rẩy vì hoảng hốt.

Gordon đang tỏ ra bồn chồn. Gã tưởng mình đã nghe thấy một giọng nói phát ra từ phía đằng sau. Gã quay đầu lại, bàn tay chạm vào chuôi kiếm. KHI không thể thấy mối hiểm nguy, gã xoay về hết nhìn sang đông lại sang tây. Chả có gì sất.

“Bọn mình lãng phí thời gian đủ rồi,” gã lên tiếng. “Bỏ hần vào hố đi. CHÚNG ta sẽ vùi đất lên và chạy thôi.”

Roger cùng Cuthbert vội vã chạy đến kéo chân Liam lê lết xệch dưới đất. Đầu anh gục xuống. Fergus nắm lấy tóc và giật đầu anh về phía sau. “Mắt hần lại nhắm rồi,” gã nói, rõ ràng là thất vọng.

“Mắt hần có lúc nào mở đâu,” Kenneth đáp lại.

Chúng đang kéo lê Liam xuống hố thì một tiếng động ầm ầm phía xa vang đến. Cùng lúc cả bảy quay đầu lại thì những chiến binh cưỡi trên lưng ngựa phi xuyên qua rừng cây phía cuối thung lũng. Vó ngựa nện thành thạch xuống mặt đất lao đến gần hơn. Ở khoảng cách xa, chúng chỉ là những chấm nhỏ trên đường chân trời.

“Hần là người Buchanan,” Manus hét. “Không thể nhìn rõ được, nhưng tao đoán chính là họ,”

“Chúng sẽ giết chết ta mất!” Hamish kêu gào. Gã xoay một vòng tròn giống y như con chuột chũi hoảng hốt cố tìm cách tháo chạy. “Chúng ta nấp ở đâu? Ở đâu được đây?”

Cuthbert và Manus thả phịch Liam mềm rũ xuống. Giọng Gordon vỡ vụn ra trước tình huống khẩn cấp, “Đánh thức hần dậy. Lẹ lên, mẹ kiếp. Đánh thức hần dậy. Khi tao kéo hần ra

khỏi ngựa, mắt hấn còn mở mà, vì thế tao là kẻ duy nhất hấn thấy mặt. Tao phải giết hấn trước khi nhét hấn xuống hố. Không còn thời gian chôn đâu, cứ để cho hấn chết ngạt.”

Cuthbeth và Manus không nghe theo lệnh. Cả Roger, Kenneth, Hamish hay Fergus cũng thế, vì bọn chúng đã chạy đi tìm chỗ trốn hết mất rồi.

Gordon rút gươm. Đúng thời điểm đó, Gab vội lấy một mũi tên và nhanh chóng lắp nó vào cung.

Những chiến binh Buchanan vẫn còn ở quá xa, cung tên của họ không với tới được bọn chúng, còn những chiến binh MacHugh đang lao xuống núi cũng còn ở quá xa không thể cứu được người của họ.

Đột nhiên, có tiếng động khác nữa. Những người lính phục kích MacHugh băng xuyên qua cánh rừng và tiến thẳng về phía người Buchanan. Một cuộc chiến ngang tài ngang sức sắp sửa nổ ra. Nếu họ không nhanh, Gab và đội cận vệ sẽ sớm thấy mình đứng giữa đám hỗn độn đó.

Gab dán chặt cái nhìn của mình vào Gordon, thủ lĩnh của đám chuột nhắt kia. Kẻ bị bắt giữ không hề động đậy. Liam đang nghiêng nằm trên mặt đất, còn Gordon lo lắng liếc mắt về phía bắc. Gã lùi lại hai bước, lưỡng lự, và rồi lại bước tới. Gab biết Gordon không thể chạy trốn và để lại Liam, người đã nhìn thấy mặt gã.

“Stephen,” cô thì thào, “Nếu tôi lỡ mất...”

“Cô sẽ không.”

“Nhưng nếu tôi... sẵn sàng nhé.”

Gordon quyết định. Quay mặt về phía cô, gã vung gươm ra sau, định chẻ đôi Liam ra.

Mũi tên của Gab đã chặn gã lại. Mục tiêu của cô rất rõ ràng, đầu mũi tên xuyên thẳng qua thịt và xương, cắm sâu vào trái tim đen tối của gã.

Hai giây sau mặt đất dường như vỡng xuống dưới chân cô khi những người Buchanan cùng kẻ thù lao vào trận chiến. Tiếng kim loại va vào nhau chói tai. Cuộc giết chóc bắt đầu.

Đám lộn xộn di chuyển về hướng cô. Gab cầu nguyện rằng Liam MacHugh sẽ không bị những con ngựa hay người đạp lên trước khi cô tới được với anh. Nhanh chóng, Christien và Faust ngồi trên ngựa đến theo sau cô. Gab trèo lên Rogue và phóng ra khu đất trống, hất áo choàng của cô lên đầu, hy vọng trong tình trạng hỗn loạn không ai nhận ra mình.

Stephen cản cô lại. Anh biết việc cô đã làm. “Christien và tôi sẽ đảm nhiệm việc này. Lucien cùng Faust sẽ đưa cô quay lại con suối vừa nãy. Nhanh lên, công nương. Cô phải ra khỏi đây.”

Cô không muốn mất thời gian tranh cãi. Cô thúc Rogue và quay đầu trở lại khu rừng. Một lát sau ở con suối, Stephen cùng Christien cũng bắt kịp họ. Gab cảm tạ Chúa rằng họ không bị mắc

lại giữa trận chiến.

“Anh ta còn sống không?” Cô xuống ngựa và vội vã đi về phía Stephen. Liam MacHugh nằm vắt ngang trên yên ngựa của anh.

“Anh ta vẫn còn thở,” anh trả lời.

“Vậy thì nhanh lên. Tôi biết nơi có thể trợ giúp,”

Chương 8

Tiếng thét xung trận khủng khiếp vang vọng trong không khí. Và theo đó là những tiếng kêu đau đớn

Người MacHugh đã gia nhập cuộc chiến. Tạo thành một phòng tuyến không thể xuyên thủng, họ dâng lên. Người Buchanan tiếp nối theo vị thủ lĩnh của họ, và trong vài phút đồng hồ hai tộc người đã vây đối thủ vào giữa. Họ không hề khoan dung. Mắt đối mắt, và khi tất cả qua đi, bãi chiến trường ngổn ngang những thi thể nhuộm đầy máu.

Cuộc tìm kiếm Liam MacHugh điên cuồng diễn ra ngay sau đó. Colm MacHugh nhảy khỏi ngựa chạy về phía cái hố mà kẻ thù đã dành sẵn cho em trai anh. Anh thở ra nhẹ nhõm khi thấy chiếc hố trống không. Chỉ có một thi thể nằm sõng soài ngay cạnh đồng đất mới đào. Colm không nhận ra gã. Anh đang ngắm nghía những dấu hiệu lạ thường trên mũi tên cắm ngay lồng ngực người đàn ông thì Lãnh chúa Brocdick Buchanan bước lại gần.

“Gã này là ai thế?” colm hỏi.

Brocdick lắc đầu. “Tôi chưa từng thấy hắn.”

Colm giật mũi tên ra khỏi ngực người chết. “Đây là tên của người Buchanan à?”

“Không. Tôi lại nghĩ đó là của phía bên cậu.”

“MacKenna đứng đằng sau chuyện này,” anh lên tiếng.

Brocdick lắc đầu. “Không có lính của ông ta ngã xuống, và đây cũng không phải mũi tên của họ. Những dấu hiệu... Tôi chưa từng nhìn thấy cái này. Không có dấu hiệu gì chứng tỏ của MacKenna.” Anh nhặt sợi dây thừng dây đầy máu lên. “Chúng trói em trai cậu bằng cái này.

“Kiểu gì thì tôi vẫn nghĩ là do MacKenna làm,” Colm khẳng định.

“Thiếu chúng có thì cậu không thể buộc tội ông ta,” Brodick lập luận.

“Liam không thể đi xa được,” Colm liếc nhanh một vòng khu rừng bao quanh họ. “Chúng ta sẽ lùng sục cho tới khi tìm được nó và bất kì ai đang giữ nó.”

“Người Buchanan sẽ theo sau cậu,” Brodick bảo đảm. “Miễn là trả thù cho được hành động tàn ác này.”

Hai lãnh chúa chia người của họ ra thành từng nhóm nhỏ để tìm quanh vùng, nhưng sau nhiều giờ, từng nhóm thông báo lại rằng họ đã bao quát các nơi và các cánh rừng, nhưng vô ích.

Liam MacHugh đã biến mất vào hư không.

Chương 9

Liam MacHugh đang ở trong tình trạng thê thảm. Kẻ nào đó đã quất roi vào lưng anh, để lại những vết lằn rướm máu rách tươm trên làn da. Đôi chân và hai lòng bàn chân cũng bị đánh đập, và máu rỉ ra từ vết cắt sâu hoắm bên phải đầu.

Gabrielle biết cô có thể nhờ trợ giúp cho người chiến binh này ở Tu viện Arban, và dù đang vội vã để tới đó thì người bị thương này cũng phải được ưu tiên trước nhất.

Họ cưỡi ngựa dọc theo ven suối cho đến khi đủ xa khỏi trận chiến mới dừng lại. Stephen nhắc cơ thể Liam MacHugh ra khỏi ngựa và đặt anh ta trên nền đất bên cạnh Gabrielle. Cô nhẹ nhàng nâng đầu anh gối lên lòng mình và ấn mảnh vải vào vết thương bên thái dương, cố gắng cầm máu lại, thế rồi nhanh chóng lau sạch những vết cắt khác bằng một mảnh vải lụa nhúng vào nước lạnh được xé từ chiếc váy lót. Người đàn ông này cần thuốc chữa trị để tránh nhiễm trùng và thuốc mỡ cho cái lưng của anh ta. Anh ta cũng cần ai đó khâu lại những vết rách xung quanh vết thương. Cô không muốn mình phải làm việc đó vì cô mong không gây thêm cho anh ta thêm đau đớn.

Khúc quanh của con suối bị khuất sau rặng cây thông cách Finney's Flat một đoạn khá xa. Họ bị cô lập và cô mong cả đám sẽ được an toàn khỏi những kẻ xâm phạm. Trong lúc Lucien và Faust canh gác khu vực, Stephen cùng Christien đứng sát bên cô. Ngay lúc cô sắp sửa gọi những cận vệ đến để di chuyển Liam, vết thương trên đầu anh ta lại tràn máu.

“Công nương, máu dính hết vào váy cô rồi kìa,” Stephen nhắc nhở.

“Tôi không bận tâm đến chuyện đó,” cô đáp lại. “Mà tôi lo cho người đàn ông tội nghiệp

này. Anh ta mất quá nhiều máu.”

“Tôi không nghĩ anh ta sẽ qua khỏi,” Christien lên tiếng. “Chúng ta đáng ra nên sẵn sàng cho tình huống này. Cô muốn chúng tôi làm gì với thi thể anh ta?”

Gabrielle chẳng hề sửng sốt trước bản tính thẳng thừng của Christien. Anh không nhẫn tâm chút nào hết. Anh là một người hay động lòng trắc ẩn, nhưng cũng thực tế nhất trong cả 4 người. “Nếu anh ta chết, thì đó là ý Chúa, nhưng tôi sẽ làm tất cả trong khả năng của mình để giúp anh ta sống sót.”

“Chúng tôi cũng vậy,” Stephen đảm bảo với cô. “Tuy nhiên, Christien nói có lý. Gã chiến binh MacHugh này chưa nhìn ra cô.”

Cô nở nụ cười dịu dàng. “Vậy sao? Anh ta còn chưa mở được mắt ra mà.”

“Cô không hiểu rồi,” Christien nói. “Cô có thể lâm vào hiểm nguy đấy.”

Stephen đồng tình. “Chúng ta không biết bọn người đó là ai hoặc liệu có ai trong số chúng nhìn thấy ta không. Mũi tên của cô đã giết chết gã thủ lĩnh ngay tại chỗ, bọn còn lại thì chạy trốn. Nếu chúng tìm ra cô có liên can đến cái chết của hắn, thì chúng sẽ trả thù. Không ai biết cô ở đây.”

Gabrielle liếc một vòng qua những khuôn mặt u ám của đám cận vệ và nhận thấy Stephen nói đúng. Nhưng không chỉ vì sự an toàn của riêng cô mới khiến cô lo lắng. Nếu đám người ở Finney’s Flat biết được cô đã giết chết một kẻ đồng bọn, chúng sẽ không chỉ theo sát cô mà còn tấn công cận vệ của cô nữa. Cô không thể để điều đó xảy ra.

“Các anh nói tôi nên làm gì?” cô hỏi.

“Khi chúng ta đến gần Tu viện Arbane, Lucien và Faust sẽ theo cô vào trong và hộ tống cho cô,” Stephen đề xuất.

“Cô có thể dùng áo choàng để dấu đi vết máu trên váy,” Christien phát biểu.

“Vậy còn người bị thương này?” cô hỏi.

“Chúng tôi sẽ đưa anh ta vào tu viện bằng cách khác. Các thầy tu chắc sẽ có thuốc chữa trị cho anh ta.”

Christien gật đầu. “Nếu anh ta chết, có khả năng Lãnh chúa MacHugh sẽ đổ tội cho cô. Cô đã nghe thấy những tên hèn nhát nói gì về anh ta rồi đó.”

“Họ tả anh ta tàn bạo,” cô nói. “ thế mà chúng lại chuẩn bị chôn sống một người đàn ông vô tội. Tại sao tôi phải tin lời chúng nhỉ?”

Cô ngăn họ lại trước khi nổ ra một cuộc tranh cãi. “Người này giờ là trách nhiệm của chúng

ta. Tôi sẽ không trao anh ta cho ai hết. Ta sẽ tìm cách vào trong tu viện mà không lôi kéo sự chú ý của mọi người. Chỉ khi nào tôi chắc chắn anh ấy được chăm sóc tốt thì tôi mới bỏ lại anh ta.”

“Nhưng Công nương...” Christien bắt đầu.

Cô tiếp tục. “Các tu sĩ là người của Chúa, hay không phải đây? Tôi chỉ cần nhờ họ đứng nói cho ai biết làm cách nào mà Liam lại ở trong tu viện là được. Nếu họ hứa, họ không thể và sẽ không phá vỡ lời thề được.”

“Còn có những phân nhánh khác.” Stephen nói. “Cô không thể nhảy vào giữa một cuộc chiến được.”

Cô biết họ sẽ không ngừng lại. “Chúng ta sẽ dàn xếp. Một khi Liam được an toàn và chăm sóc, tôi sẽ tự tách ra.”

“Và cô sẽ không kể cho ai biết chuyện xảy ra.?”

“Tôi sẽ không.”

Chương 10

Lén lút luồn vào trong tu viện mà không bị bắt gặp thật dễ đến đáng ngạc nhiên. Cánh cửa cuối phía nam của bức tường bao quanh tòa nhà tu viện không chỉ bung chốt mà nó còn mở toang hẳn ra. Vị linh mục nào đó đặt một hòn đá chèn ngay trước cánh cửa để ông khiêng những túi kiều mạch từ trên xe ngựa vào một cách dễ dàng hơn.

Gabrielle cùng đội cận vệ quan sát ông từ rặng cây phía sau khu tu viện. Cô nghĩ những chiếc túi có vẻ còn nặng hơn cả vị linh mục kia. Ông đã khá là già cả, cô đoán có lẽ vẫn còn trong độ tuổi 40, nhưng không có nhiều sức lực. Đầu tiên ông cố gắng nâng cái túi lên một bên vai, gần như nghiêng ngả cả người, và vòng hai cánh tay vào giữa cái túi và để mặc cho nó kéo lê phía dưới hai chân.

GHì cương cho con ngựa của mình đứng lại ở khoảng đất trống, cô gọi to. “Thưa cha, cha có cần giúp không ạ?”

Lúc đầu thì vị linh mục tỏ ra sững sốt, rồi sau đó đầu ông mạnh mẽ gật xuống. “Ta sẽ rất biết ơn sự trợ giúp của các con,” ông đáp lại.

Lucien cùng Fraust đã xuống ngựa từ trước và tiến thẳng đến chiếc xe. Lucien nhận ra vị

linh mục đã phải vật lộn dưới sức nặng của cái túi đến thế nào và đưa tay nhắc nó ra khỏi người ông. “Cha muốn đem nó đi đâu đây?” Anh hỏi.

“Sau cánh cổng rẽ sang trái là nhà kho. Nếu con xếp lúa mạch ở đó, ta sẽ rất biết ơn.” Ông lôi một mảnh vải từ thắt lưng chiếc áo thụng và lau mồ hôi chảy đầm đìa từ phía sau gáy. Mỉm cười, ông bước về phía Gabrielle. “Hoan nghênh, ta là Cha Gelroy!”

Ông vừa bước ngang qua con đường nhỏ thì nhận thấy người bị thương đang nằm vắt ngang trên yên ngựa của Stephen.

“Chúng ta có gì đây nhỉ? “ Ông căn vặn, bước đến bên cạnh Stephen để nhìn cho rõ hơn, và quá choáng váng trước tình trạng của người này đến nỗi phải vội vã làm dấu thánh. “Chuyện gì xảy ra với anh chàng tội nghiệp này vậy? Cậu ta còn sống không?”

“Anh ta có,” Christien trả lời.

Stephen xuống ngựa và nâng Liam lên. “Như cha thấy rất rõ là người này cần giúp đỡ. Có thầy thuốc ở đây không ạ?”

“À có, hơn một ấy chứ,” ông vội vã. “Theo ta nào.”

Lucien và Fause nhanh chóng dỡ các bao hàng. Gabrielle xuống ngựa và trao lại dây cương cho Lucien.

Vị linh mục nhanh chân đi về phía cánh cửa ngay trước mặt họ. “Người này có tên không?”

Gab đáp. “Anh ấy là Liam MacHugh.”

Phản ứng của Cha Gelroy quả là nhanh hơn điện giật. Ông ngừng phất lại, người chúi xuống. Nét mặt rõ ràng là không tài nào tin nổi, màu sắc biến mất trên khuôn mặt ông.

“Có phải ta vừa nghe con nhắc đến cái tên MacHugh không?” Ông tỏ ra quá ư lo lắng, “Hay là không đây?”

“Cha, làm ơn nói nhỏ thôi,” Stephen cho hay.

Vị linh mục đặt tay lên trước trán. Gabrielle nhận thấy bàn tay ông run lẩy bẩy.

“Chúa tôi. Các con đã giữ Liam MacHugh và cậu ta vẫn còn sống. Nếu cậu ta chết...”

Gabrielle bước lên một bước. “Chúng con hy vọng với sự trợ giúp của thầy thuốc anh ấy sẽ không chết,” cô lặng lẽ lên tiếng.

Cha Gelroy buộc lòng phải kiềm chế lại. “Phải, phải, tất cả chúng ta đều hy vọng,” ông lắp bắp. “Ta sẽ nói điều này. Nếu cậu ấy chết thì sẽ to chuyện đấy. Nhanh thôi. Vào trong với cậu ấy đi. Căn phòng bên cạnh phòng của ta vẫn còn trống. Ta sẽ đưa cậu ấy vào đó. Khi dẫn đường

xong ta sẽ đi tìm Cha Franklin. Ta tin ông ấy có kinh nghiệm hơn những người khác.”

Lucien và Fause ở lại cùng lũ ngựa trong lúc Stephen và Christien mang Liam bước vào tu viện, đằng sau là Gabrielle và vị linh mục. Hành lang mà ông dẫn họ xuống tối tăm, chật chội và bốc mùi ẩm thấp như ở trong một cái hang. Toàn bộ các khung cửa đều làm bằng gỗ vụn chấp vá lại. Cha gõ tay vào một cánh khi bước ngang qua và lên tiếng, “Đó là phòng của ta,”

Ông dừng lại trước cánh cửa tiếp theo, nhẹ nhàng dùng khớp ngón tay gõ lên đó để chắc chắn phòng vẫn còn trống, và rồi nâng cái chốt lên. Ông đẩy cửa bước vào trong, và đứng giữ cho họ vào.

Căn phòng nhỏ xíu, với một cửa sổ bé tí hin lắp phía trên một tấm ván gỗ có lẽ là giường ngủ. Một cái chăn len màu xám phủ lên chiếc nệm rơm. Một ghế gỗ và cái bàn nhỏ là đồ đạc duy nhất trong căn phòng. Một bát nước và chiếc bình hai quai đặt trên bàn.

“Mang cậu ấy vào giường đi. Nhẹ thôi,” vị linh mục nói. “Để cậu ấy ngủ nghiêng cho cái lưng... chúa tôi, cái lưng tội nghiệp kia...” Ông hít vào và thở ra thật chậm. “Ta tin Cha Franklin đang ở buổi cầu kinh chiều. Ta sẽ bảo ông ấy mang theo thuốc. Khi nào trở lại, ta sẽ lấy thêm khăn choàng và dầu xức để tiến hành làm lễ cho Liam MacHugh.”

Gabrielle phản đối. “Nhưng lễ ban phước đó chỉ dành cho ai đang hấp hối thôi chứ.”

“Con có thể nói với ta cậu ấy không đang sắp chết?”

Cô cúi thấp đầu xuống. “Không, con không thể.”

“Thế thì cậu ấy phải có nghi thức của Lễ xức dầu cuối cùng để yên ổn mà lên thiên đàng.”

Ông xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng Christien bước đến chặn ngay trước cửa.

“Thưa cha, tốt hơn là đừng để ai biết người này vào đây bằng cách nào.”

“Thế thì ta trước tiên phải được biết bất cứ ai trong số các cậu đã làm gì với những vết thương kia. Đó là một câu hỏi kinh tởm, nhưng ta hẳn cần câu trả lời.”

“Anh ta đã ở trong tình trạng này lúc chúng con đến rồi.” Christien nói với ông.

“Ta cũng nghĩ thế, vậy tại sao các cậu lại phải ôm lấy cái gánh nặng này.” Vị linh mục quay lại, “Ta hứa sẽ không nói với ai về người anh em của Lãnh chúa MacHugh, nhưng ta muốn được biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Cha cũng sẽ giữ bí mật cho chúng con chứ?” Christien hỏi. “Sẽ tốt hơn nếu cha không biết chúng con là ai?”

Vị linh mục lắc đầu. “Ta e là quá muộn rồi. Giây phút gặp vị tiểu thư xinh đẹp này ta đã biết cô ấy là ai. Biết bao nhiêu lời bàn tán suốt những tuần qua về chuyến đi tới đây của cô ấy rồi.”

Ông quay sang cô và cúi xuống. “Rất hân hạnh được gặp con, Công nương Gabrielle. Không phải lo gì đâu, vì nếu ta được giới thiệu với con sau này, ta sẽ vui mừng gặp gỡ con như thể lần đầu tiên ta gặp nhau. Những bí mật của con được an toàn với ta.”

“Cám ơn, thưa Cha,” cô lên tiếng, nhưng lấy làm ngờ là ông nghe thấy lời cô, vì ông đã vội vã bước ra khỏi phòng.

“Đến lúc cô phải đi rồi, Công nương.” Stephen lên tiếng.

Christien gật đầu đồng thuận. “Đúng rồi,”

Hai người cận vệ trông có vẻ lo lắng, còn cô lấy làm tiếc vì đã làm cho bọn họ thất vọng.

“Tôi chưa thể bỏ lại anh ta được. Anh ta bị thương quá nặng. Ai đó phải trông chừng trong lúc anh ta vẫn còn trong tình trạng yếu ớt như thế này. Trước khi đi, tôi phải biết chắc rằng anh ấy được giúp và có những thuốc thang cần thiết.”

Cô không bị dao động. Cuộc tranh luận rằng Cha Franklin là người tài giỏi mà họ buộc phải đặt lòng tin vào sẽ chẳng có nghĩa lý gì với cô. Cha Franklin cũng là người của Chúa và sẽ không phá vỡ lời thề họ có từ ông ấy.

“Càng nhiều người biết, thì cơ hội dẫn dắt kẻ mà cô đã giết càng...” Stephen bắt đầu.

“Cuộc sống của người này còn quan trọng hơn.”

“Chúng tôi không đồng ý, công nương,” Christien lên tiếng, “nhưng chúng tôi sẽ tuân lệnh cô.”

Liam vẫn không hề hé mắt hay phát ra bất kì tiếng động nào, thậm chí không một tiếng rên khi Cha Franklin, người mà Gabrielle phải thừa nhận là khá tài giỏi, khâu lại vết thương cho anh ta. Ông đã muốn bỏ qua những vết khâu và làm khô vết thương bằng một cái giùi hơi lửa nóng rẫy, nhưng cô không cho phép. Có vẻ là không cần thiết vì cuối cùng vết thương cũng đã cầm máu lại. Còn một lý do khác nữa. Mặc dù cô nghi ngờ người chiến binh này sẽ quan tâm đến dáng vẻ bên ngoài, anh ta khá là đẹp trai, và một vết sẹo phát sinh từ những đường khâu sẽ không kinh khủng bằng một vết sẹo do bỏng gây ra.

Vì cô được đảm bảo rằng không còn gì xảy đến với người bị thương nữa, Gabrielle rất cục cựa đồng ý trao lại cho hai vị linh mục quyền được chăm sóc anh ta.

Mặt trời đang lên khi Gab để Liam lại và rời đi.

Chương 11

Sự có mặt của Gab ở cổng trước tu viện Arbane được chào đón nồng nhiệt.

Cha trưởng tu viện đã đưa ra chỉ thị đến diện kiến ông vào giờ phút cô xuất hiện, và giờ ông vội vã bước tới, tay đặt trên chiếc dây lưng vòng quanh cái bụng tròn xoe của mình và hỗn hển gọi thức ăn đồ uống.

Với một điệu bộ cúi đầu trang trọng, ông lắp bắp. “Thật là vinh hạnh được đón tiếp công nương với lòng hiếu khách tầm thường của chúng ta. Phải, chúng ta rất, rất lấy làm vinh hạnh.”

Ông siết chặt lấy bàn tay cô và nhất quyết không thả ra cho đến khi cô cương quyết giật về.

Cô giới thiệu đội cận vệ của mình với cha trưởng và mở lời. “Chúng con cảm ơn cha đã mở rộng nhà đón chào, và con cảm ơn cha đã cho phép đám cưới của con được diễn ra ở đây.”

“Chúng ta mới thật là vinh hạnh. Mọi người đều đang sửa soạn cho nghi lễ thần thánh này đã lâu rồi, và giờ cũng chỉ còn có một tuần nữa thôi. Sự kết hợp hân sẽ bảo đảm cho một mối quan hệ lâu dài và hòa bình giữa hai thị tộc.” Ông ngoắc tay ra hiệu cho một người hầu nhanh chóng đến chờ chỉ thị. “Hân con phải đói và khát lắm rồi. Hãy vào bên trong nào. Chúng ta đã chuẩn bị nơi nghỉ ngơi cho con và những người lính. Ta hiểu họ luôn ở bên cạnh con khi rời nhà. Phải không nhỉ?”

“Thưa phải, nhưng con rất vui với sự đồng hành của họ.”

Một phụ nữ trẻ xinh đẹp vội vã bước đến và chìa một bó hoa to tướng vào mặt Gabrielle. Gabrielle nhận lấy và lên tiếng cảm ơn, miệng mỉm cười khi cô ta khẽ nhún gối vụng về chào.

“Chúng thật đáng yêu,” cô nói to khi người phụ nữ co chân chạy biến đi.

“Chuyến đi của con có vui không?” Cha trưởng lên tiếng hỏi.

Gabrielle dù muốn cũng không cười nổi, trong lòng tự hỏi rằng liệu ông ấy sẽ nghĩ gì nếu cô buột miệng nói thật về chuyến đi của họ. Họ hiện giờ đã ở bên trong tu viện nhiều giờ rồi, nhưng vị cha trưởng không hề biết điều đó. Gabrielle cùng đội cận vệ của cô đã xuống ngựa và vòng qua khu rừng để tiếp cận Tu viện Arbane qua cổng trước. Hành trình của họ mất nhiều nhất là vài phút đồng hồ, nhưng vì họ đang phải giữ mồm giữ miệng về chuyện của Liam MacHugh, cô chỉ thốt lên, “Rất tuyệt, thưa cha, nhưng con mong được thay váy áo trước khi nghỉ ngơi.”

Chiếc áo choàng che đi những vết máu của Liam dính trên váy cô. Vì thời tiết vẫn còn ẩm áp, nên cha trưởng hẳn nghĩ là cô đang phát ốm lên vì phải mặc trên người bộ váy áo nặng chình chịch đến như vậy.

“À, tất nhiên rồi. Thầy dòng Anselm chờ bên trong để dẫn con về phòng. Ta rất mong họ sẽ làm con hài lòng.”

“Con chắc mình sẽ cảm thấy thoải mái nhất.”

“Chúng ta bắt đầu lo khi thời gian trôi qua mà con vẫn chưa tới. Chúng ta đã chờ con nhiều giờ trước rồi.”

“Con xin lỗi đã làm các cha lo lắng. Cảnh vật ở đây quá đáng yêu đến nỗi làm con quên cả thời giờ.”

Vị cha trưởng dường như lấy làm mãn nguyện với câu trả lời của cô. Ông nắm lấy cánh tay cô và bắt đầu dẫn đi.

“Khách khứa đang đến và hạ trại bên ngoài tu viện của chúng ta nhiều ngày nay rồi. Hầu hết đều đến từ nước Anh, nhưng một số lại đến từ các nước xa hơn như Pháp và Tây Ban Nha, ai cũng mang theo các món quà để đánh dấu sự kiện đầy hứa hẹn này. Những người đồng hương của con từ St. Biel mang theo món quà tuyệt vời nhất, ta tin vậy. Đó là một bức tượng thánh hộ mệnh rất đẹp. Họ đã nhờ để trong phòng đựng đồ thờ của chúng ta cho đến khi đám cưới diễn ra, và ta chắc Lãnh chúa Monro muốn đặt nó ở một nơi trang trọng trong nhà nguyện riêng của mình. Con sẽ thấy nhiều món quà khác tại buổi tiệc...”

Gabrielle mỉm cười gật đầu khi vị cha trưởng tiếp tục nói huyền thuyên về đồng quà cáp và những vị khách cùng bữa yến tiệc. Rõ ràng là vị cha trưởng chưa từng bao giờ thấy một buổi lễ trang trọng như thế, và cô hoàn toàn sung sướng cho phép mình để cho lòng nhiệt tình của ông tiếp tục.

Họ vừa tiến vào phòng sảnh thì cha trưởng dừng chân và ra hiệu cho một người vừa đi ngang qua họ.

“Con phải gặp Lãnh chúa MacKenna. Anh ta cũng là khách ở đây, nhưng sắp đi rồi. Lãnh chúa.” Ông gọi to, “gặp Công nương Gabrielle đi nào. Cô ấy đến rồi đây.”

Người đó quay lại và bước về phía họ với nụ cười tỏ ra chân thật và nồng nhiệt trên môi. Sải chân dài, dáng đi đầy kiêu hãnh. Mái tóc đen lượn sóng chải hất về phía sau đầu, và không có lấy một vết sẹo nào trên các đường nét khuôn mặt hoàn mỹ ấy. Hẳn anh ta có một cuộc sống suôn sẻ, cô nghĩ bụng.

Anh ta cúi đầu trước cô. “Tôi có nghe rằng cô rất xinh đẹp, và phải nói điều đó không hề phóng đại một chút nào.”

“Cám ơn ngài vì lời ngợi khen.”

“Chắc con đã biết Công nương Gabrielle sẽ tổ chức đám cưới ở đây với Lãnh chúa Monroe.” Cha trưởng xen vào.

“Tất nhiên con biết,” Lãnh chúa MacKenna đáp lại, “Ông ấy là bạn tôi,” anh ta nói với Gabrielle, “và tôi sẽ dự buổi lễ theo lời mời của ông ấy. Sẽ là một ngày ý nghĩa đối với cả hai thị tộc. Còn về vùng đất... ý tôi là Finney’s Flat... đối với một người dân cao nguyên thì sẽ mang lại hòa bình giữa các thị tộc, vì Lãnh chúa Monroe hiểu rằng nó sẽ được sử dụng một cách khôn ngoan. Tôi mong đợi buổi lễ này.” Anh ta cúi đầu lần nữa. “Cho tới lúc đó...” anh ta vừa nói vừa bước đi.

Cha trưởng đợi cho đến khi anh ta khuất hẳn với lên tiếng, “Sự tốt bụng của Lãnh chúa MacKenna làm chúng ta ngạc nhiên. Cậu ta mang đến một xe đầy lúa mạch. Trước đó thì chưa bao giờ tỏ ra hào hiệp đến thế, chúng ta khá choáng váng và lấy làm vui mừng. Vị lãnh chúa này đã trở nên biết suy nghĩ. À, thầy dòng Anselm đây rồi. Ông ấy sẽ chỉ đường cho các con.”

Hai căn phòng được chỉ định dành cho Gabrielle nằm ở phần rộng rãi nhất của tu viện. Chúng rộng một cách đáng ngạc nhiên và thông nhau qua các cửa. Đám người hầu bận rộn dỡ váy áo của cô ra để chuẩn bị cho cho các buổi lễ sắp tới. Gabrielle giữ áo choàng quấn quanh người cho đến khi chỉ còn lại một mình trong phòng. Cô không chắc làm được gì với vết máu trên chiếc váy màu kem của mình, và không hề than phiền về lý do nó lại xuất hiện ở đó. Cô thay đồ xong liền giấu biến chiếc váy xuống tận đáy một chiếc rương to.

Tối muộn hôm đó, sau khi đám hầu gái đã lên giường an giấc, Fause và Lucien dẫn Gabrielle tới phòng của Liam. Cha Franklin và Cha Gelroy đều có mặt và đang trong một cuộc tranh luận kịch liệt.

“Anh ấy tỉnh lại chưa?” cô hạ giọng thì thầm để không làm phiền đến bệnh nhân.

Franklin mỉm cười với cô. “Cậu ấy chưa, nhưng đã thốt lên lời rên rỉ nào đó, và ta có cảm giác là cậu ta sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

“Hoặc sẽ không,” Gelroy cau mày. “Anh ta chưa hết nguy hiểm, phải không nhỉ, Franklin?”

“Ai cũng phải hy vọng, Gelroy.”

“Nếu cậu ta chết, Colm MacHugh sẽ phá tan tàn dư này ra mất. Với anh ta thì chẳng quan trọng gì là thiêng liêng hay không. Anh ta cần được biết em trai mình đang ở đây. Mong rằng anh ta sẽ tới để đưa anh chàng này về trước khi Liam chết.”

“Nếu cậu ta chết thôi,” Franklin nạt lại, “Nhưng tôi tin là không. Tôi đồng ý rằng Lãnh chúa MacHugh nên được báo về sự có mặt của Liam ở đây. Tôi nghĩ cha nên đi đốt đuốc ngay tối nay.”

“Tôi sẽ vui mừng mà tiếp nhận nhiệm vụ của cha trong lúc cha tới đất của MacHugh thì có,” Gelroy bật lại.

“Tôi quá già cả và yếu ớt để bắt đầu cuộc hành trình này.” Ông thì thào.

Gelroy khịt mũi. “Cha chẳng già lụ khụ lẫn yếu ớt. Có mà khiếp sợ ấy, Franklyn. Đúng thế rồi

còn gì.”

“cha thì không chắc?”

“Dĩ nhiên là tôi sợ. Thật ra, tôi còn sợ hơn cả cha ấy chứ,” ông thấp giọng xuống. “Lại còn già hơn 2 tuổi nữa, đó là lý do tại sao cha nên đi tới đó, còn tôi ở lại. Tim tôi không chịu được sự thất vọng của Lãnh chúa MacHugh đâu.”

Trước khi Franklin định khơi mào một sự bác bỏ, Gelroy quay sang Gabrielle. “Chúng ta đã tranh luận về vấn đề này cả tiếng đồng hồ rồi.”

Cô cau mày. “Con không hiểu được nỗi băn khoăn của hai cha. Con nghĩ Lãnh chúa MacHugh hẳn sẽ vui đến phát điên khi biết em trai mình còn sống chứ.”

“Có lẽ thôi,” Franklyn tiếp lời. “Nhưng nếu như Liam chết trước khi Colm MacHugh đến được đây thì sao. Và sau khi Gelroy báo là Liam còn sống. Rồi sao nữa?”

“Ý cha muốn nói là sau khi Cha báo với anh ta Liam vẫn còn sống.” Gelroy cau kỉnh.

“Con tin là hai cha đang tự chuốc phiền đấy,” cô lên tiếng. “Và Colm MacHugh phải được báo cho biết. Anh ta hẳn giờ đang điên tiết lên. Nếu người mà con yêu quý biến mất tăm mất tích, không biết con sẽ phải làm gì.”

Cho dù họ có thấp giọng thảo luận vụ việc này, Gabrielle cảm giác họ nên ra ngoài sảnh để không làm phiền đến Liam.

“Cậu ta không nghe thấy được đâu,” Franklin nói. “Cậu ta vẫn còn mê man.”

Gelroy nổi bước theo Gabrielle vào sảnh và đóng cánh cửa đằng sau lại. “Ta hứa với con, quý cô, rằng Franklyn và ta sẽ giải quyết chuyện này. Không phải lo gì hết. Một người trong chúng ta chắc chắn sẽ báo cho Colm MacHugh biết chỗ ở của em trai anh ta.”

“Đám cận vệ có đề nghị con hỏi liệu cha có phiền nếu như họ canh chừng cho Liam các đêm không. Anh ấy không nên ở một mình.”

Gelroy vừa thấy mừng vừa thở phào nhẹ nhõm trước lời đề nghị. “Ta sẽ vô cùng hoan nghênh sự trợ giúp của họ. Franklin và ta đã hứa không nói cho ai biết cách thức người đàn ông tội nghiệp này vào được đây, nhưng cũng quyết định rằng tốt hơn hết là không nên đả động gì đến Liam. Sẽ có quá nhiều thắc mắc và xét đoán. Hai ta sẽ giữ bí mật về sự hiện diện của cậu ta càng lâu càng tốt. Như con thấy đó, chúng ta không thể đòi hỏi bất kì ai khác ở lại với cậu ấy vì bí mật sẽ bị bại lộ hết.”

Franklin bước lên một bước. “Gelroy nói rằng ông ấy không biết chuyện gì đã xảy đến với Liam hay ai đánh đập cậu ấy thế thảm thế này, nhưng ông ấy và ta hứa với con, trong lúc còn là khách ở đây thì sẽ không ai có thể hãm hại cậu ấy. Với sự trợ giúp của đội cận vệ, chúng ta đảm bảo cậu ấy sẽ được an toàn.”

“Con mong mình nhận lượt trông chừng cậu ấy, nhưng con thấy là...”

Lucien chen vào. “Cô không thể nào, công nương.”

“Ở chung phòng với một người khác phái là không thích đáng, cho dù anh ta có đang mê một hay không,” Franklin bảo cô.

Cô không tranh luận vì biết ông hoàn toàn có lý.

Quay sang Gelroy, cô lên tiếng. “Và một trong hai cha sẽ đi gặp MacHugh chứ?”

Vai ông trĩu cả xuống. “Phải. Một trong hai ta.”

“Con phải hiểu, quý cô. Một đi không trở lại đấy” Franklin nói kiểu như chuyện-rõ-mười-mười-còn-hỏi-làm-gì.

Gelroy gật đầu tán thành thì Franklin phát mạnh vào vai ông ta. “Tôi sẽ nhớ cha, Gelroy ạ.”

“Đó là một hành trình nguy hiểm sao?” cô hỏi.

“Không đến nỗi.” Franklin trả lời.

“Đến đó sẽ mất thời gian chứ?”

“Không dài lắm.” Đến lượt Gelroy.

“Việc đến đó không phải là chuyện đáng lo, quý cô ạ. Ra được khỏi đó mới khiến chúng ta sợ đấy.”

Gabrielle chắc rằng nỗi khiếp hãi của họ về gia tộc MacHugh thật quá phóng đại. Họ không thể nào đáng sợ như hai vị linh mục đang bàn tán được.

“Cha sẽ đi sớm chứ?” cô nhấn mạnh.

“Rất sớm thôi.” Gelroy hứa.

Định nghĩa về chuyện rất sớm của vị linh mục thật khác hẳn so với của Gabrielle. Ông phải mất cả ba ngày trời mới thu thập đủ lòng can đảm tiến lên phía trước. Lúc đó tình trạng của Liam đã tiến triển đủ để Gelroy cảm thấy tin tưởng vào sự sống sót của ông, nhưng vị linh mục vẫn hoảng hốt. Cho dù biết mình phải đưa tin đến cho Lãnh chúa MacHugh, ông vẫn ngờ vực khả năng mình quay về được Tu viện Arbane.

Cha Gelroy cuối cùng cũng trèo lên lưng con ngựa đi mượn, nhưng điểm đến của ông không phải là vùng đất nhà MacHugh. Sau khi nghĩ đi nghĩ lại về chuyện này, ông quyết định thay vì thế ông nên đến vùng đất kế cận MacHugh, nơi thuộc về Lãnh chúa Buchanan. Gelroy ngốc nghếch tin rằng Brodick Buchanan sẽ dễ nói chuyện hơn và ít có xu hướng động tay động chân

trước cái tin em trai Lãnh chúa MacHugh đã bị đánh đập tàn nhẫn.

Càng gần đến vùng đất của Buchanan, ông càng run rẩy tận cho đến khi ông sợ mình ngã lẫn ra khỏi con ngựa. Nhưng Chúa đúng là phù trợ cho ông. Khi đang nghỉ ngơi dưới tán một cây sồi già rất gần đó, ông thấy một kỵ sĩ đang lững thững bước xuống con đường mòn gập ghềnh.

Hiện giờ ông hoàn toàn tiến thoái lưỡng nan. Không thể biết liệu vị khách đó là bạn hay thù. Liệu có cần nấp đi không nhỉ? KHÔNG, người kỵ sĩ này đã nhận ra ông. Gelroy lăm bầm cầu nguyện và quyết định mong chờ vào điều tốt đẹp nhất.

Lạ chưa kìa, đó lại là Nam tước Geoffrey. Ông thở ra nhẹ nhõm cùng lúc với việc đưa tay lên làm dấu thánh, và ngay khi vị nam tước tiến lại đủ gần, Gelroy gọi to ông ta. Ông nhắc rằng họ đã từng gặp nhau ở tu viện gần hai năm trước. Không hề dả động đến con gái ngài nam tước, Gelroy hỏi liệu có phải ông đã ở cùng người Buchanan không. “Có vẻ rằng ngài đang ra khỏi vùng đất của họ.”

“Đúng thế,” Nam tước Geoffrey trả lời.

“Ngài có thân thiết với người Buchanan không vậy?”

“Chúng tôi có quan hệ xa, và tuy tôi có đến chào hỏi họ và ở lại không quá một đêm thì đã xảy ra một thảm kịch. Một chiến binh đang mất tích. Mọi người đều đổ xô đi tìm kiếm anh ta và định quay về ngày hôm qua nhưng lại bị hoãn lại vì gặp một cơn giông lớn vào đêm hôm trước. Tôi phải đợi cho đến khi Lãnh chúa Buchanan trở về.”

“Có phải tên người chiến binh đó là Liam MacHugh?” ông nhẹ giọng gợi ý.

“Phải. Chắc cha đã nghe đến chuyện đó.”

“Ta đã gặp cậu ấy,” ông nói. “Cậu ta được mang đến tu viện, chàng trai đáng thương.”

Vị nam tước sững sờ đến câm nín. Gelroy chớp ngay lấy tình trạng ấy.

“Ngài hẳn sẽ có chỗ trên thiên đường, cho dù là người Anh đi chăng nữa, nếu như ngài quay lại và báo cho Lãnh chúa Buchanan biết cái tin này để anh ta báo lại cho Lãnh chúa MacHugh.”

Trong lúc Baron đang tiêu thụ cái thông tin được đưa ra quá ư là tình cờ, đức cha Gelroy đã xoay người nhẩy phắt lên ngựa quẩy quả xuống núi.

“Chờ đã,” nam tước hét, “Cha không thể đi mà không... Liam còn sống chứ?”

Gelroy thúc vào con ngựa để tăng tốc. Không liếc lại đến một cái, ông nói với qua sau vai, “Ơn chúa, ta mong là thế.”

Chương 12

Những vị lãnh chúa sống ở vùng phía bắc cao nguyên Highland là đám người cáu kỉnh. Họ được biết đến bởi tính cách thất thường, vô lý và khiếm nhã. Họ cũng được cho là vô cùng man rợ. Nhưng nếu Nam tước Geoffrey buộc tội bất cứ ai trong số họ những thói hư tật xấu đó, họ lại cho là ông đang tâng bốc họ đến tận trời xanh.

Phải, họ lập dị, và Geoffrey tin rằng không ai lập dị hay nhẩn tâm hơn Lãnh chúa Brodick Buchanan. Brodick chẳng nề hà mà bộc lộ luôn trước mặt Geoffrey, mặc cho hai người có quan hệ họ hàng với nhau, anh ta vẫn ghét cay ghét đắng ông chỉ vì ông là người Anh. Vì vợ của Brodick tình cờ xuất thân cũng từ nước Anh đồng thời lại là cháu gái của Geoffrey, Brodick giải thích cộc cằn rằng anh ta không thể nào cư xử cho đúng đắn và tuyên bố ghét tất cả người Anh, trừ ai kia.

Vị lãnh chúa khiếm nhã cũng thẳng thừng quát vào mặt Geoffrey rằng không muốn ông mon men một bước nào tới vùng đất của anh ta, song Geoffrey biết nếu ông thực hiện đúng theo những mong muốn đó và không đến chào hỏi cho phải phép khi đi ngang qua vùng đất mà anh ta cai quản – thì Brodick sẽ xem xét đến việc tung ra hành động lăng mạ khinh thường và cuối cùng chẳng còn lựa chọn nào khác là phải vung tay lên mà trả đũa lại.

Trước đây chỉ có một lần duy nhất Nam tước ghé thăm, ngay sau khi Brodick cưới Lady Gillian. Ông đã yêu cầu chú mình là Morgan hỏi lại ý kiến của Gillian. Morgan, em út bố của Geoffrey, một ông lão già cả yên phận chỉ biết ru rú xó nhà, kẻ không tài nào tin nổi rằng Gillian sẽ bằng lòng với việc sống ở vùng cao nguyên với những kẻ Buchanan hoang dã. Trước sự sửng sốt của Geoffrey, ông khám phá ra Gillian không những bằng lòng mà còn khá là sung sướng. Cô có thể không tỏ ra hòa nhã với ông cho lắm, và sự tử tế của cô hẳn còn hơn lòng thù địch của ông chồng nữa.

Mặc dù ông sẽ chẳng bao giờ thừa nhận chuyện đó với Brodick, song Geoffrey bị ấn tượng với đôi vợ chồng này. Họ không sống trong tòa lâu đài vững chãi rộng rãi mà lại ở trong một chái nhà nhỏ xíu chẳng bằng ngôi nhà người hầu cận của ông. Rõ ràng cả Brodick lẫn Gillian đều không hề chú trọng đến việc to ve tỏ vẻ với những người ngoài, song, đúng hơn là, họ tập trung tâm trí vào những việc quan trọng hơn. Nhiệm vụ cao cả của Brodick là bảo vệ vợ mình cùng toàn bộ thị tộc. Nhiệm vụ của Gillian, ngay tại thời điểm này, là bao bọc đứa bé mới sinh của cô. Cô muốn tới tham dự lễ cưới của Gabrielle, hẳn rồi, nhưng ngay lúc thông báo với Brodick rằng anh ta chuẩn bị lên chức cha, việc bỏ lại đất đai nhà cửa mà đi của họ là miễn bàn tới.

Vị linh mục chặn Geoffrey lại để kể lại chuyện Liam MacHugh đã cư xử như thế cả đàn chó hoang bám nhai nhăng săn mồi đằng sau anh. Ngay khi truyền đạt xong xuôi đầu vào đấy, ông xoay người thúc ngựa phi nước đại biến mất ngay sau rặng cây.

Geoffrey quay trở về lãnh địa của Buchanan, nhưng Brodick chẳng lấy làm vui mừng gặp lại

ông quá sớm như thế. Anh ta hẳn không có tâm trạng tốt đẹp mà kiên nhẫn chịu đựng một cuộc viếng thăm xã giao khác.

Vị lãnh chúa là một cảnh tượng khiếp đảm khi anh ta hùng hùng hổ hổ tiến về phía Geoffrey. Cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, cùng mái tóc sáng màu và sứt sẹo khắp người, anh đeo một vẻ mặt âm u xám xịt. Chỉ huy thứ nhất của anh ta, một chiến binh dữ dội có tên là Dylan, nổi bước ngay sau. Tiếp theo đó là hai chiến binh khác gia nhập vào đoàn người.

Geoffrey đặt hai tay lên phía trước yên ngựa chờ đợi Brodick đến với ông. Hành động chào mừng của vị lãnh chúa này chẳng dễ chịu chút nào, nhưng Geoffrey cũng chẳng mong đợi gì hơn..

“Tôi đã nghĩ mình tổng khứ ông được rồi, Nam tước.”

Geoffrey lờ tịt lời thóa mạ. “Liam MacHugh hiện đang ở tu viện Arbane.”

Thông báo của ông làm nét mặt cau có của Brodick bay mất tiêu. “Cậu ta còn sống không?”

Ngài nam tước nhanh chóng thuật lại lời vị linh mục, và khi ông kết thúc, Brodick hỏi, “Cái câu “Tôi cũng mong là vậy?” có nghĩa là cái quỷ gì thế? Liam hoặc còn sống hoặc không chứ.”

“Ông ấy hẳn có ý rằng Liam còn sống khi ông ấy gặp anh ta lần cuối.” Geoffrey gợi ý. “Anh sẽ báo cho Lãnh chúa MacHugh chứ?”

“Tôi sẽ.”

Brodick xoay lại và bước xa khỏi Geoffrey, bỏ ông đứng trơ trọi. Anh đang thốt ra đầy cục cằn một loạt mệnh lệnh cho đám lính. Anh sẽ đi cùng MacHugh đến tu viện. Trong tâm trí anh chắc chắn là Colm MacHugh sẽ tìm ra kẻ đã làm việc đó với em trai mình. Nếu Chúa rủ lòng thương, Liam MacHugh sẽ vẫn còn sống khi họ đến được đó.

Chương 13

Trong lúc Gelroy còn đang vận dụng hết can đảm để bắt đầu chuyến đi tới gia đình Liam thông báo cho họ về tình trạng hiện thời của cậu ta, Gabrielle đã lấp đầy các ngày dài của cô bằng những nghĩa vụ xã hội và các công việc sửa soạn cho lễ cưới. Vào tối muộn cô sẽ rời phòng mình tới coi sóc Liam trong lúc anh còn đang ngủ. Đội cận vệ đứng canh chừng ngay trước cửa. Cha Franklin giải thích với bệnh nhân của mình khi lần đầu tiên anh mở được mắt ra, rằng tu viện này là một nơi tôn nghiêm, do đó được coi là đất thánh của những người kính chúa, ông cũng sẽ không để bất kì kẻ ngoại đạo nào lợi dụng thời cơ mà làm tổn thương thêm cho Liam. Ông bảo Liam rằng Lady Gabrielle đã đến cùng với đội cận vệ để chuẩn bị cho đám cưới, và ông nhờ họ giúp đỡ. Trong tình trạng yếu ớt của mình, Liam không hề cự lại. Anh biết họ đang canh chừng cho anh, nhưng anh lại không hề trò chuyện với họ và khi họ nói với nhau, thì bằng một thứ tiếng mà Liam chưa bao giờ nghe thấy và cũng không tài nào hiểu nổi.

Vì Liam đã tỉnh, Cha Gelroy báo rằng ông sẽ đi đưa tin cho anh, và ông bắt đầu lên đường vào lúc sáng tinh mơ ngày hôm sau. Màn đêm buông xuống ông mới quay về. Lúc gõ cửa phòng Gabrielle, cô mừng rỡ gặp lại ông, nhưng cũng ngạc nhiên vì ông đã quay về quá nhanh so với chuyến đi có tầm quan trọng đáng kể này. Cô bắt ông ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế kê ở ban công, phục vụ ông chu đáo, và rồi bắc thêm một cái ghế nữa đối diện.

“Cha khỏe chứ, thưa Cha?” cô hỏi.

“Ta khỏe,” ông đáp lại, “Còn con, quý cô?”

“Cũng rất tốt ạ, nhưng con khá là tò mò. Cho phép con hỏi, làm sao cha lại hoàn thành chuyến đi nhanh đến vậy nhỉ?”

“Ta đã phóng miệt mài trên lưng ngựa,” ông khoe khoang.

Một người hầu đứng ngay ngưỡng cửa với chiếc khay trên tay. Gabrielle vẫy tay ra hiệu, và cô ta mang một ly nước lạnh tới cho vị linh mục. Cha Gelroy cảm ơn bằng một nụ cười mỉm cùng cái gật đầu rồi uống một ngụm lớn.

“Lãnh chúa MacHugh có mừng trước tin tức về em trai không? Anh ta nhẹ nhõm chứ?”

“Ta hình dung là anh ta vui sướng và nhẹ nhõm,” ông trả lời. “Con thấy đấy, ta không đến đất của MacHugh. Ta nghĩ sẽ khôn... à... khôn ngoan hơn,” ông lặp lại, “là đến lãnh địa của Buchanan và báo cho Lãnh chúa Buchanan biết tin để cậu ta lãnh cái vinh dự được chuyển lời cho Lãnh chúa MacHugh. Người Buchanan là đồng minh với người MacHugh, đất của họ cũng gần với tu viện hơn.”

“Con hiểu,” Gab đặt hai tay vào lòng một cách ngay ngắn và hỏi. “Thế Lãnh chúa Buchanan có vui mừng và nhẹ nhõm trước cái tin ấy không?”

“Ta hình dung là có,” ông có vẻ hơi chút bẽn lễn.

“Cha không biết?” cô bối rối.

Ông hắng giọng. “Hóa ra, ta không cần phải đi tới đất của Buchanan nữa. Cha con vừa đang rời khỏi đó qua con đường mòn an toàn duy nhất, và ta có thể chặn ngài nam tước lại báo cho ông ấy cái tin vui này. Ta chắc ông ấy thích chuyển lời cho Lãnh chúa Buchanan.”

Có vẻ với Gabrielle thì vị linh mục này đã khiến một chuyến đi đơn giản trở nên khá là phức tạp. Nỗi sợ hãi Lãnh chúa MacHugh của ông quả là không tài nào hiểu nổi. Rốt cục, linh mục có tin tốt dành cho anh ta. Tại sao ông lại sợ anh ta sẽ gây tổn hại cho ông nhỉ?

“Vâng, con chắc ông ấy có.” Cô lên tiếng.

“Cha con giờ đáng lẽ phải có mặt ở đây rồi chứ.” Ông thắc mắc.

“Con sẽ rất vui được gặp ông ấy. Có lẽ ông ấy sẽ cưỡi ngựa cùng con đi loanh quanh đây. Con không muốn than phiền đâu, nhưng mong được rời khỏi tu viện này một lúc.”

“Bên ngoài mấy hôm nay đông người lắm,” ông nói. “Có nhiều sứ giả từ các nước đến dự lễ cưới. Một vài nam tước đến từ nước Anh đã dựng lều ở đây. Và như con thấy đấy, khi họ đi đâu là mang theo toàn bộ vật dụng như ở nhà vậy. Ta có nghe nói một căn lều còn to bằng một ngôi nhà thờ của chúng ta. Đám cưới của con với Lãnh chúa Monroe hứa hẹn là một dịp hoành tráng.”

“Con lấy làm ngạc nhiên là họ đi cả quãng đường dài để đến dự buổi lễ này.”

“Với nhiều người thì đây là một sự kiện quan trọng,” ông giải thích.

Cha Franklin ngắt lời bằng một cú giọng mạnh mẽ vào cửa. Ngay khi người hầu mở cửa, vị linh mục phóng ào vào phòng. Nhìn thấy Gelroy, ông đứng khựng lại và ra hiệu để ông tham gia cùng.

“Chắc là Franklin đang muốn nói chuyện riêng với ta. Ta biết là về cái gì rồi. Ta đã lỡ mất buổi cầu nguyện chiều.” ông thanh minh. “Và ta hình dung ông ấy đang muốn thuyết cho ta một bài.”

Một lát sau, hai linh mục say sưa thảo luận, thì thào qua lại. Sự chú ý của Gabrielle chuyển sang đại sảnh phía dưới. Cô tựa người vào lan can và thấy một linh mục đang chạy, miệng hét to với hai người khác đang rời nhà nguyện, nhưng cô không luận được ông nói gì. Đại sảnh nhanh chóng đầy ứ người, dường như ai cũng kích động cao độ, tay vẩy tứ tung và đầu lắc qua lắc lại. Một vài linh mục làm dấu thánh, quỳ xuống và bắt đầu lầm rầm cầu nguyện.

Có gì đó khủng khiếp đã xảy ra.

“Lady Gabrielle?”

Cha Gelroy gọi cô. Cái nhìn trên mặt ông rõ như ban ngày. Tin xấu.

Tâm trí cô điên cuồng với những việc ám muội có thể xảy ra. Là cha cô? Chuyện gì với ông ấy? Lạy chúa, làm ơn dừng.

Cô bày ra bộ mặt bình thản và chờ một trong hai linh mục lên tiếng.

Gelroy huých Franklin. “Ông nói đi.”

“Quý cô, là Lãnh chúa Monroe. Ngài ấy không thể cưới con được.”

“Dĩ nhiên ông ấy không thể rồi,” Frankin lẩm bẩm.

“Ông ấy không thể?” cô cố mà hiểu.

“Không, quý cô, ngài ấy không thể nào,” Gelroy thốt lên. “Ông ấy đã chết.”

Chương 14

Thật đáng tiếc là hắn không có đủ thời giờ để tạo cho vụ giết người giống như một tai nạn. Chuyện đó đáng lẽ đã khiến cho cuộc đời hắn dễ dàng hơn nhiều. Hắn cân nhắc đến khả năng bóp họng Monroe đến chết nghẹn, nhưng một người hấp hối có thể triệu hồi sức khỏe của cả mười gã khi phải vật lộn để giành lại sự sống cho mình. Không, chệt cổ quả là quá rủi ro.

Và nhấn nước cũng thế thôi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như ông ta bơi giỏi? Hoặc la hét vang trời? Một tiếng hét lớn sẽ khiến kẻ khác nhảy đến trợ giúp. Hắn quyết định nhấn nước cũng coi như là không kể đến.

Hắn cân nhắc vài phương thức khác nữa có thể tạo ra hiện trường giống như các vụ tai nạn, nhưng cuối cùng hắn gạt hết qua một bên. Một số thì quá phức tạp, số khác lại gần như phải dùng đến hết sức mạnh lại còn mất nhiều thời gian nữa.

Thế rồi hắn đã dứt điểm sự việc bằng cách sử dụng một con dao. Lưỡi dao bén ngọt là cách giết người nhanh chóng và dễ dàng. Thật không may, chẳng ai lại đi tin đó chỉ là một vụ tai nạn thông thường. Ai lại tình cờ ngã dúi vào một con dao đến cả năm sáu lần như thế chứ? Phải mất đến vài cú xiên mạnh mới giết chết được Lãnh chúa Monroe.

Trước đây hắn đã giết người, nhưng chưa bao giờ giống thế này. Do bởi địa vị của mình, hắn sẽ thường đẩy nhiệm vụ khó chịu ấy cho kẻ khác. Nhưng lần này thì khác. Hắn không dám tin tưởng giao cho ai thứ nhiệm vụ nặng nề này. Hắn phải tự làm lấy một mình. Cách duy nhất để chắc chắn rằng dấu vết sẽ không tố cáo hắn.

May mắn thay Monroe đã trở nên tự mãn mấy năm gần đây. Ông ta không thận trọng như đáng ra phải thế, và những kẻ hầu cận cũng trở nên lơ là nhiệm vụ canh gác của mình. Chúng không mong đợi rắc rối xảy đến vì lãnh chúa của chúng chẳng hề có kẻ thù nào. Làm sao ông ta có thể? Ông ta chưa bao giờ bày tỏ sự ủng hộ việc hai thị tộc xung đột với nhau, và cũng không muốn gì nhiều hơn những thứ ông ta đã có. Vị lãnh chúa này hoàn toàn không hề tham vọng và lãnh đạm cứ như một cái bồn tắm cũ nát vậy.

Ông ta chưa bao giờ thay đổi thói quen của mình. Hằng đêm ngay lúc mặt trời lặn, ông ta đi dạo một vòng, bất kể thời tiết xấu hay tốt, bất kể đang ở đâu. Và luôn luôn đi một mình.

Việc Ẩn trong bóng tối âm u và chờ đợi Monroe trở nên khó chịu và tẻ nhạt, nhưng khi tiếng xào xạc của lá cây báo hiệu Monroe đang đi tới, tay hắn nắm chặt con dao và kiên nhẫn đợi cho đến thời điểm thích hợp nhất để ra tay.

Thật không may, nhưng sao mà tránh khỏi. Lãnh chúa Monroe đã phải trải qua một cái chết chẳng hề dễ chịu một chút nào.

Chương 15

Tang lễ được tổ chức ở một nhà nguyện phía bắc Tu viện. Rất nhiều người trong thị tộc Monroe đang trên đường tới dự lễ cưới thì nhận được tin về cái chết đột ngột của lãnh chúa, và chuyển hành trình vui vẻ của họ thay vào đó biến thành một đám rước thê lương và ảm đạm. Một số lãnh chúa Vùng cao nguyên cũng có mặt trong tang lễ, nhưng nhiều người sẽ cưới ngựa cả một quãng đường dài để bày tỏ lòng kính trọng của họ khi được biết về cái chết của Monroe. Phần nghi lễ - một ngày sau cái chết của ông ta - buộc phải diễn ra vội vã do thời tiết nóng bất thường và tình trạng phân hủy nhanh chóng của thi thể.

Nam tước Baron xứ Wellingshirre và con gái ông, công nương Gabrielle, là hai ngoại lệ duy nhất. Gia đình Monroe cho phép sự hiện diện của họ vì quý cô này đã được hứa hẹn kết hôn với lãnh chúa của họ. Được phép tham dự buổi lễ, nhưng cô và ông bố bị xếp ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Mặc dù có nhiều chỗ trống, song không ai chịu ngồi kế họ.

Gabrielle không mong đợi được chiếu cố đặc biệt. Cô lấy làm biết ơn vì đã có cơ hội để cầu nguyện cho linh hồn của Monroe. Cha cô cùng những người khác bày tỏ sự kính trọng với vị

lãnh chúa và ca ngợi ông là người có bản chất tốt bụng và ân cần. Tại sao lại có kẻ muốn hãm hại ông ấy? Vụ án mạng chẳng hề có chút ý nghĩa nào. Động cơ không phải là cướp bóc, vì mọi thứ trên người ông vẫn còn nguyên. Chiếc nhẫn vàng và con dao găm nạm ngọc không bị mất đi khi thi thể ông được tìm thấy. Ông bị giết chỉ để vui đùa hay sao?

Trí óc cô đi lang thang, nghĩ về Liam MacHugh và những kẻ ghê tởm đã khiến anh ta phải chịu đựng đau đớn. Làm thế nào mà một người lại cư xử với kẻ khác trụy lạc đến vậy?

Buổi lễ kết thúc và thi thể của Monroe, quấn trong lụa trắng, được khiêng ra ngoài. Gabrielle đầu cúi xuống khi đám rước đi thành hàng từ nhà nguyện. Cô tình cờ liếc nhìn lên và nhận thấy hầu hết trong số họ đều chiếu ánh mắt chăm chăm vào cô khi họ bước ngang qua.

Đôi cuối cùng, một chàng trai trẻ với một phụ nữ già cả, tiến đến bên họ thì dừng lại. Gabrielle có thể cảm nhận được đôi mắt sắc lẹm của bà ta, cô ngẩng lên.

“Về nhà đi. Cô không có chỗ ở đây,” bà ta rít lên. Câu nói phun ra giống như nọc một con rắn kịch độc.

Chàng trai nhanh chóng đặt tay lên vai bà ta và nhẹ nhàng dẫn bà ta quay về phía đám rước. “Thôi nào, Mẹ, chú con sẽ không muốn nổi giận đâu.”

KHuôn mặt Gabrielle đỏ hồng lên. Cô chưa từng nghe lời khinh miệt đến thế.

KHi họ chậm chậm đi xuống lối đi giữa các dãy ghế, người đàn ông quay đầu trao cho Gabrielle một nụ cười cảm thông.

Cha cô đặt tay lên cánh tay cô để giữ cho cô đứng yên. “Chúng ta sẽ đợi cho đến khi những người Monroe đi khỏi,” ông cảnh cáo. “Bà ta là chị gái của Lãnh chúa Monroe. Cha nghĩ tốt hơn hết là chúng ta không nên đi theo họ. Có thể còn những lời lẽ xúc phạm khác nữa.”

“Tại sao họ lại muốn lăng mạ con?” cô hoài nghi.

“Thị tộc Monroe cho rằng con là nguyên nhân dẫn đến cái chết của lãnh chúa.”

Cô nhìn chăm chăm vào ông như thể ông đang nói chuyện vô nghĩa.

“Họ bắt con chịu trách nhiệm cho cái chết của ông ta,” cha cô nhắc lại.

Cô thất kinh. “Họ nghĩ con giết ông ta? Sao họ lại có thể nghĩ ra điều kinh khủng thế được?”

“Con hiểu lầm rồi, Gabrielle. Họ không nghĩ con đâm ông ấy, nhưng tin rằng nếu như lãnh chúa của họ ở lại nhà và không chấp thuận cưới con, ông ấy sẽ còn sống sót. Monroe cùng đoàn tùy tùng đã dựng lều ở một thung lũng nhỏ gần đó vào cái đêm ông ấy bị giết chết, và vì đang trên đường tới tu viện để cưới con, họ tin con đã khiến ông ấy phải chết.”

“Nhưng thật là vô lý.”

Ông vỗ nhẹ vào tay cô.

“Có mà. Đừng để sự ngu ngốc của họ làm phiền cha.” Cô trở nên căng thẳng. “Con có thể chịu được những lời lăng mạ của họ. Con không yếu ớt đến nỗi suy sụp chỉ vì một vài câu nói độc mồm độc miệng đâu.”

“Con yếu đuối, con gái ạ, cho dù có thừa nhận hay không.”

Cánh cửa mở ra đằng sau họ, và Stephen bước vào. “Giờ thì ổn rồi. Người Monroe đến dự tang lễ đã đi, còn nam tước đang đợi ngoài cửa đã quay về chỗ họ dựng lều.”

Cha cô gật đầu. “Chúng ta đi thôi. Nào, Gabrielle. Cận vệ sẽ hộ tống con trở về phòng.”

“Stephen, vị nam tước nào ở ngoài cửa thế?”

Cha cô trả lời. “Percy.” Ông tiến vào lối đi giữa các dãy ghế và lùi lại để Gabrielle bước lên phía trước.

“Con không hiểu tại sao anh ta lại đến dự đám cưới? Anh ta không phải bạn cũng không phải đồng minh, con ngờ là anh ta quen biết Lãnh chúa Monroe.” Cô lên tiếng.

Cha cô thở dài. “Ta đáng ra phải giải thích điều này từ lâu rồi. Percy nói anh ta được nhà vua phái đến để chứng kiến buổi lễ, nhưng ta chắc phải có những động cơ khác nữa. Ta đã suy tính đến việc che chở cho con. Nam tước Percy và Nam tước Coswold là hai kẻ sẵn sàng làm tất cả để đoạt được thứ mà họ muốn. Ta đã mong một khi con kết hôn, họ sẽ từ bỏ nỗi ám ảnh của họ.”

Ông ra hiệu cho Stephen mở cửa.

“Ta có lý, phải không Stephen?” ông hỏi khi họ bước xuống bậc thang. “Percy đang chờ cơ hội nói chuyện với Gabrielle à?”

“Vâng, thưa Nam tước. Anh ta đang đứng bên hông nhà thờ, và đi cùng đám tùy tùng. Tôi chưa nhìn thấy Nam tước Coswold.”

“Ta chắc Coswold đã tới Scotlen. Nhưng có chúa mới biết anh ta có nhiệm vụ gì.”

“Tại sao họ muốn nói chuyện với con?” Gabrielle hỏi.

“Cha sẽ giải thích những điều cần nói sau,” cha cô đáp. “Giờ thì đi đi và bảo người hầu đóng gói đồ cho con. Sáng mai con sẽ quay về Anh. Nếu không nay không quá muộn, ta đã để cho con đi rồi.”

“Nhưng cha không đi cùng sao, thưa Cha?” Gab thắc mắc.

“Không, ta phải đến gặp nhà vua đã. Ông ấy được báo về cái chết của Monroe và ta cần ông

ấy phê chuẩn cho chúng ta quay lại Anh. Ta sẽ bắt kịp con sau vài ngày nữa.”

“Coswold và Percy có phải là lý do cha cảm thấy lo lắng quay trở về đến thế không?”

“Phải,” ông trả lời dứt khoát.

Họ tiến vào đại sảnh, bước bên cạnh nhau, cùng Stephen và Faust theo sát.

“Ta chưa nói với con điều ta biết được về hai người này và cuộc đua tranh bắn thú của chúng, nhưng rõ ràng thứ nào mà kẻ này muốn thì kẻ kia cũng phải có cho bằng được. Mọi thứ trở thành một trò chơi để họ xem xem ai thắng ai thua.”

Ông lắc đầu ghê tởm. “Ta nghĩ con sẽ thoát khỏi họ một khi kết hôn với Lãnh chúa Monroe, và không thể bảo con ta sống sót đến thế nào khi biết Percy đã đến tham dự lễ cưới và dựng lều ở bên ngoài tu viện. Ta mong Coswold sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.”

“Người chết không thể kết hôn”, Faust nhận xét. “Thật ngẫu nhiên là Lãnh chúa Monroe lại bị sát hại.”

Stephen đồng tình. “Thuận tiện nhất rồi, phải không nhỉ?”

Nam tước Geoffrey quay lại. “Ta cũng nghĩ vậy.”

“Cha đang đoán là...” cô bắt đầu.

“Con đã được che chở khỏi những điều xấu xa trong thế giới này, và vì thế con không hình dung được con người ta có thể làm những chuyện gì đâu. Để ta kể con nghe việc ta gặp phải khi đến chỗ Buchanan. Lãnh chúa Buchanan và những người lính đồng minh cùng người MacHugh đang tìm em trai lãnh chúa MacHugh.”

Cha cô không nói cụ thể khi ông giải thích những tên quái vật đã bắt giữ Liam muốn làm gì. “Cha được nghe kể là trên sợi dây trói có vết máu và chúng đào hố định chôn cậu ta.”

“Ngài có biết bọn chúng là ai không?” Stephen hỏi.

“Không. Brodick và Lãnh chúa MacHugh tìm thấy một kẻ gục xuống gần cái hố, nhưng không ai nhận ra hắn. Hắn ăn mặc không giống người của thị tộc nào. Brodick đã quay về được một lúc. Ta đã đứng chờ anh ta.”

“Cha có đi cùng anh ta không, Cha?”

“Lạy trời không. Anh ta sẽ không cho phép, nhưng hóa ra, em trai MacHugh đã được tìm thấy. Khi ta đang ra khỏi đất nhà Brodick, ngoài bìa rừng xuất hiện một vị linh mục đem theo tin mừng. Ông ấy nhờ cha báo với Lãnh chúa Buchanan rằng Liam MacHugh hiện ở tại tu viện này.”

Cha cô mỉm cười. “Linh mục tội nghiệp không thể bỏ đi đủ nhanh, ông ấy sẽ không trả lời các câu hỏi của cha. Cha hình dung thị tộc MacHugh sẽ vui mừng biết rằng Liam còn sống và an toàn. Cha trưởng có nói gì về việc người bị thương ở đây không?”

Gabrielle liếc ánh mắt đầy ý nghĩa qua vai cha cô về phía Stephen trước khi trả lời. “Không, cha trưởng không hề nhắc tới anh ta.”

“Cũng phải thôi,” cha cô đáp. “Con càng ít chứng kiến hành động tàn bạo này thì càng tốt.”

“Con còn cách tin rằng điều tốt còn nhiều hơn điều xấu trên thế gian này.” Cô nói.

“Con thừa hưởng trái tim nhân hậu của mẹ con, Gabrielle ạ. “ Nam tước Geoffrey hôn phớt lên má cô trước khi rời đi. “Ta phải nhanh chóng đến nói chuyện với đám lính. Trước khi đi có nhiều việc phải hoàn thành, nhưng ta chắc sẽ chào tạm biệt cha trưởng.”

Ngay sau khi cha cô khuất dạng ở khúc quanh, cô nhìn sang Stephen. “Tôi cảm thấy như thể đã lừa dối cha mình vì không nói với ông chúng ta đã tìm thấy Liam ra sao.”

“Cô bảo vệ nam tước bằng cách giấu ông điều đó. Không ai trong chúng ta có thể biết được hậu quả của việc giết một người và cứu một người khác. Cả hai bọn họ với chúng ta đều xa lạ. Ngài ấy không nên dính dáng vào chuyện này, và điều gì cũng có thể xảy ra. Tốt hơn hết là chúng ta phải về nhà.”

Cô đồng ý. “Đây hẳn là một chuyến đi ảm đạm.”

Chương 16

Gabrielle sắp sửa bước vào phòng thì Cha Gelroy gọi cô lại.

“Quý cô, một câu thôi, được không?”

Ông chạy về phía cô, chiếc áo thụng quần vào mắt cá chân. Khuôn mặt ông đỏ bừng, và đang cau có.

Cô không nghĩ mình có thể tiêu hóa thêm tin xấu nào nữa. Tự vỗ về mình, cô bước tới. “Vâng, thưa Cha?”

“Họ đang ở đây.” Ông thở hỗn hển, không thốt nổi lên lời.

“Ai ở đây cơ?” cô hỏi.

“Lãnh chúa MacHugh cùng Buchanan ấy. Cả hai đem theo cả đội quân đi cùng. Họ đang ở

đỉnh đồi nhìn xuống tu viện.”

“Tin tốt phải không ạ?”

“Không, không, không, ý ta là có.” Ông lấp bắp. “Họ đến vì Liam, thế là tốt.”

“Thế thì cha nên đi đón họ, phải không? Và đưa Lãnh chúa MacHugh đến chỗ người em trai?”

“Không cần thiết nữa,” Gelroy đáp.

“Con không hiểu. Dĩ nhiên là phải cần rồi. Lãnh chúa MacHugh đã đến đây, và anh ta nên được đưa đến gặp em trai mình” cô băn khoăn.

“Cậu ấy sẽ được gặp, ta bảo đảm.” Gelroy xác nhận. “Nhưng lãnh chúa sẽ không được đưa đến chỗ người em trai.”

Gabrielle bối rối hơn bao giờ hết. “Thế thì làm sao anh ta nhìn thấy em mình?”

“Liam đang chờ ngoài cổng.” vị linh mục thốt lên.

Gabrielle choáng váng. “Người đàn ông tội nghiệp đó còn không thể nào ra khỏi giường từ khi ở đây cơ mà. Làm sao anh ta ra ngoài cổng tu viện được?”

Gelroy không dám nhìn vào mắt cô. “Cha Franklin và ta đã khiêng cậu ấy.”

“Và cha để mặc anh ta ở đó?”

Cô không tài nào tin nổi điều mà linh mục vừa nói với cô.

“Con không hiểu. Lãnh chúa MacHugh là một chiến binh phi thường. Ai cũng nghe đến sức mạnh kì lạ của anh ta... và cả tính khí bất thường nữa.”

Đột nhiên tình huống đó trở nên thông suốt với cô. “Cha sợ anh ta.”

“Chỉ có tên gốc mới không sợ Lãnh chúa MacHugh.”

“Nhưng việc bỏ rơi người đàn ông tội nghiệp đó...” cô bắt đầu.

“Đi với ta nào,” Gelroy nói. “Ta nghĩ con sẽ hiểu khi con tự chứng kiến tận mắt. Đừng lo. Họ sẽ không thể thấy con được. Chúng ta sẽ trèo lên tường và nhòm ra ngoài. Ta sẽ chỉ cho con.”

Vị linh mục dẫn Gabrielle ra và leo lên cầu thang hẹp dẫn đến bức tường đá dày thịch.

Gelroy chỉ lên phía ngọn đồi. “Con có thấy anh ta không?”

Cô không nói gì, chỉ hít vào một hơi thật mạnh. Cảnh tượng những chiến binh đã làm cô

cầm bật, và cô chỉ có thể triệu tập một cử chỉ gập đầu cụt lủn.

Cô dễ dàng xác định được vị trí đứng của các lãnh chúa. Hai người đàn ông ở phía trước đoàn lính, mỗi người ngự trên một con chiến mã tuyệt đẹp, con này màu đen và con kia màu xám. Cả hai trông như thể họ được tạo hình thành vị thần thời cổ đại vậy. Cô biết Zeus thực sự chưa bao giờ tồn tại, nhưng khi nhìn vào hai người, cô không thể không nghĩ rằng có lẽ...

Thần Zeus - Zeús, hay Dzeús, (tiếng Hy Lạp: Ζεύς) hay Dias (tiếng Hy Lạp: Δίας) (còn gọi trong một số sách truyện tiếng Việt là thần Dớt)(Hán Việt: 宙斯, Trụ Tư) ("vua của các vị thần") là thần trị vì các vị thần và là thần của bầu trời cũng như sấm trong thần thoại Hy Lạp.

“Người bên tay phải là Lãnh chúa MacHugh,” Gelroy lên tiếng.

Anh ta có thực ư? Cô nhắm mắt, rồi lại mở mắt và anh ta vẫn đứng y nguyên đó.

“Anh ta khá... to lớn, phải không? Thật ra là cả hai bọn họ,” cô liếc từ MacHugh sang Buchanan. Vị linh mục cười phá lên.

“Họ là dân vùng cao nguyên,” ông nói, như thể giải thích cho mọi điều. “Họ không văn minh như phần lớn chúng ta.”

“Họ đã đến vì một người trong số họ, điều đó cho con biết họ có khả năng yêu thương nhau. Họ cũng là con người, thừa Cha,” cô bóng gió về việc phản đối phán xét tiêu cực của vị linh mục.

“”Có Liam,” ông thì thào, mặc dù ông biết mười mười họ không thể nào nghe thấy được.

“Chúng ta buộc phải chứng kiến cuộc hội ngộ vui vẻ của họ,” cô nói. “Chúng ta chen vào là sai trái à?”

“Ta không tin là thế. Ngoài ra, họ không biết được đâu.”

Họ quan sát một hoặc hai phút, và rồi cô thì thào. “Liam bước đi khó khăn. Cha có thấy anh ấy cố không đi khắp khiêng không? Anh ấy đang nghiêng hẳn sang chân phải và cũng chậm lại rồi. Làm sao anh ấy trèo lên đồi được?”

“Lòng kiêu ngạo sẽ giúp cậu ta lên đó.”

“Nhưng kiêu ngạo là tội lỗi.”

“Không phải đối với một người Highland.”

Gabrielle nhìn chằm chằm vào Lãnh chúa MacHugh. Vẻ mặt của anh cứng nhắc. Đôi mắt lạnh lùng vô cảm khi anh dõi theo người em trai vật lộn để di chuyển về phía trước.

Gã man rợ này, cô kiên quyết. MacHugh là một gã man rợ. Anh ta không có tình cảm gì với

em trai mình hay sao? Anh ta đã tới đây vì cậu ấy. Tại sao lại không giúp gì hết vậy? Tại sao không ai trong bọn họ giúp anh chàng tội nghiệp đó?

Tất cả bọn họ đều là lũ man rợ. Hết thầy bọn họ.

Liam gắng gượng đứng thẳng lên, nhưng khi anh nhấc chân định tiến lên một bước, anh quay cuồng và ngã ngửa ra sau. Lãnh chúa MacHugh lập tức nhảy xuống khỏi ngựa và trao dây cương cho Lãnh chúa Buchanan.

“Đức tin của con đã được phục hồi,” cô lên tiếng. “Con sai vì nghĩ xấu vị lãnh chúa này. Anh ta rất cuộc sắp đến giúp Liam rồi,” Gabrielle mỉm cười thêm vào. “Đó là tình anh em.”

Cô hào hứng quan sát khi vị lãnh chúa sai bước đến gần người em trai yếu ớt. Anh không dừng lại trò chuyện; anh không cười với em mình, và anh chắc chắn cũng không giang tay ra cho một cái ôm.

Điều anh thể hiện chính là tổng ra cho em trai mình cái nắm tay với toàn bộ sức mạnh của nó.

Chương 17

Brodick không tài nào tin nổi mình điềm tĩnh đến thế. Anh thường bộc lộ mình là kẻ nóng tính. Nhưng không phải hôm nay.

Hôm nay nhiệm vụ của anh rất rõ ràng: kiềm giữ Colm đừng làm việc gì thiếu thận trọng, và thật chẳng dễ chút nào. Phải mất kha khá thời giờ trò chuyện Brodick mới thuyết phục được anh không lao xông xộc vào tu viện, và phá tung từng phòng một để tìm hiểu chuyện gì xảy đến với em trai mình.

Colm đã cự lại, nhưng cố gắng kiềm chế cơn giận dữ của mình trên đường đến tu viện. Sau đó anh nhìn thấy Liam đang đứng dựa vào cổng tu viện, và anh lại bắt đầu nổi xung lên.

“Trời đất ơi,” Brodick thì thào lúc nhận ra Liam. Anh hít vào một hơi, nhớ rằng anh phải tỏ ra lý trí, liền thêm vào. “Cậu ấy còn sống.”

Colm không phản ứng gì. Anh chỉ đứng đó nhìn Liam gom hết nỗ lực lê chầm chậm từng bước đau đớn khổ sở trước khi anh nhảy xuống ngựa và nhào đến chỗ em mình. Bị một cú bồi vào quai hàm, Liam loạng choạng và đổ sập xuống trên vai ông anh trai.

Khi Colm đã đặt cậu em trai lên lưng ngựa, anh ra hiệu cho hai người lính cưỡi ngựa vòng

sang hai bên và cắt cử họ lên trước.

“Có người biết chuyện xảy ra với em trai tôi, Brodick. Bất cứ ai mang cậu ấy đến tu viện hẳn đã chứng kiến điều gì đó. Không lý nào Liam tỉnh dậy và tự bước ra khỏi chỗ đó. Cậu ấy phải được mang đi. Nhìn xem, Brodick.” MacHugh hất đầu về phía tu viện và nói tiếp. “Liam không đến đó một mình. Cậu ấy được giúp.”

“Cậu ấy có thể đã bị bỏ lại ở cổng.”

“Hoặc có thể đã được mang vào bên trong. Nếu ai đó trong tu viện biết chuyện xảy ra, tôi sẽ tìm hắn, và tôi sẽ bắt hắn phải kể điều hắn biết, cho dù tôi phải vận đến sức mạnh của mình thế nào đi chăng nữa.”

Brodick chỉ tay về phía những cái lều dựng ngoài tu viện. “Với toàn bộ những kẻ quanh đây, cậu cần vận dụng cái đầu của mình. Cậu không thể dùng vũ lực bên trong tu viện. Ở đó linh thiêng, vì Chúa. Cậu thậm chí không thể mang theo gươm hay vũ khí khi bước qua cánh cổng kia.”

Colm không đánh giá cao việc bị bảo ban anh làm được gì hay không làm được gì. Anh liếc mắt qua Brodick. “Từ khi nào anh lại quan tâm đến luật lệ thế? Hôn nhân làm anh yếu đuối.”

“Vợ tôi sẽ không kết hôn với một kẻ yếu đuối.”

Colm nhảy lên ngựa, nắm lấy dây cương và chuẩn bị quay lên đỉnh đồi.

“Có khi cô ta đã biến anh thành kẻ yếu đuối vì cô ta yếu ớt. Đàn bà ai chả thế.”

Lời lăng mạ chọc đến Brodick.

“Cậu gặp vợ tôi chưa nhỉ?”

Colm nhún vai. “Rồi.” Giọng nói của anh hơi hướng cười cợt khi anh thêm vào. “Cô ta là một người mạnh mẽ. Một đặc điểm hiếm có đấy.”

“Đúng rồi, cô ấy mạnh mẽ và việc cố gắng biến chuyển tôi sẽ không tác dụng gì. Tôi không giúp cậu khuấy động chiến tranh trên một nhóm người già cả đâu.”

“Tôi không định gây hấn với các linh mục. Tôi chỉ muốn tìm hiểu điều gì đã xảy ra thôi.”

“Trước khi động tay động chân thì cậu nên nói chuyện với em trai mình trước đã.”

“Đó là việc tôi đang muốn làm đây.”

“Cậu có lẽ không nên đánh em trai mình mạnh thế. Biết bao giờ cậu ta mới tỉnh lại đây?”

“Chút nước lạnh tạt vào mặt sẽ làm nó tỉnh ngay ấy mà.”

Khi hàng kị sĩ chậm chậm tiến xuống phía bên kia quả đồi, Colm lên tiếng. “Anh nhìn thấy

việc xảy ra với cậu ấy phải không?”

“Tôi có thấy,” Brodick lặng lẽ trả lời.

Chắc sẽ mất một khoảng thời gian dài Colm mới quên đi được kí ức về việc em trai mình đang cố lê bước về phía anh. Gần như từng cm làn da vùng lưng và hai đôi chân của nó rách bươm chẳng chịt.

Không, anh sẽ không mau chóng quên đi cảnh tượng khủng khiếp đó.

“Người của anh nên đưa Liam đến nhà Kevin Drummond. Vợ anh ta biết cách chữa trị.”

“Không, họ sẽ mang nó về nhà. Nó sẽ được chăm sóc ở đó. Tôi muốn anh hiểu, sau khi tôi hỏi nó, tôi sẽ quay lại tu viện.”

“Tôi biết,” anh đáp lại. “Tôi sẽ đi cùng cậu.”

“Không. Tôi thực sự đã mắc nợ anh. Những tên khốn này đã chôn sống Liam nếu anh và người của anh không xuất hiện. Tôi không đến đúng lúc để giúp nó.”

“Thi thể cạnh cái hố với mũi tên cắm vào ngực... đó không phải từ người của tôi.” Brodick nhắc nhở anh.

“Tôi vẫn nợ anh một món nợ lớn.”

Brodick mỉm cười. “Ừ, phải.”

Họ bắt kịp đoàn người. Dylan, chỉ huy trưởng của Brodick, đi đằng sau đội lính của MacHugh. Anh ta nghe tiếng húyt gay gắt của Brodick và dừng đoàn người lại.

Có cả tá người trong thị tộc MacHugh và cũng gần chừng đó người Buchanan đang đứng quanh Liam.

Vì họ rất gần Duncan's Bluffs nên quyết định để cho Liam nghỉ vài phút ở đó trước khi tiếp tục cuộc hành trình. Em trai Colm vẫn chuệnh choạng sau cú đâm quai vào hàm. Anh từ chối sự trợ giúp khi xuống ngựa và gần như muốn sụp cả hai chân. Ai cũng nhìn thấy hai gót chân anh tứa máu, nhưng không người nào bước lên đỡ lấy anh. Họ chờ cho anh tự đứng thẳng lên và bước theo Colm lên những tảng đá bằng phẳng nhìn về phía thung lũng.

Mặt Liam cố không nhăn nhúm lại qua từng bước chân đau đớn. Khi anh đến được bờ dốc, anh ngồi thụp xuống đất và tựa vai vào một tảng đá trơn láng.

Sự đón chào của Colm đối với em trai thật cộc lốc. “Ai làm việc này với em?” Anh bước lên trước mặt Liam và khoanh hai tay trước ngực chờ đợi câu trả lời.

“Nếu em biết là kẻ nào, em đã giết hết chúng rồi.” Liam đáp.

Thật đúng là lời khoe khoang rỗng tuếch, cả hai đều biết vậy. Em trai anh đang ở trong tình trạng chẳng đủ sức để giết chết ai. Mặt cậu ta xám ngoét, Colm tưởng cậu ta muốn bất tỉnh lần nữa. Nhưng lòng kiêu hãnh của Liam nổi lên, và chính vì điều đó Colm tán đồng lời tuyên bố ngạo mạn của em trai mình.

“Đúng rồi,” anh đồng ý, “Hãy nói anh nghe chuyện xảy ra.”

“Em không nhớ được nhiều,” anh nói. “Em đang đi khỏi vùng đất của Monroe, thẳng hướng về nhà ngang qua vùng đồng bằng, nhưng em phải chậm lại ở phía đông vì vương con sông. Em biết mình vẫn còn trên đất của Monroe. Chắc chắn đấy. Rồi em bị thứ gì đó đánh vào đầu, em nghĩ có lẽ em bị đánh vào gáy. Những cú đánh làm em choáng váng, và khi em tỉnh lại thì thấy tay chân đều bị trói, và bị trùm kín mặt.

Anh nhắm mắt lại một lúc, cố khôi phục lại kí ức. “Ít nhất phải có 4 tên. Em tỉnh lại một lúc, nhưng phải giả vờ là vẫn còn mê man. Em nghe thấy chúng trò chuyện với nhau trước khi bị ngắt đi lần nữa. Em chắc có 4 giọng nói khác nhau... không, chờ đã.” Rồi anh thở dài, nỗi thất vọng gia tăng. “Có thể còn nhiều hơn.”

Anh chà xát phần gáy và nhắm mắt lại.

“Có ai trực tiếp nói chuyện với anh không?” Braeden, chỉ huy trưởng của Colm, hỏi khi anh ta và một số người khác vây xung quanh.

“Không, tôi không nghĩ vậy.” Giọng Liam trở nên khàn khàn và khó nghe hơn. “Sao tôi không nhớ được nhỉ? Thật khó chịu quá.”

Đối với Colm, lý do tại sao trí nhớ của Liam quá lộn xộn thật rõ ràng. Cậu ta mới vừa bị quai cho vài cái vào đầu.

“Em vừa bảo nghe thấy chúng nói chuyện. Chúng nói gì vậy?” Brodick hỏi.

“Chúng nói hy vọng giết được nhiều người MacHugh.”

“Nếu chỉ có 4 tên bắt cóc hoặc hơn nữa, làm sao chúng giết những chiến binh MacHugh dày dạn được?” Brodick hỏi.

Braeden đưa cho Liam cái túi da đựng nước. Liam uống một ngụm lớn, gạt đầu tỏ vẻ hàm ơn, rồi mới trả lời. “Có nhiều kẻ nấp trong rừng, chờ hiệu lệnh tấn công. Chúng được chỉ định giết người MacHugh. Giết càng nhiều thì phần thưởng càng cao.”

Anh uống thêm một ngụm nữa trước khi tiếp tục. “Một kẻ lo rằng không có đám lính nào nấp trong rừng hỗ trợ cho chúng, và chúng sẽ phải tự đối mặt với cơn thịnh nộ của Colm. Hắn muốn giết em nhưng một tên đứng đầu bảo hắn phải chờ.”

“Chờ cái gì?” Colm hỏi.

“Em không biết.”

“Em có nghe được tên chúng không?” Brodick hỏi.

“Nếu có thì em cũng không nhớ.”

Colm tiếp tục tra hỏi em trai, mong lần ra manh mối nào đó về kẻ đứng đằng sau hành động tàn bạo này, nhưng Liam không giúp được nhiều.

“Em có nhớ được đưa tới tu viện không?” anh hỏi.

“Không, nhưng em nhớ việc tỉnh lại ở đó. Em nằm trong một căn phòng nhỏ. Hai vị linh mục ở bên cạnh. Một người là thầy thuốc, người kia đeo khăn choàng và cầu nguyện cho em. Em nghĩ ông ấy tưởng em đang hấp hối.”

“Những linh mục này là ai?” Braeden hỏi.

“Cha Franklin là thầy thuốc. Em hỏi ông ấy sao em đến được đây, ông ấy bảo không biết.”

“Em tin hả?” Colm lên tiếng.

“Phải, sau khi nghe giải thích. Ông ấy bảo rằng Cha Gelroy đến gặp và nhờ ông ấy giúp. Gelroy là linh mục đã cầu nguyện cho em.” Cậu thêm vào.

“Và Cha Franklin không hề tò mò muốn biết cậu vào đó bằng cách nào sao?” Brodick hỏi.

“Có chứ. Ông hỏi em bị thương như thế nào, em nói mình không nhớ gì hết. Em nghe quay sang hỏi Gelroy, Gelroy bảo tốt hơn hết là không nên biết cặn kẽ mà làm gì.”

“Thế còn vị linh mục Gelroy này? Ông ấy nói gì với cậu?”

“Ông ấy bảo đang ở ngoài dỡ một xe ngũ cốc thì tình cờ ngẩng lên và thấy em ở đó.”

“Thấy em ở đó? Thật ư? Không ai đi cùng?” Colm thắc mắc.

“Em cũng hỏi thế với Gelroy, ông ấy lấp lửng. Khi em đòi ông ấy giải thích, ông ấy bảo không thể nói có hay không.”

“Ông ta nói như đánh đố ấy,” Colm cáu kỉnh

Liam cố gắng đứng dậy. Chống một tay lên tảng đá, anh sụm hai đầu gối trước khi ngã ngửa ra sau. Bất chửi thề vì sự yếu ớt của mình, anh nghỉ một lát sau đó mới thử lại lần nữa.

“Vị linh mục Gelroy này sẽ phải nói rõ với anh,” Colm lên tiếng. “Ông ấy sẽ nói điều anh muốn biết.”

“Colm, anh cần hiểu. Gelroy tìm cách bảo vệ em. Ông ấy lo sợ có kẻ đã tấn công em có thể

đột nhập vào trong tu viện...”

“Để ám hại cậu.” Brodick gật đầu khi anh tiếp lời Liam.

“Phải,” cậu ta đáp. “Gelroy tin rằng ma quỷ, theo cách nói của ông về những kẻ tấn công, sẽ không kính trọng nơi tôn nghiêm. Ông ấy và Franklin đồng ý giữ kín sự hiện diện của em như một phương cách an toàn cho đến khi nào anh tới, nhưng có một vấn đề. Hai người không thể đứng canh chừng cho em cả ngày và đêm mà không nảy sinh ngờ vực ở bên ngoài, và họ chẳng xi nhê gì đối với bọn tấn công hết.”

“Vấn đề được giải quyết thế nào?” Colm hỏi.

“Gelroy tranh thủ được sự hỗ trợ của một vài người tốt mà ông ấy quen biết để canh chừng trong những lúc em ngủ. Ông ấy giải thích là muốn người biết đánh nhau.”

“Mục sư không được truyền bá như thế.” Braeden xen vào.

“Phải.” Colm đồng tình.

Anh dừng bước trước mặt cậu em trai. “Vị linh mục này tìm ai để canh chừng cho em?”

“Ông ấy nhờ những người lính có mặt trong lễ cưới của Lãnh chúa Monroe.”

“Những người này thuộc thị tộc nào?” Brodick hỏi.

Trước khi Liam mở miệng, Colm hỏi luôn. “Có phải những người Highland không?”

“Không, nhưng Gelroy tin tưởng họ hoàn toàn.”

“Thế hẳn chúng phải là người vùng cao nguyên.” Brodick dẫn dắt.

Tất cả những chiến binh đang giông tai nghe cuộc đối thoại ngay lập tức gật đầu đồng thuận. Chỉ những kẻ Highland mới đáng tin, thậm chí cả với sự thận trọng.

“Tôi đã nói họ không phải người Highland. Tôi không biết họ từ đâu tới, nhưng Gelroy hẳn phải biết rất rõ mới tin tưởng họ.”

Colm biết anh phải nhanh chóng hỏi cho hết những thắc mắc. Vì anh muốn thu thập càng nhiều tin tức càng tốt từ cậu em trai yếu ớt trước khi cậu ta kiệt sức. Liam đã buồn ngủ đến sục cả mí mắt. Anh khó khăn lắm mới có thể nhướn cặp mắt lên để tập trung vào câu chuyện.

“Ở đó có bao nhiêu?” anh hỏi.

“Bao nhiêu gì?” Liam mệt mỏi hỏi lại.

Colm kiên nhẫn. “Lính, Liam. Có bao nhiêu lính canh chừng cho cậu?”

“Bố. Luôn có hai người ở trong phòng với em hoặc canh ngoài cửa.”

Brodick liếc mắt sang Colm. “Và những người này trang bị vũ khí?”

Liam thực sự nhếch miệng cười. “Không.”

“Câu hỏi thú vị với cậu nhỉ?” Brodick đáp lại, cố gắng lượn ra phản ứng của Liam.

“Phải. Khi nào anh nhìn thấy họ, anh sẽ hiểu tại sao. Nhưng tôi sẽ đảm bảo điều này, Lãnh chúa Buchanan. Họ không cần vũ khí.”

“Họ bất khả chiến bại? Ý anh là vậy?” Braeden lên tiếng như thể cái quan niệm ca ngợi sức mạnh của những kẻ ngoài cuộc đáng bị coi là sự sỉ nhục cá nhân đối với sức mạnh của chính mình.

“Không ai bất khả chiến bại cả,” Colm cúi kính. “Những người lính này nói gì với em, Liam? Họ có giải thích em đến được tu viện bằng cách nào không?”

“Không. Họ trò chuyện với nhau, nhưng không nói với em.”

Cả Colm lẫn Brodick đều chờ đợi Liam giải thích thêm. Khi không thấy động tĩnh gì, Brodick lên tiếng, “Sao họ lại không nói với cậu?”

“Tôi không nghĩ họ hiểu được tôi. Và tôi chắc mình cũng chẳng hiểu họ. Họ nói bằng thứ tiếng chưa bao giờ tôi nghe thấy.”

Colm trở nên còn tỏ ra nản chí hơn. “Gelroy hẳn phải hiểu được họ chứ.”

“Em không chắc nữa. Em chưa nghe thấy ông ấy trao đổi với họ.”

“Thế làm sao mà ông ta...” Colm ngừng lại. Thật vô ích để tiếp tục căn vặn em trai anh. Liam cần được nghỉ ngơi, và Colm hy vọng rằng khi em trai anh khỏe hơn, nó sẽ nhớ được thêm về những người đã bắt giữ nó.

Ngoài ra, anh lí giải, Gelroy sẽ khai hết với anh những điều anh muốn biết.

Anh tháo gươm và khiên ra trao cho Braeden. “Hãy đưa Liam về nhà,” anh ra lệnh.

Anh tới chỗ ngựa để lấy cây cung và giỏ tên đưa cả cho Braeden. “Và đưa người Buchanan về luôn.” Liếc sang Brodick, anh thêm vào. “Toàn bộ người Buchanan.”

Trước khi Colm mở miệng tranh luận, Brodick nhảy phắt lên ngựa và nói. “Tôi sẽ quay lại tu viện với anh.”

Braeden gật đầu. “Anh có muốn người nào trong số chúng tôi cùng vào tu viện với anh không?”

“Không.” Giọng Colm không nhượng bộ.

Braeden đã quen với thái độ kiên quyết của lãnh chúa. “Vậy tôi cho là một nửa chúng tôi sẽ đưa Liam về, còn tôi và những người khác sẽ đợi ngoài cổng cùng vũ khí của anh, Lãnh chúa.”

Chỉ huy của Brodick bước đến bên cạnh Braeden. “Và vì Lãnh chúa Buchanan sẽ đi cùng anh, tôi cho là tôi cũng sẽ chờ ở ngoài cổng sẵn sàng. Những người còn lại sẽ đưa Liam về an toàn.”

Brodick tán thành. “Sẽ tiện hơn để mang theo kiếm nếu gặp vận may lần theo được những kẻ đã tra tấn em trai cậu.”

“Tôi thích sử dụng tay không hơn,” Colm nói.

“Ngay cả khi những kẻ kia có kiếm?”

Colm cục cằn nhìn anh ta. “Anh nghĩ sao?”

Brodick lắc đầu. “Tôi nghĩ anh chỉ đang rất muốn giết chết ai đó, phải không?”

“Tôi sẽ giết kẻ nào làm việc đó với em trai tôi,” Colm đáp lại.

Đó không phải là một mong muốn hay một lời hứa hẹn. Đó là một lời thề long trọng.

Chương 18

Cuộc tranh đua giữa Nam tước Coswold và Nam tước Percy đã chuyển biến vô cùng khốc liệt. Hoặc cứ cho là như thế.

Ai cũng vận dụng hết sức mạnh để tìm ra những phương kế quỷ quyệt mà kẻ kia đang âm mưu. Do thám ở khắp mọi nơi. Chắc chắn không phải toàn bộ bạn bè của Nam tước Percy đều chung thành với anh ta. William, thực ra là người đưa tin – đã bí mật về phe của Nam tước Coswold. Người đưa tin này là một chỉ điểm được thưởng hậu hĩnh đã ghi nhớ mọi lời nói và hành động của Percy cùng bè phái của anh ta, sau đó thuật lại đến từng chi tiết cho Coswold nghe.

KHI tin tức về vụ ám sát Lãnh chúa Monroe truyền đến đất của Percy, kẻ đưa tin phản bội tìm cách rời khỏi tu viện và nhanh chóng đến báo cho Coswold. Vị nam tước này chắc chắn rằng William biết các nơi hắn đến và do đó có thể bắt kịp hắn ngay khi hắn ngồi xuống ăn tối với Lãnh chúa MacKenna trong đại sảnh long lầy của ông ta.

Cái tin khủng khiếp đó không nhận được phản ứng mà William mong đợi. Cả Coswold lẫn MacKenna dường như đều không hề ngạc nhiên. Coswold chỉ nhún vai thờ ơ còn MacKenna, vẻ mặt không hề dao động, tỏ ra chán chường khi ông ta với tay lấy một khúc bánh mì đen và nhét một miếng vào miệng.

Nam tước Percy có vẻ như không hề quan tâm lúc nghe được tin. Có phải cả hai vị nam tước đều dự kiến được điều này sẽ xảy ra? Có phải họ đã đoán trước được cái chết của Monroe, và đơn giản là mong muốn điều đó? Còn tại sao Lãnh chúa MacKenna lại cũng tỏ ra thờ ơ? Một người đồng hương của ông ta đã bị sát hại; người đưa tin nghĩ ít nhất thì cũng phải có một chút dấu hiệu của lòng thương xót chứ.

Coswold đẩy ghế và ra hiệu cho người đưa tin theo hắn ra ngoài. Khi chỉ còn một mình, hắn lệnh cho anh ta quay lại nơi dựng lều của Percy để tiếp tục theo dõi những bước chuyển biến tiếp theo.

“Giờ hãy đi đi, trong lúc trời vẫn còn sáng. Người có thể quay lại trước khi đêm xuống. Ta sẽ đến tu viện vào ngày mai.”

Kẻ đưa tin dũi theo Coswold khệnh khạng bước vào trong và sau đó đứng lại một lúc bối rối gãi đầu gãi tai. Mặc dù có muốn, anh ta cũng không dám hỏi ngài nam tước câu hỏi thắc mắc của mình. Monroe là một người mạnh mẽ, và theo những thông tin thu thập được, lại là kẻ bị sát hại dã man trong đêm.

Tại sao không ai ngạc nhiên?

Chương 19

Brodict hoàn toàn đồng tình với Colm. Nếu vào địa vị của anh, anh cũng sẽ giết chết những tên khốn đã tấn công Liam. Thị tộc MacHugh là đồng minh của người Buchanan và kẻ thù của họ, do đó, cũng là kẻ thù của người Buchanan. Cách đây một năm, Brodict đã liều gan vượt qua vùng đất đầy nguy hiểm của người Anh để giải thoát cho vợ anh. Người MacHugh đã tới trợ giúp cho người Buchanan, và giờ đến lượt người Buchanan đền đáp lại.

Dẫu vậy, MacHugh lại là kẻ đơn độc. Anh từ chối thừa nhận lợi ích của việc có người ngoài thị tộc cùng sát cánh để chiến đấu với anh. Brodict cũng từng cảm giác tương tự như vậy, và sau cuộc chinh chiến ở nước Anh, anh thay đổi hẳn thái độ. Anh giờ nhận biết được giá trị của các mối ràng buộc, và cân nhắc không chỉ MacHugh mà còn cả Maitland cũng như Sinclair, hai trong số các thị tộc hùng mạnh nhất của vùng Cao nguyên Scotlen, là đồng minh thân cận nhất. Những lãnh chúa này cũng trở thành bạn tốt của Brodict.

Hai người không hề nói năng gì trong suốt cuộc cưới ngựa quay trở lại tu viện. Sau đó, thúc ngựa chạy song song với Colm, Brodick lên tiếng hỏi. “Anh có biết tôi đã gặp vợ mình như thế nào không?”

Câu hỏi kì cục, Colm nghĩ. “Cô ấy đang mang em trai Lãnh chúa Ramsey Sinclair về với anh ta.” Anh đáp lại.

“Đúng vậy. Lúc đó cậu bé chỉ khoảng năm hay sáu tuổi gì đó. Một kẻ trong thị tộc Sinclair cho rằng hẳn đáng ra phải được lên làm lãnh chúa thay Ramsey. Hắn âm mưu tiếp quản thị tộc, và đã sử dụng cậu bé để buộc Ramsey tuân theo với ý định giết chết anh ta.”

“Sao giờ anh lại lôi chuyện này ra?”

“Có thể Liam đã bị bắt với mục đích tương tự. Để lôi cậu ra.”

“Có thể, hai lần trong vòng một tháng qua những người lính canh gác vùng ven lãnh địa của tôi đã bị mai phục.”

“Cậu có tổn thất người nào không?”

MacHugh bị lảng mạp vì câu hỏi ấy. “Dĩ nhiên là không. Chiến binh của tôi được huấn luyện để đối phó với những bất trắc.”

“Vậy còn những kẻ tấn công?”

“Thật không may, chẳng tên nào còn sống đủ lâu để khai với tôi ai là kẻ đã cử chúng đến, nhưng chúng không phải là dân Highland.”

“Vậy là vô gia cư? Chúng có lấy được gì không?”

Anh lắc đầu. “Anh nghe Liam kể rồi đấy. Mệnh lệnh đưa ra là giết càng nhiều người MacHugh càng tốt. Những kẻ vô gia cư không được tổ chức như thế. Chúng sống bầy đàn như lũ chuột cống, ăn cắp rồi co cẳng chạy.”

“Cậu nói đúng.” Brodick đáp lại. “Em trai của Ramsey chỉ là một đứa bé, còn Liam đã trưởng thành rồi. Cậu ta gần bằng tuổi cậu, phải không nhỉ?”

“Trẻ hơn 5 tuổi nhưng vẫn chưa đủ trưởng thành.”

“Vậy tại sao cậu ta lại không đối phó được với bất trắc? Cậu ta cũng được huấn luyện như những người khác mà.”

“Tôi sẽ phải hỏi y như thế với em trai mình ngay khi nó hồi phục lại mới được.”

“Kẻ nào đứng đằng sau những vụ tấn công này lại muốn tiêu diệt hết người MacHugh thế nhỉ.”

“Cũng chưa chắc”

“Finney’s Flat. Đó chính là thứ mà những kẻ tấn công hướng đến.”

“Phải.” Colm trả lời. “MacKenna đứng sau chuyện này. Tôi chắc đấy.”

“Nhưng cậu không có bằng chứng.”

“MacKenna là kẻ tham lam. Hắn muốn vùng đất cho riêng mình, còn tôi sẽ không để hắn có được nó. Tôi không cho phép bất kì kẻ MacKenna nào tới gần lãnh địa của tôi. Những phần đất bằng luôn là đất trồng trọt của chúng tôi, cũng là vật chắn giữa hai thị tộc.”

“Vua John đã được nhà vua của chúng ta tặng cho mảnh đất đó hồi năm ngoái. Ông ấy sở hữu nó cho tới khi người phụ nữ mà ông ta chọn sẽ kết hôn với Lãnh chúa Monroe. Coi như cô ta nhận Finney’s Flat là của hồi môn về nhà chồng.”

“Tôi biết cái hiệp ước đó.”

“Phải, nhưng cậu có biết người phụ nữ đó đến từ gia đình của vợ tôi không. Cha cô ta là Nam tước Geoffrey xứ Wellingshire.”

“Anh thừa nhận có họ hàng với người Anh?”

“Bất đắc dĩ thôi. Tôi đã trở nên khoan nhượng hơn với những quan niệm của mình, vì nếu cậu nhớ được, thì vợ tôi đã từng là người Anh.”

“Cô ấy là gì chả can hệ gì đến tôi.”

“Cậu có cho phép thị tộc Monroe đứng từ ngọn núi của mình nhìn xuống không?”

“Anh thì sao?” Colm phản công. “Anh có cho phép họ tới gần không? Thị tộc Buchanan tiếp giáp phần phía tây Finney’s Flat đấy.”

“Đúng, nhưng chúng tôi có một khu rừng chắn ngay giữa.”

“Tôi không ác cảm gì với người Monroe. Chừng nào lãnh chúa của họ không gây trở ngại khi chúng tôi trồng trọt trên phần cuối phía Bắc vùng đất đó, thì tôi chẳng để tâm đến sự hiện diện của ông ta.”

Họ đã đến được đỉnh đồi phía trên tu viện và nhìn thấy những căn lều được dựng lô nhô ở phía Nam.

“Những chiếc lều đó thuộc về người Anh.” Brodick lên tiếng.

“Họ không thể có mặt hết ở đây để dự lễ cưới của Monroe được, trừ phi những họ hàng người Anh mời họ đến.”

“Không phải số này,” Brodick đáp lại. “Monroe cũng sẽ không muốn họ ở đây. Không, chắc phải có một buổi lễ khác diễn ra trong tu viện.”

Khi xuống đồi, họ trao lại ngựa cho Braeden và Dylan.

“Hãy đề phòng.” Colm ra lệnh khi bước về phía cổng.

“Tôi lúc nào mà chẳng đề phòng,” Brodick đảm bảo. Anh kéo dây chuông. Lát sau, một vị linh mục đứng ra mở cánh cửa bằng gỗ nặng nề.

Cha trưởng, một người đàn ông nhỏ bé bóng bẩy, qua cái kích thước vòng bụng của ông ta thì biết chẳng bao giờ lỡ bữa, ra hiệu cho họ bước tới. Ông ta đã vội vàng đưa ra kết luận lý do tại sao họ lại tới đây.

“Các anh tới để gửi lời chia buồn, phải không?”

Trước khi ai đó mở miệng, cha trưởng lại tiếp tục. “Các anh hẳn thất vọng lắm vì đã lỡ buổi lễ tang, nhưng với thời tiết ẩm áp bất thường này thì gia đình ông ấy cần phải đưa thi thể về nhà chôn cất càng sớm càng tốt. Anh có nghĩ nên nói chuyện với gia đình họ không? Đáng tiếc là các anh lỡ mất rồi. Tôi sẽ chỉ đến nhà nguyện cho các anh cầu nguyện cho linh hồn ông ấy nhé?”

Colm và Brodick liếc mắt nhìn nhau, thế rồi Colm quay sang cha trưởng. Mặc dù xác định linh mục là người của Chúa, anh cũng không hề giữ gìn lời ăn tiếng nói của mình.

“Ông đang nói đến ai vậy?”

Cha trưởng giật lùi hoảng hốt và vỗ nhẹ lên ngực để trấn tĩnh lại. Ông đã sống một cuộc đời tĩnh lặng, trầm mặc trong tu viện bao năm, và tình trạng náo động và nhộn nhịp của vài ngày vừa qua đang gây hại đến thần kinh yên ổn của ông.

“Các cậu không hề biết? Tôi chỉ ... đó là Lãnh chúa Monroe.” Ông vội vã thốt lên khi bắt gặp ánh mắt đầy ý nghĩa của Lãnh chúa MacHugh. “Ông ấy chết rồi. Không phải vì thế mà các anh đến đây để bày tỏ lòng thương tiếc ư?”

“Monroe chết?” Brodick dao động bởi cái tin mà linh mục vừa đưa.

“Sao ông ta chết?” Colm nóng lòng muốn biết.

Cha trưởng hạ giọng thì thầm. “Ông ấy bị sát hại.” Ông ngừng lại làm dấu thánh trước khi tiếp tục. “Bị sát hại khi màn đêm buông xuống.”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?” Brodick căn vặn.

“Ông ta bị sát hại như thế nào?” Colm cùng lúc thốt lên.

Ánh nhìn trong mắt của hai vị lãnh chúa khiến cha trưởng khiếp đảm. Lãnh chúa MacHugh dường như còn đáng sợ hơn, cũng giận dữ hơn. Giọng nói run rẩy của linh mục cất lên khi ông trả lời, nhưng ông khó mà theo kịp những câu hỏi tuôn ra ào ạt của hai người khổng lồ này.

Colm nhận ra rằng bất cứ lúc nào anh động đây là vị cha trưởng lại tỏ ra lưỡng lự. Anh siết chặt hai tay đằng sau lưng như một dấu hiệu hòa bình, để vị linh mục yếu bóng vía hiểu được anh không có ý làm hại ông ta.

Cha trưởng vội vàng giải thích. “Tôi lại đang nghĩ các anh trên đường đến gửi lời chia buồn cuối cùng, và rõ ràng là hiện các anh không hề biết gì về các chết thê thảm của Lãnh chúa Monroe. Tôi đã hiểu lầm, phải không? Rất lấy làm tiếc vì đã đón chào các anh bằng cái tin đau buồn đến vậy khi hiển nhiên là các anh đến đây vì một sự kiện vui vẻ hơn nhiều, lễ cưới.”

“Làm sao lại có lễ cưới diễn ra nếu như chú rể bị sát hại?” Brodick thắc mắc. Anh bắt đầu nghĩ đầu óc vị cha trưởng này đang có vấn đề.

“Lãnh chúa Monroe không còn là chú rể nữa... vì ông ấy đã bị sát hại.” anh hấp tấp kết luận.

“Chúng tôi không đến vì lễ cưới lễ treo ... hay vì lễ tang lễ tóc nào hết.” Colm lên tiếng. “Chúng tôi đến vì em trai tôi.”

Cha trưởng phản ứng lại bằng một cái nhìn kì quặc. “Em trai anh?”

Colm những muốn túm lấy cổ người này mà lắc nhưng biết sẽ không phải khôn ngoan khi tấn công một linh mục. Từ cái nhìn chăm chăm trống rỗng của cha trưởng, rõ ràng ông ta chẳng biết gì về Liam.

Cha trưởng toát mồ hôi đầm đìa. Ông chùi hai bàn tay ẩm ướt của mình vào hai bên áo choàng. Đôi mắt vị lãnh chúa chuyển sang màu xám đen, màu sắc của giông tố đang tích tụ.

“Mọi chuyện diễn ra nhanh quá. Chúng tôi không quen với náo nhiệt diễn ra trong tu viện. Một cuộc hôn nhân khác dành cho Lady Gabrielle vừa mới được quyết xong. Thật lộn xộn.” Ông hạ giọng thành lời thì thầm bí ẩn. “Hai nam tước từ nước Anh đến giờ đang ở trong đại sảnh, mỗi người đều tuyên bố đại diện cho vua John. Đám đông người Anh đang tụ tập trong phòng lớn. Tôi đề nghị hai anh chờ trên lầu nếu không muốn dính dáng vào.”

“Hai nam tước ấy tranh giành nhau cái gì thế?” Brodick hỏi.

“Chúng ta chả cần quan tâm đến mấy lời cãi cọ vụn vặt tầm thường của họ,” Colm lên tiếng. “Hãy nhớ lý do chúng ta ở đây đi.” Anh chĩa mũi dùi vào cha trưởng. “Ông có một linh mục tên là Gelroy. Tôi muốn được nói chuyện với ông ấy càng sớm càng tốt.”

“Cho phép tôi được hỏi về lý do các anh muốn nói chuyện với ông ấy không?”

“Cha không được phép.”

Cha trưởng giật nảy người vì lời từ chối thẳng thừng. Sau đó ông gật đầu, nghĩ mình hiểu lý do tại sao vị lãnh chúa này lại không muốn giải thích. “Phải, ta hiểu. Anh muốn xưng tội. Ta xin lỗi. Ta đáng ra không nên hỏi. Sao các anh không lên lầu, và ta sẽ phái Cha Gelroy đến. Ta tin chỉ mình biết ông ấy hiện đang ở đâu. Ông ấy sẽ dẫn các anh đến nhà nguyện để các anh rũ bỏ hết các tội lỗi của mình.”

Thế là cha trưởng lại vội vàng nhảy đến một cái kết luận sai lầm khác nữa, những cả hai vị lãnh chúa đều không chỉnh lại cho ông ấy.

“Không nên mất thời gian nữa,” ông buông lời nhận xét và quay đi để dẫn họ đến cầu thang.

Brodick hất hàm về phía Colm. “Với số lượng lỗi lầm của anh, tôi sẽ không đếm được.”

Colm chẳng lấy gì làm thích thú. Anh đẩy Brodick ra khỏi đường mình đi. “Tôi không đến đây để xưng tội. Tôi đến đây vì cần câu trả lời về cậu em trai mình. Tôi chỉ muốn làm cho xong và rời khỏi đây thôi. Có thể tôi thuyết phục được Cha Gelroy đi cùng chúng ta. Tôi không tài nào nghĩ ngợi hay thở được với bầu không khí xung quanh đầy rẫy toàn người Anh như thế này.”

“Tôi ngờ là Gelroy sẽ muốn đi cùng chúng ta. Nhưng cậu cứ hỏi.” Brodick trả lời.

“Hỏi? Sao tôi lại hỏi?”

Brodick nhún vai. Colm sẽ làm điều anh muốn mà chẳng bận tâm đến Brodick cảm thấy thế nào. Ngoài ra, Brodick cũng sẽ làm tương tự như thế nếu là em trai của anh. Tuy nhiên, việc lôi kéo một vị linh mục ra khỏi nơi tôn nghiêm vì lý do duy nhất là hăm dọa ông ấy khai ra chuyện ông ấy biết về những kẻ bắt cóc Liam --- cùng những cứu tinh... có thể sẽ bôi đen linh hồn méo mó của họ thêm một chút.

Cha trưởng quá chăm chú nghe trộm cuộc đối thoại của họ đến nỗi không nhận ra ông đã bước kịch đến bức tường xây bọc lấy phòng lớn. Thở hỗn hển, ông chỉ. “Chúng ta tới rồi.”

Cha trưởng quay xuống dưới lầu đi tìm Gelroy, nhưng Brodick chặn ông lại hỏi.

“Tôi hơi tò mò, cha trưởng. Nam tước Geoffrey cùng con gái có còn ở đây không, hay họ chuẩn bị quay về Anh rồi?”

“Nam tước Geoffrey? Anh biết người này?”

Brodick thở dài. “Thật ngại phải thú nhận là họ có họ hàng... bên nhà vợ tôi.” Anh khó nhọc thêm vào.

“Ngại thật ấy nhỉ.” Colm nhận xét.

Brodick tự nhắc trong thâm tâm rằng Colm chính là đồng minh của anh. “Tôi chưa bao giờ gặp cô con gái,” anh bảo với cha trưởng.

Cha trưởng đáp lại. “Nam tước đã lên đường đến diện kiến nhà vua, còn cô con gái đang chuẩn bị quay về Anh, nhưng ta tin cô ấy sẽ bị cầm chân lại thôi.”

“Sao vậy?” Brodick hỏi.

“Anh không hiểu,” cha trưởng đáp. “Mọi thứ lộn xộn này đều liên quan đến quý cô và người cô ấy sắp kết hôn.”

“Cha cô ta biết chuyện không?” Brodick thắc mắc.

“không. Ông ấy đã rời đi trước khi hai nam tước đến.”

“Và chừng nào thì Nam tước Geoffrey tính trở về?” Dù tương lai của Lady Gabrielle không làm Brodick bận tâm, nhưng anh cảm thấy có nghĩa vụ can dự vào.

“Ta nghi ngờ việc có người đủ thời giờ mà gửi tin đến cho cha cô ấy. Cứ như thể hai nam tước đã cố tình chờ cho đến khi ông ấy rời khỏi tu viện trước khi dàn xếp cuộc hôn nhân này cho con gái mình. Bọn họ cư xử như thể đây là vấn đề khẩn thiết nhất vậy. Từ cuộc tranh luận của họ mà ta nghe được, họ muốn cô ấy kết hôn trước khi cha cô ấy phát hiện ra và dẫn đến tình trạng hỗn loạn. “ Hai mắt liếc qua liếc lại dè chừng, ông nói. “Thủ đoạn. Đúng thế, chính là thủ đoạn nếu như các anh có hỏi ta. Nhưng vị công nương này được đội cận vệ bao bọc và cô ấy an toàn trong tu viện của chúng ta. Trong lúc ở đây cô ấy sẽ không bị ai hãm hại hết.”

Niềm tin ngây thơ kích thích Colm. Tu viện này hiện tràn ngập toàn người lạ, hầu hết là những người Anh. Làm sao ông ta lại tin được những kẻ như họ sẽ tôn trọng tôn nghiêm đây? Thậm chí cả linh mục Gelroy cũng đã nảy sinh những nghi ngờ, vì ông ấy đề nghị những người lính bảo vệ Liam trong lúc cậu ấy bất tỉnh. Colm thắc mắc vị cha trưởng hay hốt hoảng này sẽ nghĩ gì nếu như ông ấy khám phá ra rằng Liam đã từng là khách ở nơi này.

“Vậy Lady Gabrielle có chấp thuận cuộc hôn nhân mới không?”

“Cô ấy vẫn chưa biết. Họ sẽ triệu cô ấy đến sớm thôi.” Lúc lắc đầu, cha trưởng thở dài. “Lúc đó Cô ấy sẽ biết được trò ác độc này.”

Chương 20

Nam tước Coswold đã xông vào tu viện vào chiều hôm đó với bảy lữ toàn những kẻ ăn không ngồi rồi của hắn. Hắn mang một đàn những kẻ bợ đỡ nịnh hót bám đằng sau, 23 kẻ tổng cộng. Con số khá khá này là cố ý, vì Coswold hy vọng sẽ đe dọa và áp đảo được Percy.

Coswold cảm thấy vô cùng mạnh mẽ. Hắn mang theo một lá thư của nhà vua công bố rằng hắn và chỉ hắn mới có quyền phát ngôn thay mặt cho ngài.

Nhưng Percy không hề bị áp đảo hay đe dọa. Giống như Coswold, gã cũng có những tên do thám, và mặc dù chưa biết về tờ giấy ấy, Percy cũng biết rằng kẻ thù của mình sẽ cố gắng tiếp quản Finney' Flat và tương lai Lady Gabrielle. Gã tin Coswold toan tính dùng vũ lực để giành lấy thứ mà hắn muốn.

Percy đã sẵn sàng đối phó với hắn. Một băng những kẻ vô lại dần dồn nổi gót đi theo khi gã xông vào sảnh để đối đầu với Coswold. Percy sẽ không thoái lui hay chịu bị đẩy sang một bên, Gã cũng có một tờ lệnh nhà vua ký tuyên bố rằng gã và chỉ gã mới có thể hành động thay mặt cho vua John. Nhà vua đã cử gã tới tu viện để chứng kiến lễ kết hôn giữa Monroe và Gabrielle, nhưng giờ chú rể kia bị gạt sang một bên, Percy tự tin rằng gã có thể quyết định tương lai sắp tới của chính Gabrielle.

Mỗi người đàn ông khao khát quyền lực đều có một hoặc 2 mưu kế giấu trong tay áo.

Hai nam tước chạm mặt nhau ngay giữa phòng khách. Các cánh cửa ra vào sân đều đã mở toang. Đây không phải là một cuộc chiến riêng tư. Ai cũng muốn có kẻ đứng ra làm chứng cho riêng mình.

Percy tấn công trước. Chỉ một ngón tay xương xẩu lòng không xuyên qua không khí, gã lên tiếng, “Anh dám dám can thiệp vào những phán quyết của tôi ở đây không hoặc tôi sẽ quăng anh ra ngoài. Tôi thay mặt cho vua John, và tôi sẽ quyết định tương lai của Lady Gabrielle.”

“Tương lai của cô ấy với anh sao?” Coswold chế giễu. “Và Finney's Flat cũng biến thành của anh? Đó là điều anh nghĩ sẽ xảy ra hả, tên gốc kia? Anh chắc chắn sẽ không có cô ấy. Tôi sẽ lo liệu chuyện đó.”

“Anh không có quyền, Coswold. Tôi sẽ hộ tống công nương quay về Anh. Đúng, và sẽ đi cùng tôi.” Percy không bận tâm thêm vào một sự thật đáng kể là gã đã toan tính buộc cô trước hết phải kết hôn với gã đã.

Coswold bước dần lên thêm một bước. “Anh không còn phát ngôn thay mặt cho nhà vua nữa, vì tôi có tờ lệnh từ vua John trao cho tôi toàn quyền ở đây. Lời nói và hành động của tôi sẽ được tuyên thay mặt cho ngài ấy.”

Percy bị lảng mạ. Các đường tĩnh mạch trên trán gã hằn lên khi gã đáp lại. “Không, tôi có tờ lệnh, và thực sự được ký bởi vua John. Anh không thể lừa tôi. Tôi biết thứ mà anh muốn, và anh sẽ không có cô ấy.”

Lời qua tiếng lại tăng lên cho đến khi cả hai nam tước đều không ngừng thét vào mặt nhau. Cuộc tranh luận đã vang ra tới tận ngoài cửa càng làm những kẻ tò mò xúm vào tụ tập.

Ranh giới phân chia giữa hai khu dựng trại được đánh dấu bằng một cây thánh giá bằng đá

đặt ngay giữa bãi cỏ: Percy cùng đoàn tùy tùng ở một bên, còn Coswold cùng những kẻ ủng hộ ở phía bên kia.

“Anh muốn xem tờ lệnh không?” Coswold hỏi. “Có Con dấu của nhà vua, cả ngày tháng cũng vậy, Percy. Nếu anh không bước qua một bên, tôi sẽ ném anh đi đấy.”

Percy khịt mũi. “Tờ lệnh này được kí lúc nào vậy?” gã căn vặn, và trước khi Coswold mở miệng, gã thêm vào, “Tôi biết anh đã ở đâu, và tôi biết tất cả mọi điều về cuộc mặc cả đen tối mà anh đã dàn xếp với lãnh chúa.”

Coswold phớt lờ lời bình luận. Hắn ngoắc một tay về phía một trong những kẻ ủng hộ, và một cuộn giấy nhanh chóng được chìa ra. Hắn tóm lấy từ tay anh ta và vẩy nó vào mặt Percy. “Đấy rồi. Vua John đã chuyển giao quyền lực cho tôi.”

Colm và Brodick gác tay lên thành lan can, dõi mắt lắng nghe cuộc đối thoại đang diễn ra ngay bên dưới họ. Colm đơn giản chỉ là giết thời gian cho tới khi Cha Gelroy đến. Cha trưởng đã nói rằng sẽ không mất nhiều thời gian tìm ra ông ấy, nhưng rõ là ông ấy lắm to.

Nôn nóng muốn tóm lấy vị linh mục và thoát khỏi hai gã nam tước đáng khinh người Anh này, Colm lăm bầm, “Ông linh mục Gelroy trời đánh thánh vật đó đâu rồi nhỉ?”

“Chắc ông ấy đang trên đường tới,” Brodick trả lời.

Colm thoáng nhìn xuống đám đông phía dưới. Anh nhận ra một đám linh mục và lên tiếng. “Bọn họ có nhiều quá. Nếu tôi biết được Gelroy hình dáng trông thế nào, tôi đã lôi phắt ông ta ra khỏi đây rồi.”

Brodick toe toét cười. “Anh thừa biết tôi đã nhắc anh không thể gây hấn với một linh mục rồi mà. Chà, anh cũng không thể lôi một người trong bọn họ ra khỏi đây, trừ phi linh mục đó đồng ý đi cùng, và tôi ngờ là Gelroy sẽ đồng ý. Anh và tôi..”

“Anh với tôi cái gì?”

“Theo vợ tôi, thì chúng ta có chiều hướng đe dọa những kẻ khác.”

Một tiếng thét thu hút sự chú ý của họ. “Người Anh, họ thật là ồn ào, phải không nhỉ?” Brodick nhận xét. “Thật đáng tiếc chúng ta không có cung tên ở đây. Tôi có thể tổng khứ vài kẻ.”

Colm cười. “Phải, có thể lắm.”

Vào đúng lúc đó, Coswold vỗ hai tay vào nhau để gây chú ý và gầm lên. “Hãy mang Lady Gabrielle đến cho ta. Chúng ta sẽ giải quyết việc này ở đây và ngay bây giờ.” Hắn quay về phía đám đông đứng lơ lửng đằng sau, cộc lốc gạt mạnh đầu, và rồi quay lại đối mặt với Percy. “Tôi đã thực hiện phán quyết của mình. Cuối ngày hôm nay, cô ấy sẽ kết hôn.”

Chương 21

Cha trưởng tìm thấy Gabrielle đang đi dạo cùng Cha Gelroy trong vườn. Cô đã bày tỏ lòng biết ơn với Cha Franklin và định gửi lời cảm ơn tới Gelroy vì đã giữ kín bí mật cho cô thì cha trưởng vội vã tiến vào gọi to tên cô.

“Lady Gabrielle, có một cuộc tranh cãi.” Thở hổn hển vì phải chạy cả quãng đường, ông khó mà vừa thở vừa nói cùng lúc được.

Gabrielle dẫn ông đến một băng ghế đá và gợi ý ông nên ngồi nghỉ ngơi một lát.

Gật đầu, ông ngồi phịch xuống và thở khò khè, “A, tốt hơn rồi.”

Gelroy chấp hai tay ra đằng sau lưng. “Ông nói đến một cuộc tranh cãi nảy lửa?”

“À phải. Con được triệu đến sân. Cha Gelroy này, có lẽ ông nên đi theo cô ấy. Tranh đấu dữ lắm. Khủng khiếp. Và còn tại tu viện linh thiêng này nữa chứ. Thật xấu hổ cho linh hồn bọn họ.”

“Ai đánh nhau cơ?” Gabrielle hỏi.

“Hai nam tước đến từ nước Anh. Một tên là Coswold, còn người kia...”

“Là Percy.”

“À, phải rồi, quý cô. Nam tước Percy.”

“Và hai nam tước này đã gọi Gabrielle đến?” Gelroy hỏi.

“Nam tước Coswold đưa ra mệnh lệnh.”

Gabrielle phẫn nộ. “Con không tuân theo họ, và con không muốn gặp hay trò chuyện với ai. Con đã sẵn sàng quay trở về nhà rồi, con không thấy có lý do gì để hoãn lại hành trình cả.”

Gelroy gật đầu đồng tình. “Các cận vệ của con thậm chí còn đang dẫn ngựa ra cổng trước, vì Gabrielle tính rời khỏi tu viện ngay bây giờ. Đồ đạc cũng đã đóng gói cả rồi.”

Cha trưởng lắc đầu. “Ta không nghĩ các nam tước sẽ cho phép con rời đi.”

“Còn hơn là bị bắt gặp, phải không?” Gelroy hỏi.

Ông thở dài. “Có. Mỗi nam tước đều mang theo một tờ lệnh tuyên rằng họ được phép thay mặt cho nhà vua. Tờ lệnh của Coswold có hiệu lực hơn nếu con tin ngay được viết ra. Con dấu của nhà vua xuất hiện trên cả hai tờ giấy, hoặc là ta được nghe nói thế.” Đột nhiên vị cha trưởng nhảy dựng lên. “Ôi lạy chúa, ta quên mất. Đầu óc ta để đi đâu thế nhỉ? Với nỗi lo lắng về hai ... Cha Gelroy này, ta đang trên đường tìm cha thì Nam tước Coswold gọi ta đến.”

“Sao cha lại đi tìm tôi?” Ông hỏi.

“Ta đã hứa đưa cha lên lầu trên. Cha biết đấy, có hai...” Ông im bặt.

“Hai? Hai gì?” Gelroy hỏi.

“Lãnh chúa,” ông miễn cưỡng mở lời. “Buchanan và MacHugh. Họ không nói lý do cần nói chuyện với cha, nhưng Lãnh chúa MacHugh đề cập gì đó đến em trai của anh ta. Cha có biết gì về chuyện ấy không?”

Nét hoảng hốt và khiếp đảm xẹt ngang qua mặt Gelroy. “Tôi có một ý niệm khá tốt.”

“Ta sẽ nghe lời giải thích của cha sau vì hai lãnh chúa đó đã chờ đủ lâu rồi. Họ không phải kiểu người kiên nhẫn đâu.” Ông mỉm cười thêm vào. “Ta cũng nghe một người trong bọn họ... ta tin đó là MacHugh, nhưng ta không chắc lắm – hình như có nói đến việc đưa cha đi cùng thì phải.”

Gelroy nuốt nước bọt ầm ỹ. “Cha nghe thấy hả?”

“Có lẽ một trong số họ sẽ đề nghị cha gia nhập thị tộc của anh ta với tư cách là lãnh đạo tinh thần. Ta biết cha muốn có một ngôi nhà thờ cho riêng mình một ngày nào đó, hay không phải thế nhỉ? Và cha cũng mong muốn cứu rỗi càng nhiều linh hồn càng tốt. Hay cũng không phải?”

Gelroy điên cuồng gật gật đầu. Ông rất muốn có được một ngôi nhà nguyện cùng các con chiên của chính mình – nhưng không phải giữa những vị lãnh chúa tàn bạo và đám thị tộc cục cằn của họ. Ông không hề mong muốn cuộc đời còn lại của mình sống trong trạng thái khiếp sợ triền miên.

“Tôi bằng lòng với việc cầu nguyện cho những linh hồn tội lỗi nơi đây, thưa Cha trưởng,” ông thì thào. “Cha có muốn tháp tùng LadyGabrielle đến chỗ các nam tước hay ông muốn tôi nói chuyện với hai vị lãnh chúa kia?”

“Tôi sẽ đi cùng cô ấy, còn cha thì nhanh lên. Càng nhiều người của họ tiến vào trong rồi đó. Cha gặp họ sớm chừng nào tốt chừng đó.”

Tránh làm sao được cơ chứ, Gelroy thừa hiểu. “Cứ thế đi,” ông lên tiếng.

Ông chào tạm biệt Gabrielle lần cuối và tới với nhiệm vụ khiếp đảm của ông.

Gabrielle định tiếp tục từ chối gặp hai nam tước, nhưng cô đột ngột đổi ý định. Cô không muốn đặt Cha trưởng vào tình huống khó xử khi phải giải thích lý do vì sao cô chống lại lệnh triệu hồi.

“Con sẽ đi xem họ muốn gì, sau đó con sẽ rời tu viện nhanh hết mức có thể. Cha trưởng, con muốn cảm ơn ngài một lần nữa vì lòng hiếu khách và sự tử tế của Cha đối với hai cha con con.

Chúng con rất lấy làm cảm kích.”

Cô chuẩn bị vòng qua cha trưởng thì ông chặn cô lại.

“Ta sẽ tháp tùng con, công nương, nhưng chúng ta có nên đợi cận vệ của con không nhỉ? Họ chắc sẽ muốn ở cạnh con khi con nói chuyện với hai nam tước kia.”

Cô lắc đầu. “Cận vệ của con quá bận cho chuyện không đâu này, con chắc cuộc gặp gỡ sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

Ông không thể khuyên nhủ cô. Gabrielle còn một lý do khác để giữ đội cận vệ của cô tránh xa đám nam tước kia. Cha cô không hề tin tưởng hai kẻ đó, cô cũng không. Cô lo lắng rằng Coswold và Percy có những kẻ hầu cận hèn hạ phát động một cuộc chiến và dù các cận vệ đều được huấn luyện kĩ càng, họ cũng không thể chống cự nổi một số lớn những kẻ tấn công họ như thế.

Dẫu vậy, Cô rất mong cha mình ở bên cạnh. Ông biết hai kẻ đó như thế nào và sẽ biết điều gì sẽ xảy ra. Cô cố gắng nghĩ về điều tệ hại nhất có thể xảy ra để chuẩn bị tinh thần trước, nhưng không bao giờ trong những suy nghĩ hoang đường nhất cô lại có thể tưởng tượng ra điều sắp tới.

Chương 22

Gelroy vừa lê chân vừa lăm bắm cầu nguyện trên đường leo lên lầu. Khi ông bước tới bậc cuối cùng và đưa mắt nhìn một vòng xung quanh, hai đầu gối ông trĩu cả xuống. Ông phải tựa cả người vào tường để giữ thân hình không bật ngửa ra đằng sau.

Lạy chúa, sao mà bọn họ nhiều thế! Lại còn nhìn trừng trừng vào ông nữa chứ.

Giọng ông vang lên giống như tiếng cọt kẹt của một cái bản lề cửa cũ kĩ han rỉ, “Có phải ai đó muốn nói chuyện với tôi không nhỉ?”

Hai người đàn ông tiến đến. Những sải chân dài của họ nhanh chóng thu gọn khoảng cách giữa hai bên. Gelroy dán chặt vào tường chờ đợi. Ai đó đẩy ông từ đằng sau. Hoảng hốt, vị linh mục xoay người lại. Một người nữa đang đứng ngay sau ông. Làm sao gã này lại có mặt ở đây nhanh như chớp vậy nhỉ?

“Ông là linh mục Gelroy?” một giọng nói trầm trầm vang lên từ trên lầu.

Ông ngược nhìn. Hai người khổng lồ đứng bên cạnh nhau. Họ có cùng chiều cao, và cả hai

đều mang những vết sẹo từ quá khứ. Gelroy bước một bước ngập ngừng tiến đến. “Tôi là Cha Gelroy.”

Brodict nhận thấy vị linh mục đang co rúm cả người và màu sắc trên khuôn mặt rất nhanh trắng bệch đi. “Chúng tôi không định làm hại ông, linh mục.” anh nói với nỗ lực muốn giúp Gelroy vượt qua nỗi sợ hãi.

“Tôi là Lãnh chúa MacHugh,” Colm lên tiếng.

Gelroy gật đầu. “Phải, anh giống em trai.”

“Còn tôi là Lãnh chúa Buchanan.”

Vị linh mục thoáng cười khi ông ngược lên nhìn Brodict. “Phải, tôi biết. Anh là gã Buchanan hoang dại.”

“Ông gọi tôi là gì?” Anh cảm thấy quá mức ngạc nhiên đến nỗi không kịp nổi giận.

“Cô ấy gọi anh là gã Buchanan hoang dại.”

Brodict nhướng một bên mày. “Ai gọi tôi thế?”

“LadyGabrielle,” ông trả lời. “Anh không biết cô ấy là ai ư?” Ông vội vàng tiếp tục. “Cô ấy là con gái của Nam tước Geoffrey xứ Wellington, và có họ hàng với bên vợ anh đấy.”

Tâm trạng vui vẻ của Brodict bị tàn phá. Anh cảm giác như thể lúc nào cũng bị nhắc nhở rằng anh có những họ hàng người ANh. Thật là bẽ mặt muốn chết.

“Tôi có vài câu hỏi dành cho ông,” Colm nôn nóng lên tiếng.

“Phải?”

“Tôi được biết rằng ông đã chăm sóc cho em trai tôi trong lúc cậu ấy được mang tới đây.”

“Không, tôi không chăm sóc cho cậu ta, vì tôi chưa bao giờ biết cách chữa trị cho ai. Chính Cha Franklin mới chăm sóc cho Liam, nhưng tôi đã hỗ trợ hết mức trong khả năng có thể. Những vết thương của cậu ta rất nặng, và có lúc, xin lỗi phải thú nhận là tôi đã không nghĩ cậu ấy sẽ sống được.”

Colm gật đầu. “Ai mang cậu ấy tới đây?”

“Tôi không thể nói được.”

Colm nghiêng đầu nhìn trừng trừng Gelroy phải đến mấy giây đồng hồ. “Ông không thể hay sẽ không?” anh hỏi gặng.

“Không thể,” Gelroy có thể nhìn thẳng vào mắt vị lãnh chúa vì ông đang nói thật. Ông không thể nói. Ông đã hứa với Lady Gabrielle rằng sẽ giữ bí mật của cô, và không thể phá vỡ lời thề đó được. Ông không hiểu tại sao cô lại không muốn người khác biết chuyện cô và đội cận vệ đã giúp đỡ Liam, nhưng ông sẽ tôn trọng những mong muốn của cô.

Những câu hỏi lại tiếp tục, nhưng Gelroy biết Lãnh chúa MacHugh không hề tin ông đang kể cho anh toàn bộ câu chuyện vì anh cứ loay quanh với một chủ đề như nhau: Làm sao Liam đến được tu viện?

“Có ai khác nhìn thấy Liam được đưa vào trong không?” Brodick hỏi.

“Không, tôi cho là không, và tôi đã làm hết sức để giữ bí mật về sự hiện diện của cậu ta.”

“Có phải ông đã nâng cậu ấy lên và đưa vào trong không, linh mục?” Colm khoanh tay trước ngực chờ đợi câu trả lời.

Gelroy cảm thấy bụng dạ mình lộn tung phèo. Anh ta định làm gì vậy? Để giữ đúng lời thề của mình, ông sẽ phải nói dối vị lãnh chúa này. Thật lộn xộn. Ông mong mình có thời giờ trò chuyện với giáo sĩ xưng tội, vì ông chẳng biết chút gì về thứ tội lỗi mà ông sắp phạm vào. Một vi phạm nhỏ xíu có được coi là tội lỗi không đáng kể không, hay trở nên quá nặng nề vì linh mục mà lại đi dối trá? Có thể đó là một tội lỗi ghê gớm? Không, chắc là không. Gelroy nghĩ ông sẽ phải làm gì đó nghiêm trọng hơn, như việc giết người chẳng hạn, mới vi phạm vào đạo đức. Dẫu vậy, tội lỗi là tội lỗi, không thể nào chối cãi được.

Gelroy đang chìm ngẫm trong tình trạng sa lầy, và chẳng thấy lối thoát nào hết.

“Nếu tôi nói mình có thể nâng cậu ta dậy và đưa vào trong thì anh thấy thế nào?”

Colm liếc mắt sang Brodick. “Ông ấy đang đùa chắc?”

Brodick lắc đầu. “Tôi không nghĩ thế.”

Gelroy lại hỏi. “Vậy nếu tôi phải nói rằng tôi không nhớ?”

Colm mặc cho linh mục nhận thấy anh đang bực mình hết sức. “Ông không nhớ được chuyện nâng một người nặng ít nhất gấp đôi ông à?”

Gelroy cúi đầu. Ông từ bỏ việc cố gắng tỏ ra thông minh hơn. “XIn lỗi, lãnh chúa, nhưng tôi không thể nói thêm điều gì hết. Tôi đã hứa sẽ im lặng, và phải giữ đúng lời.”

Colm phẫn nộ. “Có phải ông đã hứa với những kẻ cố tình giết chết em trai tôi không?”

“Không, và tôi cũng không biết những kẻ kinh khủng đó là ai. Tôi sẽ không giữ bí mật trừ phi họ đến xưng tội với tôi.” Ông hấp tấp giơ hai tay lên. “Tôi thề với anh là tôi không biết gì về bọn chúng, cũng chẳng tên nào đến xưng tội hết. Thậm chí cũng không biết chuyện xảy ra với em trai anh. Tôi chỉ thấy hậu quả của đòn trừng phạt mà chúng bắt cậu ấy phải chịu thôi.”

Brodick bị phân tâm vì tiếng động ngoài sân. Một chiến binh Buchanan gọi anh. “Dưới này có chuyện rồi.”

Một người MacHugh nhìn xuống đám đông đang nhốn nháo phía dưới. “Anh nên nhìn thấy điều này,” anh ta bảo Colm.

“Tại sao tôi lại phải quan tâm đến bọn Anh và những phiền toái của họ chứ?” Brodick hỏi khi anh sải bước đến lan can.

“Con gái nam tước Geoffrey là nguyên nhân của điều phiền toái đó.”

Chương 23

Gabrielle đi thẳng đến sảnh. Cô quyết tâm chấm dứt cuộc gặp gỡ này và lên đường trở về nhà càng sớm càng tốt. Cha trưởng theo sau khi cô vội vã bước từng bước nhỏ băng qua khu nhà của các linh mục và vòng qua căn nhà nguyện liền kề với ngôi nhà gạch nung. Cô sắp bước qua cái cổng tò vò thì nhận thấy một người phụ nữ đang đứng trong bóng tối dõi theo cô. Gabrielle theo bản năng mỉm cười gật đầu chào, nhưng cô ta không hề vui vẻ đáp lại. Trên nét mặt cô ta thoáng hiện vẻ khinh bỉ, và đôi mắt sắc lạnh ánh lên sự thù hận.

Gabrielle vô cùng kinh ngạc, cô đứng sững lại. Cho dù chưa từng gặp người đàn bà này, cô vẫn cảm nhận được cô ta là ai. Cái phản ứng xấu xa đó chỉ có thể đến từ một người Monroe. Cha cô đã nói gần như toàn bộ người Monroe đều đổ tội cho cô về cái chết của lãnh chúa của họ. Cái ý tưởng lỗ bịch đó chẳng chút ý nghĩa gì, cô định nói rõ với cô ta và chỉ ra rằng thái độ vừa rồi là cực kì vô lý, nhưng trước khi mở lời, người đàn bà lạ lùng đó đã nhấc váy lên chạy mất.

Cha trưởng bắt kịp Gabrielle đủ để thấy được chuyện vừa xảy ra. “Con quen người đó à?”

“Không,” cô đáp lại. “Cô ấy có vẻ rất khó chịu, phải không ạ?”

“Phải. Từ cái vẻ mặt đó thì là khó chịu với con.”

Gabrielle gật đầu. “Cô ấy hẳn là một người Monroe vì người Monroe ai cũng căm ghét con.”

“Ồ không, Lady Gabrielle, không phải vậy đâu.”

“Không phải sao?” cô hỏi, có chút thở phào nhẹ nhõm. Cái ý tưởng cả một thị tộc đều căm ghét mình làm cô bức bối. “Người Monroe không căm ghét con?” Cô hăm hờ hỏi.

“Ồ, phải. Chắc chắn vậy,” ông trả lời kiểu hiển-nhiên-là-thế, gần như vui vẻ. “Nhưng con thấy đấy, cô ta không phải là người nhà Monroe. Ta không nhớ được tên, nhưng ta nhớ cô ta đã từng được giới thiệu với ta, và ta tin cô ta có họ hàng với một trong những nam tước. Những ngày vừa qua toàn gặp người lạ, ta không thể nhớ hết bọn họ được. Những người ANh này đều trông có vẻ giống nhau.”

Thật đáng yêu, cô nghĩ. Sự thù hận của người Monroe tràn lan khắp mọi nẻo đường dẫn về Anh.

“Con sẽ không cho phép mình bận tâm đến những ý kiến ngu ngốc của họ.”

Cha trưởng khoát tay ra hiệu về phía sân. “Chúng ta tiếp tục nhé?”

“Vâng ạ,” Gabrielle đồng ý. “Nhưng cha không cần đi cùng con. Con chắc cha có nhiều việc quan trọng hơn cần làm, và con không muốn cha phí thời giờ để lo lắng cho con. Con muốn tự mình đối phó với các nam tước.”

Cô bước qua một hành lang ngắn và thấy mình đứng ngay giữa một cuộc hỗn chiến. Thật khó khăn với cô để xác định vị trí của hai nam tước vì khoảng sân đầy chật người, trong đám đông nhốn nháo ai cũng cố gân cổ lên hét to hơn kẻ khác. Thật hỗn loạn. Hẳn chuyện khẩn cấp nào đó đã diễn ra thì mới phát sinh tranh cãi kịch liệt đến thế. Cô bước thụt lùi dấu mình vào bóng tối, chờ đợi tiếng ồn ào giảm đi.

Cô tìm kiếm hai nam tước trong đám đông, và khi tình cờ ngẩng đầu lên, hơi thở cô nghẹn lại và gần như mất thăng bằng. Anh trai của Liam đang đứng từ trên tầng nhìn xuống. Anh ta trông còn to lớn và đáng sợ hơn cái lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta trên đỉnh đồi. Không chỉ kích thích bên ngoài khiến cho Colm MacHugh trở nên đáng sợ đến vậy mà còn là thể đứng cứng nhắc và nét mặt lạnh như đá tảng của anh nữa. Anh ta là người đàn ông đáng sợ nhất mà cô từng gặp.

Vị lãnh chúa đứng bên cạnh anh ta cũng có dáng người áp đảo. Cô nhận ra anh ta. Người này chính là gã Buchanan hoang dại.

Lo ngại rằng cô sẽ mất dần lòng can đảm gom góp suốt này giờ nếu cô cứ tiếp tục nhìn chằm chằm vào hai gã người Cao nguyên này, cô chuyển sự chú ý của mình về đám đông gào thét ngay trước mặt.

Đột nhiên một người nhận ra cô, và tiếp theo là những người khác nữa, trong vòng vài giây đồng hồ, sự im lặng lan qua đám đông.

Nam tước Codwold phát hiện ra cô trước cả Percy. Hắn cúi thấp đầu và chìa tay ra để dắt cô bước tới.

“Lady Gabrielle, thật tốt là cô đã đến với chúng tôi. Chúng ta đã gặp nhau tại cung điện Vua John. Tôi chắc cô còn nhớ tôi chứ?”

Gabrielle không thừa nhận câu hỏi của Coswold. Cô đơn giản chỉ ngược mắt nhìn và chờ hần giải thích mục đích của cuộc gặp gỡ này,

“Tôi được quyền đại diện cho nhà vua,” hần lắp bắp, mất bình tĩnh trước sự im lặng của cô.

Cô bước về phía hần, và nam tước âm thầm nguyên rửa vĩa cái thỏa thuận ma quỷ mà hần đã kí kết với MacKenna. Hần đang nghĩ ngợi gì thế không biết? Làm sao hần có thể trao cô cho người đàn ông khác? Kể từ lần cuối gặp cô, cô giờ thậm chí còn xinh đẹp hơn rất nhiều.

Toàn bộ đám người còn lại đều im lặng khi công nương bước đến giữa sân.

Colm MacHugh quan sát cuộc chiến đang bùng nổ dưới sân với sự thích thú và ghê tởm. Bọn người Anh vớ vẩn này, đang tranh cãi xem kẻ nào được quyền phát ngôn. Khi tiếng hò hét đột nhiên giảm xuống, anh thắc mắc cái gì lại bịt được tràng diễn văn ngớ ngẩn của chúng. Và rồi anh thấy cô. Cô di chuyển qua đám đông với cái đầu ngẩng cao và hai bàn tay chống hai bên sườn. Nam tước Percy phá vỡ sự im ắng.

“Thưa công nương, tôi có thể thấy được cô không nhớ Coswold,” giọng gã vẻ cười cợt. “Hai ta cũng từng gặp nhau rồi, khi cô được giới thiệu với Vua John.”

Percy biết tốt hơn là hỏi xem liệu cô có nhớ đã gặp gã không, vì gã có cảm giác mình cũng sẽ va phải thái độ đáp trả lạnh lùng, cam lạng như cô đã tống cho Coswold vậy.

“Còn Coswold đã nhầm,” Percy tiếp tục. “Tôi mới là người đại diện của nhà vua.”

Lời tuyên bố là tia lửa một lần nữa làm bùng lên cuộc tranh cãi kịch liệt.

Coswold vấy tờ giấy trong không khí. “Tôi có tờ lệnh mà Vua John kí trao cho tôi quyền quyết định tương lai của cô. Tờ lệnh của Percy không còn hiệu lực nữa. Ngày kí trên đây muộn hơn tờ giấy vô giá trị của Percy, chứng minh rằng tôi mới là người được giao nhiệm vụ.”

Percy sẽ không để người phụ nữ này trượt khỏi tay gã. “Thật quen thói, nam tước Coswold nói vô lý quá. Tôi đã quyết rằng vì Lãnh chúa Monroe đã chết, cô sẽ quay về Anh với tôi. Chúng ta sẽ để cho vua John quyết định tương lai của cô.”

Coswold quay sang Percy. “Ở đây ai chẳng biết anh đang toan tính cái gì. Anh tính cưới công nương trước khi rời khỏi tu viện, nhưng cô ấy sẽ không đi đâu với anh hết.”

“Tôi sẽ có cô ấy!” Percy hét lên.

Gabrielle khó mà tin nổi vào tai mình. Cả hai bọn họ điên hết rồi hả? Họ làm cô phát ốm lên mất. Sao họ dám giành giật cô như thể cô là một miếng thịt được vớt ra cho một lũ chó đói vậy hả? Cô biết cô không thể nào quan trọng đến thế với họ. Không, thật ra mới chính là Finney’s Flat. Cả hai nam tước đều muốn mảnh đất đầy giá trị đó.

Vài người MacHugh và Buchanan tiến đến đứng cùng lãnh chúa của họ ở trên lầu để quan

sát tình trạng lộn xộn dưới sân, nhưng cái nhìn của Colm dán chặt vào người phụ nữ là trung tâm của rắc rối. Anh tự hỏi trong đầu cô ấy đang suy nghĩ gì. Gabrielle che giấu cảm xúc của mình rất khéo léo. Tác phong vương giả và dáng điệu điềm đạm của cô đã khiến anh ấn tượng.

Coswold vỗ tay để thu hút sự chú ý của mọi người. Sau đó hắn quay sang đám người đứng lơ nhố đằng sau, gật nhanh, và lên tiếng. “Tôi sẽ giải quyết việc này tại đây và ngay bây giờ.”

Đám đông tản ra, còn Lãnh chúa Owen MacKenna bước tới. A nh ta gật đầu với một vài người khi đi ngang qua họ. Nhìn lên trên lầu, anh ta thấy MacHugh và Buchanan đang dõi theo mình, và cứng người lại.

“Hãy nhìn những kẻ quy lụy dưới chân ông ta kìa,” Brodick nói. “Đó là người bạn cũ của chúng ta.”

“Con lợn kiêu ngạo,” Colm chế giễu.

Nam tước Percy không quen Lãnh chúa MacKenna. “Kẻ dám chen ngang vào việc này là ai?”

“Ta là Lãnh chúa MacKenna, và ta đã đồng ý kết hôn với Lady Gabrielle đồng thời chấp nhận của hồi môn của cô ấy. Kể từ ngày hôm nay, Finney’s Flat sẽ được gọi là Glen MacKenna.”

Coswold đeo một cái nhìn tự mãn. “Đúng, Finney’s Flat sẽ là của anh.”

Ở trên cao, Colm phản ứng với một giật mình. “Chết tiệt thật.”

Brodick thẳng lưng. “Không, chúng ta không thể để chuyện đó xảy ra được.” Anh nhìn Gabrielle và tự hỏi tại sao cô không hề phản đối những phương thức cạy quyền cạy thế của đám nam tước này. Cô được tâng bốc hay bị sỉ nhục đây? Nếu cô giống như cha mình, hắn trong lòng chắc đang chửi rủa um sùm, Brodick nghĩ ngợi.

MacKenna tiến lại gần Gabrielle với một nụ cười nồng nhiệt. Cô không đáp trả lại. Cô dường như đang nhìn xuyên qua anh ta, và MacKenna nghĩ hắn cô bị choáng ngợp bởi toàn bộ quan tâm đang chĩa vào mình. Rốt cuộc, cô sẽ kết hôn với một vị lãnh chúa đầy quyền lực. Aye, quyền lực hơn nhiều so với cái gã Monroe đáng thương đã chết có thể mong chờ. Và MacKenna cũng đẹp trai hơn nhiều. Phụ nữ yêu thích những người đàn ông hấp dẫn.

“Lãnh chúa MacKenna và Lady Gabrielle sẽ kết hôn trước khi ngày hôm nay kết thúc,” Coswold lớn giọng tuyên bố.

Một tiếng hét khác từ đằng sau đám đông cắt ngang lời công bố của hắn. “MacKenna, anh không có quyền với cô ấy. Tôi là Harold Monroe, và tôi sẽ sớm trở thành lãnh chúa thị tộc Monroe. Đó là trách nhiệm cũng như quyền lợi của tôi được kết hôn với người phụ nữ này. Quyền con trưởng thừa kế của tôi.”

Đám đông vệt sang một bên cho anh ta lách qua. Gabrielle nhận ra người này. Anh ta đã ở cùng người đàn bà đầy thù hận trong lễ tang.

Khi Monroe tới gần, MacKenna thách thức anh ta. “Cậu không phải là con trưởng của lãnh chúa Monroe. Ông ta không có con trai. Cậu, do đó, không thể tuyên bố quyền thừa kế được.”

“Tôi là con trai trưởng của anh trai ông ấy,” anh ta hét lớn. “Và vì chú tôi hiện đã chết, tôi tuyên bố LadyGabrielle cùng Finney’s Flat là của mình. Kể từ ngày hôm nay, vùng đất đó sẽ được coi là Glen Monroe.”

Coswold kiên quyết kiểm soát tình hình một lần nữa. “Anh có thể yêu cầu mọi thứ mà anh muốn, nhưng anh sẽ không có cô ấy, cũng như không có Finney’s Flat.”

“Glen MacKenna,” MacKenna chữa lại. “Tính đến hôm nay, là Glen MacKenna.”

“Giả dối gì thế này?” Percy rít lên với Coswold. “Anh đã thỏa thuận gì với người này? Anh ta biết rằng anh muốn cô ấy cho riêng mình hả?”

“Anh là thằng ngốc, Percy, một gã đại ngốc.”

Không ai sẽ có được cô ấy, Coswold nhận ra. Hắn đã từ bỏ khả năng cưới được Gabrielle. Nhà vua đã đặt một vật cản sau một cái khác trên con đường của hắn, và khao khát mà Coswold đối với Gabrielle cũng nhiều như hắn muốn toàn bộ số vàng vậy. Đúng, hắn khao khát sau đó là kho báu. Và vì thế hắn đã thỏa thuận với MacKenna. Vị lãnh chúa này sẽ có được cô ta và vùng đất, đổi lại Coswold sẽ được quyền tiếp cận cô. Hắn bị thuyết phục là cô biết về kho báu của St. Biel, và, cho dù nhẹ nhàng hay phải tra xét,, hắn sẽ moi được tin tức từ cô.

Thật chẳng may cho gã, Percy lại không hề biết về sự tồn tại của kho báu quý giá và cả MacKenna hay Vua John cũng vậy. MacKenna chỉ là một con lợn tham lam không tỏ ra thắc mắc khi Coswold cứ khẳng khẳng rằng hắn được phép gặp Gabrielle bất cứ khi nào hắn muốn. Toàn bộ những gì tên lãnh chúa này quan tâm chỉ là sở hữu cho bằng được vùng đất Finney’s Flat.

Coswold không hề lo lắng rằng MacKenna có thể không thực hiện phần nhiệm vụ của gã trong cuộc mặc cả. Nếu cần, Coswold sẽ triệu tập được cả một đội quân để tiêu diệt đến tên MacKenna cuối cùng trong thị tộc.

Harold Monroe sẽ không rút lui lạng lẽ. Anh ta phải gào thét để đám hỗn độn đang đứng đây giống tai chú ý. “Tôi tuyên bố quyền được cưới công nương và được trao vùng đất Glen Monroe.”

Tất cả đám đông dường như đều nhao nhao lên muốn bày tỏ quan điểm riêng của mình.

Coswold giơ tay lên ra hiệu im lặng. Mệnh lệnh bị lờ đi.

“Im lặng, mọi người! Nam tước Coswold có lời muốn nói.” Nỗ lực trợ giúp, Henry Willis, một trong những kẻ tay sai của Coswold, gào lên ngay đằng sau lưng Coswold. Anh ta thêm vài ba lời chửi rửa tục tĩu sau khi đám đông không ngay lập tức vâng lời.

Trước tiếng thét chói lói của Henry, Coswold hơi lưỡng lự, sau đó quay ngoắt lại nhìn trừng trừng kẻ tội đồ.

“Đừng có gào vào tai tao như thế,” hắn ra lệnh.

Henry ngậm chặt miệng, hai hàm răng nghiến lại. Anh ta không thích bị chửi ngay trước mặt khán giả, và đặc biệt không muốn làm cho nam tước thất vọng. Coswold là người đã giải thoát cho anh ta khỏi hành trình đến giá treo cổ, và Henry thần tượng hắn, vì vị nam tước này đã cho anh ta một nhân dạng và khiến cho anh ta trở thành một kẻ có thể lực.

Henry biết mình là ai. Về ngoài chắc chắn chẳng có gì phải lăm bần. Anh ta là một kiểu người cục súc với cái cổ to ụ lên, cùng với khuôn mặt bần bệt, đôi tai nhỏ xíu và hai vành môi dày cộp. Đôi mắt không to hơn hai giọt nước. Nhưng đôi bàn tay thì vạm vỡ và vĩ đại. Có lẽ vì anh ta biết mình thật khó ưa, nên lúc nào cũng trương lên cái nụ cười nhếch mép đầy nhạo báng.

Anh ta khóa lấp cái vẻ ngoài thiếu hấp dẫn của mình bằng những tài năng đặc biệt. Anh ta có thể tóm cổ người khác nhanh hơn cả vồ vào đầu gối của mình, và anh ta sẽ làm điều đó mà không hề tỏ ra có chút gì thương xót. Những kẻ làm cho anh ta sợ trên thế gian này chỉ đếm được trên đầu ngón tay, và Coswold là một trong số đó. Henry biết Coswold lợi dụng mình cùng với những kẻ hầu cận xung quanh, Cyril và Malcolm, để làm những việc mờ ám của hắn, song cả bọn lại được trả hậu hĩ và được những kẻ ngang hàng của nam tước tỏ ra đánh giá cao.

Henry nghe thấy Malcolm cười khẩy và thúc vùi chỏ vào sườn gã. Vì Coswold vẫn còn đang nhìn trừng trừng vào mình, Henry đành mở miệng. “Tôi sẽ không thét lên nữa, nhưng Nam tước” anh ta vội vã tìm cách chuộc lại lỗi lầm, “có lẽ nếu ngài sử dụng quyền lực, thì ngài đã bắt bọn chúng theo được ý mình rồi.”

Coswold giận điên lên. “Chúng ta phải để vũ khí ở ngoài cổng, nhớ chưa? Giờ mà ta có thanh kiếm của mình trong tay thì ta đã phóng thẳng vào Percy để gã câm miệng lại rồi.”

“Tôi rất lấy làm hân hạnh được làm thay việc đó cho ngài,” Malcolm nói buột ra. Tên tay sai chỉ đứng đến vai Henry đẩy anh ta sang một bên để chen lên trước đối diện với nam tước.

“Nếu ngài được mang thêm nhiều người hơn nữa vào trong tu viện thì sao? Thậm chí không có vũ khí thì ta cũng chứng tỏ được với Percy là chúng ta mạnh đến mức nào. Ngoài ra, hãy nhìn những kẻ cao nguyên cứ lảng vảng quanh đây như thể chúng là chủ nơi này vậy. Tôi không đếm, có quá nhiều bọn chúng.” Henry lên tiếng.

“Chúng không quan trọng và cũng chẳng hứng thú gì tham gia vào chuyện này. Ta không quan tâm đến chúng. Giờ cả hai bọn bay im lặng đi, trong lúc ta giải quyết cho xong. Ta không cần các người ý kiến ý cò gì hết.”

Cả Malcolm cùng Henry đều cúi thấp đầu xuống. “Vâng, thưa Nam tước.”

Percy đứng chờ dẫn vãnh tai nghe cuộc chuyện trò giữa Coswold và đám tay sai, nhưng tiếng ồn ào xung quanh khiến cho gã khó mà nghe cho hết. Khi Coswold quay lại gã, gã thét lên. “Anh sẽ không quyết định điều gì hết!”

Percy ré lên thất thanh giống như một con chim sa vào bẫy ấy, Coswold nhủ thầm trong bụng. “Tôi đã quyết định xong tương lai của cô ấy!”

Mặt Percy đỏ bừng lên. “Tôi muốn cô ta và tôi sẽ có cô ta.”

Đủ lắm rồi đấy. Gabrielle không thể nào chịu đựng nổi phải nghe thêm bất kì lời nào nữa từ hai cái gã vô sĩ đáng ghê tởm này.

Gabrielle không nâng giọng, và chỉ một vài người đứng gần cô mới nghe thấy. Một kẻ kêu lên. “Công nương muốn ngài chú ý, Nam tước.”

Coswold cùng Percy đều quay lại. MacKenna đứng ngay giữa họ. Cả ba đều nhàn miện cười nhìn cô giống y như những tên cầu hôn mơ mộng viễn vông vậy.

“Cô muốn nói chuyện với ai nào?” Percy thì thào.

“Cả hai,”

Tất cả đều háo hức chờ đợi cô mở lời. Cô sẽ chắc chắn chọn một trong số bọn họ, và Coswold đảm bảo cô sẽ phải tuân theo lệnh của đức vua và tuân theo những quyết định của hắn. Percy cũng giữ suy nghĩ tương tự, tự tin rằng cô sẽ đặt tương lai của mình vào trong tay gã.

“Vâng, Lady Gabrielle?” Coswold lên tiếng.

“Hình như có chút nhầm lẫn ở đây thì phải, “ cô bắt đầu.

“Phải, với tiếng gào thét kia của Percy thì có.” Coswold cắt ngang.

“Hãy Để cô ấy nói!” ai đó từ đám đông hét lên.

“Thôi được. Thôi được,” Coswold gật đầu. “Cô cứ tiếp tục, công nương!”

“Tôi tin mình có thể dàn xếp cái rắc rối này. Ngài thấy đấy, tôi sẽ không kết hôn với ai trong ngày hôm nay.”

“Nhưng tôi đã đồng ý kết hôn với cô,” MacKenna lên tiếng, choáng váng vì lời từ chối của cô.

“Phải, nhưng tôi lại không đồng ý lấy anh.”

Miệng anh ta há hốc. Anh ta sửng sốt quay sang Coswold tìm trợ giúp. “Cô ấy có quyền từ chối à?”

“Cô ấy không thể,” hấn cúi kính. “Đừng gây khó khăn, Gabrielle, vì tôi nhân danh nhà vua...”

Gabrielle phát ốm lên với những lời tuyên bố ngạo mạn của bọn họ. “Phải, ngài đã nói điều đó đến cả vài lần rồi.”

Cô giễu cợt hấn chắc? Đôi mắt Coswold nheo lại. Hấn không chắc lắm. Trông cô thật quá thiện lương, và chẳng có gì ngụ ý trong giọng nói của cô hết.

“Nam tước Coswold lầm rồi. Tôi mới nhân danh nhà vua.” Percy khẳng khẳng.

Cô chuyển sự chú ý của mình sang gã. “Vậy thì ngài cũng nói điều đó đến mấy lần rồi. Vậy cho tôi hỏi cả hai ngài một câu được không? Cha tôi đã ở đâu trong lúc tất cả những quyết định này được đưa ra.”

Chẳng ai mở miệng nổi.

“Có phải các ngài chờ cho cha tôi đi khỏi rồi mới thực hiện cái hành động quá đáng này không?”

“Quá đáng?” Coswold gầm lên. “Sao cô dám nói với tôi theo kiểu đó.”

Percy cũng phẫn nộ trước thái độ của cô, còn MacKenna nhìn như thể muốn giang tay đánh cô vậy, nhưng cô vẫn đứng chôn chặt chân xuống đất và nhất quyết không lùi một inch nào.

MacKenna cân nhắc dùng tay lôi Gabrielle lại và bắt cô đứng cạnh anh ta, nhưng khi nhìn lên, anh ta thấy MacHugh và Buchanan vẫn còn đang dõi mắt theo. Tốt hơn hết là đừng có đụng vào, anh ta quyết định, vì không muốn tạo rắc rối. Trong lúc này, anh ta buộc phải đối xử tử tế với cô. Và sau đó, anh ta tự hứa, khi nào ở riêng với Gabrielle, anh ta sẽ chứng tỏ cho cô ta thấy thế nào là phải biết tôn trọng.

“Lady Gabrielle, tôi e rằng cô không có quyền quyết định.” Percy nói với cô.

“Tôi đồng ý.”

Coswold cùng Percy liếc nhau. “Cô đồng ý?” Coswold nói. “Vậy sao còn làm ầm lên?”

“Không phải quyết định của tôi mà là của cha tôi. Ông ấy có quyền quyết định tương lai của tôi, chắc chắn không phải là các ngài.”

“Cô đang từ chối...” MacKenna bắt đầu.

Lạy Đức chúa trời, anh ta cứng đầu y như hai gã nam tước này vậy. Cô giữ dáng đứng của mình thậm chí còn thẳng hơn. “Tôi sẽ làm rõ mọi chuyện để không còn hiểu lầm nào nữa. Cha tôi sẽ quyết định tương lai của tôi.”

Cô phải nói biết bao nhiêu lần bọn họ mới hiểu ra đây? Cô sẽ không kết hôn với ai trong

ngày hôm nay hết.

“Cô sẽ chống lại lệnh của nhà vua?” Percy hỏi.

Cô nhìn vào mắt gã. “Tôi không biết lệnh của nhà vua là gì. Ngài ấy chưa nói cho tôi.”

“Tôi vừa nói với cô rằng tôi nhân danh nhà vua,” Percy hét toáng lên.

“Phải, nhưng sau đó thì Nam tước Coswold cũng nói thế. Tôi biết tin ai đây? Tôi cho là mình phải chờ cha tôi quyết định đã.”

Cô cúi người chào hai nam tước và nhất quyết định rời đi, nhưng đột nhiên tiếng hét một người đàn bà làm cô khựng lại.

“Đây là một trò đùa. Một sự chế nhạo! Cô ta đang qua mặt tất cả mọi người. Chuyện này không thể tiếp tục được nữa.”

Gabrielle quay lại nhìn người phụ nữ đã trừng mắt với cô đang tiến về phía họ.

Isla chạy đến Coswold. Hắn trông có vẻ khiếp hãi trước cuộc xâm phạm.

“Cô đang làm gì thế?” hắn rít lên qua kẽ răng.

Cô ta không nhìn hắn. Cúi thấp đầu, Isla kêu to, “Cầu chúa tha thứ cho con vì đã không nói sớm hơn, nhưng con không thể... thật quá kinh khủng.”

“Ả này là ai vậy?” một người bên phía Percy hỏi.

“Cô ta là cháu gái Nam tước Coswold.” Percy trả lời.

“Isla, cái quái gì với ngươi thế?” Choáng váng trước thái độ của cô ta, Coswold túm chặt lấy cánh tay Isla hết mức. Cô ta nghĩ gì mà lại tạo ra cái cảnh tượng này?

“Thưa chú, cháu xin lỗi vì đã làm chú thất vọng, nhưng sự thật phải được phơi bày trước khi chú hay Nam tước Percy quyết định tương lai của cô ta. Cháu sẽ không để cô ta làm bẽ mặt chú.” Cho dù thực ra chẳng có tí nước mắt nào, Isla cũng cố tình nức nở thật to, “Thật báng bổ cho người đàn ông danh giá nào cưới ả.”

“Tại sao? Cô định nói gì?” Percy hỏi. Giọng gã nghe có vẻ bối rối hơn là giận dữ. “Cô nói đến sự báng bổ nào vậy?”

Isla chỉ tay vào Gab và thét lên. “Cô ta không trong sạch. Cô ta ... cô ta là một con đĩm!”

Chương 24

Khoảng lặng chết người ngay sau lời buộc tội khủng khiếp của Isla kéo dài mãi cho tới chừng xuất hiện một tiếng thở dài hỗn hển giữa đám người đang đứng trước sân. Sau đó đám đông ồ lên giận dữ và phẫn nộ. Trong vòng vài phút, có những kẻ chống lại Gabrielle và những kẻ phản đối cô.

Gabrielle đứng chết sững. Làm sao mà cô ta có thể phun ra một lời buộc tội vô lý đến thế? Thật là ngớ ngẩn.

“Hãy nghe xem cô ta nói gì.” Percy vẫy tay lên và yêu cầu đám đông im lặng.

Giọng nói của Coswold run rẩy vì giận dữ. “Phải. Giờ mọi người im đi. Tôi muốn nghe chính Isla lên tiếng.” Cô cháu gái đang phá hủy mọi toan tính cẩn trọng trong đầu của hắn, nhưng giờ ai cũng dán mắt vào cô ta thì hắn không thể nào làm lơ đi được. “Isla, tại sao ngươi lại gọi Lady Gabrielle báng bố như thế hả?”

Isla rụt rè ngược lên và thấy ai cũng nhìn chăm chú vào mình. “Bởi vì đó là sự thật.” cô ta trả lời bằng một giọng ngoan ngoãn.

“Nói to lên,” Percy hét. “Hãy nói cho ta tại sao ngươi lại xúc phạm người ta như thế.”

Isla hơi cao giọng lặp lại. “Bởi vì đó là sự thật.”

Những tiếng xì xầm lan ra khắp đám đông.

“Làm sao ngươi biết?” Percy vặn.

“Tôi đã thấy cô ta.” Isla nói.

Tiếng xì xầm bắt đầu to hơn.

“Tiếp đi,” Coswold ra lệnh. “Hãy nói những điều ngươi đã thấy.”

Thật dễ cho Isla chảy nước mắt dàn dụa. Ông chú siết lấy cánh tay cô ta chặt đến nỗi làn da chỗ đó muốn bong rộp như thế kia mà.

“Đó là vào nửa đêm ba ngày trước, tôi bị tiếng động ở ngoài sảnh đánh thức dậy. Tôi mở cửa phòng và thấy điều đó.” Cô ta chỉ vào Gabrielle. “Cô ta đang lén lút vòng qua góc nhà. Tôi biết mình không nên, nhưng vì tò mò nên quyết định đi theo cô ta. Tôi ở ngay đằng sau cô ta vì không muốn cô ta nhìn thấy mình. »

“Làm sao ngươi thấy đường đi trong bóng tối? Công nương mang theo nến à?”

Cô ta lưỡng lự trong vài giây ngắn ngủi rồi thốt lên, “Lúc đó trăng rất sáng. Không cần đến

nền.”

Cô ta vặn vẹo để thoát khỏi ông chú, nhưng hắn không thả ra. Thực tế là, hắn siết chặt vòng tay của mình.

“Lady Gabrielle dẫn người đi đâu?” MacKenna hỏi.

“Cô ta ngừng trước một cánh cửa và gõ nhẹ. Tôi lấp sau một tấm thảm. Cánh cửa mở ra, sau khi nhìn xung quanh, cô ta tiến vào trong.”

“Người có thấy ai mở cửa không?” Percy hỏi.

Isla thả ánh nhìn của mình xuống nền đất. “Đó là một người đàn ông.”

“Và người có biết anh ta không?” Chú cô ta hỏi.

“Không ạ,” Isla trả lời, “nhưng cháu đã thấy ông ấy ở bữa tiệc tối hôm đó. Cháu tin ông ấy là ngài công sứ đến từ nước Pháp.”

Percy gọi cho đám hầu cận của gã. “Hãy tìm ông ta. Đưa đến đây.”

Một kẻ trả lời ngay tắp lự. “Ông ấy không còn ở đây nữa. Ông ấy cùng đoàn tùy tùng đã rời đi ngày hôm qua.”

MacKenna trở nên thiếu kiên nhẫn. “Nếu trời tối đen thì sao người có thể nhận ra người đàn ông đó được?” ông ta hỏi Isla. “Có khi là bố cô ấy thì sao. Có thể không phải là đàn ông, mà là người hầu thì sao.” Ông ta cố tâm lý giải. Nếu những lời buộc tội của Isla là thật thì toàn bộ dự tính của ông ta sẽ bị phá hủy. Ông ta có thể cảm thấy Glen MacKenna đang trượt khỏi những ngón tay mình.

Lòng can đảm của Isla dần mạnh thêm. “Đó là đàn ông,” cô ta nhấn mạnh. Chỉ tay vào Gabrielle một lần nữa, cô ta lên tiếng. “Và những gì cô ta đã làm khiến cô ta trở nên nhơ bẩn.”

MacKenna liếc nhanh qua đám đông xem xét phản ứng của họ trước cái tin gây sốc đó. Khi ông ta ngược lên, thấy MacHugh và Buchanan đang quan sát với vẻ mặt cau có. Tâm trí ông ta chạy đua vun vút. Họ nghe thấy được bao nhiêu? Một lần nữa, danh tiếng và quyền lực của ông ta đang bị đe dọa. Nếu như muốn giành được thế thượng phong trước tình cảnh này và kế hoạch diễn ra suôn sẻ, ông sẽ phải nghĩ nhanh lên.

Ông ta nhìn Isla bằng ánh mắt trầm ẩn đầy giễu cợt, “Ta chắc mục đích của người là cao quý, nhưng có thể người đã sai lầm, cô gái ạ. Hoàn toàn có khả năng người nhìn không thật rõ ràng sự việc.”

“Không hề sai lầm.” Isla cam đoan. “Tôi đã thấy cô ta khi cô ta ra khỏi phòng. Mái tóc của cô ta buông xõa và chiếc áo choàng tuột ra. Người đàn ông đến gần cửa, và ông ta không mặc áo khoác hay áo sơ mi.”

Gabrielle quá choáng váng trước lời buộc tội thô bỉ của người đàn bà kia, cô không thốt được lên lời. Với lý lẽ ghê tởm này, tuy vậy, cô không còn giữ im lặng được nữa.

“Nói dối!” cô hét lên. “Tôi không biết tại sao người đàn bà này lại nói những điều đó, nhưng chẳng có gì thật hết.”

“Đó là sự thật!” Isla thét lại. “Tôi đã thấy cô, và cô đang dâng mình cho người đàn ông đó.”

Những tiếng om xòm quét qua đám người đang chứng kiến. MacKenna mất vài phút để bắt họ trấn tĩnh lại để ông ta có thể nghe cho rõ.

“Hóa ra,” ông ta nói với Isla, “đây là lời người dối đáp với Lady Gabrielle.”

Gần như toàn bộ đám đông đều gật đầu đồng thuận. Chỉ một vài kẻ biết cô cháu gái của Nam tước Coswold, vì vậy lời của cô ả thiếu tin tưởng với bọn họ.

Đột nhiên, một kẻ đứng ngay sau Lãnh chúa MacKenna lên tiếng. “Cô ta nói đúng đó.”

Tất cả đều quay phắt về hướng phát ra giọng nói. Một tu sĩ trẻ tuổi mũ trùm đầu và hai tay giấu trong hai ống tay áo choàng chậm chậm bước tới.

“Anh đang nói gì thế?” MacKenna hỏi. “Ai đang nói thật? Anh biết gì về chuyện này?”

Không quen lắm với việc quá nhiều sự chú ý vào mình, vị tu sĩ dao động một khắc trước khi trả lời. “Isla nói thật. Tôi biết vì tôi cũng đã bắt gặp Lady Gabrielle.”

Vòng người dẫn ra để tất cả đều nhìn thấy và nghe thấy vị tu sĩ. Anh ta bước lên một bước sau đó khựng lại như thể đột nhiên nhận ra tầm ảnh hưởng của lời nói của mình.

“Tôi đã thấy công nương...” anh ta bắt đầu.

“Tiếp đi.” Percy nôn nóng ra lệnh.

“Tôi vừa mới rời khỏi nhà nguyện lúc nửa đêm và thấy có ai đó đang vội vã bước về khu nhà nghỉ nơi những vị khách đang ở. Lúc đầu tôi chỉ nhìn thấy một bóng đen, nhưng khi cô ấy bước ngang qua ánh đèn le lói ngoài cửa sổ nhà nguyện, tôi nhận ra Lady Gabrielle,” Anh ta nhìn vào Isla đang kinh ngạc và nói, “Ilsa không nói dối.”

“Cô ta là con điếm!” ai đó ngay sau Percy hét lên.

“Chẳng ai thèm cưới!” một người trong thị tộc Monroe rít lên.

Trước khi hàng loạt những lời hú hét nhao nhao kết tội cô, Gabrielle đã chết lặng đi. Cô cảm thấy như thể vừa bị quăng xuống một vách đá dựng đứng và những con sói đang chờ đợi xé cô thành từng mảnh nhỏ. Cô đã bị phát xét và làm nhục.

Cô cố tỏ ra tỉnh táo trước điều điên rồ này. Sao chuyện này lại có thể xảy ra? Sao người ta lại có thể nói những điều dễ tiện như thế về cô? Isla hần mất trí thì mới thốt lên những lời buộc tội lỗi bịch như vậy. Nhưng còn vị tu sĩ kia? Tại sao anh ta lại về phe với Isla? Sao anh ta có thể xác nhận rằng Gabrielle đã thực hiện những hành động xấu xa đó?

Liam. Lạy Chúa, đó chính là Liam. Chắc vị tu sĩ đã nhìn thấy cô đang trên đường đến trông nom người đàn ông ốm yếu ấy. Nhưng cô không bao giờ đi một mình lúc rời khỏi phòng mình. Ít nhất một người cận vệ theo tháp tùng cô, nhưng nếu anh bước lên trước và vị tu sĩ kia tình cờ ngược lên ngay khi cô đi ngang qua, có thể anh ta cho rằng cô đang đi một mình. Chỉ có thể giải thích được vậy thôi.

Nếu cô tìm cách bao biện cho mình, cố gắng nói sự thật, thì không ai sẽ tin cô chỉ đơn giản là thăm viếng một người ốm và không hành vi không phải phép nào xảy ra.

Hai người đã buộc tội cô. Và thế là đủ để minh chứng cho tội lỗi.

“Cô không có điều gì để nói sao, Gabrielle?”. Coswold hét lên với Gabrielle.

Cô từ chối trả lời. Đám đông phần nộ đã hoàn toàn phát xét cô xong

Cô đã hứa sẽ không nói cho ai biết sự tham dự của cô vào việc cứu sống Liam, và thậm chí nếu cô không hứa thì phản ứng của đám đông sẽ thế nào nếu họ biết rằng chính cô đã giết chết mộ người ngay tại vùng đất Finney’s Flat? Ai sẽ đứng ra bênh vực cho cô đây? Cô không thể nói hay làm gì để kết thúc cơn ác mộng này. Mắt cô ngập nước, nhưng cô sẽ không để chúng rơi trên má. Cô sẽ chống chọi lại những lời lăng mạ mà người ta quăng vào cô.

Cơn giận dữ của Nam tước Coswold đổ xuống đầu cô cháu gái, hần buông lỏng cái siết chặt trên tay cô ta. Động cơ của Isla giờ với hần đã thật rõ ràng. Cô ta chỉ đang bảo vệ hần khỏi sự bẽ bàng hần sẽ đến khi sự thật về Lady Gabrielle bị phơi bày, mà điều đó chắc hần sẽ được biết đến. Thậm chí vị tu sĩ kia có im lặng và tuyệt đối không lộ ra tội lỗi của cô ta, hần Nam tước MacKenna sẽ nổi cơn thịnh nộ khi khám phá cô dâu mới không còn là xử nữ. Không, Isla có thể không chọn đúng thời điểm thích hợp để nói ra, nhưng cô ta chỉ đang bảo vệ cho hần.

Tình trạng hỗn loạn vì tương lai của Gabrielle đột ngột xoay chuyển. Chỉ vài phút trước bốn người đàn ông đều đang tranh giành cô, nhưng chỉ với khám phá này mọi thứ đã thay đổi. Giờ ai trong số họ bước ra chấp nhận cô đây? Ai sẽ thu một con điểm về làm vợ?

Chương 25

Coswold nổi cơn thịnh nộ. Điều đó là sự thật. Toàn bộ là thật. Gabrielle làm một con điểm.

Cô ta đã lừa gạt hắn. Cô ta đã khiến tất cả bọn họ tin rằng cô ta còn trong trắng. Về ngoài thiện lương ấy quá dễ qua mặt bọn họ. Khuôn mặt thiên thần và đôi mắt đỏ, đôi mắt tím mê hồn đó.. cô ta quá đẹp. Người nào mà chẳng cho rằng cô ta còn có gì ngoài sự vô tội đây ?

Hắn là thằng ngốc mới từng khao khát ả. Cô ta đã dâng mình cho biết bao kẻ rồi? Nghĩ đến điều đó đã khiến hắn vô cùng ghê tởm.

Coswold nhìn sang Percy để dò xét xem gã tiếp nhận cái tin này như thế nào. Một ánh nhìn kinh tởm hiện trên khuôn mặt đông cứng của gã. Cái miệng gã há hốc như thể định nói gì đó, nhưng chẳng thể thốt lên lời.

Dù có nói gì đi chăng nữa, hắn gã không nghe thấy tiếng gầm thét của MacKenna. Vị lãnh chúa này đang hoen hoang về danh tiếng của mình và nỗi nhục mà Gabrielle đã mang đến. Với từng lời trong trẻo đả kích kịch liệt, ông ta ngược nhìn lên tường. Ông ta mong đợi những người Cao nguyên đang quan sát ủng hộ việc ông ta từ chối cưới Gabrielle hay sao?

“Giờ cô ta chẳng còn giá trị gì nữa,” Percy lên tiếng khi MacKenna ngừng lại để thở. “Vua John sẽ không trao hồi môn cho cô ta. Vùng đất Finney’s Flat giờ không còn trao cho ông nữa, MacKenna. Cũng như với anh, Monroe.”

“Anh nghĩ tôi còn muốn ả sao?” Monroe động chân xuống nền đất đến trước mặt Gabrielle. “Quý bắt cô ta đi.” Gã xoay người bỏ đi. Khi ngang qua MacKenna, gã lên tiếng. “Cô ta hoàn toàn là của ông, MacKenna, miễn là ông không để ý đến những lời chế giễu sau lưng ông. Ông nghe thấy lời nam tước rồi đấy. Ông có con điểm này, nhưng sẽ không có được Finney’s Flat.”

MacKenna chưa bao giờ cảm thấy sỉ nhục đến thế. Con phần nộ của ông ta trút xuống Coswold. “Anh đã biết cô ta là con điểm khi anh thỏa thuận với tôi? Phải không?”

Cầm tức, Coswold bật lại, “Hoàn toàn không. Tôi đã tin cô ta trong trắng, như mọi người khác vậy. Tôi biết ông muốn có Finney’s Flat. Ông đã gọi mảnh đất đó là Glen MacKenna trước khi tôi gọi ra thỏa thuận đó rồi còn gì, và tôi muốn..”

Hắn ngưng lại giữa chừng trước khi vô tình buột ra rằng hắn đã bắt MacKenna phải kí vào thỏa thuận đó.

MacKenna không muốn ai biết về chi tiết giao kèo giữa hai bọn họ. Ông ta kéo Coswold sang một bên và xoay lưng về phía mọi người. “Anh đã yêu cầu rằng tôi đồng ý để anh gặp cô ta mỗi khi anh muốn, nhưng anh từ chối giải thích lý do. Hãy nói cho tôi, anh là một trong số những kẻ cô ta đã hiến mình phải không? Anh đã toan tính tiếp tục lên giường với cô ả hả? Cô ta là nhân tình của anh?”

Với từng lời buộc tội, vẻ mặt của ông ta càng chuyển sang tím ngắt.

Coswold gần như quên phắt đi về số vàng. Tư cách đạo đức gây sốc của Gabrielle đã đẩy mọi suy nghĩ khác sang một bên. Coswold không muốn cô ta nữa, nhưng vẫn muốn đoạt lại kho

báu. Tâm trí hắn chạy đua tìm ra một giải pháp. Nếu như hắn vẫn còn muốn tìm được nơi cất giấu kho vàng, thì hắn cần phải tiếp cận Gabrielle, nhưng nếu hắn đưa cô trở về Vua John, cô sẽ tuột khỏi tay hắn. Nhà vua có thể sẽ rất tức giận đến nỗi tuyên án tử hình cô, nhưng nếu ông ta đang ở trong tâm trạng hiếm hoi dễ tha thứ, rất có thể sẽ sử dụng cô cho đến khi chán và rồi quẳng cô cho những kẻ cận thần yêu quý của mình. Dù cách nào đi chăng nữa, Coswold sẽ không thể nào tiếp cận được cô.

Percy thì không lo như vậy. Trong lúc gã cân nhắc cưới Gabrielle, gã đã dự tính biến cô thành nhân tình của gã. Nỗi ám ảnh của gã không cần tới một nghi lễ cưới xin. Nếu Gabrielle bị trục xuất, cô sẽ hoàn toàn một mình, và gã có thể có cô chừng nào gã muốn. Việc gã phải làm là chờ đợi cho tới khi Coswold phải cô đi.

Coswold đã mưu tính một kế hoạch khác, và biết chắc hắn sẽ phải làm gì. Hắn phải hành động thật nhanh vì Gabrielle vẫn còn trong tình trạng chờ đợi. Hắn sợ rằng cô sẽ phản ứng với một sự báo thù và có thể còn tìm cách trốn đi tìm cha cô bao bọc. Hắn sẽ không để điều đó xảy ra.

“Tôi nghĩ thật mất thời gian đưa người đàn bà này trở về nước Anh và chờ Vua John quay lại. Vì thế tôi nhân danh nhà vua, quyết định số phận của cô ta ngay bây giờ.”

“Anh sẽ không giết cô ta,” Percy hét.

Bàn tay Isla đặt lên má. “Tại sao ngài lại quan tâm đến chuyện xảy ra với cô ta?” Cô ả khóc lóc. “Không thể nào ngài còn muốn cô ta.”

“Anh không bắt cô ta ngậm miệng lại được hả, Coswold? Không ai muốn nghe cô ta nói nữa.”

“Yên đi,” Coswold ra lệnh khi hắn đẩy Isla xa ra. “Percy nói đúng. Người nói đủ rồi.”

“Ý tôi là, Coswold,!” Percy cảnh cáo. “Anh không được giết Gabrielle.”

Coswold cười khẩy với đối thủ. “Không, tôi sẽ không giết cô ta. Tôi muốn cô ta chịu đau khổ suốt phần đời còn lại, tuy có thể là ngắn ngủi.”

Hắn chuyển toàn bộ sự chú ý vào Gabrielle sau đó bước một bước về phía cô. Đám đông vệt ra một khoảng rộng.

“Với quyền lực Vua John trao cho tôi, do đó tôi trục xuất cô.”

Đám đông reo hò trước hình phạt đó. Một vài kẻ vỗ tay, những kẻ khác thét lên hưởng ứng. “Trục xuất.” “Cô ta sẽ nhận những gì đáng nhận.”

Coswold chờ cho đám đông ổn định lại trước khi tiếp tục.

“Cô có hiểu không, Gabrielle? Từ giây phút này trở đi, cô là kẻ vô gia cư. Không nhà cửa,

không quê hương, không vua trị vì, và không danh hiệu. Vua John cùng thần dân trung thành của ngài không còn công nhận sự tồn tại của cô nữa. Cô chẳng có gì hết.”

“Cô ta có phải tuân lời nhà vua không?” Ai đó hét.

“Không, vì cô ta không có vua.” Coswold trả lời.

“Vậy còn Nam tước Geoffrey?” Percy hỏi. “Ông ta sẽ làm gì khi nghe được con gái mình đã bị trục xuất?”

“Khi ông ta khám phá ra thì đã quá muộn rồi.”

Percy cố gắng một cách tuyệt vọng che giấu đi niềm hứng khởi của mình. Gabrielle sẽ bị buộc phải ra đi, và gã định bám theo cô. Một khi cô đã đi xa khỏi tu viện và không ai nhìn thấy được, Percy sẽ bắt cô. Gã có đủ người để chặn đám cận vệ của cô lại và áp đảo họ. Thậm chí sẽ không ai biết hay quan tâm chuyện gì đã xảy ra với cô, và nếu Percy muốn, gã có thể nhốt cô lại ngay trong lâu đài của gã cho tới lúc nào gã muốn.

Coswold cũng có ý định tương tự. “Isla, đi báo cho người hầu của ta chuẩn bị rời đi.” Hắn thì thầm ra lệnh.

Cô ta gật đầu và nhanh chóng tuân lệnh. Nhưng khi bước qua người phụ nữ bị khinh miệt, cô ta chậm lại và ngẩng đầu để chỉ riêng Gabrielle chứng kiến được nụ cười quỷ quyệt của mình.

Chương 26

Lý do hằn thù gì lại khiến cho người phụ nữ kia nói dối? Mục đích của cô ta là gì ? Còn vị tu sĩ thì sao ? Tại sao anh ta lại chứng nhận những lời dối trá? Anh ta nhận được gì đây ?

Brodict không có câu trả lời xác đáng. Thực tế duy nhất mà anh biết là trong khoảng thời gian chưa tới mười phút đồng hồ hai kẻ kia đã phá nát cuộc đời của Gabrielle. Chúng hạ nhục, giáng chức cô, vứt bỏ tương lai khỏi cô, cũng như hạ nhục cha cô. Cả Nam tước Geoffrey cùng con gái không nghi ngờ gì sẽ phải hứng chịu cơn giận dữ của Vua John, vì cô không còn giá trị gì với ông ta nữa. Brodict biết sẽ là một cơ hội tốt để sung công những vùng đất của vị nam tước này – John khét tiếng vì chiếm đoạt những gì thuộc về người khác, bao gồm cả vợ và con gái của họ – và với đầu óc biến thái cùng tâm tính thất thường khó đoán của ông ta, cũng có khả năng là ông ta sẽ xử tử hình Nam tước Geoffrey để làm gương.

Còn Gabrielle? Ông ta sẽ làm gì cô?

“Chúng ta đang chứng kiến người Anh với toàn bộ sự đồi bại của chúng,” Colm phẫn nộ.

“Gabrielle vô tội,” Cha Gelroy nước mắt dàn dụa, nỗi đau đớn của ông hiển hiện. “Cô ấy tốt bụng và thiện lương,” ông khẳng định. “Chỉ tôi mới biết mà thôi.”

Vị linh mục ngừng lại đúng lúc. Ông sắp sửa thốt lên rằng, nếu như Colm và Brodict biết đoạn đường dài mà Gabrielle đã đi để cứu Liam và bảo vệ cậu ta, họ sẽ biết chắc rằng cô không bao giờ làm gì để xâm hại đến danh tiếng của cha mình.

“Chỉ chúng ta mới biết điều gì?” Colm hỏi.

“Nếu các anh mà biết về cô ấy,” ông hấp tấp lên tiếng. “Cô ấy vô tội trước những lời kết án kinh tởm kia.”

Colm quay sang vị linh mục. “Chúng tôi thừa biết cô ta vô tội.”

“Phải,” Brodict tán đồng.

“Các anh hả?”

Brodict thở dài. “Phải,” anh lặp lại. “Nhưng lúc này điều đó chẳng quan trọng gì, phải không? Hãy nhìn bọn họ xem. CHÚNG đã kết án cô ấy rồi.”

“Đúng thế.” Gelroy vịn hai bàn tay vào nhau. Ông nhìn chăm chăm vào Gabrielle và thì thào. “Những điều kinh khủng sẽ đến với cô ấy nếu chúng mang cô ấy trở về anh và trao cho

Vua John. Người đàn ông phóng đảng đó có những hành vi dâm dục, và để tôi nói cho các anh nghe, khi ông ta xong xuôi với cô ấy, ông ta sẽ...” Ông không thể nói tiếp được. Đề cập đến tương lai của Gabrielle quả là khủng khiếp.

“Người đàn bà đã buộc tội cô ấy...” Brodick bắt đầu.

“Isla,” Gelroy cắt ngang. “Tôi đã nghe thấy họ gọi tên cô ta.”

“Cô ta dối trá.” Colm kết luận.

Gelroy gật đầu đồng ý. “Cô ấy sẽ phải trả lời Chúa vì điều này.”

“Nhưng còn gã tu sĩ thì sao?” Brodick hỏi. “Tại sao anh ta lại chứng thực những lời nói dối?”

“Tôi không biết,”

“Ông có quen gã tu sĩ này không?” Brodick hỏi.

“Tôi có. Cậu ta còn trẻ và hăng hái phụng sự, tôi tin cậu ta là người trung thực. Tôi không thể hình dung tại sao cậu ta lại nói đã nhìn thấy Gabrielle. Hẳn phải là một lầm lẫn, tôi sẽ gặp cậu ta để hỏi đích xác xem cậu ta đã nhìn thấy gì.”

“Lúc ấy thì đã đâu vào đấy mất rồi.” Brodick nói.

Hai vai Gelroy rũ xuống. “Phải. Chúng đã phá hủy cuộc đời của Lady Gabrielle. Thật hổ thẹn.”

“Linh mục?”

“Vâng, Lãnh chúa MacHugh?”

“Khi tôi rời khỏi tu viện, ông sẽ đi cùng tôi.”

Gelroy dội ngược lại đến mức tưởng như văng ra khỏi lan can. Ông bước thụt một bước, phán đoán khoảng cách đến cầu thang và sau đó gom góp chút ít lòng can đảm. Ông sẽ không chạy trốn. Ông sẽ từ chối một cách lịch sự.

“Anh đang mời tôi phụng sự cho thị tộc của anh...”

“Nếu ông chọn nghĩ về việc đó như một lời mời thì cứ việc.”

“Còn nếu tôi từ chối?” vị linh mục thở gấp.

“Ông sẽ không.”

Gelroy ghen hờn, vận dụng đến từng ounce sự tự chủ ông mới đủ can đảm đứng trước người MacHugh này. Thầm cầu nguyện rằng vị lãnh chúa thực sự đã đến tu viện để tìm một

linh mục, mà không, Gelroy sợ là, để trả thù cho em trai mình, giọng ông phát ra the thé. “Tôi lấy làm vui mừng được đi cùng anh.”

Brodict phá ra cười. “Giờ thì ai đang nói dối đây? Nét mặt ông phản lại ông rồi đó.”

Ngượng ngùng, Gelroy thú nhận. “Tôi rất hoang mang, nhưng sẽ làm tốt nhất có thể để chăm nom cho người dân MacHugh.”

“Hãy đi thu thập đồ đạc của ông đi,” MacHugh ra lệnh.

Brodict chờ cho đến khi vị linh mục khuất dạng sau đó mới lên tiếng. “Tôi đã từng nghe kể rằng một linh mục tìm chốn dừng chân với bất kì thị tộc nào, thật không thể nào thoát khỏi ông ấy được. Tôi có cảm giác cậu sẽ bị mắc kẹt với Gelroy suốt phần đời còn lại của cậu đấy.”

Nếu như Gelroy nghe được lời tiên đoán của Brodict hẳn ông sẽ không đồng ý. Ông hoàn thành nhiệm vụ của mình và thoát chạy xa bay khỏi người MacHugh sớm chừng nào thì tốt chừng đấy.

Ông không mong chọc tức vị lãnh chúa này bằng cách kéo lê chân mình quèn quẹt, và vì thế ông chạy như bay về khu nhà ở để gói ghém nước thánh cùng dầu xức, đồ đạc cùng khăn choàng mục sư của mình. Lãnh chúa MacHugh đã ra lệnh cho một người lính trẻ hộ tống mục sư, Gelroy tưởng lãnh chúa làm thế để chắc chắn rằng ông sẽ không tìm cách mà chuồn đi.

Có chúa mới biết Gelroy muốn tẩu thoát, nhưng với LadyGabrielle đang trong tình trạng cần kíp như thế, ông đành phải gạt bỏ mọi nỗi lo sợ sang một bên. Tất cả những gì ông nghĩ được là tìm cách để giúp cho cô.

Ông nghĩ cô sẽ lo lắng cho đám cận vệ đang chờ mình. Sẽ không để cho họ chen vào hành động ngược đãi góm guốc này. Bốn người lính cận vệ cùng một phụ nữ chống lại tới một trăm kẻ ... không, không. Họ phải ở ngoài cánh cổng kia cho đến khi vỡ kịch khủng khiếp này qua đi. Sau đó, Chúa cứu thế, họ có thể giúp Gabrielle tìm nơi nào đó nương tựa khỏi đám người dã man kia.

Gelroy đi thẳng ra cổng chính. Người chiến binh chặn ông lại. “Ông phải quay lại chỗ Lãnh chúa MacHugh,” anh ta nói khi mang hai cái túi nặng chịch của Gelroy. “Tôi sẽ buộc những thứ này lên yên ngựa.”

“Hãy kiên nhẫn một chút,” Gelroy đáp lại. “Tôi phải chuyển lời của Gabrielle cho đội cận vệ của cô ấy tiếp tục chờ. Cô ấy sẽ không muốn họ tiến vào tu viện, vì ở đây rất nguy hiểm. Chỉ mất một phút thôi.”

Người chiến binh gật nhanh.

Stephen đứng bên con ngựa của Gabrielle ngay phía bắc cổng chính. Anh bước tới khi bắt gặp Gelroy đi cùng người lính.

“Gabrielle sẽ đến sớm thôi. Cậu có quần áo và tư trang của cô ấy chưa?” Cha Gelroy hỏi.

Stephen gật đầu. “Chúng tôi có đủ hết. Những người hầu gái đã mang đồ đạc của cô ấy. Chúng tôi dự tính sẽ bắt kịp họ chiều muộn ngày hôm nay. Sao ông hỏi thế?”

Ông ghét nói dối, nhưng Gelroy bỏ qua tội lỗi trước Chúa vì ông chỉ đang bảo vệ đám cận vệ cùng Gabrielle khỏi một cuộc đổ máu.

“Cô ấy muốn tôi chắc chắn vì kế hoạch đã thay đổi. Cô ấy sẽ kể ngay thôi khi gặp các cậu. Cô ấy nói các cậu đứng nguyên đợi ở đây.”

Stephen không có lý do gì để nghi ngờ linh mục, vì anh biết Gelroy đã trở thành bạn của Gabrielle.

Khi Gelroy nhanh chóng quay về, người lính MacHugh đi theo ông nhận xét. “Ông đã nói dối người đàn ông đó. Tại sao vậy?”

“Để bảo vệ cậu ta cùng những người khác. Công nương cũng sẽ làm thế,” ông nói thêm. “Cô ấy không mong họ tìm cách can thiệp vào việc này, vì họ sẽ bị cô lập.”

Anh ta tiếp tục hộ tống Gelroy và không rời một bước cho tới khi vị linh mục bước đến nửa tầng lầu. Gelroy biết anh ta cũng ngờ rằng ông có thể chạy trốn. Khi lên tới bậc trên cùng, ông ngừng lại và chờ một trong số những lãnh chúa ra lệnh cho ông bước tới. Brodick nhìn thấy và đi về phía ông.

Gelroy hăng giọng để lôi kéo sự chú ý của MacHugh, “Lãnh chúa, tôi không thể đi mà không biết Lady Gabrielle sẽ an toàn khỏi đám quái vật kia. Với sự cho phép của anh, tôi sẽ đi xuống đứng bên cạnh cô ấy.”

Trước khi MacHugh phản ứng, Gelroy thả hai vai và quay sang Brodick. “Lãnh chúa Buchanan, cha của Gabrielle không có mặt ở đây để bảo vệ danh dự cô ấy, và anh là người họ hàng duy nhất của cô ấy. Anh phải giúp cô ấy.”

“Đừng bảo tôi về nghĩa vụ của tôi, linh mục. “Giọng Brodick cục cằn. “Tôi biết rất rõ.”

“Phải, hẳn rồi.” ông lên tiếng, gật đầu một cách mạnh mẽ.

Gạt Gelroy sang bên, Brodick quan sát đám đông phía dưới. Bọn họ đang sôi sục bởi Coswold và Percy,.

“Colm, tôi sẽ đưa cô ấy về nhà cùng tôi. Ở đó tôi có thể bảo vệ cô ấy.”

“Việc giữ cô ấy an toàn sẽ không khôi phục danh dự được,” Colm nói dứt khoát.

Brodick tán đồng. “Cô ấy xứng đáng hơn thế.”

“Cha cô ấy...ông ta không như đám nam tước kia chứ?”

“Tôi không cho phép ông ta bước vào vùng đất của tôi đâu,” anh trả lời. “tôi biết ông ta là một người đạo đức.”

“Hãy chuyển tin cho ông ta rằng con gái ông ta đang ở cùng tôi, ông ta sẽ đến đón cô ấy.”

“Không đơn giản đâu, Nam tước Geoffrey sẽ phải tập hợp chư hầu và chuẩn bị tuyên chiến. Nếu nhà vua tịch thu tài sản của ông ta..”

“Ông ta sẽ không có quyền lực.”

“Phải,” anh đồng ý. “Gabrielle cần một người bảo hộ vững chắc. Cô ấy là cháu gái vợ tôi. Người ta sẽ mong đợi tôi che chắn cô ấy, nhưng điều đó sẽ không chứng minh cô ấy vô tội được.”

“Anh bận tâm đến những điều gì nữa?”

“Tôi cóc cần,” anh phản đối. “nhưng nếu Gabrielle là vợ tôi, tôi sẽ giết bất cứ kẻ nào dám chạm vào danh dự của cô ấy.”

“Tôi cũng vậy,” Colm lên tiếng.

“Nhưng cô ấy không có chồng để bảo vệ danh dự cho cô ấy.”

“Phải.”

“Tôi nghĩ có thể cậu nên đưa cô ấy về nhà cùng cậu.”

Colm cau mày. “Thế thì sao? Nếu tôi bảo hộ cho cô ấy thay vì anh thì có khác gì nhau? Anh cũng mạnh như tôi mà.”

“Tôi không thể cưới cô ấy được.”

Câu nói lơ lửng giữa hai người bọn họ trước khi Colm phản ứng lại. Anh biết đích xác điều Brodick muốn. “Anh đòi hỏi quá nhiều ở tôi đấy.”

“Cậu có món nợ phải trả. Tôi đòi hỏi điều cậu có thể đưa ra.”

“Một cuộc hôn nhân. KHÔNG. Điều đó không có khả năng.”

Brodick nhún vai. “Nó có ý nghĩa với tôi. Nếu cậu cưới cô ấy, mọi người sẽ biết cậu tin tưởng cô ấy vô tội. Cậu sẽ không cưới một con điếm về làm vợ. Cậu được hầu hết các thị tộc kính trọng. Cậu có thể khôi phục danh dự cho cô ấy bằng cách trao cho cô ấy một danh phận.”

“Không. Anh sẽ phải tìm ra một giải pháp khác.” Colm trả lời thẳng thừng.

Brodict không bị dao động. Anh biết Colm MacHugh sẽ thực hiện việc tốt này.

“Bạn có gợi ý vị lãnh chúa nào quyền lực hơn anh người chưa vợ không?”

“Tôi sẽ không gợi ý bất kì điều gì, Buchanan. Đó là chuyện của anh, không phải của tôi.

“Một người vợ cho một người an hem. Cậu cứu vớt cuộc đời cô ấy như tôi đã cùng cứu em cậu.”

Quai hàm Com siết chặt lại.

Một người lính Buchanan gọi to. “Các lãnh chúa, Lady Gabrielle đang rời đi. Họ đã mở cổng.”

Brodict nhìn xuống sân ngay khi một người bước tới và đứng trước mặt Gabrielle.

Colm thấy một người khác đang lách qua đám đông khi Gabrielle bước về phía cổng. Anh ta gọi to tên cô, nhưng cô lờ đi và tiếp tục bước. Anh ta kéo tay cô, xoay cô lại và đánh vào mặt cô bằng nắm đấm của mình. Nếu như anh ta không giữ chặt cô lại, hẳn cô sẽ bật ngửa xuống nền đất.

Colm đã chạy thẳng xuống cầu thang cùng Brodict ngay đằng sau anh khi anh gọi người của mình. “Hãy tìm hiểu xem gã là ai.”

Toàn bộ các chiến binh Buchanan và MacHugh, đều hiểu mệnh lệnh đó. Gelroy thì không. Ông không thấy được điều vừa xảy ra phía dưới kia..

“Bạn ta nói về ai vậy? Bạn ta muốn gì?” linh mục hỏi một người lính.

Anh ta không hề chậm lại. “Anh ấy muốn biết ai đã đánh Lady Gabrielle.”

“Có người đánh cô ấy? Ôi lạy chúa.” Gelroy phản ứng. Ông phi vội xuống lầu theo sau những người khác. “Nhưng tại sao anh ta lại...”

Người lính cuối cùng trong hàng trả lời. “Người MacHugh muốn biết tên của kẻ sẽ phải chết.”

Chương 27

Cô chìm sâu vào một cơn ác mộng.

Một tiếng đồng hồ trước cô còn là Lady Gabrielle, con gái Nam tước Geoffrey xứ Wellingshire và là LadyGenevieve của St. Biel, được yêu thương, hạnh phúc và hy vọng tràn đầy vào một tương lai tươi sáng. Nhưng giờ Gabrielle lại bị căm ghét, bị đối xử giống như một kẻ cùi hủi, và tương lai thì mờ mịt.

Đón nhận việc đó thật quá sức. Ngay lúc này đây làm sao để sống sót mới là chính yếu. Cô phải tìm được nơi nào đó an toàn dành cho mình và đội cận vệ của cô. Và dù trong tâm trí còn chưa xác định được một nơi chốn trú chân, cô vẫn muốn tránh càng xa càng tốt khỏi đám nam tước tàn bạo hết mức và bày lũ tay sai của bọn chúng. Sau đó có lẽ cô sẽ tỉnh táo mà suy nghĩ đến những chuyện vừa mới xảy ra.

Tuy thế, trước hết cô cần có thời giờ để trấn tĩnh lại và làm dịu đi trái tim đang đập điên cuồng của mình. Cô khó mà thở được. Những kẻ lạ cứ gào thét vào cô những cái tên gọi tục tĩu bẩn thỉu khi cô đi qua họ trên đoạn đường tưởng chừng như dài vô tận để ra đến cổng.

Sự nhục mạ và nổi ê chề khiến cô không chịu nổi. Cô phải vận hết sức tập trung của mình để không bộc lộ ra bất cứ cảm xúc nào trên khuôn mặt. Bước chân không hề vội vã – cho dù có Chúa mới biết cô muốn chạy làm sao – và cô không cho phép mình rơi nước mắt, vì làm thế sẽ có chuyện để cho cái đám đông cuồng loạn này tràn đầy thỏa mãn và hả hê. Lòng tự trọng là tất cả mà cô có hiện giờ. Cô sẽ không để cho ai tước đoạt nó khỏi cô.

Một bên mặt cô rất bỏng vì cú đánh vừa rồi. Cô đã thấy nắm tay đó vung lên và đã cố gắng lùi lại để tránh khỏi kẻ tấn công, một gã đàn ông cục súc khuôn mặt xấu xí đầy những vết nhoe lem luốc, nhưng gã đã áp sát cô và không cho cô chống cự. May mắn thay, cô đã quay đầu sang ngang để làm giảm bớt sức mạnh của cú đánh. Gã to và nặng gấp đôi cô. Nếu không tránh kịp, hằn nắm tay đó sẽ khiến quai hàm cô vỡ tan.

“Đừng làm hại cô ta,” Coswold rít lên vừa lúc nắm tay của kẻ tấn công dội đến.

Cú đâm làm cô choáng váng, và cô té ngửa ngay khi một hòn đá văng tới từ đằng sau. Cô nhanh chóng giữ thăng bằng và bước tiếp. Một viên đá khác, rồi lại tiếp nữa ném thẳng vào cô. Dù trong tình trạng sững sờ, cô vẫn nghe thấy tiếng hét của ngài nam tước. Làm hại cô? Thật là một mệnh lệnh lỗ bịch. Coswold, Isla, và Percy đã phá tan thanh danh và chà đạp lên lòng tự trọng của cô. Cô đã bị tước bỏ đi mọi thứ của mình. Trong con mắt của người dân, cô không còn tồn tại, và cũng chẳng thuộc về bất cứ nơi nào. Có khác gì đâu?

Cha trưởng đang đợi cô. Ông kéo cửa mở ra, đầu cúi thấp và ông thì thầm, “Chúa luôn ở bên con.”

Ông đã tin những lời nói dối về cô? Lấp lánh giọt nước trong mắt ông, nhưng cô không thể nói liệu chúng có phải nước mắt của sự thương cảm hay ô nhục.

Cô bước ra ngoài, nghe tiếng cánh cửa đóng lại đằng sau lưng, và rồi tiếng rít kèn kẹt của then cửa chốt lại vang lên.

Stephen bật thốt khi anh nhìn thấy cô. Anh nhảy khỏi ngựa để chạy về phía cô trong lúc Faust, Lucien và Chirstien đều đồng loạt tuốt gươm của họ sẵn sàng cho một cuộc chiến.

Cô biết mình trông phải tệ lắm. Viên đá sắc nhọn đã cứa rách da phần dưới mắt trái, và cô cảm giác máu chảy tràn trên má mình. Hàm cô nhúc nhối, chắc có lẽ nó đã bắt đầu sưng lên và bầm tím.

“Công nương, chuyện gì xảy ra với cô vậy?” Stephen hoảng hốt.

“Tôi ổn mà,” cô trả lời, giọng nói mạnh mẽ một cách đáng ngạc nhiên, “nhưng ta phải đi ngay thôi.”

“Cô đang chảy máu!” Mặt Christien đỏ lên vì giận dữ khi anh tiến thẳng về phía cánh cổng đã đóng kín. “Ai làm việc này với cô vậy? Chúng tôi sẽ giết hẳn.”

“Không, anh sẽ không quay vào tu viện nữa,” cô yêu cầu.

Faust cởi áo choàng của mình ra và đắp một chút nước lấy từ cái túi da. Cúi xuống từ trên lưng ngựa, anh đưa tấm vải ướt cho Gabrielle. “Có đau không?” anh hỏi.

“Không,” cô cam đoan với anh, và nhanh chóng lau vết máu trên má. “Tôi sẽ kể hết mọi chuyện, nhưng làm ơn, chúng ta phải rời khỏi đây nhanh lên.”

Họ nghe thấy trong giọng nói của cô sự khẩn nài và không hỏi lại nữa. Stephen nhắc cô lên lưng Rogue, trao cho cô dây cương, sau đó mới lên ngựa của anh. Cho là cô muốn bắt kịp đoàn người của cha cô, anh tiến về phía nam.

“Không,” cô kêu lên thẳng thốt. “Chúng ta phải đi về phía bắc.”

“Cha cô sẽ không...” Lucien bắt đầu.

“Anh không hiểu. Nếu những nam tước kia thay đổi ý định và nhất quyết đưa tôi đến chỗ nhà vua... Vua John của họ,” cô chữa lại, “họ sẽ tìm thấy chúng ta ở phía Nam. Họ sẽ không bao giờ thấy chúng ta lẩn trốn ở trong rừng.”

“Nhưng tại sao...” Stephen mở lời.

“KHông hỏi nữa,” cô lên tiếng. “Khi nào chúng ta đi khỏi đây rồi, tôi sẽ giải thích.”

Stephen gật đầu. “Vậy chúng ta rẽ sang phía Bắc.”

Christien là người cưỡi ngựa đi cuối cùng trong đoàn và là người đầu tiên cảm giác được mặt đất dưới chân anh rung chuyển. Những người Cao nguyên từ dưới đồi đang theo sau họ. Anh gọi những người khác thúc ngựa chạy lên trước.

Khi cô quay đầu lại và thấy một bầy người đang tới gần, Gabrielle hoảng sợ, nghĩ rằng kẻ

thù đang đuổi theo cô. Nhưng khi gần hơn nữa, cô nhận ra hai người đàn ông dẫn đầu: Buchanan và MacHugh. Họ trông thật hoang dại, dữ tợn, và đầy kiêu hãnh... cả nguy hiểm nữa. Một cảnh tượng thật hoành tráng: giống như một tia chớp, rất đẹp khi quan sát từ xa nhưng lại gần thì quả là kinh khiếp.

Tiếng vó ngựa nện thình thịch ừ cả tai.

“Hãy để họ qua,” cô hét lên với đám cận vệ. Cô điều khiển Rogue né sang trái rộng đường cho những người Highland, nhưng họ không vòng qua. Gabrielle thúc ngựa phi nước đại, nhưng họ tiến sát đến, vây cô cùng đám cận vệ vào giữa, phủ lên quanh họ một màn sương bụi mờ mịt. Bị co cụm trong vòng vây những chiến binh, họ vượt qua một ngọn đồi và tiến đến ngọn đồi tiếp theo.

Đứng từ tu viện nhìn ra chỉ thấy bọn họ đang quay trở về. Gabrielle cùng đội cận vệ hoàn toàn được che chắn rất kín đáo.

Đó là ý định của họ? Cô quả thực nhẹ nhõm và hàm ơn khi càng lúc càng tránh xa khỏi đám nam tước, cô sẽ không lo về động cơ của những người Highland. Ngoài ra, cô đã phát hiện thấy Cha Gelroy đang lọc cọc trên lưng con ngựa của ông. Vẻ nhăn nhó hiện trên khuôn mặt, vị linh mục tội nghiệp bám chặt vào cái mấu nhô ra ở yên ngựa như bám vào phao cứu sinh. Nếu bất kì ai trong số họ có ý định gây hại, sao họ lại mang theo một linh mục để chứng kiến những việc làm xấu xa của họ?

Họ đổi hướng về phía tây bắc. Khi tiến đến giáp ranh vùng đất Finney's Flat, sau hai giờ đồng hồ cưỡi ngựa từ tu viện, cô nghe thấy một người hét lên rằng họ đã vào đất của Buchanan. Rogue thực sự đến lúc cần phải nghỉ ngơi, còn Gabrielle sẽ không thúc con ngựa của mình đi thêm nữa mà không cho nó thời gian dừng lại nghỉ ngơi.

Cô lấy làm ngạc nhiên vì những người Cao nguyên không giẫm nát mình khi cô đột ngột thắng lại. Họ dừng theo cô, nhưng trước khi cô kịp xuống ngựa, họ đã đứng dưới đất, vây một vòng xung quanh cô.

Đám cận vệ của cô đứng thẳng người, chờ đợi diễn tiến sắp tới. Bàn tay họ thông xuống hai bên thân mình, nhưng tư thế không hề thoải mái. Họ biết nếu có tỏ ra hành động chạm vào thanh gươm đeo trên người, thì hẳn đó phải là hành động cuối cùng trong cuộc đời trần thế của họ. Những chiến binh vùng Highland sẽ giết người để bảo vệ lãnh chúa của họ, cũng giống như đám cận vệ sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng vì công nương của họ. Chừng nào nhưng kẻ cao nguyên còn không chạm đến họ, họ sẽ vẫn không bày tỏ động thái gì.

Cảm nhận đám vệ sĩ của cô sẽ không lùi bước, thì chẳng lí gì bao nhiêu người đàn ông kia lại không ào lên, Gabrielle lo lắng cho sự sống của họ. Cô nghe thấy một người Highland ra lệnh lùi lại. Cô mong đó chính là gã Buchanan hoang dã, nhưng khi những người lính tách ra, cô thấy người đó không phải là người họ hàng của cô mà là một vị lãnh chúa khác, kẻ độc ác đã chào đón người em trai bằng chính nắm đấm của mình.

Anh to lớn và có vẻ ngoài dữ tợn như cô còn nhớ, nhưng còn điều gì đó ở anh làm cô sửng sốt. Thậm chí anh còn có thể gọi là đẹp trai, nếu như người ta thích một kiểu người gồ ghề, đầy sẹo. Cô thì không. Nhưng thứ mà cô thực sự thích ở vẻ ngoài của anh, đó chính là màu tóc vàng ánh đỏ. Mái tóc viền ngoài một khuôn mặt lạnh lùng và cứng nhắc, khiến cô gợi nhớ đến một người Viking từ trong những câu chuyện xa xưa.

Colm MacHugh ngừng lại sau khi bước một bước tới chỗ Stephen. Hai người đàn ông giương mắt đánh giá lẫn nhau, rồi Colm ra lệnh. “Tránh ra.”

Stephen không hề xê dịch đến một inch. Colm ít nhất cũng cao hơn cả một cái đầu và vạm vỡ hơn nhiều, nhưng người cận vệ không hề nao núng. Anh không nhận lệnh của ai khác ngoài LadyGabrielle. Faust và Christien cùng lúc tiến lên đứng cạnh Stephen, trong lúc Lucien đứng lùi xuống đằng sau cô.

Brodick nhập cùng Colm khi Gabrielle lên tiếng. “Họ không làm hại chúng ta đâu.”

Một phần trong cô thực sự tin là thật, rằng những người Highland đã theo cô để hỗ trợ chứ không hề gây thiệt hại cho cô. Dù vậy, sau sự khiếp sợ của ngày hôm nay, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

“Hãy tránh ra để tôi nói chuyện cùng bọn họ,” cô ra lệnh.

Đám cận vệ không hề dịch chuyển mà chỉ thận trọng đưa mắt dõi theo những người Highland.

“Mấy người nói tiếng gì?” Brodick hỏi bằng tiếng Gaelic.

Cô trả lời nhã nhặn. “Ngôn ngữ quê hương mẹ tôi, St. Biel.”

Cô sử dụng ngôn ngữ của họ thật thành thạo. Brodick đồ là cha cô đã dạy cho cô. Vợ anh, Gillian, sẽ học được nhiều từ Gabrielle. Người của anh thì thoảng vẫn cau mày khi cô trò chuyện với bọn họ.

Quay sang Colm, anh nhận xét. ‘Cô ấy không hoàn toàn là người Anh, chỉ một nửa thôi.’

Lí do vì sao Brodick nghĩ thế chẳng liên quan gì đến Colm. Nửa hay không nửa với anh cũng như nhau hết. Phản ứng đáp trả của Colm chỉ là một cái nhún vai hờ hững.

Brodick bước tới chỗ Gabrielle. Khi cận vệ của cô nhúc nhích, anh trừng mắt nhìn họ. Đám tùy tùng của anh cũng bước lên, sẵn sàng trong tư thế tấn công.

“Đủ rồi!” Gabrielle hô to. Cô đưa tay lên và lặp lại mệnh lệnh của mình. “Đủ rồi.”

Vì cô nói bằng tiếng Gaelic, thật rõ ràng với Brodick và Colm rằng cô không ra lệnh cho đội cận vệ của cô mà cho những người lính của họ. Sự quyết đoán của cô khiến Brodick thích thú, nhưng lại làm Colm cáu tiết.

Chỉ sau tín hiệu của hai vị lãnh chúa, những người lính mới lùi lại, nhưng tất cả bọn họ đều chăm chú theo dõi động thái của những kẻ bảo vệ cô. Gabrielle nghĩ có lẽ họ đang chờ đợi một cơ hội để được xông lên.

“Cô có biết chúng tôi là ai không?” Brodick hỏi.

Cô gật đầu. “Anh là gã... phải nói cho đúng thì anh là họ hàng của tôi, lãnh chúa Buchanan. Tôi đã nghe kể nhiều về anh.” Lời bình luận không hề làm cho vẻ mặt cau kỉnh của anh biến mất. “Những câu chuyện về sự khéo léo và sức mạnh của anh gây ấn tượng sâu sắc nhất.”

Hai tay anh vòng ra sau lưng và nắm chặt lại. “Ai kể cho cô nghe vậy?”

“Cha tôi, nam tước Geoffrey.”

“Thế thì những câu chuyện đó có thật. Ông ấy không nói dối.”

Cô biết mình sẽ phải thừa nhận một vị lãnh chúa khác nữa, và một cơn rùng mình khiếp đảm xuyên qua khi cô quay người và bắt gặp ánh mắt hung bạo của MacHugh.

“Tôi cũng biết anh là ai.”

Phản ứng của anh chỉ là một bên lông mày khẽ nhướng lên dò hỏi. Cô không hề bị anh làm cho thoái chí. “Anh là Lãnh chúa MacHugh, và anh chào đón em mình bằng một cái cách thật bất thường.”

Colm không hiểu lời cô. “Tôi chào đón em mình làm sao?”

“Bằng nắm đấm của anh.”

À. Thế là cô đã quan sát Liam rời khỏi cái tu viện đó.

Trong một giây ngắn ngủi Gabrielle nhìn thấy một tia ấm áp lóe lên trong mắt anh. Điều đó đủ để cô nhận ra anh không hoàn toàn là một kẻ máu lạnh.

Cha Gelroy quả quả xông tới. Ông cúi người chào Gabrielle và sau đó quay sang Colm. “Lãnh chúa MacHugh, đây là những người tốt đã bảo vệ em trai anh ở tu viện trong lúc các vết thương của cậu ấy hồi phục lại. Tôi đã đề cập tới họ lúc trước, nhưng tôi muốn chắc chắn rằng anh không quên.”

Vị linh mục tốt cuộc cũng đã gom được chút cam đảm ít ỏi trong ông, Colm nghĩ bụng. Gelroy dám nhắc anh rằng anh nợ những người này lòng biết ơn của mình. Colm ghét phải nợ nần người khác. Món nợ lúc nào mà chẳng nặng chình chịch cho đến khi nó được đáp trả lại.

Anh không cảm ơn đám cận vệ, nhưng gật đầu ra hiệu thừa nhận việc họ đã làm. Những người Buchanan và MacHugh khác, nghe được chuyện vị linh mục vừa kể, cũng thả lỏng bản

thân lại.

“Có ai tìm cách hãm hại em trai tôi trong lúc các anh đang bảo vệ cậu ấy không?” Anh hỏi cả bốn người.

Gabrielle định trả lời là không, nhưng rồi quyết định nên để cho họ tự nói chuyện với nhau thì hơn.

“Stephen, có ai định làm hại Liam trong lúc anh hoặc những người khác bảo vệ cho cậu ấy không?”

Anh lưỡng lự trước khi đáp lại, sau đó gật nhanh. “Hai kẻ đã tới vào đêm đầu tiên.”

“Anh ta nói gì vậy?” Brodick hỏi Gabrielle.

Gabrielle sửng sốt vì câu nói của người cận vệ đến nỗi lờ cả Brodick đi. “Sao anh không nói với tôi?”

“Chúng tôi cảm thấy không cần thiết phải báo cho cô biết.” Lucien đáp.

“Cô đã yêu cầu chúng tôi bảo vệ anh ta, và đó là điều chúng tôi đã làm.” Stephen nói.

Bordick cùng Colm đã chờ câu trả lời đủ lâu rồi đây.

“Anh sẽ kể cho chúng tôi nghe bọn chúng đã nói gì.” Colm ra lệnh.

Cô nhanh chóng mở lời xin lỗi và yêu cầu Stephen cùng những người khác phải nói chuyện trực tiếp với các lãnh chúa.

Stephen quay sang Colm nói bằng tiếng Gaelic. “Lãnh chúa MacHugh, hai kẻ đã đến với em trai anh vào đêm đầu tiên chúng tôi canh gác cho cậu ấy.”

Nếu hai lãnh chúa có sửng sốt vì các cận vệ của Gabrielle cũng sử dụng ngôn ngữ của họ một cách thành thạo thì họ chẳng để lộ ra. Colm khoanh tay chờ lời giải thích rõ ràng hơn.

“Chúng ăn vận như những nhà tu hành, nhưng lại mang theo dao dấu trong tay áo.”

“Lucien và tôi đã theo dõi chúng,” Christien giải thích.

“Chúng tôi đợi cho đến khi chắc chắn chúng định ám sát em trai anh trước khi chúng tôi hành động,” Lucien nói.

“Thế các anh làm gì khi phát hiện ra chuyện chúng sắp làm?” Brodick hỏi.

“Chúng tôi giết chết chúng,” Christien thẳng thừng đáp.

Colm gật đầu tán thành. “Chúng có chuyện trò hay gọi tên nhau không?” anh hỏi.

“Chúng có để lộ về nơi chúng đến hay kẻ đã gửi chúng đến?” Brodick hỏi.

“Không,” Lucien đáp. “Chúng nói thứ tiếng của các anh, nhưng khác với cách các anh nói.”

“Tả hình dáng chúng thử xem,” Brodick ra lệnh.

Lucien tả hai kẻ có mái tóc dài và hàm râu quai nón, lực lưỡng nhưng không quá cao.

Sau khi kết thúc, Christien thêm vào. “Chúng hoàn toàn bình thường.”

“Không có kí hiệu gì trên da hay trên vũ khí cả,” Lucien giải thích.

“Em trai tôi ngủ suốt trận đánh nhau hả?” Colm hỏi.

Câu hỏi làm Christien bực mình. “Chả đánh đấm gì sất. Chúng tôi không cho chúng có thời giờ mà đánh nhau.”

“Vậy là một cuộc đột kích bất ngờ,” Brodick gật đầu tán thành.

“Không,” Lucien đáp, “Chúng nhìn thấy chúng tôi nhào tới.”

Colm ngưỡng mộ tính cách ngạo mạn của bọn họ. “Các anh đã làm gì với các thi thể vậy?”

“Chúng tôi không thể để Liam lại một mình, vì thế đã đặt hai thi thể trong góc phòng cho đến khi Stephen và Faust đến thay ca.” Christien nói. “Sau đó, Lucien và tôi mang chúng ra ngoài khu vực tu viện và vứt ngoài hẻm núi. Trời vẫn còn tối, chắc không ai nhìn thấy.”

“Chúng tôi có lèn đất lên, nhưng chắc giờ đám thú rừng đã lục tung lên rồi,”

Cuộc đối chất còn tiếp tục, nhưng Gabrielle không chú tâm đến nữa. Cô vẫn đang quay cuồng trước sự thú nhận vô tâm của đám cận vệ về việc giết chết hai kẻ đột nhập. Trung thực mà nói, cô không nghĩ mình có thể tiếp nhận thêm cú sốc nào nữa. Cô đang kiệt sức; việc cô muốn làm bây giờ là tìm được nơi nào đó yên tĩnh và ngồi xuống một lúc. Thế giới xung quanh cô đang đảo lộn, cô cần thời gian để sắp xếp lại những sự kiện kinh khủng vừa diễn ra trong ngày hôm nay trước khi cô dự tính những việc khác.

Có khả năng những sự kiện kinh hoàng này sẽ còn mất nhiều thời giờ hơn nữa.

Rõ ràng là cuộc chất vấn của hai vị lãnh chúa đã đến hồi kết thúc, cô gọi Stephen. “Tôi xin phép được nói đôi lời?” cô yêu cầu.

Gabrielle dẫn Stephen cách xa khỏi đám người còn lại để tránh bị nghe lỏm, nhưng để cho hoàn toàn chắc chắn, cô nói bằng thứ ngôn ngữ xứ St. Biel.

“Tại sao anh không kể cho tôi chuyện về những kẻ tấn công?”

“Xin lỗi, công nương, nhưng tôi cảm thấy nếu thi thể bọn chúng bị phát hiện, cô sẽ an toàn hơn khi không biết điều gì hết.”

“Các anh có nhận ra chúng không? Chúng đến từ Finney’s Flat hả?”

“Chúng tôi đều nhìn qua chúng, nhưng không người nào nghĩ vậy cả. Hãy nhớ này, công nương, cô là người duy nhất biết mặt bọn chúng.”

“Sự mô tả mà tôi vừa nghe được từ Lucien không giống bất kì kẻ nào tôi đã thấy. Dầu vậy, tôi nghĩ có khi chúng đã theo chúng ta đến tận tu viện.”

Stephen lắc đầu. “Không thể nào. Christien đã xóa hết dấu vết để chúng ta không bị lần theo. Nếu có, anh ấy đã nhìn thấy chúng.”

“Vậy tại sao bọn chúng lại biết được Liam đã ở đó?”

“Ai đó hẳn đã trông thấy cậu ta, hoặc chúng kiến khiêng cậu ta vào trong tu viện. Khó mà giữ bí mật ở một nơi rộng lớn như thế với cả đám người lạ cứ đi ra đi vào.”

“Ừ thì thế, nhưng giờ anh ta an toàn rồi, phải không? Đó mới là chính yếu.”

“Còn cô, Công nương? Theo như những vết cắt và bầm tím mà tôi biết, tôi cho là cô không hề an toàn. Cô sẽ kể cho tôi chuyện đã xảy ra chứ?”

Khiếp sợ, cô thú nhận với Stephen chuyện đã bại lộ trong sân. Cô không thể nào nhìn vào anh khi cô lặp lại những cái tên gọi bẩn thỉu mà cô bị gán cho, giọng cô vỡ òa khi nhắc đến người linh mục đã khẳng định câu chuyện của Isla là thật.

Stephen cũng dẫn đến một kết luận tương tự như cô, anh lên tiếng. “Anh ta hẳn đã nhìn thấy cô khi cô trên đường tới chỗ Liam.”

Trong bốn người cận vệ, Stephen là thực tế nhất, và khi khủng hoảng xảy đến, anh điềm tĩnh nhất, nhưng anh không kìm được cơn giận dữ của mình. “Nhiệm vụ của chúng tôi là giữ cho cô được an toàn, Công nương, còn cô lại cố ý ghìm chúng tôi lại. Nếu chúng tôi mà biết chuyện đang xảy ra trong cái tu viện ấy...”

Cô cắt ngang. “Các anh sẽ bị giết chết vì nỗ lực bảo vệ cho tôi. Tôi không thể để điều đó xảy ra được.”

Phẫn nộ, anh sắc nhọn đáp. “Bảo vệ cô là trách nhiệm của chúng tôi.”

Christien, Lucien và Fause cùng chạy đến, Faust trông thật khó chịu khi thốt lên. “Stephen, anh đã to tiếng với LadyGabrielle đấy.”

“Khi anh nghe chuyện cô ấy vừa kể, anh sẽ hiểu được cơn giận của tôi. Bọn người đó dám ném đá vào cô ấy!” anh rít lên.

Gabrielle một lần nữa được cứu thoát khỏi việc phải hồi tưởng lại cơn ác mộng lúc Lãnh chúa MacHugh đẩy cau có tiến lại gần.

“Tôi phải tìm hiểu xem em trai mình đã đến được tu viện đó bằng cách nào. Lúc ở đó, cô có nghe thấy gì không?”

Gabrielle trả lời. “Làm ơn, Lãnh chúa, chỉ vài người ít ỏi biết anh ấy đang ở trong phòng của tu sĩ. Có lẽ Liam sẽ nhớ được gì đó, tôi gợi ý rằng anh nên hỏi anh ấy thì hơn.”

Colm chuyển sự chú ý của mình sang bốn người cận vệ của cô. “Em trai tôi nói đã cố gắng trò chuyện với các anh. Tại sao không người nào trả lời? Liam nghĩ các anh không hiểu nó, nhưng vì rõ ràng các anh biết tiếng Gaelic, tôi muốn biết tại sao các anh lại không nói chuyện với nó.”

Faust liếc sang Stephen. Nhận được cái gật đầu khích lệ, anh đáp lại. “Chúng tôi không muốn.”

Chương 28

Đám cận vệ của Gabrielle thật ngạo mạn, thô lỗ, xấu xược, thẳng như ruột ngựa và trung thành tuyệt đối. Colm không tài nào chịu nổi nhưng lại thích bọn họ. Nếu không biết, anh lại tưởng họ được sinh ra và lớn lên như những người Highland. Và vì anh không hề để bụng bất kỳ những thói xấu ấy, nên cũng chẳng cần thiết phải chen cái nắm tay của mình xuống cổ họng của Faust vì thái độ xấu láo ngạo mạo của anh ta.

Có nhiều thứ mà anh muốn biết liên quan đến sự dính dáng của họ với Liam, nhưng anh quyết định tạm thời đặt vấn đề đó sang một bên và tập trung vào Gabrielle. Anh giải thích điều sẽ xảy ra với cô sớm chừng nào thì tốt chừng đó. Anh còn một món nợ phải trả, và có chúa mới biết, anh sẽ thấy điều đó được thực hiện.

Trong lúc những người khác chuẩn bị để tiếp tục cuộc hành trình của họ, anh đợi cho đội cận vệ quay trở lại với mấy con ngựa trước khi anh tiếp cận cô. “Gabrielle.”

“Vâng, thưa Lãnh chúa MacHugh?”

“Cô sẽ đi với tôi.”

Đây không phải là một lời mời. Đây là một mệnh lệnh, và được thốt lên bằng một chất giọng cực cần.

“Tôi sẽ?”

Anh gật đầu. “Phải, cô sẽ.”

Vị lãnh chúa này quen thói làm theo ý anh ta. Mà tại sao lại không nhỉ? Gabrielle nghĩ ngợi. Anh trông mạnh mẽ đến độ nâng được cả một con ngựa mà không đổ một giọt mồ hôi. Cô có thể thấy được quyền năng trong cách anh ta di chuyển, trong cái dáng điệu nghênh ngang ngạo mạn kia, nhưng lại không hề cảm giác bị đe dọa hay sợ hãi. Sức mạnh của anh như thế nào đó lại khiến cô cảm thấy an toàn.

Thế nhưng, hôm nay quả là ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời cô. Chẳng có gì có ý nghĩa với cô hết.

“Cô sẽ chỉ nói tiếng Gaelic khi nào đi cùng tôi.” Colm ra lệnh.

Cô cố gắng không bày tỏ thái độ phản đối trước mệnh lệnh sắc nhọn của anh. Vị lãnh chúa này quen với việc thị tộc của mình luôn chấp hành mệnh lệnh của anh mà không hề thắc mắc, nhưng anh quên cô không phải là một người MacHugh à? Nếu cứ tiếp tục tỏ ra hống hách như thế, cô sẽ nhắc nhở cho anh tỉnh trí lại.

Không nói một lời, cô bước ngang qua khu đất trống nhỏ đến dưới tán cây. Cô cảm nhận được ánh mắt của những người lính dõi theo.

Cô dừng lại và xoay người đối diện với lãnh chúa.

Đứng cách chỉ vài feet, toàn bộ sự chú ý của Colm đặt lên cô. Anh cố gắng không bày tỏ phản ứng của cơ thể, nhưng bằng chứng rõ ràng rành rành là không thể nào. Cô rất xinh đẹp: mái tóc quần dài mềm mại màu của đêm đen, làn da thuần khiết mịn màng như kem sữa, đôi mắt phớt tím và biểu cảm đến nỗi dường như ánh lên những tia lấp lánh, và khuôn miệng kia, lạy Chúa, một khuôn miệng có thể khiến bất kì người đàn ông nào cũng nảy sinh trí tưởng tượng. Ngay cả với một bên hàm bẩm tím và vết rách rướm máu trên má kia, cô vẫn hấp dẫn không tài nào cưỡng nổi.

Colm không thể cho phép tâm trí mình đi lạc lung tung như thế này. Điều cuối cùng anh cần là một người phụ nữ khiến cho đầu óc anh rối beng lên. Sớm hay muộn, anh chắc chắn mình sẽ quen với vẻ bề ngoài đẹp đẽ của cô, nhưng với đám tùy tùng kia thì còn phải xem lại đã. Đến giờ thậm chí bọn đàn ông kia còn đang trở mắt ra mà nhìn một cách ngó ngẩn. Anh quay lại tỏ ra cái biểu hiện chê trách, nhưng chả tên nào thèm liếc sang anh lấy một cái; họ còn đang mê mải ngắm nhìn cô. Nếu họ ở gần hơn, anh sẽ đóng sầm mấy cái đầu vào nhau – để khiến họ tập trung trở lại.

Gabrielle kiên nhẫn chờ đợi Lãnh chúa MacHugh mở lời. Cái cách anh đang nhìn chăm chăm vào cô làm cho cô thiếu thoải mái.

Cô nỗ lực nở nụ cười, “Anh muốn nói gì?”

Anh thấy chả có lý do lý trấu gì để vào đề dễ dàng. “Cô sẽ về nhà với tôi.”

Cô chắc mình nghe không rõ. “Xin lỗi. Phiên anh lặp lại lời vừa nói được không?”

“Cô sẽ về nhà với tôi.”

Bối rối toàn tập, cô hỏi. “Tại sao?”

Cau mày, anh trả lời. “Vì tôi đã quyết định như thế.”

“Nhưng tại sao anh lại muốn đưa tôi về nhà cùng anh?” cô hỏi lại lần nữa.

Anh thở dài đánh suốt. Anh đáng ra phải biết chuyện này sẽ chẳng dễ dàng gì. Mọi thứ phải làm với người Buchanan lúc nào cũng kết thúc vô cùng phức tạp, và riêng với việc này thì cũng có gì khác đâu.

“Người họ hàng của cô đã gợi ý rằng...”

“Gã Buchanan hoang dã kia hả?”

“Phải...”

“Anh ta chính xác là đã gợi ý gì vậy?”

“Đừng có mà ngắt lời tôi.”

Ngay lập tức cô tỏ ra hối lỗi. “Tôi xin lỗi, lãnh chúa. Thông báo của anh làm cho tôi ngỡ ngàng, và tôi...” Cô ngừng lại. “Tôi không cố ý.”

Tình trạng bối rối làm cho hai má cô đỏ hồng, và Colm biết nếu anh không ngừng chú ý vào những điều như thế, anh sẽ không bao giờ vượt qua được. Chắp hai tay sau lưng, anh cau mày và cố mở miệng một lần nữa.

“Brodick gợi ý rằng dưới sự bảo trợ của tôi cô sẽ được an toàn khi sống cùng thị tộc của tôi.”

Cô khoanh tay lại và chờ một vài giây rồi mới phản ứng. “Tại sao Lãnh chúa Buchanan lại đưa ra đề xuất có liên quan tới cuộc sống của tôi?”

“Cha cô không có mặt ở tu viện, và vì Brodick có họ hàng, nhiệm vụ của anh ấy là phải bảo vệ cô.”

“Brodick không phải người bảo trợ của tôi mà là cha tôi.”

Colm gật đầu. “Đúng là như thế,” anh sốt ruột tiếp. “Nhưng ông ấy không ở đó, phải không?” trước khi cô đáp lại, anh nói thêm. “Mà là chúng tôi.”

“Phải, tôi biết. Khi tôi bước vào sân, tôi đã ngược lên và nhìn thấy anh, nhưng tôi nghĩ... phải nói tôi đã cho là anh sẽ rời đi ngay sau đó.” Đột nhiên hoàn toàn bị bối rối, cô thụt lùi lại một bước, đầu lắc lắc. “Tại sao tôi lại nghĩ vậy nhỉ? Sao tôi lại cho là anh sẽ rời đi? Tôi thậm chí không bao giờ ngược mắt nhìn lên nữa khi người ta bắt đầu gào thét?.” Giờ thì điên thật, cô thậm chí, “Anh đi khi nào?”

“Sau cô.”

Cô thấy phát ớn cả lên. “Rồi anh đã chứng kiến...” Cô không tài nào nói cho hết câu được.

“Phải.”

Cô lùi thêm một bước nữa. Có phải toàn bộ mọi người cùng các lãnh chúa đều nghe và nhìn thấy tình trạng bề mặt của cô không? Phải, dĩ nhiên là họ đã. Đó chính là lý do tại sao hiện giờ ai cũng dán mắt vào cô. Họ có nghĩ cô là một con điểm không? Một người đàn bà trơ tráo mặt dày mày dạn vô liêm sỉ? Tại sao họ không quăng vào cô những lời tục tĩu như kẻ khác?

Cô ngừng lùi ra sau và hai vai cứng lại. Cô quyết định sẽ không tự mình chống đỡ hay biện minh cho sự vô tội của mình nữa. Cô cũng sẽ không co cụm lại. Nếu họ muốn nghĩ xấu về cô, giống như đám đông hỗn tạp kia đã lăng mạ và ném đá, vậy thì cứ việc. Cô dồn hết từng ounce cuối cùng của lòng can đảm trong cô, nhưng thật ít ỏi quá mức. Sự tủi hổ một lần nữa lại dâng lên ngập tràn trong cô vì điều mà cô đã không làm.

Colm nhận thấy nét buồn hiện trong mắt cô và mặt cô chợt trắng bệch ra. Anh có một thói thúc điên cuồng muốn làm cô dễ chịu hơn. “Cô là người khó hiểu,” anh thì thầm.

Trước lời bình luận của cô, Gabrielle không thể tranh luận, tâm trí cô hiện giờ đang quay cuồng. Tại sao người đàn ông này lại mời cô về nhà của anh ta? Anh được lợi gì qua việc này? Thật vô lý.

Cô cùng đội cận vệ rõ ràng là cần một nơi yên ổn trong lúc suy tính về tương lai sắp tới. Sống với những người MacHugh là giải pháp hợp lý song chỉ tạm thời, cô nghĩ vậy để giải thích cho lời mời của vị lãnh chúa này. Trong tư duy hiện tại của cô, cô không dám tin vào bất kì ai. Anh chàng MacHugh này có đứng đắn không, hay anh ta vòng vo để đạt được mục đích của mình?

“Tôi nghĩ anh hẳn phải là người tốt và cũng là một chỉ huy xứng đáng...” cô bắt đầu.

“Làm sao cô biết tôi thế nào?”

Đúng là sự khởi đầu mà cô đang mong mỏi. “Tôi không thể biết...”

“Cô vừa nói...”

“Và vì tôi không thể biết, nên anh không thể buộc tôi phải hiểu những động cơ thực sự của

anh. Tôi hỏi anh lần nữa, Lãnh chúa. Tại sao anh lại muốn tôi...”

“Tôi không muốn cô. Muốn chẳng có ý nghĩa gì trong việc này hết. Tôi đang mắc nợ Brodick Buchanan, và có thể thôi.”

“Ôi,” Cô không biết phải nên cảm thấy nhẹ nhõm hay xúc phạm. Mọi thứ cứ xảy ra nhanh đến chóng cả mặt, cô chẳng có thời gian mà suy nghĩ nữa. “Anh không muốn... phải nói là, anh đang mắc nợ?”

Anh nói còn chưa rõ à? Người phụ nữ này là tạo vật phiền nhiễu nhất mà Colm từng gặp. Cảm xúc của cô đã từ xấu hổ chuyển sang sợ hãi và tuyệt vọng, và giờ, thật chết tiệt đi nếu như cô ta trông không giống như là bất mãn. Anh cho rằng cô sẽ không cư xử một cách hợp lý khi được bảo là sẽ phải sống cùng anh, nhưng anh cũng không hoài nghi một phản ứng kì dị đến thế. Việc này thậm chí còn khó khăn hơn cả dự đoán của anh nữa.

“Cám ơn anh, lãnh chúa, vì đã mời về nhà ngài. KHÔNG cần lo đâu, anh sẽ không phải chịu đựng sự bất tiện này trong vài ngày tới nữa.”

“Tôi không đưa ra một chỗ trú thân tạm thời, và cô vài ngày tới cũng sẽ không đi đâu hết. Cô sẽ đến ở cùng với tôi.”

Ai đó gọi anh. Colm đáp lại bằng cách giơ tay lên ra hiệu im lặng và trả lời. “Cậu đợi tôi xong việc rồi hãy nói chuyện.”

Xong việc? Gabrielle nghĩ đồ như anh đang đề cập đến “việc này” thì phải.

“Cám ơn vì lời mời hiếu khách của anh,” cô nói, “nhưng tôi không thể đi cùng anh được.”

Từ chối lời mời của anh dường như là một việc làm hợp lý vì cô vừa mới nghĩ được một nơi khác để đến. Cô cùng đội cận vệ sẽ về nhà với Lãnh chúa Buchanan. Người Buchanan có thể bảo vệ cô an toàn cũng như người MacHugh vậy. thôi.

Nhưng tại sao Buchanan lại không ngỏ lời nhỉ.

Colm không chắc phải bắt đầu như thế nào. Thật ra thì, anh lấy làm ngạc nhiên rằng cô sẽ bác bỏ sự bảo trợ của anh. Người phụ nữ gàn dở này không nhận ra mình đang lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm à? Cô không hiểu một kẻ bị xã hội ruồng bỏ là gì ư?

Anh quyết định phải khai sáng cho cô, nhưng trước khi anh giảng giải về tình trạng hiện thời của cô ảm đạm và bấp bênh đến thế nào, cô đã lên tiếng hỏi.

Colm liếc qua vai, tìm Brodick trong đám đông lơ nhố đang gióng tai nghe lỏm cuộc đối thoại, và hất đầu ra hiệu về phía Gabrielle.

Theo ánh mắt của Colm, Brodick hiểu cuộc thảo luận này có vẻ như không được thuận lợi cho lắm. Anh vượt qua khoảng đất trống, và với cái nhìn chăm chăm dán vào Gabrielle, anh hỏi.

“Sao nói chuyện lâu vậy.”

“Cô ấy đang làm khó,” Colm bảo anh ta.

Cô ngay lập tức cự lại. “Tôi phải phản đối, lãnh chúa. Tôi không tin mình đang làm khó ai.”

“Thế rốt cuộc là sao?” Brodick hỏi Colm. “Anh có nói cho cô ấy chuyện sắp xảy ra không?”

À, đó chính là khúc vướng mắc của anh. Anh đã đề cập với cô về đề xuất của Brodick thay vì bắt cô phục tùng theo.

“Lãnh chúa MacHugh nhã nhận mở lời...”

“Tôi cái gì?” anh gầm lên.

“Anh nhã nhận...” cô lại bắt đầu lần nữa.

Khi hai mắt anh nheo lại và cái cau mày dường như sâu hơn, thế là cô sực hiểu. Sử dụng cụm từ “nhã nhận” rõ ràng là một sự lảng nhục. Cái đám đàn ông người Highland này thật ... Thoát được họ thì cô quả là nhẹ nhõm cả người.

Cô không dám nhếch miệng cười. “”Lãnh chúa MacHugh đề nghị tôi sự bảo trợ của anh ấy, nhưng tôi từ chối. Tôi hết sức lịch thiệp mà từ chối.” cô nhấn mạnh.

“Cô ấy muốn biết tại sao anh không đề nghị cô ấy về nhà anh và cả sự bảo trợ của anh nữa, Brodick.” Colm nói.

“Anh không giải thích cặn kẽ kế hoạch của chúng ta à?”

“Tôi chưa đi xa đến mức đó. Người phụ nữ này lúc nào cũng chặn ngang họng tôi.”

“Gabrielle,” Brodick bắt đầu, sử dụng một tông giọng mà anh tin là hợp lý nhất. “Tôi có thể đề nghị cô tới nhà tôi và cả sự bảo trợ của tôi nữa – và tôi thừa nhận rằng vợ tôi sẽ rất vui có cô bầu bạn. Cô sẽ cảm thấy an toàn...”

“Tôi sẽ vui lòng chấp nhận lời đề nghị của anh miễn là anh hiểu rằng việc đó chỉ cần vài ngày thôi. Đồng ý chứ?”

Cô chẳng cho anh thời gian để nói rằng MacHugh có thể bảo vệ cô tốt hơn cả; anh còn có thể trao cho cô cả họ của anh ấy nữa. Thay vào đó, cô lại chấp nhận ngay lời mời mà anh không hề thốt lên.

“Người phụ nữ này cứ khăng khăng từ chối sự trợ giúp,” Colm lên tiếng.

Brodick gật đầu đồng tình.

Colm chìa mũi dùi vào Gabrielle. “Trong vài ngày tới xảy ra chuyện gì? Cô định làm thế

nào?”

“Đầu tiên, tôi phải đi tìm cha mình và cảnh báo cho ông mối nguy hiểm.”

“Tìm ông ấy? Cô không biết ông ấy đang ở đâu à?” Brodick hỏi.

Cô lắc đầu. “Ông ấy sẽ gặp vua John để báo về chuyện xảy ra với Monroe, và sẽ bắt kịp tôi trên đường trở về nước Anh.”

“Vậy cô nghĩ cứ lang thang khắp vùng cho đến khi cô tình cờ bắt gặp ông ấy?” Colm hỏi.

“Thậm chí nếu có tìm được, cô sẽ không thể theo ông ấy về ANh. Cô đã bị khai trừ rồi,” Brodick nhắc nhở cô. “Nếu bị bắt lại, cô sẽ bị hành quyết, và nếu bị bắt cùng với cha mình, ông ấy cũng sẽ phải trả một cái giá đắt đấy.”

Họ đang buộc cô phải đối mặt với hiện thực, nhưng cô vẫn không thể thuận theo cái ý tưởng ai đó phải giải cứu cho cô vì một việc mà cô đã không làm.

“Cha tôi phải được biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Có khi ông ấy đã nghe phong phanh chuyện ấy rồi,” Brodick gợi ý. “Hoặc sẽ nghe được sớm thôi. Tin xấu thường truyền đi nhanh lắm. Ông ấy cũng sẽ biết chúng tôi đã có mặt ở đó,” anh thêm vào với cái hất đầu hướng về phía Colm, “và tôi đánh cược là ông ấy sẽ đến chỗ tôi để tìm cô.”

Điều này vô cùng ý nghĩa với cô. “Phải, ông ấy sẽ, và còn một lý do khác nữa mà tôi nên về nhà cùng với anh.”

Brodick thở phà ra đầy thất vọng. ANh không biết làm sao để cho cô hiểu được nữa.

“Cô biết đấy, trong một tình huống kinh khủng... mà không còn giải pháp khả dĩ nào khác – và còn ảnh hưởng đến sự sống – còn nữa, “ anh nhấn mạnh, “cô có thể đến chỗ tôi, vì cô là họ hàng của vợ tôi. Tuy nhiên...”

Colm ngắt lời anh ta. “Chúng ta lãng phí đủ thời gian ở đây rồi, Brodick. Nếu anh mà không nói cho cô ta thì tôi sẽ nói.”

Cau mày, cô hỏi Colm. “Nói cho tôi biết cái gì, Lãnh chúa?”

Brodick trả lời. “Nếu cô đến gần cha mình, cô sẽ đặt ông ấy vào tình huống nguy hiểm. Đó là điều cô muốn, phải không, Gabrielle?”

“Không, không, dĩ nhiên là không, nhưng tôi...”

Và thế là câu nói ấy đánh mạnh vào cô. Tính dã man tàn bạo của tình cảnh này cuối cùng cũng lộ rõ. Lạy chúa tôi, cô sẽ phải làm gì đây? Không ai được an toàn bên cạnh cô. Thậm chí cả

người Buchanan và MacHugh cũng có cơ phải chịu sự nguy hiểm.

Braeden, chỉ huy trưởng của MacHugh, gọi to tên anh. Colm quay lại và thấy một người lính khác của anh đang trò chuyện với Braeden, và cả hai đang nhìn chăm chăm vào Gabrielle. Sau đó thì chỉ huy của Brodick, Dylan, cũng gia nhập vào cuộc đối thoại.

“Cái gì thế?” Colm thét.

Braeden giải thích lúc tiến tới gần anh. “Người Anh,” Anh ta liếc sang Gabrielle trước khi tiếp tục. “Cả hai nam tước đều đang tìm kiếm cô ấy, và đều đem theo một số lính.”

Brodick hỏi. “Họ đang tiến về đây hả?”

“Không, lãnh chúa,” anh ta trả lời. “Một nam tước dẫn quân về phía Nam, còn người kia thì đi thẳng tới chỗ người Monroe.”

“Rốt cuộc là, khi không tìm thấy Gabrielle, chúng sẽ quay lại và đi theo hướng này,” Brodick nói.

Colm đồng tình. Anh đẩy Braeden sang một bên để đưa ra cho anh ta những mệnh lệnh và cuối cùng quay sang cô.

“Giờ thì cô hiểu rồi chứ?” Anh cúi kính hỏi.

Hình như là cô không. “Tại sao họ lại đi tìm tôi? Anh đã ở đó mà. Các anh đã nghe họ mắng chửi tôi, và chắc cũng nghe thấy tôi bị tước danh hiệu vua John đã ban cho. Không phải họ đã nói trong mắt họ tôi không còn tồn tại nữa à?”

“Hiện tại cô đang gặp nguy hiểm,” Brodick giải thích.

Colm buộc phải đi thẳng vào vấn đề. “Bất cứ gã đàn ông nào đủ khỏe mạnh để chiến đấu với những kẻ khác đều có thể giành lấy cô ngay lúc này. Cần tôi phải nói toạc ra không hả?”

Khiếp sợ, cô điên cuồng lắc đầu.

“Vì cô không còn thuộc về bất cứ nơi nào hay dưới sự bảo trợ của nhà vua, cô không còn ai để bảo vệ cho cô khỏi những kẻ lợi dụng nữa,” Brodick giải thích, giọng anh còn nhũn nhặn hơn cả Colm.

Cô gục đầu xuống trong lúc vật lộn với nỗi khiếp sợ trong lòng. “Làm thế nào tôi bảo vệ cha mình và đội cận vệ được? Bọn chúng sẽ giết chết họ mất.” Cô thì thầm.

“Cô lo cho người khác thay vì lo cho bản thân mình hả?” Brodick hỏi.

Cô không trả lời mà chỉ hít một hơi thật sâu và nhìn hai vị lãnh chúa. “Các anh phải đi ngay đi. Phải, đó chính là việc mà các anh phải làm.” Giọng cô giờ trở nên mạnh mẽ, và đầy kiên

quyết. “Tất cả các anh đều gặp nguy hiểm chừng nào còn ở bên cạnh tôi. Đi đi. Tránh xa tôi ra ngay.”

“Cô xua đuổi chúng tôi?” Colm nhìn vẻ đầy hoài nghi.

“Phải, cô ấy đã làm thế.” Brodick trả lời. “Tôi không nghĩ cô ấy biết điều gì khác hơn.”

Sau một thoáng suy nghĩ, Colm quyết định rằng Gabrielle đã không nhận thấy cô đang lảng nhục bọn họ bằng cách đề xuất họ phải co cẳng mà chạy ngay từ giây phút đầu tiên đánh hơi thấy mùi nguy hiểm. Cả anh lẫn Brodick đều hào hứng được chiến đấu với người Anh, nhưng không ai tỏ rõ sự căm dỗ đó chừng nào mà Gabrielle còn được họ để mắt đến.

Cáu tiết, Colm lên tiếng. “Gabrielle, cô sẽ không thắc mắc gì hết đến quyền hành của tôi về sau này.”

Cô chậm chạp nắm bắt ý của anh. “Về sau này? Sau nào cơ?”

“Là vợ của tôi sau này.”

Chương 29

Không bàn cãi gì hết. Gã MacHugh này chỉ đơn giản là bảo cho cô biết các khó khăn sẽ xảy đến và rồi bỏ đi.

Xem xét mọi chuyện thì Gabrielle tự mình cho là cô xử lý khá ổn. Cô không hề gào thét hay ngắt xủ khi vị lãnh chúa này điềm nhiên thông báo rằng cô sẽ sống hết phần đời còn lại của mình với anh. Có thể mặt cô cắt ra không còn giọt máu, nhưng mà không hề ngắt xủ.

Cô tìm khuây khỏa trong một điều chắc chắn: còn lâu cô mới kết hôn với Lãnh chúa MacHugh. Cô không thích người đàn ông này, và biết anh ta cũng chẳng ưa gì cô. Món nợ mà anh phải trả cho Brodick hẳn phải lớn lắm, nếu không vì sao anh lại đi hủy hoại cuộc đời mình bằng việc cưới một kẻ mà anh chẳng hề quen biết và lại còn nghe đầy những lời dối trá khủng khiếp về cô nữa? Theo chừng mực như cô hiểu thì MacHugh cho rằng cô chính là một ả điếm.

Không, quên chuyện kết hôn ở đây đi.

Liệu có hề gì không nhỉ, nếu như, chỉ một thời gian ngắn thôi, Gabrielle để mặc cho MacHugh nghĩ cô đang thuận theo ý anh? Sự lấp liếm nho nhỏ này sẽ cho cô đủ thời gian toan tính kế hoạch cho tương lai của mình. Sau hai hay ba ngày nữa thôi, cô sẽ thú nhận với anh sự thật... dĩ nhiên là khi cô sắp sửa rời đi.

Cô cần nhắc thật cẩn thận. Một mặt, cô và đội cận vệ sẽ được an toàn tránh xa khỏi đám nam tước kia. Họ sẽ có mái nhà che thân và một nơi bảo hộ. Nếu những nam tước kia tìm ra chỗ cô đang ở, họ cũng sẽ chẳng dám cưới ngựa xông vào đất của MacHugh, vì biết chắc sẽ chẳng còn sống mà trở về nữa.

Mặt khác, cô sẽ phải sống với... anh.

Lãnh chúa Buchanan dường như hết sức phấn khởi với quyết định của bạn mình. Mỉm cười, tâm trạng vui vẻ, anh hiệu cho quân lính là đã đến lúc phải đi. Gabrielle vỗ vỗ lên vai anh. Cô sắp sửa dập tắt ngúm cái tâm trạng phấn khởi mà anh đang mang.

“Người họ hàng Brodick?”

Nụ cười của anh biến mất tăm. “Không cần phải gọi tôi là anh họ.”

“Anh bớt chút thời giờ trả lời tôi một câu chứ?”

“Cái gì thế?” anh thận trọng dò hỏi.

“Tôi hiểu tại sao anh lại cảm thấy phải có trách nhiệm với tôi, vì tôi là em họ anh.”

Gabrielle thắc mắc lý do anh lại tỏ ra bức mình khi cô đề cập đến mối quan hệ họ hàng của hai người. Có cần nhắc cho anh ta nhớ ra rằng anh đã kết hôn với một người phụ nữ đến từ nước Anh không? Mỗi lần cô vợ ấy mở miệng trò chuyện anh ta cũng cáu bẳn như thế hả?

Cô quyết định đi thẳng vào trọng tâm vấn đề. “Anh ấy đang nợ anh điều gì mà buộc phải chịu trách nhiệm về tôi vậy? Anh ấy thậm chí còn chẳng quen biết tôi nữa.”

“Đi mà hỏi cậu ấy,” anh gợi ý. “Nếu muốn giải thích gì thì tự cậu ấy sẽ trả lời.”

“Lãnh chúa này,” cô tiếp tục, “nếu anh có nghe tin về cha tôi, anh sẽ vui lòng nói cho ông ấy là đừng đuổi theo tôi nhé?”

Brodick đã chuẩn bị quay đi chỗ khác, sau đó lại thay đổi quyết định. “Gabrielle, MacHugh sẽ không cho phép bất kì điều gì xảy đến với cô. Cậu ấy bảo vệ những thứ thuộc về cậu ấy.”

Nói xong, anh đi thẳng một mạch, để mặc Gabrielle đứng sững sờ. Thuộc về anh ta? Giờ cô là một thứ đồ sở hữu à?

Mặc cho cái cảm giác nhộn nhạo dâng lên trong dạ dày, cô tự bảo mình phải vững tâm lên. Cô sẽ thoải mái với MacHugh. Nếu cô không lơ kéo sự chú ý về mình, chắc anh ta cũng sẽ chẳng để tâm đến cô hay đội cận vệ của cô làm gì, và nếu cô tránh xa anh ra thì chắc anh cũng giữ khoảng cách với cô thôi.

“Gabrielle, đến lúc phải đi rồi.” MacHugh đột ngột thốt lên ngay đằng sau cô. Cô gần như té nhào vào vòng tay anh khi cô xoay phắt lại.

“Tôi không nghe thấy anh đến gần,” cô lắp bắp. “Anh di chuyển y như một con sư tử ấy,”

Thích thú, anh hỏi. “Cô thấy sư tử bao giờ chưa?”

“Thực sự thì có. Ở St.Biel, cha tôi đã có lần cho tôi xem 2 con sư tử. Chúng khá là xinh đẹp.”

Và hung bạo nữa, cô lặng lẽ đánh giá. Giống y như anh vậy.

Gabrielle lẻo đẻo theo anh về phía đám ngựa. “Lãnh chúa, tôi muốn anh biết rằng tôi sẽ không tự bào chữa cho mình. Tôi không quan tâm liệu anh có tin những lời các nam tước đã nói hay không.”

“Phải, cô có quan tâm đấy,” anh vừa nói vừa tiếp tục bước đi. “Chúng tôi biết người đàn bà đó nói dối.”

Tay cô chặn lại trên ngực, cô ngừng phất lại. “Anh có?”

“Dĩ nhiên. Tôi biết cô ta nói dối ngay từ lúc đầu.”

Hình như anh không muốn tiếp tục bàn luận về vấn đề đó nữa. Trước khi nhận ra anh chuẩn bị làm gì, anh đã nhắc bóng cô và đặt gọn ghẽ lên lưng Rogue. Braeden trao dây cương cho cô.

“Đám cận vệ của cô sẽ được phép đi theo hộ tống cho cô.” Colm nói.

Anh có trung thực tin rằng cô sẽ đi cùng anh nếu như đội cận vệ của cô không được phép đi cùng cô không? Anh đã thúc ngựa đi xa trước khi cô kịp hỏi.

Những người khác di chuyển thành một hàng đằng sau anh. Vất vả phi ngựa qua thung lũng, họ ghì cương chậm lại để vượt qua những ngọn đồi. Từng người một thúc ngựa leo lên qua con đường chật hẹp lởm chởm đá. Qua một khúc quanh, cô khám phá ra họ đang ở con dốc đứng nhìn ra Finney’s Flat. Đây là vị trí mà đám côn đồ đã bắt giữ Liam ẩn nấp để theo dõi MacHugh xuất hiện. Cô nheo mắt tránh ánh nắng mặt trời xem liệu cô có nhận ra được ai từ khoảng cách xa này không. Vô ích, cô nghĩ bụng. Chỉ có đại bàng mới nhận ra được khuôn mặt của Liam mà thôi.

Khi họ xuống con dốc cỏ mọc đầy, cô cúi xuống và vỗ về nhẹ Rogue rồi thì thầm khen ngợi nó. Khi ngẩng lên, cô thấy MacHugh đang dõi mắt theo cô với một vẻ mặt khó hiểu.

Và rồi họ tiếp tục đi. Thời tiết trở nên lạnh giá và ẩm thấp, Gabrielle cảm nhận cái không khí khắc nghiệt đó ngấm vào đến tận xương tủy. Không có tấm áo choàng nặng nề, cô rét run lập cập. Cô không nghĩ sẽ có ai đó nhận ra mình khổ sở đến thế nào cho đến khi MacHugh ra lệnh cho Lucien tránh đường để anh thúc ngựa đến bên cạnh cô. Người cận vệ không còn sự lựa chọn nào khác. Con ngựa đực của MacHugh hẳn sẽ đâm bẹp anh nếu như anh không tránh sang một bên.

“Cô lạnh,” anh tuyên bố.

Đây là một lời buộc tội hả? Cô cũng chịu. “Phải, tôi lạnh.” Cô nói thêm. “Nhìn chăm chăm vào tôi chẳng làm cho những cơn run rẩy biến mất đâu, Lãnh chúa. Có khi...”

Cô hẳn đã kêu ré lên. Không chắc nữa. Mọi thứ xảy đến quá nhanh. Một giây đồng hồ sau khi nghe cô nói, và thế là anh nhấc luôn cô ra khỏi con ngựa Rogue, đặt cô ngồi vào lòng anh và quấn chặt cô bằng áo choàng của mình.

Lòng ngực anh giống như đá tảng ấm áp vậy. Cả hai bắp đùi của anh cũng thế. Hơi nóng tỏa ra từ người anh sưởi ấm cho cô. Kiệt sức, cô mặc cho mình ngã vào anh nghỉ ngơi. Mùi của anh thật dễ chịu, giống như mùi hương thạch nam thoang thoảng. Các nam tước đến tham dự lễ cưới ở tu viện thẩm đấm người họ bằng đủ mọi loại nước hoa cùng dầu thơm, cho là mùi hương nồng nặc sẽ át đi mùi khó chịu của việc không hề tắm rửa thường xuyên. Gabrielle phát buồn nôn khi buộc phải ở cùng phòng với bọn họ. MacHugh không hề giống các nam tước này.

Trong lòng cô đột nhiên cảm thấy tràn ngập tội lỗi. Thật sai lầm khi dối gạt anh, mặc cho lý do của cô là gì đi chăng nữa.

“Tôi đã nói dối anh,” cô bật thốt lên. “Tôi sẽ chỉ ở cùng anh hai hay ba ngày nữa thôi, Lãnh chúa, và tôi chưa từng có ý định kết hôn với anh. Tôi sẽ không trách cứ gì hết nếu như anh có quảng tôi ra khỏi ngựa ngay lúc này. Tôi mong là anh không, nhưng tôi sẽ không trách anh.”

Phản ứng của anh không như cô mong đợi. Anh trùm luôn cái áo choàng lên mặt cô và lờ tịt cô đi.

Lucien thúc ngựa đến bên cạnh lãnh chúa và với cái nhìn đe dọa chiếu vào Colm. “Lady Gabrielle, có cần tôi giúp gì không?”

Cô kéo áo choàng ra khỏi mặt. “Giờ tôi ấm rồi, Lucien. Không phải lo gì đâu.” Cô trao cho Colm một cái liếc mắt cáu kỉnh và quở trách, nhưng khi quay sang Lucien, đôi môi cô lại hiện lên một nụ cười nhẹ tinh quái.

MacHugh siết chặt vòng ôm. Người phụ nữ này hôm nay đã chìm ngấm xuống âm ti địa ngục, khổ sở hết mức, thế mà vẫn còn cười được. Nếu cô có tỏ ra sợ hãi những việc sắp sửa xảy đến với mình, cô cũng không hề thể hiện ra ngoài.

Colm mãi mê lạc vào suy nghĩ đến một lúc, nhưng anh nhanh chóng lấy lại sự điềm tĩnh lạnh lùng của mình, “Tôi không cần sự cho phép của đám cận vệ mới được đụng vào cô.”

“Không, “ cô đồng ý, “anh cần sự cho phép của tôi cơ.”

Nhận xét của cô rõ ràng rành rành là chẳng đáng để trả lời, cô quyết định, trừ khi lời cần nhả có ý nghĩa gì khác.

Họ vượt qua một ngọn đồi nữa, và đột nhiên pháo đài của anh hiện ngay trước tầm mắt họ.

Ngọn tháp canh cao lừng lững tới mức dường như biến mất trong làn mây hững hờ trôi. Bức tường đá bao quanh thành lũy, và cây cầu kéo bằng gỗ bắc ngang qua một con hào rộng ngập nước, dưới làn nước sâu hiện những viên đá đen nhánh.

Colm ra hiệu cho đội cận vệ của cô theo lính của anh vào bên trong. Theo đúng trình tự, anh sẽ là người cuối cùng qua cầu. Ngay khi anh qua hết những tấm ván gỗ, anh báo hiệu bằng cách giơ nắm tay của mình lên, và cây cầu sẽ được rút lên. Tiếng âm thanh kin kít của kim loại cọ vào nhau khiến Gabrielle có cảm giác bị đẩy vào trong ngực tối. Cô nhắm mắt lại và cố đẩy hình dung ám ảnh đó ra khỏi tâm trí. Đây là nơi trú ẩn của cô, không phải là một nhà tù.

Bình minh đang lên khi họ vượt qua sân dưới và bắt đầu lên con dốc tiến vào trong lâu đài. Những căn nhà tranh dọc trên đường loang những vệt ánh nắng vàng óng, bãi cỏ mượt mà trên sườn dốc cũng nhuộm một màu vàng rực rỡ.

Người trong thị tộc dừng hết những công việc lật vật của họ và bước ra ngoài kêu to đón chào lãnh chúa và dõi con mắt đầy tò mò vào cô. Đám trẻ con chạy theo sau. Một vài người phụ nữ mỉm cười rạng rỡ. Điều này sẽ sớm thay đổi thôi, cô nghĩ ngợi, khi nào họ khám phá ra những chuyện xấu xa mà cô đã bị gán cho. Mong rằng cô sẽ sớm rời khỏi đây trước thời điểm đó.

Quê hương anh không ấn tượng bằng ở St.Biel, hay chỗ của cha cô. Khu nhà chính không rộng lắm, nhưng phần xây thêm thì vẫn còn dang dở. Ba mặt được xây bằng đá, mặt còn lại bằng gỗ thì đang trong thời kì gia cố lại bằng những viên đá lớn. Giàn giáo đã được dựng lên ngay bên cạnh một cái tời kéo và một guồng quay dùng để chuyển các viên đá lớn lên tầng trên cùng.

“Lâu đài của anh khác với các lâu đài ở nước Anh.”

“Khác thế nào?”

“Những lâu đài ở Anh thường có 2 lần tường bao. Lớp tường phía ngoài bao lấy sân trong, rồi tiếp đến là một bức tường phòng thủ khác giữa sân sau và sân trước. Đôi khi còn có một cây cầu kéo để ngăn cách các lâu đài với nhau nữa.”

“Tôi không cần đến những hai lần tường bao.”

“Và anh chỉ có duy nhất một tháp canh,” cô chỉ ra.

“Tôi cũng chỉ cần có một thôi.”

“Tôi mong anh đừng nghĩ là tôi đang chỉ trích ngôi nhà của anh. Tôi chỉ đang nói đến những điểm khác biệt mà thôi. Tôi chắc sẽ thấy rất hài lòng được ở nơi này.”

Khi anh không đáp lại, cô đồ rằng anh còn phải bận tâm suy nghĩ nhiều vấn đề khác quan trọng hơn. Cha Gelroy vẫy tay với cô khi ông đi ngang qua, và nếu như đôi cánh tay cô mà không bị vướng trong chiếc áo choàng của MacHugh, cô đã vẫy tay lại ông rồi.

Dãy chuồng ngựa nằm giữ khu vực sân trong và sân ngoài, họ đi qua khu vực đóng quân trên đường tới khoảng sân nhỏ của lãnh chúa. Chẳng ai đứng ngoài cửa để đón chào anh cả. Ngoài Liam ra anh còn họ hàng nào khác nữa không? Cô đã không nghĩ hỏi anh câu hỏi đó. Cô đoán là mình sẽ sớm tìm hiểu ra thôi.

MacHugh xuống ngựa mà vẫn ôm cô trong tay. Ngay lúc anh thả cô ra, cô bước lùi lại để tạo một khoảng cách giữa hai người bọn họ.

“Chỗ ở của đội cận vệ và tôi ở đâu vậy? Trong nhà anh cùng với anh à? Hay anh muốn chúng tôi nhận một hai ngôi nhà tranh còn trống? Còn căn nào không?” Lạy chúa, cô đang lo sốt vó. Cô không tài nào ngừng nói được. “Phải nói là, tôi đang muốn nghỉ ngơi. Tôi chỉ cần biết tôi phải ở đâu thôi.”

Cha Gelroy giải cứu cho cô khỏi việc cứ liên tục lải nhải. “Lady Gabrielle, con cũng mệt và đói giống như ta hả?”

Cô bám chặt vào cánh tay ông như thể đó là sợi dây nịt kéo đời cô vậy. “Đúng ạ.” Cô đáp lại nhiệt tình hơn cả cần thiết. “Con chỉ đang hỏi lãnh chúa là chúng con nên dừng lều ở đâu để nghỉ ngơi tối nay thôi.”

“Cô sẽ ngủ bên trong.” Colm mở miệng ngay khi anh có thể chen vào.

Braeden vội vã bước tới khung cửa lớn làm bằng gỗ sồi và đẩy ra. Gabrielle cảm ơn khi cô bước qua nhưng cô vội khựng lại ngay ngưỡng cửa. Bên trong tối đen đến nỗi không thể nhìn được gì. Colm giơ tay ra kéo cô bước theo.

Sàn nhà bằng gỗ kêu kọt kẹt dưới sức nặng của anh, những đôi ủng của đám đàn ông tạo lên tiếng lộc cộc trong khoảng không rộng lớn. Ánh sáng hé qua khung cửa mở. Khi mắt Gabrielle thích nghi được với bóng tối, cô nhận ra một căn phòng với trần thấp. Bên tay phải cô là một kho thực phẩm lớn. Các giá hàng chất đầy bao nọ bao kia chồng lên nhau, trông như thể thị tộc MacHugh hoàn toàn có khả năng cầm cự trước một cuộc vây hãm dài tới nửa năm trời, có khi còn hơn ấy chứ, dù Gabrielle ngờ rằng kẻ thù của họ sẽ tiến thẳng vào lâu đài bằng con đường lởm chởm đá mà họ phải vất vả trèo qua.

Khoảng rộng ở phía tường bên trái cô dẫn lên gác, bậc cầu thang bất ngờ rộng ra và sâu hun hút. Trên tầng 2 là đại sảnh rất lớn, một lò sưởi khổng lồ choáng gần hết một bên tường. Hơi nóng từ đó tỏa ra sưởi ấm cả căn phòng.

Người quản gia – một người phụ nữ đứng tuổi, mập mạp, khỏe mạnh tên là Maurina – đón chào họ và đưa họ đến bên lò sưởi nghỉ ngơi. Sau vài câu chỉ dẫn, Colm rời khỏi sảnh. Stephen và Lucien bước theo anh ra ngoài chăm sóc cho lũ ngựa.

Một cầu thang nữa dẫn đến tầng thứ ba, như Maurina giải thích thì chính là nơi cất giữ kho vũ khí. Lãnh chúa MacHugh chỉ dẫn cho đám cận vệ của cô ngủ ở đó và Cha Gelroy cũng thế cho

đến khi sắp xếp được chỗ ở khác. Gabrielle được đưa vào căn phòng ngay bên cạnh.

Gabrielle không quan tâm nếu như cô có bị đưa vào một căn buồng ngay trong chuồng ngựa đi chăng nữa. Cuộc hành trình kéo dài suốt cả ngày khiến cô hoàn toàn kiệt sức, đói và bụi bặm dính đầy người, một căn phòng bên cạnh kho vũ khí nghe như là thiên đường ẩn trốn đối với cô vậy. Khi Maurna thông báo rằng bà đã chuẩn bị đồ ăn sẵn sàng và sẽ chỉ cho họ nơi rửa ráy mặt mũi chân tay, Gabrielle vô cùng cảm kích.

Vào bữa ăn tối, Cha Gelroy ngồi ngay cạnh cô, tỏ ra đầy kích động.

“Ở đây chẳng có nhà nguyện nào cả,” ông thì thào. “Ta không nhìn thấy trên đường cưỡi ngựa vào trong sân, vì thế ta đã hỏi người quản gia, bà ấy bảo là không có. Ta lấy làm lo rằng có thể họ toàn là những kẻ ngoại đạo. Nếu tình hình như thế, ta phải chuẩn bị trước công việc cho mình.”

“Hắn là gay go đây, nhưng con tin cha sẽ làm tốt,” cô vỗ về ông.

Ông nghiêng người sát hơn và thì thào, “Ta không nghĩ lãnh chúa mang ta đến đây để chăm nom về mặt tinh thần cho đám lính. Cậu ấy muốn ta giải thích làm sao mà Liam lại vào được trong tu viện. Cậu ấy biết ta đã không giải thích hết mọi chuyện về cậu em trai mình.”

“Chắc anh ấy sẽ không ép buộc cha.”

Maurna cắt ngang cuộc thảo luận của họ. “Thưa cô, có chuyện gì với đồ ăn vậy? Cô hầu như chẳng động đến một miếng.”

“Đồ ăn rất tuyệt,” cô nói. “Tôi chỉ không đói như mình đã tưởng thôi.”

“Giấc ngủ là cái cô đang cần, tha lỗi nếu như tôi nói quá liều lĩnh. Cô có muốn tôi dẫn cô về phòng ngủ không?”

Gabrielle gật đầu. Chúc ngủ ngon với Cha Gelroy và với Christien cùng Faust, cô theo Maurna lên gác. Lucien bám theo cô. Anh mang cho cô một cái túi chứa vài bộ đồ để thay đổi và các thứ cần thiết cho hành trình trở về nước ANh.

“Em trai của lãnh chúa có ở đây không?” anh hỏi Maurna.

“Không, cậu ấy ngủ suốt từ lúc trở về đây. Thầy thuốc của chúng tôi đang chăm sóc cho cậu ấy.”

Cánh cửa đầu tiên họ đi qua là phòng ngủ của lãnh chúa, Maurna chỉ.

Căn phòng dành cho Gabrielle từng được dùng làm kho chứa đồ. Bên trong ảm thấp và bốc mùi mốc thối. Maurna vội vã bước vào châm thêm vài ngọn nến và đặt chúng lên chiếc bàn gần giường.

“Tôi đã cố thông thoáng cho căn phòng, nhưng ở đây chắc lại càng lạnh thêm. Cô có muốn tôi thả tấm thảm che cửa sổ không?”

“Tôi sẽ chú ý đến nó.”

“Tôi cũng chuẩn bị giường cho cô và phủ thêm chăn. Có nước rửa đặt trên rương đằng sau cửa, và nếu cô cho tôi thêm vài phút nữa, tôi sẽ đốt lửa trong lò sưởi. Người phụ giúp tôi, Danal, đã mang củi khô đến đặt trong thùng rồi.”

“Tôi sẽ nhóm lò sau vậy.”

“Nhưng thưa cô, cô có làm được những việc lật vật đó không?”

Cô mỉm cười. “Dĩ nhiên là được mà.”

Maurna đang cau mày. “Có thể không phải việc của tôi, nhưng tôi không thể không nhận ra máu dính gần vai áo sau lưng của cô. Cô bị thương hả?”

Gabrielle tự hỏi liệu người phụ nữ này sẽ nói gì nếu cô kể cho bà ta nghe toàn bộ sự thật, rằng những viên đá mà đám đông hỗn tạp ném vào cô đã gây nên vết máu như thế.

“Phải.” Cô trả lời.

Maurna lau tay vào tấm khăn giặt ở thắt lưng và bước về phía Gabrielle, “Vì cô không có người hầu, nên tôi sẽ làm thay. Để tôi giúp cô cởi chiếc váy dài và xem luôn vết thương cho.”

Cô không thể bàn ra bàn vào được. “Tôi không muốn làm phiền,” Gabrielle phản đối. “Tôi có thể tự lo được mà.”

“Vậy cô định làm việc đó như thế nào?” Maurna hỏi, “Làm sao cô với được ra đằng sau và lau rửa vết thương?”

Cô kết thúc cuộc tranh cãi. “Cám ơn mà, Maurna.”

Khi người quản gia nhìn thấy phần lưng của Gabrielle, bà làm ầm ĩ lên như một con gà mái mẹ. “Cô bé tội nghiệp. Cả mảng lưng cô bầm tím hết rồi kìa,” . Bà vội vã lấy một cái chậu và nhúng tấm khăn tay sạch vào trong nước rồi nhanh chóng quay lại với Gabrielle. “Chuyện xảy ra làm sao? Cô bị ngã ngựa hả?”. Cứ coi như kết luận đó là hiển nhiên, bà tiếp tục. “Dĩ nhiên là thế rồi. Hãy ngồi xuống chờ tôi đi tìm chút dầu nóng xoa vào những vết thương này. Và quần chăn vào người cho thật chặt để khỏi bị lạnh cóng. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Thật là tuyệt khi có một người khác quan tâm lo lắng cho mình, Gabrielle thừa nhận. Việc đó khiến cô nhớ nhà.

Nỗi nhớ cùng nỗi lo cho cha đột nhiên ngập tràn trong lòng cô. Cô lầm bầm một lời cầu nguyện mong chúa hãy phù hộ cho ông, và rồi, kiệt sức, cô ngồi trên giường, nhắm mắt lại và

chờ bà quản gia trở về. Cuối cùng thì cũng thật yên ả, và vì không còn bất kì sự xao lãng nào, Gabrielle có thể rà soát lại toàn bộ các sự việc diễn ra trong ngày hôm nay.

Vô ích thôi. Đơn giản là không tài nào mà hiểu nổi- mặc dù cô đang bỏ lỡ một miếng ghép quan trọng trong một trò chơi đồ chữ vô cùng kì lạ. Các nam tước đã kết tội cô quá nhanh chóng. Không thể chỉ liên quan tới Finney's Flat thôi, phải không? Hẳn phải có gì đó hơn thế mà đám người tham lam kia mong muốn?

Maurna quay về cùng với thuốc mỡ, sau khi bà chăm sóc cho phần lưng của Gabrielle xong, bà cứ khẳng khẳng rửa mặt cho cô y như cô mới chỉ là một đứa trẻ vậy. Chấm nhẹ một chút thuốc mỡ vào vết cắt ngay dưới mắt cô, Maurna nói. “Cô đã ngã đập mặt xuống, phải không?”

Gabrielle gật đầu.

“Có đau không?” Giọng bà tràn ngập sự thương cảm.

“Không đau chút nào hết,” Gabrielle khẳng định. Cô không muốn người quản gia phải lo lắng cho vết thương nhức nhối của cô.

“Cô còn muốn tôi làm gì cho cô nữa?”

“Không, cảm ơn bà, Maurna. Bà đã vô cùng tử tế rồi.”

Người phụ nữ đó mặt đỏ bừng lên. “Tôi chỉ làm việc mà tôi được giao cho thôi, tiểu thư. Lãnh chúa của chúng tôi muốn cô cảm thấy được thoải mái ở đây. Cho phép tôi hỏi một câu nhé?”

“Vâng?”

“Tôi phải gọi cô là gì? Tôi có nghe những người lính đi cùng cô và linh mục gọi cô là “công nương”. Cô là một công nương?”

“Tôi đã từng, nhưng không còn nữa.”

Câu trả lời không mấy may tác động đến người quản gia, và bà bắn khoản cho là chắc tiểu thư đã bị đánh vào đầu nên ảnh hưởng một chút.

“Cô đang nhìn thấy tôi thành hai hả, tiểu thư?”

Mặc dù Gabrielle nghĩ câu hỏi này thật kì cục, cô cũng không dám cười, vì nét mặt người quản gia lộ rõ vẻ lo lắng. “Không,” cô đảm bảo với bà, “chỉ duy nhất một thôi.”

Maurna trông nhẹ nhõm hẳn. “Cô thoải mái rồi, phải không? Cô nghỉ ngơi cho khỏe nhé, tiểu thư.”

Ngay lúc cánh cửa đóng lại, Gabrielle bước ra cửa sổ kéo tấm rèm xuống. Cô yêu thích

không khí lạnh, nhưng tối nay cô muốn cuộn mình trong chăn và ngủ một giấc thật sâu. Bầu trời bên ngoài lấp lánh những ánh sao. Cô có thể nhìn thấy những ánh đèn vàng tỏa ra từ các căn nhà tranh bên sườn đồi. Mọi gia đình đều chuẩn bị lên giường đi ngủ, mệt mỏi sau một ngày làm việc vất vả, nhưng hài lòng. Cô cố gắng hình dung ra một gia đình lý tưởng, có đám trẻ quây quần cùng với ông bố bà mẹ mạnh khỏe của chúng, và ngôi nhà luôn tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.. Chà, họ mới hạnh phúc và yên bình làm sao.

Tâm trí cô lại quay về hình ảnh cha mình một lần nữa. Ông có an toàn không? Ông có nghe được những chuyện mà các nam tước đã làm?

Chỉ khi cơn giá lạnh trở nên không tài nào chịu đựng nổi cô mới kéo rèm lại và trèo lên giường. Quá mệt đến nỗi không thể nhóm lò sưởi ấm, cô rúc sâu vào trong chiếc chăn của người MacHugh và thiếp ngủ ngay sau khi lẩm bẫm những câu kinh buổi tối.

Cả đêm cô chỉ bừng tỉnh giấc có một lần. Căn phòng thật ấm. Một ngọn lửa bập bùng cháy bên trong lò sưởi. Sao có thể xảy ra được nhỉ? Cô cuộn người và lại chìm sâu vào một giấc ngủ say yên bình.

Buổi sáng ngày hôm sau, Stephen đã chờ Gabrielle ở ngoài đại sảnh. Cô chào anh và hỏi liệu anh hay người nào trong đội cận vệ đã vào phòng cô tối hôm qua.

“Lãnh chúa MacHugh yêu cầu bà quản gia trông chừng cho cô trước khi cô đi ngủ.”

“Sao anh ấy lại làm thế?”

“Hình như Maurina đã chăm sóc cẩn thận những vết thương và dấu bầm tím đằng sau lưng cô. Có lẽ lãnh chúa đã lo lắng.”

“Rồi Maurina đã đốt lò sưởi hả?”

Stephen lắc đầu. “Bà ấy báo với lãnh chúa là phòng của cô lạnh gần như đóng băng, vì thế anh ấy đã vào xem.”

“Anh ấy đã vào phòng tôi?” cô không che nổi sự sửng sốt của mình.

“Phải,” anh đáp lại. “Anh ấy đã nhóm lò sưởi. Faust không thể ngăn cản anh ấy, vì thế Faust đã đi cùng ngay sau anh ấy để tới giường cô, che tầm nhìn của lãnh chúa, mặc dù có kể lại là cô đã lén kín trong đám chăn không để lộ ra cái gì.”

Với chuyện này Stephen nói về dừng dừng. “Sao Faust lại tìm cách ngăn cản anh ấy?” Cô hỏi khi đi qua đại sảnh để ngồi xuống bàn.

“Anh ấy bảo tôi là đã chặn đường của lãnh chúa.”

Hơi do dự, cô hỏi. “Thế lãnh chúa đã làm gì?”

“Theo như Faust thì, lãnh chúa đã gạt phắt anh ta mà không hề giải thích làm thế nào.” Stephen cong môi cười nhẹ đầy vẻ khó hiểu.

“Sưởi ấm căn phòng là một hành động đúng đắn.” cô thừa nhận.

“Nhưng lại không thích hợp,” anh không đồng tình. “Nếu cô cho phép, tôi sẽ đi xem những cận vệ khác. Lãnh chúa muốn nói chuyện với cô sau khi cô ăn sáng xong.”

“Anh ấy ở đâu?”

“Tôi không biết, Công nương. Anh ấy yêu cầu cô chờ ở đây.”

Và cô ngồi chờ đến hơn một tiếng đồng hồ, trước khi Lãnh chúa gặp được cô. Gabrielle đang đứng cùng Maurina và người đầu bếp, một phụ nữ dịu dàng có tên là Willa, khi hai người tranh cãi về lợi ích của việc luộc một con gà lôi trước rồi mới quay trên lửa – một chủ đề mà Gabrielle hoàn toàn mù tịt – thì cô nghe tiếng cửa mở đánh sầm một cái. Vài giây sau đó, cô nghe tiếng người trò chuyện rồi tiếng bước chân vang trên nền đá.

“Hắn đó là lãnh chúa của chúng ta,” Maurina lên tiếng. “Willa và tôi sẽ đi làm những việc lật vật để cô ở riêng nhé.”

Braeden cùng một người lính khác đi theo lãnh chúa. Họ cúi đầu lúc ngang qua sảnh và tiếp tục

MacHugh đứng ở bậc thang trên cùng quan sát cô. Cô là một cảnh tượng đẹp đẽ. Mái tóc quăn nhẹ ôm quanh khuôn mặt thiên thần và thả xuống thành từng lọn mượt mà quanh bờ vai. Đôi mắt sụp xuống. Và không thể không chú ý đến những đường cong mềm mại trên cơ thể cô.

Anh muốn cô, và nhận thức đó không làm anh vui vẻ. Gabrielle cực kì phức tạp và là một mối phiền toái không cần thiết cho cuộc đời anh.

Gabrielle bước lên một bước khi anh tiến vào đại sảnh. Cho dù anh đang cau có – cái nét mặt cố hữu của anh, cô nhận định – cô vẫn mỉm cười và đưa ra lời chào buổi sáng.

Anh không nhiều lời hoa mỹ cho lắm. “Ngồi đi, Gabrielle, trong lúc tôi bàn bạc với cô về cuộc sống sau này của cô.”

Tại sao anh lại muốn bàn với cô về cuộc sống sau này của cô? Cô đã giải thích rõ cho anh rằng cô sẽ chỉ là một người khách trú lại vài tối thôi mà. Anh quên rồi hả?

Cô kéo ghế, ngồi xuống và từ tốn đặt hai tay vào lòng. Anh tỏ vẻ rất nghiêm trọng, cô bắt đầu lo lắng rằng anh đã đổi ý và sẽ không cho phép cô cùng đội cận vệ ở lại thêm một tối nữa.

Colm không bị lừa phỉnh bởi vẻ trầm lặng mà cô trưng ra trên mặt. Anh có thể nói cô đang lo lắng. Hai bàn tay nắm chặt đến nỗi trắng bệch cả ra. Và cô ngồi thẳng đơ như một con cá, cũng không hề nhìn vào anh.

Anh đứng ngay cạnh lò sưởi với hai tay khoanh lại trên ngực trong lúc anh cẩn thận dò xét cô.

“Có phải anh muốn nói điều gì với tôi không, Lãnh chúa?” cô hỏi sau một khoảng im lặng dài thượt.

“Phải, Gabrielle, dù tôi có tìm cách ngăn cản chuyện này đi chăng nữa, cả thị tộc rồi cũng sẽ truyền tai nhau tình cảnh của cô hiện giờ.”

Anh không nghĩ là có khả năng, nhưng lưng cô thậm chí còn thẳng đơ hơn nữa. Anh mong đợi cô gây đánh tách một cái ngay lúc này.

“Ý anh không phải ám chỉ rằng họ sẽ biết tôi là một ả điếm ư?”

Hai mắt anh nheo lại. “Cô sẽ không nhắc đến từ đó thêm một lần nữa.” Anh chờ sự đồng ý của cô trước khi tiếp tục. “Có một cách để chấm dứt những lời đồn thổi tầm bậy đó.”

“Sao anh lại quan tâm đến việc người ta nói gì về tôi? Tôi sẽ chỉ ở đây một thời gian ngắn thôi. Trừ phi anh bảo tôi phải rời đi ngay hôm nay.”

“Và cô sẽ tới chỗ người Buchanan,” anh cúi đầu lên.

“Đúng, nhưng cũng chỉ một hai tối thôi. Giờ tôi đã được nghỉ ngơi lấy lại sức, và tôi đã quyết định xong xuôi dự tính cho tương lai của mình.”

“Vậy hả? Thế dự tính đó là gì?”

“Tôi sẽ đến St. Biel.”

Anh thở dài đánh sượt và kéo dài. “Người Anh kiểm soát St. Biel, phải không nhỉ?”

“Phải, nhưng ở miền núi tôi có thể...”

Anh không để cô nói hết. “Và cô đang tính tới đó? Cô sẽ bơi qua đại dương?”

“Không, dĩ nhiên là không. Tôi đã nghĩ...”

“Thế cô có biết bơi không vậy?”

“Tôi sẽ không bơi qua, “ Phấn nộ, cô nâng giọng cao vút. “tôi sẽ đi bằng thuyền.”

“Gã chỉ huy tàu nào sẽ chịu cho cô quá giang?” anh hỏi. “Nếu bị bắt, anh ta sẽ phải nhận án tử ... cả cô và đội cận vệ của cô nữa,” anh nghĩ ngợi thêm vào. “Và nếu cô có thể thuyết phục ai khác đưa cô đi, làm sao cô tin hẳn được? Cô đã cân nhắc khả năng hẳn sẽ sai người giết chết đám cận vệ của cô và người của hẳn sẽ thay nhau làm nhục cô không?”

Nhận thấy mặt cô bắt đầu nhợt đi, anh nói. “Tôi đã khiến cô sửng sốt? Đàn ông đủ năng lực cư xử như thế đó. Cô đã quên cái nhìn trong mắt lũ nam tước lúc chúng nhìn cô? Cô nghĩ chúng sẽ làm gì nếu như bắt được cô?”

Anh liên tục quăng những câu tra vấn, nhất quyết phải để cô nhận ra việc cô sống yên ổn được ở St.Biel là một giấc mơ ngu xuẩn.

“Có những người tốt sẽ giúp đỡ tôi.” Cô cự lại.

“Cô sẽ đặt những người tốt đó lâm vào hoàn cảnh hiểm nghèo? Cô sẽ để họ mạo hiểm cuộc sống vì cô?”

“Không, tôi không thể làm thế.”

Colm triệt hạ bất cứ luận chứng nào mà cô đưa ra, và trong vài phút đồng hồ, chút hy vọng mong manh còn sót lại cũng biến mất tăm.

“Cô sẽ kết hôn với tôi, Gabrielle.”

Hai vai cô rũ xuống và cô ngồi phịch trở lại ghế. “Có gì mà làm cho người đàn ông nào tôi gặp cũng đề cập đến chuyện kết hôn vậy? Trong hai ngày vừa qua, tôi được bảo rằng mình phải cưới hai nam tước ghê tởm, một kẻ kiêu căng ngạo mạn Monroe, và một lãnh chúa hèn mạt có cái tên là MacHenley.”

Anh thoáng nhếch miệng cười. “Tên lãnh chúa hèn mạt mà cô vừa nói đến là MacKenna.”

Cô nhún vai tỏ ra dửng dưng. “Vì tôi sẽ không chuyện trò gì với cái gã tệ hại đó nữa, tôi cũng chẳng cần quan tâm anh ta tên gì.”

“Quyết định thế này,” anh thông báo. “Cô sẽ kết hôn với tôi, và sẽ không ai dám gọi cô bằng bất cứ cái tên gì ngoài cái tên Lady Gabrielle hết.”

“Anh đang không hỏi tôi.”

Anh trông như bị sỉ nhục vậy. “Dĩ nhiên là không. Tôi đang nói với cô.”

Sự căm giận của anh là thái quá. Gabrielle cảm thấy máu trên mặt mình lưu thông trở lại, và thật khó mà không thét vào mặt anh, cho dù thôi thúc ấy đang gần như sắp vỡ òa.

Colm có thể nói cô đang hết sức phẫn nộ với anh. Hai tay cô giờ siết chặt thành nắm đấm đặt trong lòng, và anh biết chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi cô mất hết cả tâm tính ôn hòa của mình. Anh tự hỏi liệu cô có nhận ra mình dễ bị người khác đi guốc ở trong bụng đến thế nào không. Chắc là không, anh quyết định, nếu không cô sẽ chẳng mất sức mà tìm cách che dấu những cảm xúc của mình.

Braeden cắt ngang. “Lãnh chúa, họ đang đợi anh.”

Colm gật đầu. “Tôi sẽ ra trong vòng một phút nữa.”

Chuyển sự chú ý hoàn toàn của anh đến Gabrielle một lần nữa, anh sốt ruột hỏi. “Còn thắc mắc gì nữa không?”

Nghiêm túc chắc? Dĩ nhiên là cô có đây. Cả trăm ngàn thắc mắc ấy chứ.

“Tôi không có của hồi môn,” cô lên tiếng.

“Tôi không cần và cũng không muốn của hồi môn.”

“Điều đó khiến anh khác hẳn so với những kẻ khác. Thứ họ muốn là Finney’s Flat.”

“Đừng so sánh tôi với những gã đáng khinh đó.” Con giận nháng qua trên mặt anh.

Cô không hề bị hù dọa. “Để trả món nợ cho Lãnh chúa Buchanan, anh sẵn lòng vứt bỏ tương lai của mình. Tôi không hiểu lý do anh làm thế.”

Anh không muốn nhận thức sai trái về vấn đề này. “Cô có nghĩ Finney’s Flat là lý do duy nhất mà đám đàn ông kia muốn ở cô không?”

“Vậy còn gì hơn nữa?”

Thắc mắc của cô, cho dù ngờ nghệch, cũng là một câu hỏi ngây ngô. Cô thực sự không biết đến sự hấp dẫn của mình, và vì thế rõ ràng chưa bao giờ sử dụng sắc đẹp để đạt được mục đích.

“Tôi sẽ không mất thời gian mà tranh luận về các động cơ vụn vặt của bọn họ,” anh nói.

“Còn anh? Anh sẽ chôn vùi cuộc đời mình...”

“Gabrielle, tôi sẽ không bao giờ cho phép bất kì người phụ nữ nào nói tôi như thế,” anh dứt khoát.

“Không, tôi không cho là anh sẽ.”

“Tôi không biết các nam tước ở Anh cư xử với vợ họ như thế nào, nhưng tôi ngờ rằng hầu hết bọn họ đều lạm dụng vợ mình.”

“Không phải hầu hết,” cô phản đối.

“Chúng tôi không ngược đãi đàn bà con gái ở đây, Tôi sẽ không bao giờ đánh cô, và cô sẽ được bảo vệ.”

Cô tin tưởng anh. Và bất thành linh cuộc hôn nhân này sau rốt nghe cũng không có vẻ gì quá kinh khủng. Có lẽ vì cô chẳng còn nơi nào để đi nữa.

“Anh đã định ngày kết hôn chưa?”

“Tùy cô lựa chọn,” anh nói khi một lần nữa lại liếc mắt ra cửa. Anh đang trở nên sốt ruột hơn để kết thúc cuộc tranh luận này cho xong.

“Hãy vui lòng giải thích rõ hơn.”

“Chúng ta sẽ kết hôn ngay bây giờ hoặc trong vòng sáu tháng nữa. Tuy nhiên, nếu cưới bây giờ, chúng ta sẽ không sống như vợ chồng cho đến hết sáu tháng sau.”

Vô cùng bối rối, cô hỏi lại. “Tại sao lại sáu tháng?”

“Để thị tộc biết được đứa con mà cô mang trong bụng là của tôi.”

Anh làm cô đứng hòng. Khi lấy được tinh thần, cô nói, “Anh đã bảo không tin vào những lời dối trá mà...”

Anh cắt ngang cái phụ.”Lời gợi ý xuất phát từ Brodick. Anh ta không muốn ai thắc mắc về chuyện bố của đứa trẻ là ai nếu như cô mang đứa bé ngay sau khi chúng ta cưới.”

Choáng váng và ngượng ngập trước sự thẳng thừng của anh, cô chỉ có thể lắc đầu lúc anh hỏi liệu có còn thắc mắc nào cần hỏi nữa không trước khi anh đi khỏi.

Đến giữa cầu thang anh nhớ ra thêm một vấn đề nữa mà anh muốn trao đổi với cô.

“Gabrielle, tôi đã cho phép đội cận vệ của cô theo sát để hộ tống cô ở nơi đây để cô biết mình được an toàn. Nhưng họ không thể ở lại được.”

Cô nháy dưng cả lên. “Họ phải ở lại.”

Anh lấy làm kinh ngạc trước thái độ bùng nổ bột phát của cô. Cô đã hợp tác hết sức khi anh giảng giải về tương lai của cô, nhưng giờ cô lại tỏ ra hiếu chiến và thích gây gổ.

“Không, họ không thể ở lại,” anh lặng lẽ đáp. “Khi cô sống ở nơi này, bảo vệ cho cô là nhiệm vụ của tôi và của các người lính dưới quyền tôi, người ngoài can thiệp vào sẽ là một sự lăng mạ.”

“Anh không hiểu. Anh phải...”

“Đây không phải mở màn cho một cuộc tranh luận,” anh cau kỉnh. “Đám cận vệ của cô sẽ được tương thưởng hậu hĩ vì đã bảo vệ cho em trai tôi.”

“Hãy thưởng cho họ bằng cách cho phép họ ở lại bên cạnh tôi.”

Anh lắc đầu. “Hét vào tôi như thế cũng không làm tôi thay đổi quyết định đâu, tôi có việc phải làm bây giờ, nhưng khi nào quay trở lại, tôi sẽ nói chuyện với đám cận vệ của cô. Tôi không có thói quen thanh minh cho các quyết định của mình, nhưng trong trường hợp này, tôi

sẽ làm. Vì tôi chỉ thị rõ ràng, người của tôi sẽ hộ tống họ xuống núi. Cô sẽ có thời giờ chào tạm biệt họ.”

Anh bước xuống thêm hai bậc nữa, quay người lại và ra lệnh, “Tôi sẽ có sự ưng thuận của cô.”

Cô nhìn anh đến một lúc, sau đó bày tỏ một cái nhún gối chào vô cùng hoàn hảo.

“Như ý anh.”

Nhẹ nhõm vì đã không thấy nước mắt, Colm chìm trong tâm trạng hài lòng khi anh rời khỏi khu nhà. Ba tiếng đồng hồ sau đó, lúc quay trở về, anh được thông báo rằng Lady Gabrielle đã bỏ đi.

Chương 30

MacHugh bắt kịp cô gần dưới chân núi. Cô vẫn còn trong vùng đất của anh, mặc dù chỉ còn mấp mé cái ngưỡng ấy. Anh mà trở về muộn hơn một tiếng nữa thôi, Gabrielle hẳn đã sắp sửa băng qua Finney’s Flat và trở thành món mồi ngon lành cho đám người xấu muốn lợi dụng đêm tối buông xuống để trườn ra khỏi hang ổ của bọn chúng.

Lạy chúa cứu thế, người phụ nữ gàn dở này đang nghĩ gì mà lại chui vào cái vùng đất hoang vu hẻo lánh này mà chỉ có bốn gã cận vệ đi kèm bảo vệ thế?

Nhưng cô an toàn, anh tự dặn lòng khi anh cưỡi ngựa đuổi theo cô. An toàn khỏi bất cứ kẻ nào ngoài anh ra, anh cân nhắc, vì trong tâm trạng hiện thời, anh đang hùng hổ nghĩ đến việc quăng cô lên vai và mang cô về mà giam lại. Kéo cô về nghe chừng cũng không hấp dẫn cho lắm.

Gabrielle nghe tiếng vó ngựa dồn vang như sấm về phía cô. Cô đã dừng lại để cho ngựa của mình uống nước và đi bộ một đoạn đủ xa khỏi Rogue để hiểu mình không thể nào quay về với nó trước khi Colm bắt kịp cô.

Chẳng cần phải đoán tâm trạng hiện giờ của anh thế nào. Người đàn ông này hẳn đang nổi giận lôi đình. Mắt anh tóe lửa và cái hàm siết lại là những bằng chứng vô cùng rõ ràng. Anh nhảy khỏi ngựa trước cả khi nó kịp thắng lại, và dù cô khao khát đến tột cùng được quay lưng mà bỏ chạy, cô vẫn đứng chôn chặt chân xuống đất và vênh cằm lên khi anh nặng nề tiến về phía cô.

Đội cận vệ của cô cư nhiên tạo tư thế phòng vệ để chặn vị lãnh chúa này lại, nhưng Gabrielle

biết MacHugh sẽ không hề trốn tránh. Cô đã đi cùng anh đủ lâu để biết khá nhiều về anh. Nhưng rồi cận vệ của cô cũng sẽ không lùi lại. Ngăn chặn một cuộc đối đầu trước khi nó xảy đến là tùy thuộc vào cô.

“Vui lòng tránh đường cho tôi. Tôi muốn nói chuyện với lãnh chúa”.

Faust tỏ ra lo lắng. “Công nương, “ anh thì thào. “nhiệm vụ của chúng tôi là đảm bảo anh ta sẽ không làm hại đến cô.”

Stephen, cũng giống như Gabrielle, là người xét đoán tính cách khá giỏi, và anh đã xác định được phần nào bản chất của vị lãnh chúa này. Anh đã nhận thấy cách thị tộc của MacHugh đón chào mình khi lãnh chúa quay về. Họ bộc lộ sự vui vẻ chân thật đón nhận anh mà không hề lo ngại. Nhà cửa của họ vững chắc, cửa nhà nào cũng chất một đồng củi, bọn trẻ không hề chạy trốn và lẩn đi khi MacHugh cùng quân lính của mình xuất hiện trên đồi. MacHugh bảo vệ những thứ mà anh ta quan tâm đến, và Stephen nhận ra vẻ nhẹ nhõm trong mắt lãnh chúa khi anh phát hiện ra Gabrielle đã nói với một cận vệ rằng anh có quan tâm, dù chỉ tí tẹo tèo tèo, đến cô.

Stephen vỗ vào vai bạn mình và yêu cầu. “Hãy tránh đường cho lãnh chúa. Công nương của chúng ta an toàn với anh ấy.”

Colm chẳng quan tâm đến đám cận vệ. Cái nhìn trừng trừng của anh dán chặt vào Gabrielle, anh dừng lại cách cô chỉ một sải tay. “Tôi có đôi lời với cô, Gabrielle.” Dễ dàng nhận thấy giọng anh chua cay.

Vị lãnh chúa này cao ngất ngưởng, và cô phải lùi lại vài bước để không cần phải nghển cổ mới nhìn được anh. “Anh muốn nói gì?”

“Cuộc thảo luận sáng nay có phần nào cô không hiểu? Tôi muốn biết để có thể làm rõ cho cô.”

“Thảo luận? Tôi chẳng tin đó giống như một cuộc thảo luận. Anh đưa ra mệnh lệnh thì có.”

“Mệnh lệnh mà tôi mong đợi cô sẽ tuân thủ.”

“Tại sao?”

Câu hỏi của cô có vẻ hỗn xược, nhưng anh không tin cô cố ý. Cô thực sự không hiểu gì hết, và dù đã lâu lắm rồi mới có kẻ yêu cầu anh tự mình giải thích, anh vẫn cho phép điều đó.

“Bởi vì tôi bảo thế.”

“Câu trả lời chưa đủ. Sao anh nghĩ tôi phải tuân theo mệnh lệnh của anh? Tôi chẳng phải thành viên trong thị tộc của anh.”

Anh kiên quyết không đánh mất sự kiên nhẫn của mình đối với cô. “Cô phải tuân theo lệnh

tôi vì cô sẽ sớm trở thành vợ tôi và, do đó, cũng sẽ là một người MacHugh.”

Anh không thể nào rõ ràng hay súc tích hơn nữa, và cô cũng không thể nào đặt thêm thắc mắc hay tranh cãi gì, vì có còn gì để tranh cãi nữa đâu.

“Nhưng Lãnh chúa, tôi chưa bao giờ đồng ý trở thành vợ anh.”

“Cô thật là người phụ nữ đầy phiền nhiễu,” anh nạt, “và còn bướng bỉnh hơn toàn bộ phụ nữ ở đây kết hợp lại nữa.”

Lời lăng mạ của anh nhằm khiến cô nhận ra rằng anh là người đứng đầu, chứ không phải cô, và anh hoàn toàn gạt phắt phản ứng của cô đi.

“Anh không phải là giải thưởng, Lãnh chúa. Nhưng không giống anh, tôi không cảm thấy cần thiết phải liệt kê ra cái danh sách rất nhiều lỗi lầm của anh.”

Cô gom hết mối hiềm ghét để mỉm cười với anh. Anh gần như cười phì ra, quá sửng sốt vì hành vi xấc xược của cô. Người phụ nữ này trao đi như cô nhận lại vậy. Anh đoán rất cục thì anh sẽ phải kéo vô quay về sự giám sát của anh. Anh bước một bước hùng hổ về phía cô còn cô thì không hề thoái lui. Cô nhìn thẳng vào mắt anh và chờ xem anh định làm gì.

Cô không co rúm lại, và điều đó khiến anh hài lòng đáng kể. Anh quyết định sẽ giành được sự hợp tác của cô một lần cuối cùng trước khi anh phải viện đến việc vác cô trở về theo lệnh của anh.

“Trong lúc tôi hiểu rằng sự không mong muốn kết hôn với tôi là lý do cho việc rời khỏi nơi này, tôi muốn cô hiểu...:

Cô ngắt lời. “Đó không phải lý do tôi rời đi.”

“Thế thì vì cái gì đây?”

“Anh yêu cầu cận vệ của tôi rời đi, còn tôi thì không cho phép điều đó xảy ra. Tôi đã tìm cách giải thích vì sao họ phải ở bên cạnh tôi, nhưng anh lại không muốn nghe.”

“Và thế là cô đi.”

“Phải, tôi đi. Tôi còn có lựa chọn nào khác đâu?” cô đáp lại, và trước khi anh chĩa mũi dùi vào cô một lần nữa, cô nói tiếp. “À phải, tôi sẽ đến chỗ Buchanan để nài xin anh họ mình giải thoát anh khỏi lời hứa hẹn đó. Mong muốn của tôi là anh ấy sẽ tìm được thứ khác cho anh trả nợ, gì gì cũng được hết.”

Nói chuyện với Buchanan thay mặt cho anh? Thật không thể nào tưởng tượng nổi.

“Cô sẽ không thay tôi trao đổi với ai hết. Hiểu chưa hả?”

Cô đoán mình đã vô ý lãng mạ anh. Cô dập tắt cơn giận của anh bằng một cái gạt đầu. “Tôi hứa. THật ra thì tôi sẽ không đả động đến anh. Tôi sẽ chỉ giải thích rằng đội cận vệ của tôi không được phép ở lại, và vì thế tôi phải rời khỏi vùng đất này.” Cô quay đi và bước ra xa.

Anh đi theo. “Việc không trao đổi gì hết mới làm tôi hài lòng.”

Thế thì anh sẽ không được hài lòng, cô quyết định khi bước nhanh hơn.

“Cô đã nói tôi không chịu nghe lời giải thích của cô về lý do đội cận vệ phải ở cùng cô.”

“Đúng vậy.”

“Giờ thì tôi nghe đây.” anh long trọng thông báo. “Nhưng tôi sẽ nói điều này, Gabrielle. Những người lính Anh sống cùng với người của tôi sẽ không hiệu quả đâu.”

“Họ không phải lính Anh, và họ sẽ bị xúc phạm vô cùng khi biết anh nghĩ thế. Họ đến từ St. Biel, và biểu tượng họ đang mang trên ngực thể hiện rằng họ là lính hoàng gia.”

Gabrielle quá hăng hái trong việc buộc vị lãnh chúa này phải hiểu, nên cô không nhận ra rằng cô đang tiến thẳng vào khu rừng rậm. Colm ở ngay đằng sau cô, và hai lần liền anh với tay qua đầu cô để gạt một nhánh cây ra ra khỏi đường cô đi.

“Mẹ tôi là Lady Genevieve, công nương của St.Biel. Khi bà kết hôn với cha tôi, đội cận vệ đã theo bà đến nơi ở mới tại nước ANh, và chỉ khi họ tin rằng bà đã được cha tôi bảo hộ cẩn thận họ mới trở về. Mẹ tôi kể rằng lúc đầu Cha không vui vẻ gì có họ sống trong nhà ông, nhưng cuối cùng ông cũng chấp nhận họ, và trở nên phụ thuộc vào họ.

“Mất bao lâu thì đội cận vệ của cô mới tin rằng mẹ cô được bảo hộ an toàn?”

Cô quay người trả lời.

“Ba năm. Họ đã ở lại ba năm.”

Colm nao núng. Cấu tiết trước phản ứng dỗi lại của anh, cô định chìa thẳng tay vào ngực anh, nhưng nghĩ thế nào lại thôi ngay tắp lự - mặc dù anh phải tự hỏi tại sao cô lại vung ngón trở vào anh như thế.

Cô giấu ngay tay mình ra sau lưng. ‘Cha tôi lấy làm buồn phải nhìn họ rời đi.’

“Tôi nghĩ cô cường điệu quá đấy.”

“Cha tôi đã tin tưởng họ,” cô khẳng khẳng.

“Cô nói đội cận vệ quay trở về St.Biel sau ba năm ở lại với mẹ cô, sao giờ lại có đến bốn người bên cạnh cô vậy.”

“Một tháng sau khi tôi ra đời, bốn người bọn họ đã đến Wellingshire. Chú tôi, người vẫn

còn là đức vua, đã gửi họ đến. Nhiệm vụ của họ rất rõ ràng. Họ phải bảo vệ tôi. Mỗi thời kì các cận vệ đều thay đổi. Stephen ở lại với tôi lâu nhất. Rồi Lucien đến. Chirstien và Faust đến sau đó vài năm.”

“Ai cử họ đến? Nước Anh đã thống trị đất nước của họ nhiều năm rồi mà.”

“Người dân St.Biel. Người Anh có thể chiếm đóng đất đai của họ, nhưng họ vẫn trung thành với gia đình của mẹ tôi.”

“Stephen đã gọi mẹ cô là Lady Geneieve, nhưng cô lại được gọi là LadyGabrielle. Bà ấy không phải là công nương à?”

“Tại St.Biel một công nương không được chỉ định như thế. Tôi đáng ra được gọi là Lady Gabrielle. Khi còn nhỏ, đội cận vệ gọi tôi là tiểu Công nương. Cái tên này giờ vẫn giữ nguyên. Cũng chẳng hề gì, phải không?”

“Phải,” anh đồng ý trước khi tiến đến một câu hỏi khác.

“Tại sao đội cận vệ phải mất thời giờ chăm nom cho một cô gái nhỏ?”

“Một người cũng đủ rồi,” cô đáp. “Dù vậy cha tôi không đồng ý. Ông cứ khẳng khẳng rằng tôi thích bày ra đủ trò tinh quái, và phải mất 4 người mới trông nổi tôi. Tôi không cứng đầu, tôi chỉ là tò mò thôi.”

Cô chờ anh bình luận thêm, và khi anh tiếp tục im lặng, cô nói.” Cha không bao giờ phải lo cho tôi lúc đội cận vệ có bên cạnh. Họ cứu tôi nhiều lần đến nỗi không thể nào nhớ nổi.”

Gabrielle cuối cùng cũng nhận ra rằng cô chẳng để ý gì đến nơi cô đang đứng. Cánh rừng đang vây lấy cô.

“Chuyện gì xảy ra nếu tôi không cho phép họ ở lại? Họ sẽ làm gì?” Colm hỏi.

“Dù thế nào đi nữa họ cũng ở lại. Họ đã thề, và họ sẽ giữ lời.”

“Ngay cả khi ở lại cũng có nghĩa là chết?”

“Dù thế,” cô thì thầm. “nhưng họ sẽ chết vì danh dự, còn những kẻ giết họ thì không.”

Chết tiệt, anh sẽ bị mắc kẹt với họ mất. “Họ được phép ở lại, nhưng đảm bảo không quá 3 năm để hiểu được tôi có đủ khả năng bảo vệ cho cô.”

Gabrielle vui mừng khôn xiết, Colm MacHugh là một người đàn ông tốt và biết điều. “Thế thì tôi sẽ cưới anh, Lãnh chúa, trong thời gian 6 tháng nữa. Anh có lời hứa của tôi.”

Cô nhón chân đánh dấu lời tuyên bố của mình với một nụ hôn. Đôi môi cô sượt nhẹ qua môi anh, nhưng sự kinh ngạc của anh rõ ràng hiện lên trên nét mặt. “Hôn như thế không

thích hợp hả?” cô hỏi. Cô cảm giác được mặt mình đang cháy bừng bừng. Cô đã hành động bốc đồng và rõ ràng là đã vượt quá chừng mực đúng đắn. Cô đáng ra phải nhún gối chào để thể hiện lời hứa hẹn của mình.

“Đúng là thích hợp,” anh lặng lẽ nói. “Nhưng tôi thích hôn thế này hơn.”

Anh không kéo hay ôm cô vào lòng. Phải, anh chỉ đơn giản là cúi thấp đầu xuống và hôn cô dịu dàng. Miệng anh bao phủ lấy toàn bộ khuôn miệng của cô. Đôi môi ấm nóng của anh tách ra và khi cô bắt chước theo anh, nụ hôn của anh sâu thêm. Lưỡi anh chiếm lấy cô, khiến cô phải rùng mình run rẩy. Quả thật là choáng váng. Và khuấy động một cách đầy tội lỗi.

Một nụ hôn toàn vẹn, vì khi anh ngẩng đầu lên, trái tim cô đập thành thịch như điên và đôi chân cô đang run lấy bầy, cô sợ mình sẽ ngã dập mặt. Cô chưa bao giờ được hôn kiểu đó.

Gabrielle tìm cách xét đoán ánh mắt anh. Rõ ràng là nụ hôn không hề ảnh hưởng gì đến anh giống như cô.

Cô cúi thấp đầu. “Thật may là chúng ta ở riêng một mình. Không đúng đắn cho lắm khi chúng ta chưa kết hôn. Hẳn sẽ là tội lỗi.”

Cô nghe không quá lo lắng về chuyện đó, anh để ý “Chúng ta sẽ sớm kết hôn thôi, vậy thì chẳng tội lỗi gì hết, và chúng ta cũng không ở một mình.” Không hề quay đầu lại, anh gọi lớn. “Stephen?”

“Vâng, Lãnh chúa?”

“Có bao nhiêu lính đang theo dõi chúng tôi?”

“Tôi đếm được bảy.”

Colm tỏ ra thất vọng. Anh mong đợi người cận vệ đầy kinh nghiệm này tinh ý hơn. “Không. Có tám.”

Stephen tiến lên. “Đã có tám người theo dõi. Giờ là bảy.”

“Chuyện gì xảy ra với người thứ tám?”

Giọng Stephen đầy thỏa mãn. “Christien tình cờ bắt gặp anh ta. Lính của anh muốn tiếp cận sát với công nương chúng tôi. Christien không nghĩ anh ta nên làm thế, vì vậy anh ấy đã cản lại. Anh ấy không giết, mà chỉ cho anh ta ngủ một giấc thôi.”

Colm làm bầm gì đó sau hơi thở và sai bước đến chỗ lũ ngựa. Gabrielle lẽ ra phải nhắc chân chạy đuổi theo anh. Lúc anh nhận ra cô không có ở đằng sau, anh đứng lại chờ, sau đó nắm lấy tay cô và kéo đi, buộc cô phải theo mình.

“Lãnh chúa, nếu anh đã biết người của anh đang theo dõi, tại sao lại hôn tôi quá ...”

“Quá cái gì?”

“Àm ỉ.”

“Đó là quyền của tôi,” anh trả lời. “À Gabrielle, vì chúng ta sắp cưới, cô có thể gọi tôi là Colm.” Anh không hề liếc mắt nhìn lại lúc tiếp tục, “Và thêm nữa, khi chúng ta quay về, cô sẽ không tranh cãi với tôi nữa. Cô và tôi đã thỏa thuận về đội cận vệ của cô, nhưng đó là tất cả mà tôi thỏa thuận. Tôi không thể ngày này qua ngày khác cứ đuổi theo một cô vợ bướng bỉnh được. Tôi còn nhiều chuyện quan trọng hơn phải để mắt tới.”

“Tôi không bao giờ được tranh cãi hay bất đồng với anh?”

Điều đó nghe có vẻ thuận lợi. Anh gật đầu. “Tôi sẽ có sự chấp thuận của cô ngay bây giờ, Gabrielle.”

Cô cúi đầu. “Theo ý anh.”

Chương 31

Đối với Sarah Tobias, ngồi lê đôi mách gây nghiện như là những miếng bánh quy bơ ngọt ngào vậy. Ả mê mải với chuyện đó. Ả thích được là người đầu tiên lan truyền những tin đồn mới mẻ nhất và chẳng thèm quan tâm xem chúng có thật hay không, quan trọng là phải phát tán rộng rãi càng nhiều càng tốt. Đến thời điểm kết thúc câu chuyện, Sarah cảm thấy giống như một luồng hơi nóng dâng lên đến nỗi gương mặt đỏ bừng bừng, hai lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi và hơi thở trở nên gấp gáp. Ả khám phá ra rằng ngồi lê đôi mách cũng có lợi y như là sex vậy. Thậm chí đôi khi còn tốt hơn.

Sarah hiếm khi truyền bá những câu chuyện tốt đẹp của người khác. Quan trọng là gì? Thành thật ra, chuyện tốt đẹp có gì hay hóm. Tội lỗi lúc nào chẳng hấp dẫn hơn nhiều, và khi tội lỗi thuộc về thói dâm ô, nó lại càng trở nên kích động hơn.

Trong một bữa tối, anh trai ả, Nial tình cờ đã động đến câu chuyện anh ta đã chứng kiến ở Tu viện Arbane.

Sarah ăn liền tù tì hai cái bánh quy, tai giỏng lên nghe ngóng, sau đó ngốn thêm ba cái nữa trong lúc ả tiêu thụ đến từng chi tiết câu chuyện phát ra từ miệng ông anh. Khi Nial nói xong xuôi điều mà anh ta nghe được, Sarah phát cuồng lên vì thích thú và tọng miếng bánh cuối cùng xuống cổ họng.

Thời điểm trước khi chiều xuống của ngày tiếp theo, toàn bộ thị tộc Dunbar đều biết về Gabrielle. Thế rồi Sarah, năng lượng dâng trào, đã bắt đầu công cuộc buôn dưa lê bán dưa chuột của mình. Sau khi nướng xong hai mẻ bánh quy đường, ả mang đến cho chị họ Hilda, người đã kết hôn với một người Boswell. Cô ta không rời khỏi vùng đất của thị tộc Boswel cho đến tận lúc đảm bảo rằng tất cả mọi người trong thị tộc này đều phải biết đến vụ việc đáng hổ thẹn kia.

Ngoài thói quen ngồi lê đôi mách xấu xa ấy, điểm yếu khác của Sarah là rằng ả thích được thêm mắm dặm muối vào câu chuyện. Sau khi kể lể đến ba mươi hay bốn mươi lần gì đấy cùng một câu chuyện, ả không còn cảm thấy kích động nữa. Tim không đập dồn, và lòng bàn tay không còn ẩm ướt. Sự kiện trở nên cũ mèm, chính vì thế ả bắt đầu thêm vào một vài lời dối trá nho nhỏ tự mình bịa ra. Dĩ nhiên là chả có gì thái quá hết. Chỉ đủ để tăng thêm gia vị cho câu chuyện được mặn mà. Có gì thiệt hại đâu cơ chứ?

Hai tuần sau đó, câu chuyện giả dối kia lan đến tận thị tộc MacHugh.

Gabrielle cảm thấy bầu không khí khác lạ. Đám đàn bà phụ nữ vẫn thường mỉm cười chào khi họ đi ngang qua giờ tránh nhìn thẳng vào cô. Họ quay đầu và hối hả tránh xa. Trước khi ai đó kể ra, cô biết rằng họ đã nghe được những lời dối trá khủng khiếp kia. Và theo cách mà họ đang xử xử, cô cũng hiểu tất cả đều tin là thật.

Colm quay về nhà sau một ngày dài săn bắn để thấy Braeden đang chờ anh ngay trước khu vực chuồng ngựa. Vẻ mặt người chỉ huy của anh thể hiện cho Colm rằng tin tức chẳng hề tốt đẹp gì. Ý nghĩ đầu tiên của anh là về Gabrielle. Đã xảy ra chuyện gì với cô ấy hả?

Anh thậm chí còn không xuống ngựa lúc đặt câu hỏi. “Gabrielle ổn chứ?”

Braeden biết lãnh chúa của mình không hề nhận ra cách anh chất vấn người khác. “Cô ấy ổn. Không tổn hại gì.”

Câu hỏi tiếp theo của Colm lại lộ ra. “Cô ấy đã làm gì vậy?”

“Theo như tôi biết thì không,” anh đảm bảo với Colm.

Colm quăng mình xuống ngựa và dúoi sợi dây cương cho người giữ ngựa khi anh áp sát Braeden. “Cô ấy đã không tìm cách trốn đi nữa à?”

Braeden mỉm cười. “Không, dù sao thì cũng không phải hôm nay.” Anh ngược lên nhìn trời trước khi tiếp tục. “Dẫu vậy, mặt trời vẫn chưa lặn. Cô ấy còn thời gian.”

Gabrielle đang gặp rắc rối trong việc điều chỉnh cho thích hợp với nơi ở mới của mình. Mỗi ngày mọi thứ đều mới mẻ. Tuần trước thì cô đã tìm cách trốn đi hai lần, và cả hai lần Colm đều phải đưa cô trở về. Cô cứ khẳng khẳng cho là mình không chạy trốn. Lý do đầu tiên là cô muốn cưỡi ngựa đi dạo qua vùng đất Finney’s Flat thôi. Và lý do thứ hai là cô muốn “có chỗ” để săn bắn, cứ cho là gì gì cũng được.

“Lady Gabrielle chỉ cần thời gian để hiểu các luật lệ ở đây thôi,” Braeden nói, tìm cách biện hộ cho cô.

Colm chế nhạo cái ý niệm đó. “Cô ấy thừa biết luật, chỉ không chú tâm vào chúng thôi. Đó là lý do vì sao đến hai lần tôi phải ngưng hết công việc mình đang làm để đuổi theo cô ấy.”

“Để tôi chỉ ra rằng tôi đã đề nghị đuổi theo cô ấy, như những người lính khác.”

“Cô ấy là trách nhiệm của tôi và cũng là vấn đề của tôi. Tôi sẽ không trao cô ấy cho người khác.”

Braeden biết lý do lý trấu đó chẳng liên quan gì. Cho dù Gabrielle chỉ ở với họ mười bốn ngày, Colm đã tỏ ra khá chiếm hữu. Anh không thích ai lại gần cô. Anh chỉ chịu đựng đội cận vệ của cô. Chừng nào anh còn dính dáng vào thì họ trở nên vô dụng. Họ chỉ trả lời Gabrielle và chỉ tuân lệnh của cô mà thôi. Colm tin rằng anh đã chịu đựng đủ lắm rồi cách xử sự của họ, dù là anh miễn cưỡng phải thừa nhận rằng họ bảo vệ cô rất khéo.

“Chẳng ai coi Lady Gabrielle là vấn đề hết. Đám đàn ông mê tíu cô ấy, còn phụ nữ cùng yêu quý cô ấy, vì tính tình cô ấy cởi mở và gặp ai cũng cười.”

“Có phải cô ấy làm đám đàn ông xao lãng khỏi nhiệm vụ không?”

“Cô ấy có,” anh thú nhận.” Dù không cố tình. Colm này, anh có nhận thấy cô ấy xinh đẹp đến thế nào không?”

Cáu tiết, anh đáp lại. “Dĩ nhiên là tôi có.”

“Đám đàn ông cũng vậy thôi. Họ thích ngắm cô ấy.”

Anh cứng ngắc cả người. “Thế thì tôi sẽ tăng gấp đôi nhiệm vụ cho họ. Nếu như họ luyện tập từ sáng tới tối, họ sẽ chẳng còn thời gian mà nhìn chăm chăm vào cô ấy nữa.”

“Anh nói cứ như người ghen tuông vậy.”

Từ cái nhìn đen tối Colm bắn sang anh, Braeden nhận ra anh không nên buột miệng thành lời như thế.

“Tôi là bạn anh nhiều năm rồi,” Braeden nhắc nhở anh. “Tôi không có ý định chọc tức, chỉ là nói thật thôi. Tin lan truyền rằng anh sẽ cưới cô ấy, nhưng tôi nghĩ anh nên thông báo cho toàn thể thị tộc biết sớm đi.”

“Tôi bận lắm,” anh vặc lại.

Colm biết đó là lời bao biện kém cỏi. Đáng ra anh nên thông báo ý định lấy Gabrielle làm vợ vào cái ngày anh mang cô về cùng anh, nhưng thay vào đó anh lại mất cả hai tuần liền tìm cách tránh xa cô, tự bảo mình rằng anh còn nhiều việc khá quan trọng hơn để làm.

Anh có thể đã mất thời gian vì cô. Colm không phải người trốn tránh những nhiệm vụ khó khăn. Anh còn một món nợ treo lơ lửng trên đầu, và sẽ được trả ngay khi kết hôn với cô. Và vì anh ghét phải nợ nần ai đó, thì anh nên tỏ ra hào hứng hơn mà cưới cô.

Sáng nay anh phải thừa nhận một sự thật: Gabrielle là người phụ nữ nguy hiểm. Anh không thích cách cô khiến anh cảm thấy, và bắt tâm trí anh xoay lộn lung tung. Điều đó bắt đầu từ một nụ hôn. Nụ hôn chết tiệt đó đã đánh thức những xúc cảm mà anh tưởng đã chết từ lâu. Cách cô mỉm cười với anh đã khiến chuyện đó tệ hơn. Cô sẽ biến anh thành một gã ngốc mù mẫm nếu anh cho phép cô làm thế, và còn lâu anh mới để cho phụ nữ làm mình tổn thương.

“Tôi mong anh sẽ tuyên bố sớm, Lãnh chúa.”

Colm đáp lại sắc nhọn. “Anh định nói về vấn đề gì?”

Khi hỏi, anh thấy hai con ngựa cột vào một nhánh cây, và từ dấu hiệu trên thân anh biết chúng thuộc về ai.

“Người Boswell đang làm cái quái gì ở đây vậy?”

“Lan truyền những lời dối trá.”

“Anh nói gì?”

“Những lời dối trá về Lady Gabrielle đã lan tới thị tộc chúng ta và hai người từ thị tộc Boswell có liên quan đến. Kinnon Boswel báo rằng anh ta cần nói chuyện với người họ hàng Rebecca, kẻ như anh biết đã kết hôn với một trong số những người lính của ta. Anh ta nói với bảo vệ canh tháp rằng có chuyện khẩn cấp, và khi được cho phép tiến vào, anh ta không hề tới nhà Rebecca. Dường như cả anh ta lẫn người bạn đi cùng là Edward đều quyết tâm gặp Lady Gabrielle.”

Giận dữ, Colm hỏi. “Chúng đã gặp cô ấy chưa?”

“Chưa,” anh đảm bảo.

Colm nhẹ cả người.” Thế thì họ có cơ may còn sống mà ra khỏi đây.”

Braaden tiếp tục thuật lại. “Tôi đang ở sân phía tây huấn luyện cho những lính mới thì một cận vệ của Lady Gabrielle đến gặp và bảo tôi rằng có chuyện xảy ra.”

“Cận vệ nào vậy?”

“Lucien.”

“Ít nhất thì một người trong số họ cũng học được cách tuân theo lệnh,” anh khô khan đáp. “Anh ta nói gì với anh?”

“Anh ta hỏi tôi chúng ta có phải là đồng minh với người Boswell hay không, và khi tôi muốn biết tại sao anh ta lại hỏi thế, anh ta giải thích rằng anh ta sẽ giết chết hai kẻ đó.”

“Anh đã cho phép hả?”

“Không, nhưng tôi thề với anh, Lãnh chúa, khi nghe được điều bọn họ nói về Lady Gabrielle, khi anh quay về là lúc tôi đã định tống cổ chúng đi.”

“Giờ Gabrielle đang ở đâu?”

“Trong đại sảnh.”

“Hãy tìm những kẻ Boswell,” anh ra lệnh, “và đưa họ đến chỗ tôi. Tôi muốn họ kể họ đã nói gì về Gabrielle.”

Sau đưa mệnh lệnh, Colm tiếp tục. Anh vội vã đến gặp Gabrielle trước khi cô nghe nói đến những kẻ Boswell. Gabrielle đã trải qua đủ chuyện đau đớn rồi. Cô không cần thêm nữa.

Chết tiệt hết đi, đây là lỗi của anh. Đáng ra anh nên cưới cô rồi mới phải. Chắc chắn đó là cách duy nhất để dập tắt sự vu khống này. Sẽ không ai dám nói một lời về vợ anh... trừ phi, dĩ nhiên rồi, hắn ta muốn chết.

Khi anh tiến vào sân, Colm bắt gặp Gabrielle. Lưng cô xoay về phía anh và cô đang nói chuyện với ai đó. Bước thêm vài bước nữa, Colm nhận thấy những kẻ Boswell đang đối diện với cô. Anh chửi thề và bước nhanh hơn. Hai kẻ trẻ tuổi dường như chú tâm quá mức vào điều chúng đang thốt ra với cô nên không hề nhận thấy anh. Chúng cũng không hề nghe thấy Lucien và Faust đang tiến đến sau chúng. Hai cận vệ đang chạy về phía chúng, nhưng dừng ngay lại khi Gabrielle khẽ giơ tay ra hiệu cho họ.

Hành động đó bị Kinnon phát hiện ra. Hắn tiến một bước về phía cô và hỏi. “Cô đang làm gì vậy?”

Cô mỉm cười trả lời. “Cứu mạng anh.”

Edward chậm chạp hiểu ra, nhưng Kinnon thì tinh khôn hơn. Hắn quay phắt lại và mặt đối mặt với Lucien. Ngay tức khắc, hắn quay về Gabrielle và run rẩy nói. “Tôi chỉ kể cho cô nghe chuyện mọi người đang đồn đại về cô thôi. Tôi tưởng cô muốn biết.”

“Họ không thể, nhưng tôi thì có đấy,” Colm lên tiếng. Anh không quá mức giận dữ, anh chỉ nghĩ phản ứng của chúng trước giọng nói của anh thật tức cười. Chúng thụt lùi cả mét và va cả vào nhau để tìm đường thoát.

Gabrielle sợ Colm thực thi lời đe dọa của anh và giết chết người Boswell, và cô không muốn chuyện đó xảy ra. Kinnon cùng Edward là những người trẻ tuổi đại dốt không biết làm gì khác ngoài việc đi cả đoạn đường dài chỉ để nhìn thấy phản ứng của cô trước những câu chuyện họ kể, nhưng họ không đáng phải chết vì sự ngu dốt của họ.

Dù vậy, họ đáng ra nên làm gì đó xoay chuyển tình thế.

“Lãnh chúa, tôi rất vui vì anh đã trở về,” cô cất lời quá mức là ngọt ngào. “Hãy đến nghe những câu chuyện mà những người Boswell này đang kể cho tôi. Anh chắc hẳn sẽ lấy làm thích thú.”

Khuôn mặt Kinnon trông như thể bị mặt trời nung chín vậy, trong lúc đó vẻ mặt của Edward trắng bệch cả ra. Cậu ta giống y một xác chết. Mà quả thật, cậu ta cũng bốc mùi y như vậy.

“Tôi ngờ rằng mình sẽ lấy làm thích thú.” Colm lên tiếng.

Anh vòng cánh tay mình qua kéo cô sát vào mình, và hôn cô trong lúc những kẻ Boswell miệng há hốc mắt trợn lên nhìn. Sau đó anh quay lại và dồn hết sự chú ý vào bọn chúng.

“Tôi sẽ lắng nghe chuyện các cậu đã kể cho Lady Gabrielle, người sắp sửa là vợ tôi.”

“Sắp sửa là...” Kinnon nuốt xuống khó khăn.

“Vợ anh?” Edward tiếp lời. “Chúng tôi không biết. Chúng tôi không bao giờ...”

“Các cậu sẽ không nói xấu Lady Gabrielle? Cậu định nói vậy hả?” Colm hỏi.

Anh giận dữ đến độ khó mà kìm nén được mong muốn siết cổ những kẻ ngu ngốc này. Anh thay vào đó vô tình quay sang Gabrielle, và chỉ khi cô bấm vào tay anh mới nhận ra việc mình đang làm mới nói tay ra.

“Chúng tôi muốn xem cô ấy trông thế nào. Chúng tôi có nghe được cô ấy đã bỏ bùa mê đàn ông và muốn thử thôi.” Kinnon giải thích.

“Chúng tôi chỉ thuật lại những điều đã được nghe.” Edward lên tiếng, giọng cậu ta cao đến mức gần như là một tiếng hét.

Lucien cùng Faust di chuyển tới gần hơn tới Kinnon và Edward. Cả hai cận vệ đều quan sát Colm, hy vọng rằng anh sẽ ra hiệu tổng khứ cái lũ quấy rầy khó chịu này.

Gabrielle cảm thấy hai kẻ Boswell đã bị trừng phạt thích đáng. “Kinnon và Edward đều đã thuyết phục tôi rằng tôi là một người phụ nữ đáng kinh ngạc. Dường như tôi đã sinh ra bốn đứa trẻ, dĩ nhiên là ngoài giá thú, và tất cả đều cách nhau có một năm.” Cô thanh minh. “Và với bốn người đàn ông khác nhau.” Cô cười phá lên trước khi nói tiếp. “Tôi hẳn phải rất quyến rũ.”

“Chuyện thật sai lầm.” Kinnon cà lăm. “Giờ thì chúng tôi thấy rồi. Phải không, Edward?”

Cậu bạn gật đầu như bồ cùi. “Phải, phải.”

“Nếu được phép rời đi, chúng tôi hứa sẽ không bao giờ nói xấu gì về Lady Gabrielle nữa, trừ

những lời ca ngợi ra,” cậu ta vội vã thêm vào. “Chúng tôi sẽ chỉ ca ngợi cô ấy.”

“Lucien, Faust, lùi lại. Gabrielle, đi vào trong.” Colm ra lệnh.

Gabrille muốn hỏi anh định làm gì, nhưng biết rằng đặt câu hỏi cho anh ngay trước mặt người ngoài là không phải phép. Anh sẽ giết bọn họ hả?

Cô lững thững bước đi. Những kẻ Boswell đã kể những điều thật kinh khủng, thuật lại cả những điều mà cô biết là thô lỗ vì những cái liếc mắt dâm dật và điệu cười ám muội của bọn họ. Cô đáng ra chẳng nên cảm thấy tội cho chúng, nhưng cô vẫn.

Colm nhận ra cô đang lê bước loẹt quẹt chậm như sên và quyết định anh sẽ phải có lời với cô về sự phục tùng của cô. Khi anh đưa ra một mệnh lệnh, anh muốn nó sẽ được thực thi ngay tức khắc. Và nhanh chóng. Cô rõ là chả để tâm đến điều đó. Cô là người Anh lai, anh tự nhắc mình, có lẽ đó là lý do tại sao cô lại cứng đầu đến thế.

Anh chuyển sự chú ý của mình sang những kẻ Boswells,

“Khi tỉnh dậy, các cậu sẽ tới chỗ lãnh chúa của mình, và kể cho anh ta nghe chuyện xảy ra ở đây ngày hôm nay. Tôi sẽ biết được các cậu có thuật lại từng lời các cậu nói về Lady Gabrielle hay không. Và cũng báo với anh ta rằng lý do duy nhất tôi để các cậu còn sống mà trở về là vì các cậu đã khiến cho vợ tương lai của tôi cười.”

Edward gật đầu. “Chúng tôi sẽ kể lại từng lời một,” cậu ta thề.

Kinnon gãi gãi cằm. “Lãnh chúa, anh nói khi nào chúng tôi tỉnh lại phải không? Chúng tôi có phải ở lại...”

Cậu ta không nói được hết câu. Colm di chuyển cực nhanh, cả Kinnon lẫn Edward đều không có thì giờ phản ứng lại. Một giây trước chúng còn đứng đó, giây tiếp theo chúng đã ngã lăn xuống đất.

Lucien gật đầu hưởng ứng trong lúc Faust toét miệng ra cười.

Colm trừng mắt nhìn hai kẻ Boswell và ra lệnh. “Tổng chúng lên ngựa ra khỏi đất của tôi ngay.”

Vài phút sau đó, rảo bước đến hướng lò rèn, Colm vẫn còn giận điên. Sao đám người Boswel này lại dám nói những điều vu khống về Gabrielle? Bất cứ ai gặp cô đều biết cô là người phụ nữ ngây thơ, ngọt ngào và tốt bụng. Anh lẽ ra phải giết chết bọn chúng. Gabrielle có thể buồn, nhưng anh thì chắc sẽ hả hê.

Anh ngừng phất lại. Chuyện đó đã xảy ra khi nào? Khi nào thì xúc cảm của cô lại trở nên quan trọng đối với anh?

Colm tìm cách đẩy hình ảnh Gabrielle ra khỏi tâm trí mình. Anh có việc phải làm. Anh đến lò

rèn và mất cả tiếng đồng hồ cùng với người thợ rèn ở đó bàn bạc cải tiến lại những lưỡi gươm và sau đó đi bộ lên đỉnh đồi, ở đó nhìn xuống là khu vực những người chiến binh trẻ đang tập luyện. Tay họ cầm khiên, nhưng không ai sử dụng chúng đúng cách cả. Một vài người thực sự đang dùng chúng thay cho những thanh gươm vẫn còn treo hồ hững bên hông,

Họ không nên luyện tập cùng vũ khí, Colm kết luận. Họ quá thiếu kinh nghiệm chiến đấu. Braeden đang găm thét với họ, nhưng không nhận được kết quả như anh muốn. Khi một người lính trẻ mắc lỗi cười lớn tiếng, Braeden ngay lập tức quật cậu ta xuống đất. Tại sao những kẻ thiếu kinh nghiệm lại cao ngạo nhất? Trên chiến trường họ sẽ trở thành vật cản, và những chiến binh lão luyện sẽ vừa phải bảo vệ cho họ vừa chiến đấu với kẻ thù. Sự phân tâm có thể dẫn đến cái chết bất ngờ.

Stephen cùng Christien bước đến bên cạnh Colm.

“Lucien đã kể cho chúng tôi sự việc xảy ra với những kẻ đến từ thị tộc Boswell,” Stephen nói.

Colm không thừa nhận. Sau đó Christien lên tiếng. “Tại sao anh không giết chúng? Phải tôi thì tôi sẽ làm.”

“Công nương chúng ta sẽ không vui nếu chúng bị giết” Stephen giải thích. “Tôi nghĩ đó là lý do chúng còn sống.”

Ba người còn lại đều im lặng khi họ quan sát buổi tập luyện dưới kia. Một người lính trẻ tuốt gươm ra.

“Vì tình yêu của chúa,” Colm lầm bầm. “Tôi để họ giết lẫn nhau và kết thúc cùng họ mới phải.”

“Họ trước hết nên học cách chiến đấu bằng tay không, chưa nên tập luyện với vũ khí.” Christien cao giọng chỉ trích.

Colm gật đầu. Vũ khí có thể trở thành vật đỡ, và nếu bị đánh bật đi, người chiến binh sẽ vô lực chống lại kẻ thù trừ khi anh ta sở hữu những kỹ năng khác. Braeden nghĩ cái quái gì mà lại để họ dùng gươm thế? Đến cuối ngày mọi thứ đều sẽ tanh bành hết.

Hiện giờ có hơn một trăm người đang trong bãi tập luyện, và con số đó không bao gồm những lính mới thiếu kinh nghiệm. Braeden không thể có mặt ở cả năm chỗ cùng một lúc, và Colm nhận ra anh cần giao phó nhiều trách nhiệm hơn cho những chiến binh lão luyện khác. Sẽ không ai muốn đảm nhiệm đám lính mới. Colm chuẩn bị quay xuống đồi thì một giải pháp bất ngờ tình hình xẹt qua trong óc.

“Stephen, tôi nghĩ đã đến lúc anh cùng các cận vệ tìm việc mà làm ở đây rồi.”

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi đã quan sát kĩ năng của các anh trên chiến trường. Ngày mai các anh sẽ luyện tập với một vài người lính của tôi. Nếu tôi nghĩ các anh đủ năng lực, các anh sẽ trợ giúp huấn luyện cho lính mới.”

Colm không phải nhìn vào Christien mới biết anh ta đang mỉm cười. Sáng ngày mai anh ta hẳn sẽ cho nốc ao vài gã tự cao tự đại ở đây.

Chương 32

Tâm trạng Gabrielle còn đang rất vui vẻ cho đến khi cô rảo bước ra ngoài hít thở bầu không khí trong lành và tình cờ chạm mặt những kẻ Boswell. Kinnon cùng Edward vô cùng hào hứng tung ra những câu chuyện mà chúng nghe được về cô. Những câu chuyện hoang đường thái quá đến mức cô không thể nhịn được cười.

Tính hài hước của tình thế giờ vượt quá sự hiểu biết của cô. Làm sao ai đó có thể lấy việc tuyên truyền những lời khủng khiếp về một người khác để làm vui được nhỉ? Chẳng có lý do gì để cư xử tàn ác đến thế. Cô suy nghĩ cái thực tế đáng buồn đó lúc trèo lên cầu thang và bước vào đại sảnh. Tâm trạng cô trở nên khá ảm đạm.

Dẫu cho không hợp lý, cô vẫn quyết định đổ hết tội lỗi cho sự đau khổ của mình lên đầu Colm. Cô đã sống cùng với gia tộc MacHugh đến cả hai tuần lễ, và nếu lãnh chúa của họ chịu khó mà thông báo với toàn thị tộc rằng anh có ý định kết hôn với cô, thì giờ tin tức đã lan truyền đến những thị tộc khác rồi, và những kẻ Boswell kia sẽ không dám phỉ báng cô nữa.

Nhưng chẳng phải anh đã không tuyên bố gì hết sao? Từ thái độ im lặng của anh, cô rút ra một kết luận duy nhất. Anh không muốn cưới cô, và anh quá khiếp sợ chuyện đó đến nỗi không thể nào mở miệng nổi. Anh thậm chí còn không thích ở chung một phòng với cô. Ngoài việc lúc nào cũng thuyết giảng trước cô về những điều sai trái theo như quan điểm của anh mà cô phạm phải, anh chẳng bao giờ đối thoại với cô một cách lịch thiệp hết.

Tại một cuộc đi dạo với Cha Gelroy, cô đã bày tỏ nỗi băn khoăn của mình đối với Colm. Vị linh mục gợi ý rằng cô nên tìm cách để hiểu và thông cảm hơn. Những trọng trách mà Colm phải gánh vác với tư cách là người đứng đầu một thị tộc quả thật khá nặng nề.

“Con phải hiểu người dân của anh ấy trước.” cô nói với ông, “và con là một kẻ ngoài cuộc.”

“Họ rồi sẽ yêu quý con thôi,” ông đảm bảo với cô.

Cô không dám chắc. Kiên nhẫn không phải là một trong những đức tính tốt đẹp của cô. Cô quyết định sẽ cho Colm thêm một tuần nữa để đưa ra lời tuyên bố chính thức.

“Một tuần. Sau đó con sẽ rời khỏi nơi này và đến nơi anh ấy sẽ không bao giờ tìm được con.”

Thổ lộ ra được những suy nghĩ của mình khiến cô cảm thấy khá hơn và kiềm chế hơn. Hai vai cô thẳng lên và cô bước qua sảnh đến chiếc ghế dài nơi cô đã để đồ may vá của mình ở đó.

“Cô đã nói gì phải không?” Liam MacHugh hỏi.

Gabrielle quá sửng sốt và hài lòng gặp được cậu ta, và cô không chú ý rằng anh đã nghe thấy cô lầm bầm một mình.

“Chúc một ngày tốt lành, Liam.” Cô nói to.

Cậu em trai Colm nằm ườn ra trên chiếc ghế dài đặt bên lò sưởi. Anh ngồi dậy khi cô bước qua phòng.

“Lady Gabrielle. Lại ngồi với tôi đi.”

Cô lấy chiếc ghế phía bên kia lò sưởi và nhận thấy Liam không hề nhả mặt khi cô ngồi xuống. Những vết cắt đẳng sau chân anh rõ ràng là đã lành hẳn. Phía sau đầu gối vẫn còn một vài vết thương hiện rõ, nhưng cô không nghĩ anh sẽ mang những vết đó suốt phần đời còn lại của mình. Tuy nhiên thì những vết cắt sâu ở lưng hẳn sẽ để lại sẹo. May mắn cho Liam, khuôn mặt anh không hề tổn hại gì. Anh thực sự trông khá là ưa nhìn.

“Cha Gelroy đã kể cho tôi về cô,” anh mỉm cười.

“Tôi mới ở đây có 2 tuần thôi, và mới gặp anh lần đầu tiên, làm sao có thể thế được?”

“Tôi không muốn gặp ai cho đến khi khỏe hơn. Tôi đã rời khỏi giường và nhúc nhích chân tay trở lại.”

“Anh cảm thấy khá hơn rồi phải không?”

Nỗi lo lắng của cô về anh dường như là chân thật. “Phải,” anh cam đoan với cô. Anh đưa mắt quan sát khuôn mặt cô một vài giây và rồi cất tiếng hỏi. “Sao cô trông có vẻ rất quen với tôi nhỉ? Tôi biết chúng ta chưa hề gặp nhau, vì nếu có, tôi sẽ nhớ người phụ nữ xinh đẹp như cô. Có lẽ tôi đã mơ thấy cô. Đội cận vệ đi cùng cô đã trông chừng cho tôi trong lúc tôi ngủ. Tôi hẳn phải cảm ơn cô vì đã cho phép họ làm việc đó.”

“Họ không cần tôi cho phép, và chính họ mới nên nghe được lời biết ơn của anh.”

“PHẢI, cô nói đúng,” anh đồng ý. Sau đó anh thuật lại những lời mà vị linh mục đã kể cho anh về đội cận vệ hoàng gia và tò mò muốn biết thêm nữa. Anh cũng thích được nghe về St.Biel, còn Gabrielle thì hào hứng trả lời mọi thắc mắc của anh.

Cô thích anh. Không giống anh trai mình, Liam rất dễ bắt chuyện và khá là thu hút. Đám đàn bà phụ nữ hẳn phải vây lấy anh, cô nghĩ, vì nụ cười thoải mái và vẻ ngoài đẹp đẽ của anh. Anh cũng sở hữu một tính hài hước tinh nghịch. Anh khiến cô cười ngặt nghẽo khi kể đến những trò tinh quái mà anh và Colm đã gây ra lúc còn nhỏ. Ở với Liam suốt buổi chiều là khoảng thời gian dễ chịu nhất mà cô có từ khi chuyển đến vùng đất của người MacHugh. Trên hết, Liam chưa bao giờ dă động đến lý do cô có mặt ở đây, và vì thế cô càng cảm thấy biết ơn hơn.

Gabrielle đã quen với việc ăn tối một mình. Buổi tối đó cả Colm lẫn Liam đều mời cô. Colm, ngồi chính giữa ngay đầu bàn, và Liam, ngồi chính giữa ngay cuối bàn, đều đứng dậy khi cô bước vào phòng cùng với Cha Gelroy đằng sau. Liam vẫy tay ra hiệu cho cô trong lúc Colm mặt lạnh như tảng đá như thường lệ, chỉ đơn giản là chờ cho cô ngồi xuống. Cô không hề nghĩ ngợi nhiều khi đưa ra lựa chọn của mình. Cô mỉm cười với Liam lúc thông thả bước về phía Colm và ngồi ngay sát cạnh anh.

Cha Gelroy mắt liếc cả hai hướng trước khi kéo chiếc ghế bên cạnh Liam.

Căn phòng im phăng phắc cho đến khi Murna mang lên những chiếc mâm nặng trĩu đựng đầy bánh mì và cá trích, cá tuyết muối, thịt cừu và thịt bò muối. Món cuối cùng được đặt lên trên bàn là những ổ bánh mì béo ngậy màu nâu óng mới ra lò vẫn còn nóng sực, mùi thơm của bánh mì tỏa ra khắp căn phòng.

Quả quyết thu hút sự chú ý của Colm vào cuộc đối thoại, cô lên tiếng, “Lãnh chúa, hôm nay anh đi săn thế nào?”

“Cũng vậy thôi,”

Cô chờ anh kể thêm, nhưng dường như anh không có ý định đó. Cô nhận lấy ổ bánh mì mà Cha Gelroy mời và xé một miếng nhỏ trong lúc tìm cách nghĩ ra điều gì đó mà bắt chuyện.

Đám đàn ông ăn tối trong im lặng, còn cô tiếp tục xé miếng bánh mì thành những mẩu vụn, đầu óc vẫn nghĩ ngợi lung tung.

Cuối cùng, Gabrielle mở lời. “Kế hoạch ngày mai của anh là gì?”

“Sao cô phải hỏi?”

“Tôi chỉ tò mò thôi.”

Cha Gelroy bắt đầu kể một câu chuyện hài hước, còn Gabrielle cụp mắt nhìn xuống mặt bàn. Cô xé miếng bánh mì thành những vụn nhỏ và tạo ra một đống hỗn độn. Cho rằng không có ai để ý, cô vụn gọn lại và bốc vào mâm.

Khi linh mục kết thúc câu chuyện cười, cô quay sang Colm. “Vào thời điểm này thời tiết vẫn ấm áp bất thường vậy sao?”

“không.”

Gabrielle nản lòng. Có gì hiệu quả đâu cơ chứ. Chắc phải có một chủ đề nào đó mà anh quan tâm. Cô chuyển sang một câu hỏi khác về phần nhà đang được xây dựng.

Liam đang thì thầm trò chuyện với linh mục, nhưng anh nghe thấy cô hỏi và chồm lên trả lời luôn.

Gabrielle thở dài định với một miếng bánh mì nữa, nhưng Colm giơ tay ngăn cô lại. Anh dịu giọng xuống. “Tại sao tối nay cô lại quá lo lắng với tôi vậy?”

Tối nay? Lúc nào ở bên cạnh anh mà cô chẳng tỏ ra lo lắng. Nhưng tại sao? Cảm xúc đó xảy ra mà chẳng có lý do nào, trừ phi, hẳn đó hoàn toàn là một phản ứng thể xác chứ chả có ý nghĩa gì. Giữa hai anh em, Liam là người đẹp trai hơn. Anh trái ngược hoàn toàn về tính tình và hình dáng bên ngoài với ông anh trai, mà cô lại bị thu hút bởi Colm. Cô cho rằng đầu óc mình đang có vấn đề mới thích cái người cáu bẳn và thô lỗ này.

“Gabrielle, trả lời tôi.”

“Tôi có nên đưa ra những câu trả lời cụt lủn giống như anh không? Tôi đã tìm cách nói chuyện tử tế với anh rồi.”

Liam ngắt ngang lời họ. “Colm, anh đã tìm hiểu được gì về Monroe chưa?”

“Ngoài những lời đồn đại thì chẳng có gì hết.”

Liam nhìn từ linh mục sang Gabrielle khi anh giải thích. “Lãnh chúa Monroe bị sát hại.”

“Chúng tôi biết,” Cha Gelroy trả lời. “Lady Gabrielle được chỉ định phải kết hôn với ông ta.”

“Đúng vậy. Tôi đã nghe đến cuộc hôn nhân này trước khi rời khỏi vùng đất nhà Monroe, không lâu trước khi bị phục kích.”

“Cho phép ta hỏi tại sao cậu lại ở đó?” Gelroy nói.

Liam mỉm cười. “Tôi đang gặp một người.”

“Ai vậy?” Gelroy kích động.

“Ai đó thôi mà.”

Linh mục chuẩn bị hỏi thêm, song Liam đã chặn đứng ông lại, “Một phụ nữ, thưa Cha. Con đang gặp cô ấy. Con sẽ không khai ra tên tuổi đâu.”

Gelroy đỏ bừng mặt mũi. “Nếu có nhà nguyện thì cậu đi thú tội rồi đấy.”

Liam nhún vai. “Cha có nghe người Monroe đang tranh giành xem ai thừa kế ngôi vị lãnh chúa mới không? Braeden tin chắc sẽ xảy ra chiến tranh nội bộ đấy.”

Trong vòng 10 phút tiếp theo đó, hai anh em tranh luận với nhau xem ai là người đảm nhận trách nhiệm đứng đầu thị tộc này.

“Anh có nghĩ họ sẽ tìm được kẻ đã giết Monroe không?” Gab hỏi.

“Chừng nào chúng tôi tìm ra thủ phạm thì mới thôi,” Liam đáp lại.

“Chúng tôi?” Cha Gelroy thắc mắc.

“Các lãnh chúa Buchanan, Sinclair, Maitland, và MacHugh,” anh trả lời. “Tất cả đều tụ họp để thu thập thông tin.”

Gabrielle hy vọng sẽ có công bằng dành cho Lãnh chúa Monroe. “Không người nào đáng phải chết vì một con dao đâm sau lưng cả,” cô lên tiếng.

“Đó là một hành động hèn nhát,” Colm đồng tình.

Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay to lớn của anh đang đặt trên bàn tay cô. Nó to phải gấp hai lần tay cô và ấm áp, ấm đến đáng kinh ngạc. Làm sao một cái chạm đơn giản thế lại có thể khiến cô dễ chịu đến vậy? Có phải cô quá khổ sở vì cảm giác sự gần gũi của anh nên mới nảy sinh phản ứng như thế? Anh có lẽ còn chẳng nhận ra việc mình đang làm. Phẫn nộ với bản thân, cô quay đi khỏi anh và lắng nghe Cha Gelroy kể về cuộc sống ở tu viện.

Tận dụng mỗi một cơ hội nhỏ nhoi, Gelroy lại đưa ra một hay hai lời bình luận về những lợi ích của việc có một nhà thờ nguyện cho người dân nơi đây. Ông đưa thêm vài ví dụ hùng hồn, và cho mình là khôn ngoan.

“Một nhà thờ nguyện sẽ là nơi thích hợp và thiêng liêng để lắng nghe lời xưng tội của Liam và miễn trách cho bất cứ tội lỗi nào mà cậu ấy phạm phải với người phụ nữ Monroe kia.” Ông khẳng khẳng với Colm. “Còn anh, Lãnh chúa,” ông tiếp tục, “Bất kì lúc nào anh muốn, tôi cũng có thể nghe lời xưng tội của anh... thậm chí nếu cần thì hai lần một ngày cũng được.”

Gabrielle phì ra cười. “Cha, con nghĩ có lẽ cha nên đề nghị lãnh chúa của chúng ta xây cho cha một căn nhà nguyện.”

“Lãnh chúa của chúng ta?” Liam hỏi.

Cô nhún vai và nhìn vào Colm. “Bây giờ anh đang là lãnh chúa của Cha Gelroy thì phải... và cũng của tôi nữa. Chẳng phải thế sao?”

Nét mặt anh thật khó mà dò được. “Đúng là thế.”

Liam cau mày. “Tôi đang bỏ lỡ điều gì à? Vì sao nào?” anh hỏi “Anh đang tính toán đến việc xây cho linh mục một nhà thờ phải không?”

“Có lẽ,” anh cho phép.

“Biết bao linh hồn cần được cứu rỗi ở đây,” Gelroy vừa nói vừa liếc sang Liam đầy cảm kích.

“Xây nhà thờ sẽ cứu rỗi linh hồn chúng tôi?” Colm cười toe toét.

“Sẽ là một bước đi đúng đắn. Thị tộc của anh sẽ phải được khuyến khích để bước vào, quỳ gối và cầu nguyện Chúa tha thứ cho tội lỗi trước kia của họ.” Vẫy một ngón tay về phía Liam, ông thêm vào. “Và ... với một trái tim chân thành. Sau chuyện xảy ra với cậu. Tôi nghĩ cậu sẽ mong muốn được chúa ban ơn cho mình.”

Trong nháy mắt, cuộc đối thoại trở nên nghiêm túc. “Colm này, Cha không thể kể cho em nghe làm cách nào em lại từ Finney’s Flat mà đến tận tu viện được.”

“Có thể cậu đã đi bộ.” Gelroy đề xuất.

“Không thể nào.”

Gelroy thở dài. “Tôi đã giải thích đi giải thích lại rằng tôi không thể nói cho cậu nghe.”

“Nhưng cha biết, phải không?” Colm hỏi.

“Anh đã tìm ra những kẻ đánh Liam chưa?” Gabrielle vội vã chen vào.

“Cô sẽ biết nếu như tôi có.”

“Nhưng anh sẽ không dừng việc tìm kiếm lại, phải không?” Cô hỏi.

“Đúng thế.”

“Cha vẫn phải trả lời thắc mắc của con, thưa Cha” Liam lên tiếng. “Cha thừa biết làm thế nào con lại đến được tu viện, phải không? Khi con ở đó có phải cha tình cờ có mặt gần Finney’s Flat?”

“Tôi không thể nghĩ vị linh mục đáng kính này có điều gì để làm với...”

Colm bóp chặt bàn tay cô. “Không, chúng tôi không cho là ông ấy dính dáng vào. Chỉ hy vọng ông ấy đã nhìn thấy những kẻ tìm cách sát hại Liam thôi.”

“Trước khi Liam tới, tôi vẫn còn ở trong tu viện.” Gelroy nói.

“Tôi biết cha đang giấu diếm gì đó mà tôi muốn biết,” Colm yêu cầu.

Tâm trí Gabrielle cuống cả lên. Cô đã mong có một chút thời gian riêng tư với Colm để thú nhận cô chính là người đã bắn kẻ tấn công Liam và đội cận vệ của cô đã mang cậu ấy đến Arbane Abbey, nhưng giờ thì anh đang tập trung vào vấn đề.

“Tôi phải nói với anh...” cô bắt đầu. Anh bắn sang cô một cái nhìn nghiêm khắc khiến cô ngậm luôn miệng lại.

“Tôi đang nói chuyện với linh mục, Gabrielle. Đến lúc sự thật phải được sáng tỏ rồi.”

Cha Gelroy dường như co lại trên cái ghế ông đang ngồi, trước cơn thịnh nộ của lãnh chúa.

“Vậy thưa Cha, đó là gì? Cha sẽ nói cho chúng con, hay chúng tôi phải viện đến những phương thức mạnh mẽ hơn đây?” Liam hỏi.

Gabrielle đứng bật dậy, vội vã đến nỗi đánh đổ cả ghế.

“Tôi không tin các anh sẽ buộc cha Gelroy phải thú nhận những điều ông ấy không thể.”

“Không thể? Hay sẽ không?” Liam hỏi.

“Không thể,” cô trừng mắt nhìn anh, cắn cẩu. “Tôi sẽ không để các anh bắt nạt cha Gelroy đâu. Ông ấy là người tu hành. Ông ấy đã giải thích hơn một lần rằng không thể nói cho các anh biết còn gì. Để ông ấy yên, hoặc các anh sẽ phải trả lời tôi,”

Trước khi ai đó có thể đáp lại cơn giận bùng phát của cô, Braeden xuất hiện ngay lối cầu thang và lớn tiếng. “Lãnh chúa, chúng tôi đã sẵn sàng.”

Colm cúi xuống dựng lại ghế cho Gabrielle và đẩy nó sang một bên.

“Đi theo tôi, Gabrielle,” anh ra lệnh khi nắm lấy tay và kéo cô leo đèo đi theo đằng sau anh.

Anh không hề giải thích mình định dẫn cô đi đâu, nhưng cô vui vẻ tuân theo. Được ở riêng một lúc với anh cũng sẽ là cơ hội để cho cô giải thích chuyện xảy ra ở Finney’s Flat.

Họ đang nửa đường ra đến cửa thì Colm gọi với qua vai, “Liam, anh sẽ kết hôn với Gabrielle.”

Liam choáng váng. “Anh sẽ kết hôn?”

Phản ứng của Gabrielle còn mãnh liệt hơn. “Anh không hề nói cho em trai mình biết? Tôi đã ở đây hai tuần rồi, còn anh lại không thể bớt chút thời gian...”

Anh cứ thế kéo lê cô đi. “Tôi đã gặp em trai mình nhiều như cô hai tuần vừa qua vậy.”

“Đó là lý do không thể chấp nhận được.” cô lầm bầm.

Cậu diên người, anh kéo cô lệch xệch xuống cầu thang. “Tôi không lý do lý trấu gì hết.”

Một người lính đứng ngay tại cửa. Khi anh ta thấy họ xuất hiện, anh ta cúi đầu chào Gabrielle và kéo cửa mở. Cô nghĩ hành động ấy thật kì quặc. Anh ta lẽ ra phải thể hiện lòng tôn kính với lãnh chúa của mình chứ không phải là với cô.

Một luồng không khí lạnh phả vào mặt cô. Colm thả tay cô và bước ra ngoài. Anh dừng lại ngay bậc đầu tiên và ra hiệu cho cô đến với anh.

Một biển người đang quan sát cô. Chen chúc ngoài sân là người trong thị tộc của anh, và trên các ngọn đồi còn nhiều hơn nữa.

Gabrielle quá mức sững sờ, cô khó mà giữ nổi bình tĩnh. Dường như cả ngàn con người kia đang nhìn chăm chăm vào cô. Cô cố gắng hít thở cho thật bình thường. Chẳng ai mỉm cười. Cô nhận ngay ra điều đó. Ô không, không phải người Boswell đã đến với họ chứ? Cô gạt cái suy nghĩ ghê sợ đó qua một bên. Nhưng tại sao toàn thể bọn họ lại trông u ám đến mức như thế? Vì họ đang túm tụm lại với nhau, cô không thể thấy liệu trên tay họ đang nắm cái gì.

Cô dịch sát vào Colm hơn. Cánh tay cô áp chặt vào anh. Cô ngược lên thì thào. “Có phải tôi sẽ bị ném đá lần nữa không?”

“Vì tình yêu của...” anh im bật. Anh không thể nổi giận với cô được. Dĩ nhiên cô sẽ mong chờ một kết cục tồi tệ nhất. Anh đã không báo cho cô biết chuyện sắp xảy ra, và có chúa mới biết được sau những gì cô vừa trải qua trong những tuần gần đây, tại sao cô lại không bị khiếp đảm nhỉ?

“Cô nghĩ tôi sẽ để cô bị làm hại à? Giờ cô thuộc về tôi, Gabrielle.”

Anh quay sang người của mình, giơ cao một tay và lên tiếng. “Sau khi cân nhắc, Lady Gabrielle đã đồng ý trở thành vợ của tôi. Tôi vinh dự được cưới người phụ nữ ngây thơ, xinh đẹp, đầy đam mê và mạnh mẽ đến nhường này. Các người sẽ đón chào và tôn kính cô ấy như đã tôn kính tôi.”

Đám đông rộ lên những tiếng hoan hô và tiếng la hét náo nhiệt. Giờ toàn thể bọn họ đều đang cười. Colm kéo cô vào trong vòng tay mình, nâng cầm cô lên và hôn cô mãnh liệt.

Cô hoàn toàn bị áp đảo. Anh chỉ hôn cô đủ để cô muốn nhiều hơn nữa, và lúc anh ngẩng đầu lên, cô run rẩy. Tiếng ồn ào vây bủa quanh cô, và trong tâm trí cô chỉ tồn tại duy nhất một ý nghĩ: không hề có hòn đá nào hết.

Chương 33

Colm đã không hề báo trước cho cô. Giá mà Gabrielle biết được anh sẽ triệu tập toàn bộ người dân của mình để đưa ra lời tuyên bố, Gabrielle sẽ đi thay váy áo mới và chải lại mái tóc của mình cho thật chẵn chu. Cô thậm chí còn chẳng có thời giờ để véo vào hai má cho hồng lên nữa. Cánh cửa mở ra, và tất cả mọi người đều ở đó, dán mắt nhìn vào cô.

Và một Liam đầy kinh ngạc đã theo gót họ ra ngoài và đứng bên phải Colm khi anh tuyên bố với thị tộc của mình. Liam dường như rất hài lòng với điều mà anh ta gọi là “tin đặc biệt”. Ngay khi tiếng reo hò lắng xuống và đám đông tản đi, anh vỗ lên vai ông anh trai mình và quay sang ôm lấy Gabrielle.

“Em tưởng Gabrielle chỉ là khách vì sự giúp đỡ của đội cận vệ của cô ấy ở tu viện, nhưng quả là còn nhiều hơn một cuộc viếng thăm nữa.” Anh cười phá lên và thô bạo đẩy Colm một cái trong lúc họ sánh bước vào trong. “Anh đang giấu em đấy. Em đã ngủ mất bao lâu rồi ấy nhỉ? Rõ ràng là em đã bỏ lỡ mất một chuyện lớn đây. Em phải nghe chi tiết mới được.”

“Lần khác anh sẽ giải thích rõ hơn,” Colm nói.

Liam túm lấy tay Gabrielle và nháy mắt. “Cô có chắc mình đã chọn một người MacHugh đúng đắn không, Gabrielle? Cô biết sống với Colm như sống với một con gấu vậy. Có lẽ cô nên cân nhắc lại.”

Colm đáp trả. “Chả có gì phải cân nhắc lại hết, Liam. Gabrielle khá hài lòng.” Anh quay sang cô. “Phải không, Gabrielle?”

“Tại sao... tôi...” Sao cô phải trả lời anh ta? Hài lòng? Với tất cả mọi chuyện xảy ra trong vòng hai tuần qua, những suy nghĩ về cảm giác hài lòng đã chẳng lọt vào đầu cô.

Liam cứu vớt cô khỏi mở miệng ra. “Cần em hỏi kỹ Lady Gabrielle không?”

“Không, em không cần.” Colm kiên quyết đáp lại.

Gabrielle cảm thấy nhẹ cả người khi Liam chúc họ ngủ ngon và leo lên gác. Cô không muốn trả lời bất kì câu hỏi nào. Trong tâm trí cô hiện đang có một vấn đề cấp thiết hơn nhiều. Thời cơ để đối diện với Colm và thú nhận sự thực đã đến. Cô cần ở một mình với anh. Tim cô bắt đầu đập thình thịch.

“Colm...”

“Trông cô kiệt sức rồi, Gabrielle. Nghỉ ngơi đi.” Gạt cô sang một bên, anh tiến thẳng đến chỗ cửa.

Cô lảo đảo bước theo anh. “Tôi nói chuyện với anh được chứ? Có điều tôi cần phải nói với anh.”

“Đợi được không?” Anh nhắc một ngọn đuốc ra khỏi gờ tường.

Cánh cửa mở tung và Braeden cùng Stephen bước vào. Cô mong họ sẽ đi thẳng qua họ, nhưng chẳng ai làm thế. Họ đợi để trao đổi với Colm. Anh là người bận rộn với bao nhiêu trách nhiệm và gánh nặng lớn lao, cô tự nhắc nhở mình.

“Tôi muốn... phải nói là... tôi cho là mình có thể đợi đến ngày mai. Sáng sớm mai được chẳng?” cô hỏi.

Colm gật đầu, và Gabrielle, cảm thấy hết sức nhẹ nhõm vì sẽ không phải thú thực với anh vào tối nay, nhanh chóng vọt lên cầu thang.

Cha Gelroy đang chờ để đưa ra những lời chúc tụng của ông, nhưng cô không để cho ông có cơ hội. Cô ngoắc tay ra hiệu cho ông tiến lại gần hơn và sau đó thì thào, “Con rất tiếc vì chưa nói được cho Colm biết. Con đã hai lần tìm cách giải thích rằng con và đội cận vệ đã mang Liam đến tu viện, nhưng cả hai lần chúng con đều bị cắt ngang. Con nghĩ tốt hơn hết là nói riêng với anh ấy. Cha đã phải chịu đựng cơn thịnh nộ của anh ấy rồi, và của cả Liam nữa, vì lời hứa mà cha ràng buộc với con.”

“Con càng chờ lâu thì cuộc nói chuyện càng khó khăn đấy.”

“Vâng, con biết, nhưng con thực sự rất sợ.”

“Lãnh chúa MacHugh sẽ vui lòng biết con đã tìm được và cứu sống em trai cậu ấy.”

“Còn phải kể nhiều hơn điều cha biết nữa, nhưng đừng lo. Vào tối ngày mai, Colm sẽ biết toàn bộ câu chuyện.”

“Cả ta nữa?”

“Phải.”

Cô đã mong thú tội với ông, nhưng nếu làm thế, cô sẽ phải nói rằng cô cảm thấy hối tiếc vì đã lấy đi mạng sống một con người, Chúa sẽ biết cô không thành thật.

Kẻ đó thực sự phải chết.

Maurna bị kích động khi biết Gabrielle sẽ kết hôn với lãnh chúa của họ và trong lúc phục vụ bữa sáng bà đã lặp đi lặp lại với cô đến vài lần.

“Không ai tin vào điều ngu ngốc mà đám nhóc Boswell đã tung ra, và chúng tôi chẳng may để tâm đến vì lãnh chúa đã tuyên bố cô là vợ của anh ấy. Anh ấy tuyên bố cô vô tội, tiểu thư ạ, nhưng chúng tôi đã thừa biết điều đó. Phải không, Willa?” bà gọi với qua vai.

Người đầu bếp liếc mắt qua. “Phải. Chúng tôi chắc chắn.”

“Tôi cảm ơn cả hai vì đã tin tưởng vào tôi,” Gabrielle nhìn chăm chăm xuống cái bát đựng đầy một thứ chất bột đặc sệt xám ngoét.

“Không phụ nữ thánh thiện nào như cô mà lại phạm vào những tội lỗi tà đình thế, ngoài ra, lãnh chúa của chúng tôi sẽ không kết hôn nếu như những tội lỗi có thật... mà thực tế thì không,” bà vội vã thêm vào.

Willa mang bánh mì ra và đặt bên cạnh thứ bột nhão. “Giờ cô phải ăn đi cho mập mập thêm một chút.”

Gabrielle không muốn làm tổn thương đến tình cảm của người đầu bếp, nhưng cô phải hỏi cái thứ bột nhão sền sệt kia là gì trước khi múc một thìa cho vào miệng. Nếu cô mà bắt đầu nghẹn cứng cổ thì chắc còn tệ hơn, cô nghĩ.

“Bà gọi thứ này là gì, Willa?” Cô hỏi.

“Bữa sáng,”

Maurna lấy một mẩu bánh mì đặt vào tay cô. “Cô cầm bánh mì và chấm vào món cháo bột này.”

“Cháo bột?”

“Cái đó tốt cho cô, cô gái ạ,” Willa khẳng định. “Nó được làm từ lúa mạch và thêm vào một số gia vị đặc biệt của tôi.”

“Chúng tôi sẽ để cô ăn một mình trong lúc nó còn nóng,” Maurna lên tiếng.

Gabrielle lưỡng lự nhắc cái thìa lên và nhúng vào thứ dính nhớp nháp dẻo quánh đó. “Maurna, bà vui lòng giải thích ý bà nói rằng không ai thánh thiện như...”

“Như cô.”

“Tại sao bà lại nghĩ là tôi thánh thiện?”

“Không chỉ tôi đâu, tiểu thư. Ai cũng nghĩ vậy hết.”

“Tôi cũng thế.” Willa tiếp lời. “Tôi lại cho là bởi vì hai người đã dành nhiều thời gian để đi

dạo với Cha Gelroy.

Cô cười phá lên. “Lạy chúa, không. Cha khá là cô đơn, và đó chính là lý do tại sao tôi lại đi cùng ông ấy, nhưng cả hai chúng tôi đều đang quen với môi trường mới và giờ cảm thấy thoải mái hơn rồi. Mọi người đều rất thân thiện.”

Hai người phụ nữ rạng rỡ trước lời khen ngợi về thị tộc của họ.

“Bữa sáng của cô nguội rồi kìa.” Willa báo.

“Tôi tưởng mình có thể đợi lãnh chúa.”

“Anh ấy ra ngoài thường xuyên mà.”

Khi hai người phụ nữ để cô lại một mình ăn thứ cháo bột nhão đó, Gabrielle buộc phải cố gắng nuốt xuống và ngạc nhiên rằng nó cũng không tệ. Thực ra cũng không đến nỗi khó ăn.

Cô nhanh chóng kết thúc và sau đó đi tìm Colm. Người đàn ông này phải dậy trước cả bình minh.

Faust bắt kịp cô khi cô đang hướng về chuồng ngựa. “Cô đi đâu vậy, công nương?”

“Tôi đang tìm Colm.”

“Anh ấy đang ở ngoài bãi với đám binh lính rồi. Cô có muốn ngồi trên đồi và quan sát buổi tập luyện không?” anh hào hứng hỏi.

Faust rõ ràng là cũng muốn xem, và vì cô không thể trò chuyện với Colm, cô quyết định giúp cận vệ của mình.

“Hãy dẫn đường đi, Faust.”

“Tôi nghĩ cô sẽ thích xem, Công nương. Tôi biết mà.”

“Tôi không hiểu được nhiệt tình của anh. Anh đã thấy lính của cha tôi tập luyện gần như hàng ngày ở Wellingshire rồi còn gì.”

“Họ đã tập luyện hầu như hàng ngày, và vì lí do chính đáng, đối với họ, giống như các chư hầu tận tụy, phải giữ các kĩ năng sắc bén.”

“Tôi biết điều đó, ở Anh, nhiệm vụ chính yếu của một hiệp sĩ là phải bảo vệ lãnh chúa của họ. Tôi nghĩ ở đây cũng vậy thôi.”

“Không, có khác đấy. Tôi nghĩ chỉ cần họ thắng, hầu hết các nam tước không cần quan tâm đến bao nhiêu người phải chết trong lúc bảo vệ ông ta, nhưng MacHugh sẽ coi đó là sự lăng mạ cá nhân nếu như anh ấy mất một hay hai mươi người.”

Cô nâng váy và nhanh chân bắt kịp anh ta. “Anh có cho là anh sẽ học được những kĩ năng mới qua việc quan sát ngày hôm nay không?”

“Có lẽ, nhưng sự hào hứng của tôi không phải xuất phát từ đó. Cô sẽ sớm hiểu thôi. Chúng ta sẽ ngồi chỗ trên sườn đồi kia để nhìn rõ hơn.”

Faust dẫn cô lên con đường mòn dốc đứng ẩn dưới những tán cây; Khi cô đi đến cuối con đường, toàn cảnh những bãi đất mở ra trong tầm mắt cô.

Có hai bãi kích thước gần bằng nhau và được ngăn cách bởi những đụn cỏ khô. Một bên những cung thủ luyện tập độ chính xác. Mục tiêu của họ xa đến nỗi khó mà nhìn thấy hồng tâm. Bên cạnh họ những người khác đang ném lao vào các mục tiêu. Ở khoảng cách xa, Gabrielle vẫn nghe được tiếng rít của các loại vũ khí nặng nề cắt qua không khí. Còn ở phía bãi bên kia, những người khác đang tập luyện với gươm và khiên của họ. Vòng quanh họ là những người khác trong thị tộc, già trẻ, đang chờ đến lượt mình để chứng minh tài năng của họ.

Ít nhất một trăm người có mặt trên bãi, song cô vẫn dễ dàng nhận ra Colm. Anh là chiến binh nổi bật nhất ở đó. Anh đứng cách xa, hai cánh tay vòng quanh trước ngực và đứng vững vàng. Thậm chí từ chỗ của cô, Gabrielle vẫn nhận thấy anh cau mày, tỏ dấu hiệu anh không thích điều mình đang nhìn thấy.

Cô giương mắt nhìn như thôi miên. Làn da màu đồng thiếc vàng óng của anh lấp lánh mồ hôi, và các múi cơ trên đôi tay và chân trần toát ra thứ quyền lực nguyên sơ. Cô thừa biết chú ý vào những điều đó là không hợp với khuôn phép chút nào, song cô không thể đưa mắt sang chỗ khác.

“Cô có muốn tôi trải đệm cho cô ngồi không? Hay cô có nghĩ mình sẽ không muốn ở đây lâu?” Faust đề đạt.

“Tôi không cần đâu,” cô đáp lại, và ngồi xuống, điều chỉnh xống váy; trong lúc đó đôi mắt xanh ánh tím của cô vẫn dán chặt vào Colm.

“Anh có thấy Stephen không? Anh ấy đứng bên cạnh lãnh chúa.” Faust chỉ cho cô.

“Tôi thấy rồi. Anh ấy đang làm gì vậy?”

“Anh ấy đang quan sát Lucien tập luyện.”

Cô chăm chú tìm kiếm trong bãi tập để xác định vị trí của người cận vệ. “Thế tại sao Lucien lại đang phải tập luyện?”

“Lãnh chúa đã ngỏ lời mời,” Faust trả lời. “Nếu anh ấy nghĩ chúng tôi có khả năng, anh ấy sẽ để chúng tôi huấn luyện cho lính mới. Những chiến binh lão luyện của anh ấy thấy họ kém cỏi, dù dĩ nhiên họ sẽ làm theo lệnh của lãnh chúa..”

Gabrielle quan sát Lucien. Những chuyển động của người cận vệ thật nhanh nhẹn và thanh

nhã. Anh giữ vững vị trí của mình trước người lính MacHugh mà không quá rág sức.

“Stephen giỏi bắn tên hơn tất cả những người khác. Lãnh chúa sẽ không để mất thời gian của mình, vì thế anh ấy phải dụng đến Braeden. Tôi nghĩ cô giỏi hơn tất cả đấy, Công nương.”

Cô cười phá lên. “Lòng tin của anh đặt vào tôi nhằm chỗ rồi. Nói tôi nghe, Faust, lãnh chúa và người chỉ huy của anh ấy đã nghĩ gì khi Stephen hạ gục quân lính của họ?”

“Họ bị ấn tượng bởi kĩ năng của anh ấy. Braeden và Stephen không phải là đối thủ. Họ lưu ý đến tài năng của từng người và thực tế thì phần nào đã trở thành bạn bè rồi. Lãnh chúa giao cho Stephen trách nhiệm huấn luyện lính mới về kĩ năng bắn tên dưới sự giám sát của Braeden.”

“Thế còn anh?” Gabrielle hỏi.

“Tôi sẽ huấn luyện vào ngày mai.”

“Anh không cần ngồi đây với tôi đâu. Tôi sẽ an toàn mà. Anh có thể nhìn thấy tôi từ dưới bãi tập.”

“Khoảng cách quá xa.”

“Tôi còn nhìn ra vẻ mặt cau có của Colm thì anh chắc chắn cũng sẽ thấy tôi thôi.”

“Ngày mai sớm sẽ đến lượt tôi. Ngoài ra, Christien sẽ thể hiện, còn tôi lại không muốn bỏ lỡ. Lượt của Lucien sắp xong rồi.” anh nói thêm với cái hất đầu về phía người cận vệ. “Tôi nghĩ anh ấy sẽ để người lính MacHugh kia thắng mình ngày hôm nay.”

“Sao anh lại nghĩ thế?”

“Đáng ra đến giờ anh ta phải xong rồi mới phải. Anh ta đang nhường vì đối thủ già hơn anh ấy ít nhất là 15 năm. Lucien không muốn làm bẽ mặt ông ta trước lãnh chúa. Tôi cũng sẽ làm như thế.”

Đứng bên cạnh những chiến binh, Stephen cũng có cùng quan sát. Anh lùi lại và nói chuyện với Braeden. Vài phút sau, Colm dừng trận đấu lại. Các đối thủ mới di chuyển lên phía trước để thay vị trí trên bãi tập.

“Lucien, lại đây.” Colm ra lệnh.

Người cận vệ chạy đến bên anh. “Vâng, Lãnh chúa?”

“Stephen nghĩ rằng anh không vận hết sức trong trận đấu. Phải thế không?”

“Phải.”

Colm tưởng mình sẽ nghe lời biện bạch và ngạc nhiên trước sự trung thực của anh ta. “Hãy

cho tôi lý do của anh.”

“Ông ấy già hơn tôi nhiều. Tôi không muốn ông ấy bối rối.”

“Lý do thật nực cười. Tôi giả sử nếu một lão già tấn công Gabrielle, anh sẽ cân nhắc đến tuổi tác của người ta trước khi tìm cách bảo vệ cô ấy chứ?”

“Không, tôi sẽ giết chết hắn nếu hắn cố tình làm hại đến công nương của tôi, dù già đến mấy đi chăng nữa.”

“Anh lãng mạ người thị tộc tôi khi anh không làm hết sức. Sáng mai tôi mong sẽ được thấy điều đó.”

Colm đưa ra mệnh lệnh, và các loại gươm giáo được vút qua một bên. Giờ sẽ là một trận chiến giáp lá cà, tay không. Các nhóm những chiến binh lão luyện đi vào bãi tập. Mục đích của từng người là ghim được đối thủ ngã xuống đất. Kỹ năng khéo léo cũng như sức mạnh nguyên sơ được chú trọng, và vài lần trong suốt các cuộc tranh tài Colm xen vào để chỉ cho các chiến binh những lỗi sai của họ.

Christien cùng Stephen quan sát. “Họ không chiến đấu như chúng ta.”

Colm nghe được lời nhận xét và gọi to anh. “Hãy chỉ cho tôi sự khác biệt.”

“Xin lỗi, Lãnh chúa, nhưng tôi buộc phải từ chối. “ Anh nói nghe có vẻ chán nản. “Tôi không thể đánh nhau với anh.”

Sửng sốt trước lời khước từ của người cận vệ, Colm hỏi. “Tại sao anh nghĩ mình có sự lựa chọn?”

Stephen bước lên trước để giải thích. “Giờ anh đã hứa hôn với công nương Gabrielle của chúng tôi, không một người cận vệ nào của cô ấy được phép đánh nhau với anh.”

Christien đồng tình. “Chúng tôi phải bảo vệ cho anh cũng như bảo vệ cho công nương của chúng tôi.”

Braeden phản đối ngay. “Chiến binh của lãnh chúa bảo vệ cho anh ấy.”

Stephen gạt đầu. “Phải, và chúng tôi bảo vệ cho người sẽ kết hôn với Lady Gabrielle.”

Christien ngược lên phía ngọn đồi nơi Gabrielle đang ngồi. “Thêm nữa, cô ấy sẽ không thích nhìn chúng tôi tử thí với anh đâu. Cô ấy đang bắt đầu thích anh rồi đấy.”

Colm ngược mắt lên và thấy Gabrielle đang dõi theo. Cô bắt đầu quan tâm đến anh? Không đời nào. Người cận vệ này hẳn sai bét. Một phụ nữ quan tâm đến một người đàn ông không thể nào bắt anh ta chạy nhăng lên và lờ đi bất kì mệnh lệnh nào mà anh ta đưa ra.

Anh rút những suy nghĩ đó sang một bên. “Nếu anh không thể đánh nhau với tôi, Christien, thì anh sẽ tử thi với người khác.”

Anh ra hiệu cho một người thị tộc của mình. Một chiến binh vạm vỡ ngay lập tức bước lên.

“Ewen, hãy nói cho Christien biết cậu bao nhiêu tuổi.”

“Lãnh chúa?”

Colm lặp lại yêu cầu của mình. Ewen, dù bối rối trước cái mệnh lệnh kì cục này, vẫn nhanh chóng tuân theo. Anh ta và Christien chỉ cách nhau có vài tháng tuổi.

“Tôi tin Ewen không quá già so với cậu.” Colm mỉm cười.

Hai người xoay lưng bước sang hai phía của bãi tập. Braeden ra tín hiệu, và Ewen, đầu cúi xuống, tấn công. Christien giáp mặt với anh ta, và trước khi người lính MacHugh có thể tung ra một cú đấm, Christien đã xoay một chân và sử dụng gan bàn chân còn lại để giáng anh ta ngã phịch xuống đất.

Christien chờ thêm vài giây nữa xem liệu Ewen có đứng dậy không. Khi anh ta cứ nằm mãi như thế, người cận vệ bước qua và chìa tay ra cho anh ta. Ewen gạt bàn tay đó sang một bên, đứng lên, và lúc lắc đầu để lấy lại tỉnh táo. Anh ta lao vào một lần nữa. Và lại lần nữa. Colm quan sát mà đau đớn, và tức tối phát điên lên. Sau khi Ewen bị đánh gục xuống đất đến lần thứ tư, Colm sai bước vào bãi tập, lôi mạnh anh chàng méo mó kia đứng lên chỉ bằng một tay và xô anh ta một cái thật mạnh.

“Bốn lần Christien đánh ngã cậu cùng một cách thức. Anh không nhận ra anh cần phải tấn công theo một cách khác à?”

Ewen cau mày. “Tôi biết anh ta sẽ lại đá tôi bằng chân, nhưng tôi tưởng mình có thể nhanh hơn.”

Colm lại xô anh ta thêm cái nữa. “Rõ ràng cậu không hề nhanh hơn, phải không?”

“Phải.”

“Tại sao cậu không tìm cách chặn cú tấn công đó lại?”

Colm chỉ cho cậu ta cách thức có thể sử dụng, nhưng Ewen là một kẻ học việc chậm chạp, và thêm hai lần nữa Christien hạ gục cậu ta cũng bằng một chiêu thức giống hệt nhau.

Ba người lính khác cùng chung số phận với Ewen. Sau đó thì càng nhiều chiến binh lão luyện khác thách thức Christien. Người thứ hai không chỉ chặn được cú tấn công của anh, mà còn thoi một cú tuyệt đẹp vào giữa bụng anh chàng cận vệ. Christien ngã gục xuống nền đất. Lần tiếp theo thì Christien thay đổi chiến thuật của mình và đón ngã đối thủ nặng kí này.

Colm ra lệnh cho Christien sử dụng cả hai kỹ năng trên với anh để anh có thể chỉ cho binh lính của mình cách chặn đứng đòn tấn công và dành lợi thế. Lãnh chúa nhanh hơn Christien nhiều. Lần thứ ba Colm cho anh chàng cận vệ bay ngựa ra sau, Christien ngã đập bụng xuống đất, lăn tròn một vòng và ngồi dậy. Máu rỉ ra từ khoe miệng. Anh đưa tay gạt sạch, nhìn thẳng vào Colm và bắt đầu cười.

“Lại chứ, Lãnh chúa?” anh hỏi.

“Đây không phải trò chơi, Christien,” Colm cau kỉnh. “Ngày mai anh sẽ giúp tôi huấn luyện những người lính mới.” Anh chỉ một ngón tay vào người cận vệ và nói thêm. “Trước khi đó thì tôi gợi ý rằng anh nên vứt bỏ cái tính ngạo mạn của mình đi. Trong chiến trận, những người này sẽ không có cơ hội thứ hai đâu. Nhiệm vụ của anh là phải dạy cho họ cách sống sót. Khi họ sẵn sàng, Braeden và tôi sẽ dạy họ cách để chiến thắng.’

Chương 34

Sau buổi tập luyện, Colm đi về phía hồ và gột sạch mồ hôi ướt đầm trên cơ thể, sau đó trở về đại sảnh. Anh đang đi ngang qua chuồng ngựa thì bắt gặp Gabrielle dẫn con ngựa của cô ra. Con chiến mã đã được đóng yên cương xong xuôi.

Anh dừng ở ngoài cổng và quan sát cô. Cô gạt một lọn tóc lơ ra xoa trên mặt trong lúc đóng cánh cổng đằng sau Rogue.

“Cô nghĩ mình định đi đâu vậy?” Colm hỏi.

Giật mình, Gabrielle liếc mắt về phía anh. “Chúc một ngày tốt lành, Colm.”

Nếu như cô đang tìm cách làm anh mất thời gian với những câu xã giao, thì cô phải thất vọng rồi.

“Tôi đang hỏi cô.”

“Tôi sẽ cưới ngựa. Rogue cần co duỗi chân.”

“Thế chính xác thì cô đang định cưới ngựa đi đâu?”

“Đây đó thôi.”

“Và tình cờ đi ngang qua Finney’s Flat?”

Dường như anh có khả năng đọc được tâm trí cô. “Phải. Tôi đã nghĩ mình sẽ viếng thăm

Lãnh chúa Buchanan. Tôi muốn được gặp vợ anh ấy. Nếu như anh còn nhớ, thì tôi có họ hàng với cô ấy.”

“Không.”

“Không, anh không nhớ?”

“Không, cô không được phép rời khỏi vùng đất này. Cô có thể cưỡi ngựa lên đồi kia, nhưng sẽ không ra khỏi con núi.” Chắp hai tay đằng sau lưng, anh lên tiếng. “Cô sẽ phải cam kết.”

Cô cúi đầu. “Theo ý anh.”

“Colm quay đi khỏi chuồng ngựa và bắt đầu ra đến sân, sau đó thì dừng lại. Anh quay lại và nhìn vào vợ chưa cưới của mình. Cô đứng bên cạnh con ngựa, tay giữ chặt dây cương Rogue và chờ cho Colm đi xa. Anh biết đích xác cô sẽ làm gì. Một khi anh khuất mắt, cô sẽ thẳng tiến tới Finney’s Flat.

“Không, Gabrielle. Cô sẽ không chơi xỏ tôi lần nữa đâu.”

“XIn lỗi?”

Anh quay trở lại. “Đừng có giở trò ngây ngô với tôi. Tôi biết câu “Theo ý anh” đó nghĩa là cô sẽ làm bất cứ việc chết tiệt nào mà cô muốn. Cô sẽ phải cam đoan với tôi. Cô sẽ nói. “Tôi xin hứa”, và sẽ thực thi nghiêm túc.”

Gabrielle không định để cho anh hăm dọa cô. Anh không phải là người duy nhất có việc phải làm. Cô đồng dục bước lên trước một bước.

“Anh đã nói sẽ dành chút thời giờ sáng nay, vì tôi có điều quan trọng muốn nói với anh, nhưng khi tôi xuống dưới lầu, anh lại đi mất rồi. Anh có chờ không?”

Anh đi thẳng đến chỗ cô.

“Tôi không thể mất cả nửa buổi sáng chờ cô tỉnh giấc được. Dậy sớm hơn đi, và tôi sẽ lắng nghe lời cô nói.”

Bướng bỉnh, cô tiến lên. “Anh là người dai dẳng.”

“Và cô vẫn phải hứa với tôi.”

“Tôi hứa,” cô đáp trả với dấu hiệu công khai thách thức.

Giờ thì họ đứng sát nhau đến nỗi cô cảm nhận được cả hơi thở ấm áp của anh. “Tôi muốn anh hứa sẽ bỏ chút thời gian tối nay.” Cô nói. “Tôi phải nói chuyện riêng với anh.”

“Nói luôn đi.”

“Đây không phải chỗ riêng tư.”

Anh đặt hai tay của mình lên vai cô và kéo cô về phía mình. “Tôi không biết mình làm thế nào mà hòa thuận với một người phụ nữ bướng bỉnh như cô.”

Môi anh áp vào môi cô lúc cô thì thầm. “Tôi cũng vậy.”

Anh chỉ định trao cho cô một cái hôn ngắn, nhưng khi môi anh chạm vào môi cô, những tính toán của anh biến sạch. Đôi môi cô quá mềm mại và ấm áp. Trước áp lực của anh, cô hé mở khuôn miệng của mình và nụ hôn trở nên sâu đậm khi anh vòng hai cánh tay ôm lấy cô và ép cô sát vào với anh.

Với Gabrielle, trái đất dường như ngừng quay. Chỉ có cái chạm kì diệu của Colm mà thôi. Cô đáp lại nụ hôn của anh với lòng nhiệt tình và sự đam mê mà cô tưởng mình không hề sở hữu.

Anh lấy lại ý thức trước cô và đột ngột chấm dứt nụ hôn. Hơi thở anh sâu và run rẩy. Cô choáng váng đến độ không nhận ra cô đang dính chặt lấy anh cho đến khi anh dịu dàng đẩy cô ra.

Colm phải nhích ra xa cô trước khi anh bị cám dỗ bởi mong muốn được hôn cô lần nữa. Anh biết đích xác chuyện này sẽ dẫn tới đâu và anh sẽ không làm nhục Gabrielle cũng như mang cô lên giường anh trước hôn nhân, nhưng cô không khiến anh dễ dàng mà bước đi. Chẳng người phụ nữ nào từng tác động đến anh quá mức sâu sắc đến như vậy.

Anh tóm lấy sợi dây cương con ngựa của cô, kéo Rogue lại gần hơn nữa để nâng Gabrielle lên yên cương. Với một cái vồ mạnh vào sườn ngựa, Colm đẩy cô ra xa

Chương 35

Cuộc tìm kiếm Gabrielle của Coswold bắt đầu ngay vào lúc cô bị trục xuất. Hắn tốn vài ngày trời sục sạo quanh khu vực tu viện, nhưng cô vẫn bật vô âm tín.

Những do thám của hắn báo rằng Percy cũng đang trong công cuộc truy tìm, nhưng chẳng được lâu trước khi gã bỏ cuộc. Chẳng có gì ngạc nhiên hết, Coswold nghĩ. Percy là kẻ nửa vời, chuyên môn bỏ dở, và sẽ luôn là như thế. Không nghi ngờ gì, gã đã quay về diện kiến vua John để ton hót về việc gã đã bị đối xử thiếu công bằng như thế nào.

Coswold không dễ gì thoái chí. Nghĩ rằng Gabrielle không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải quay về quê hương, hắn thẳng tiến về phía Bắc, nhanh chóng theo hướng những người hầu của cô đã đi. Hắn chặn đoàn người gần đường biên giới Anh nơi họ đã dựng trại ở đó nghỉ

đêm. Sau nhiều giờ dọa dẫm và ép buộc, cuối cùng Coswold cũng bị thuyết phục rằng họ chẳng biết gì. Hắn cho phép đoàn người đang khiếp đảm tiếp tục cuộc hành trình của họ, nhưng không trước khi hắn tịch thu toàn bộ rương hòm của Gabrielle, tuyên bố rằng số rương hòm đó đáng lẽ ra phải bị giữ lại ở Tu viện Abbey cho đến thời điểm Gabrielle đến mà nhận lại chúng.

Nản lòng nhưng không thoái chí, hắn quay lại vùng Cao nguyên Highland. Gabrielle đang lẫn trốn ở một nơi nào đó trong vùng đất hoang vu, mọi rợ này và Nam tước Coswold sẽ tìm ra cô.

Một tuần tiếp sau đó, hắn dồn hết thời giờ của mình để giởng tai và giương mắt lên nghe ngóng. Những lời đồn đại thì nhiều vô kể, và với mỗi mẩu tin tức vụn vặt gom góp lại, Coswold càng bị thuyết phục rằng Gabrielle vẫn còn ở vùng Highland này.

Một lời đồn đại cứ dai dẳng tồn tại mãi. Coswold nghe được rằng Gabrielle đã được thị tộc MacHugh tiếp nhận, nhưng hắn không chắc liệu nguồn tin đó có đúng hay không. Những người Highland là nhóm người gắn bó mật thiết với nhau, và Coswold thừa biết nếu anh ta đưa ra mệnh lệnh tìm kiếm nơi ở của Gabrielle, tin tức sẽ nhanh chóng lan truyền đến tai Lãnh chúa MacHugh và anh ta sẽ dấu Gabrielle vào một nơi mà không ai có thể tìm thấy được. Quá mạo hiểm. Nam tước đã mất kha khá thời giờ lập mưu tính kế để dụ dỗ Gabrielle lộ diện.

Hắn đã sẵn sàng cho bước tiếp theo: xác minh rằng Gabrielle thực sự đang ở cùng người MacHugh. Chính vì điều này, hắn ghé thăm Lãnh chúa MacKenna. Vị lãnh chúa này quen biết những kẻ sẽ không bị nhận ra trong vùng đất Highland và sẽ làm bất cứ điều gì vì tiền. Khi người của MacKenna tụ tập trước hắn, Coswold giải thích điều hắn muốn thực hiện.

“Kế hoạch đơn giản thôi,” hắn nói. “Các anh sẽ mang đồ đạc của Gabrielle tới lãnh địa của người MacHugh. Các anh sẽ tìm cách đòi gặp Gabrielle cho bằng được trước khi giao lại chúng. Hãy giải thích rằng các anh phải biết chắc chắn cô ta sẽ nhận được.”

“Nhưng nếu họ không để chúng tôi gặp cô ta thì sao?” một kẻ trong số họ hỏi.

“Hãy nói yêu cầu này được đưa ra từ cha trưởng. Răng hòm xiểng của cô ta đã bị gửi lại tu viện và ông ấy đang giữ chúng an toàn cho đến khi biết nơi ở của cô ta.”

“Chúng tôi sẽ làm gì khi gặp cô ta?”

“Chả làm gì cả,” Coswold nhấn mạnh. “Hãy để đồ lại rồi quay về chỗ tôi, và nhận thù lao của các anh.”

“Thù lao trả bằng vàng và đàn bà?”

“PHải.”

“Vậy nếu cô ta không có ở đó?” một kẻ khác lên tiếng.

“Thế thì các anh sẽ trả lại đồ của cô ta cho tôi.”

“Chúng tôi vẫn được thù lao chứ?”

Coswold đảm bảo điều đó, và yêu cầu bọn họ lên đường. Hắn không dự liệu bất trắc nào cả. Kế hoạch của hắn hoàn toàn kín kẽ.

Không thể gặp rắc rối nào hết.

Chương 36

Hai ngày nữa trôi qua mà không hề có cuộc gặp như đã hẹn, Gabrielle vẫn chẳng có dịp nào để nói chuyện riêng với Colm. Mặc cho cô dậy sớm đến thế nào đi chăng nữa, anh vẫn biến mất tăm. Và khi đêm xuống, anh trở về và dùng bữa một mình, sau đó lại mất hút.

Cô đang bắt đầu nghĩ anh chưa bao giờ trèo lên giường để nghỉ ngơi, nhưng anh không giống như thể thiếu ngủ - nếu cô không phán đoán tâm trạng của anh. Trong những dịp chạm trán ngắn ngủi, họ bước qua nhau, anh hoặc lờ phắt cô đi hoặc mở miệng cầu nhàu điều gì đó mà cô đã làm không theo ý anh với vẻ không bằng lòng.

Cô đã thuyết phục bản thân rằng anh đang cố tình tránh né cô, nhưng rồi Maurna đã khiến cô thay đổi. Người quản gia này đang trong tâm trạng muốn tán gẫu khi cô lướt qua sảnh vào buổi sáng thứ ba.

“Lãnh chúa không có một phút rảnh rỗi kể từ khi Liam bị bắt đi,” bà lắc đầu. “Anh ấy nói mình sẽ không nghỉ ngơi cho đến lúc tìm ra những kẻ có liên quan. Hàng ngày anh ấy đều đưa người đi tìm kiếm bất cứ ai biết phong phanh điều gì đó.” Maurna đẩy chiếc ghế đẩu sang một bên khi bà tiếp tục. “Và rồi tin tức đến ba ngày trước rằng đám cướp đã ăn cắp gia súc từ thung lũng của Seamus MacAlister, vì thế lãnh chúa cùng quân lính cũng phải ra ngoài tìm kiếm thủ phạm. Cho tới hôm qua vẫn không tìm ra, và nếu các lo lắng đó còn chưa đủ, anh ấy lại trở về tối qua để phát động chiến tranh nổ ra giữa Heckert, thợ rèn và Edwin, đồ tể. Cả hai người này đều kì cục...”

Bà trò chuyện huyên thuyên về vô số vụ việc liên quan đến lãnh chúa, và Gabrielle lắng nghe một cách đầy kiên nhẫn. Cô cảm thấy bớt nhiều căng thẳng khi biết mình không phải là lý do gây ra sự vắng mặt của anh, nhưng cô vẫn lo lắng không biết tìm đâu ra thời gian để nói chuyện với anh. Gabrielle đang trở nên tuyệt vọng rũ bỏ gánh nặng lương tâm của mình.

Cô cảm thấy cô đơn. Không có ai để cô tâm sự hay chia sẻ rắc rối của mình. Hầu hết các đêm, cô dùng bữa cùng Liam, và dành hết thời gian còn lại để chơi trò chơi với nhau. Anh thích Fox and Geese, và sẽ nhanh chóng thắng cuộc. Gabrielle yêu quý có anh làm bầu bạn, nhưng

cuộc đối thoại của họ không bao giờ chuyển đến những vấn đề quan trọng. Cô không thể kể cho anh về vai trò của mình trong công cuộc cứu thoát anh khỏi bọn người man rợ kia. Colm là lãnh chúa, người đã thu nhận cô, là người sẽ kết hôn với cô. Cô nên nói cho anh biết đầu tiên về cái tin đáng chú ý ấy mới phải.

Cô không muốn đặt gánh nặng cho cha Gelroy vì những phiền muộn của mình. Dẫu sao chẳng nữa, cũng chẳng có gì ông làm được, ngoại trừ lo lắng cho cô. Mấy ngày vừa qua, cô không có nhiều thời giờ bên cạnh linh mục. Đến thời điểm này ông đã được cả thị tộc tin tưởng, ông được mời về nhà họ ăn tối cùng gia đình và ban phúc cho những đứa trẻ. Ông bận luôn chân luôn tay, dường như lúc nào cũng thiếu thốn thời gian.

Cô cũng không thể nào trò chuyện với đội cận vệ của mình. Thật không thích hợp để trút hết gan ruột của mình với họ. Cô sẽ không bao giờ bắt họ gánh hết phiền muộn cho mình.

Cô mòn mỏi trong tâm lặng.

Nỗi lo chính của cô dành cho cha mình. Ông có an toàn không? Hay nhà vua đã tổng giam ông? Lạy chúa, cô cầu nguyện, hãy che chở cho ông ấy. Nam tước Geoffrey có đủ thời giờ để tập hợp binh lính của mình không, và nếu như có, thì họ sẽ chiến đấu chống lại những vị nam tước hầu cận nhà vua và kẻ thù của họ không? Brodick đã ám chỉ rằng một khi cha cô nghe được Gabrielle vẫn còn ở Highland, ông sẽ vội vã đến chỗ người Buchanan. Nhưng cô không hề nghe thấy tin tức gì từ họ cả. Nếu cha cô đã an toàn, tại sao ông ấy lại không gửi tin đến cho cô?

Gabrielle không thể nào chờ thêm được nữa. Ngày mai cô sẽ đi tới chỗ người Buchanan. Brodick biết cha cô, và có thể anh sẽ cung cấp một vài lời gợi ý để giúp tìm thấy ông.

Cô không lo rằng Colm sẽ từ chối cho phép cô rời khỏi lãnh địa của anh vì cô sẽ không thêm hỏi anh.

Gabrielle rảo bước về bãi tập trong lúc lên kế hoạch của mình. Những tiếng reo hò vọng đến từ ngọn đồi thu hút sự chú ý của cô. Cô ngược lên nhìn đỉnh đồi. Vài người – cả già lẫn trẻ – tụ tập dưới một tán cây nơi cô từng ngồi với Faust, quan sát Colm và những bài tập luyện của binh lính.

Một cô gái chạy đến tham gia với đám bạn dừng lại đủ lâu để nhún gối cúi chào Gabrielle, sau đó lao đi khi người bạn gọi to tên cô. “Liam hôm nay đã quay lại luyện tập rồi,” cô ta thông báo. “Anh ấy cảm thấy khỏe hơn rất nhiều.”

Và anh ấy cũng trông đẹp hơn bao giờ hết với các cô, Gabrielle nghĩ. Rốt cuộc thì Liam rời cũng sẽ yên bề gia thất, và chúa phù hộ cho người phụ nữ nào được anh ấy chọn làm vợ. Hầu như chắc chắn cô sẽ nhúng tay vào trò tình quái của anh.

Gabrielle hấp tấp đi xuống đồi. Dạ dày cô sôi lên, nhắc cô nhớ rằng thời điểm này đang là giữa trưa. Maurina lại phục vụ cô món cháo nhão nhẹt ấy vào bữa sáng, và Gabrielle không tài nào bắt mình nuốt trôi được đến miếng thứ hai. Willa đã thúc cô ăn hết bát, tuyên bố rằng món

cháo đó sẽ dính chặt vào xương sườn của cô. Lý do Gabrielle muốn chuyện đó xảy đến là ngoài tầm kiểm soát của cô. Cô nghĩ tưởng đó thật kinh tởm.

Cô gần về tới sân thì một người phụ nữ tiến lại gần từ phía sau và vỗ vào vai cô.

“Lady Gabrielle?”

Gabrielle quay lại. “Vâng?”

Có một thời gian cô sẵn lòng mỉm cười chào đón, nhưng giờ thì không còn nữa. Cô đã học được cách thận trọng và hiện thời gặp bất cứ người lạ nào cô cũng tỏ ra cảnh giác.

“Tôi đã không có dịp gặp cô,” người phụ nữ xinh đẹp cất lời. “Tên tôi là Fiona, tôi đến từ thị tộc Dunbar. Cha tôi là Lãnh chúa Dunbar. Tôi vừa mới kết hôn. Devin, chồng tôi, là một trong những người thân tín nhất của Lãnh chúa MacHugh.”

“Rất hân hạnh được gặp cô.” Gabrielle lịch thiệp nhưng ngập ngừng đáp lại.

Fiona không hề mỉm cười. Cô ta là người phụ nữ nồng nhiệt, với một làn da hồng hào, tàn nhang và đôi mắt màu xanh cỏ mượt. Mái tóc xoăn dài thành từng lọn màu đỏ, không nghi ngờ gì, là nét đặc biệt nổi bật nhất của cô. KHóe mắt hơi sụp xuống, tạo cho cô một cái nhìn toát ra vẻ buồn bã tràn ngập.

“Đến giờ tôi chắc cô biết chị tôi là ai rồi.”

“Tôi không tin là thế. Cô ấy cũng kết hôn với một người MacHugh à?”

Fiona tỏ vẻ sững sốt, mặc dù Gabrielle có thể đọc thấu vẻ giả tạo vờ vịt của cô ta. “Cô muốn nói gì với tôi vậy?” Gabrielle hỏi.

“Chị Joan của tôi đã được hứa hôn với Lãnh chúa MacHugh.”

Nếu người phụ nữ này muốn làm Gabrielle choáng váng, thì hẳn cô ta đã đạt được mục đích của mình.

Nhưng Gabrielle nhanh chóng bình tĩnh lại. “Vui lòng gửi cho chị cô những lời chúc mừng của tôi.”

Đôi mắt Fiona mở to. “À... vâng.”

Khi Gabrielle bước đi, Fiona gọi với đằng sau cô. “Cô có thể gặp chị ấy sớm thôi. Joan sẽ ở đây vài ngày.”

Gabrielle vờ như không nghe thấy. Cô gặp Lucien đang chờ mình trong sân và vội vã đến bên anh.

“Công nương, mặt cô ửng đỏ, nhưng hôm nay mặt trời đâu có nóng đến vậy đâu.”

“Gió khiến mặt tôi đỏ,” cô giải thích, ngạc nhiên vì lời nói của mình bình thản đến dường ấy. Trong lòng cô đang sôi lên sùng sục. “Anh có tình cờ biết Lãnh chúa MacHugh ở đâu không?” Tôi muốn giết chết anh ta, cô âm thầm thêm vào.

“Không. Cô có muốn tôi đi tìm anh ấy không?”

Cô lắc đầu. “Không, tôi sẽ để anh ấy sống thêm chút nữa.”

Cô không nhận ra suy nghĩ của mình đã thốt ra thành lời to đến mức Lucien đề nghị cô lặp lại lần nữa.

“Tôi sẽ tìm anh ấy sau vậy.” Cô nói. Rồi tôi sẽ giết chết anh ấy luôn.

“Cô có muốn chiều nay đi cưới ngựa không?”

“Không, tôi nghĩ mình sẽ ở nhà và khâu vá cho xong. Chuyện đó để thư giãn và cho tôi việc gì đó hữu ích để làm.”

“Nếu cô không cần tôi, tôi sẽ đi giúp Faust. Anh ấy đang làm các mũi tên và tạo hình giống như của người MacHugh. Tên của họ khỏe hơn và mỏng hơn nhiều, cho phép bắn xa hơn và nhanh hơn. Cô sẽ phải thử một lần cho biết, Công nương. Chắc chắn cô sẽ bị ấn tượng.”

“Có khác nhiều không?”

“Để tôi lấy một cái của mình và một cái của bọn họ cho cô xem.”

Nhanh chóng Lucien đi vào phòng mang ra hai chiếc cung. Anh đặt chúng lên bàn. Gabrielle vừa mới ăn xong một lát bánh mì thô màu nâu phết với mật ong. Cô đẩy cái đĩa gỗ sang một bên và cầm mũi tên của người MacHugh lên để cảm nhận sức nặng của nó.

“Thân mũi tên mỏng hơn, nhưng hình như rất chắc. Phần đuôi này thật lạ.”

Maurna nghe được lời bình luận của cô. Bà vội vã đến bên bàn để dọn dẹp đồ ăn, và ngả về một bên vai Gabrielle nhỏ giọng thì thào. “Với tôi có vẻ là từ một con ngỗng.”

Sự chú ý của họ đổ dồn lên gác, cùng lúc Colm và Liam tiến vào phòng. Gabrielle đặt mũi tên lên bàn và quay sang hai anh em.

“Có tin tốt đây,” Liam lên tiếng. “Quần áo và đồ dùng của cô sẽ sớm được một đoàn người chuyển đến.”

Gabrielle bối rối và đặt thẳng thắc mắt với Colm. “Sao có thể được? Người hầu đã mang đồ đạc của tôi về Wellingshire rồi mà. Làm sao giờ họ lại ở đây?”

“Bọn họ đến từ tu viện,” anh giải thích.

“Có phải cha gửi họ về? Ông có nhắn gì không?” Khuôn mặt cô đầy hưng phấn.

Colm ghét phải làm cô thất vọng. “Không, không có tin gì từ cha cô cả.”

Đôi mắt cô nhanh chóng ngập đầy nước. “Tôi đã mong...”

Liam huých Colm và hất đầu ra hiệu về phía Gabrielle.

“Lại đây, Gabrielle.” Colm yêu cầu.

Cô chớp chớp mắt, lưng thẳng tắp, và bước ngang qua phòng để đối diện với anh. “Vâng?”

“Có thể ngày mai cô sẽ nghe được gì đó từ cha mình,” Liam gợi ý khi Colm đứng lặng phắc.

“Có lẽ vậy,” cô dịu dàng đáp. Và có lẽ mặt trời ngày mai cũng chuyển đen, cô nghĩ bụng.

Colm nâng cằm cô lên. “Brodick và tôi đều đang cố gắng tìm ông ấy. Tôi biết rất khó, nhưng cô phải kiên nhẫn.”

“Ông ấy có thể vẫn còn ở Wellingshire.”

Anh gật đầu. “Tôi đã gửi một người đưa tin đến Anh.”

“Anh đã?”

Cô ngạc nhiên quá mức trước sự sâu sắc của anh, cô không hề biết phải nói gì hay nghĩ gì về anh nữa. Có phải cô đã sai lầm khi xét đoán anh một cách cay nghiệt hay không? Rốt cuộc thì anh cũng không tàn ác đến thế.

Rồi cô nhớ đến Joan.

Khi đôi mắt ngập nước của Gabrielle xé lên thành một cái cau mày, Colm cảm thấy khó hiểu. Có gì sai chẳng? Anh sẽ chẳng bao giờ hiểu được cô. Anh đã cho là cô sẽ vui mừng nghe cái tin anh đang cố gắng tìm cha cô. Phải, cô đáng ra phải lấy làm hài lòng như quý ấy. Cô hoàn toàn không nên bày tỏ cái thái độ như thể cô muốn siết cổ anh tới chết.

Gabrielle quyết định rằng giờ không phải lúc để trao đổi với anh về Joan. Cô cũng sẽ cần khoảng không riêng tư cho cuộc thảo luận này.

“Colm, anh còn nhớ tôi đã yêu cầu một lúc riêng tư với anh không?”

“Tôi nhớ.”

“Tôi sẽ cần nhiều thời gian hơn nữa.”

Liam gật đầu với Lucien, sau đó bước tới bàn và tự rót cho mình một cốc nước. Anh nhận thấy những mũi tên. “Những thứ này làm gì ở đây vậy?”

Lucien trả lời. “Tôi muốn chỉ ra điểm khác biệt giữa hai loại. Công nương, nếu cô không phiền, giờ tôi sẽ đi giúp Faust.” Người cận vệ của cô cúi chào và rời khỏi phòng.

Colm nhắc cả hai mũi tên lên. “Những cái này của ai?” anh hỏi.

“Dấu hiệu trên phần đuôi mũi tên màu gì?” cô hỏi lại.

Anh xoay mũi tên trên tay để kiểm tra.

Nghĩ rằng anh không hiểu ý mình, cô bước lại gần, đứng sát vào anh và chỉ vào phần màu đánh dấu trên chính giữa phần đuôi. “Vàng nghệ. Thấy không? Vàng nghệ là màu của Lucien.”

“Tại sao anh ấy phải đánh dấu?” Liam thắc mắc.

“Để anh ấy biết là của mình. KHI chúng tôi luyện tập, thỉnh thoảng mũi tên của chúng tôi quá gần nhau trên tấm bia ngắm bắn, cách duy nhất nhận biết người nào bắn gần hồng tâm nhất là qua màu sắc.”

“Cô dùng cung tên?” Colm hỏi.

“Phải. Tôi không thường luyện tập với đội cận vệ, chỉ thi thoảng thôi. Nếu anh cho phép, tôi muốn xuống nhà và tìm đồ khâu vá. Hình như tôi để nó ở đâu rồi ấy.”

Cô đã đi được nửa phòng thì Colm ra lệnh cho cô dừng lại.

“Faust đánh dấu mũi tên của anh ta màu gì?”

“Đỏ.”

“Christien?”

“Xanh lá cây.”

“Còn Stephen?”

“Tím.”

“Còn của cô?” anh hỏi.

“Màu xanh da trời. Tôi đánh dấu mũi tên của tôi màu xanh da trời.”

Colm đứng lặng, mắt chiếu vào cầu thang cả phút sau khi cô rời đi. Thế rồi anh đi về phía lò sưởi bằng đá và nhắc lên một chiếc mũi tên gãy làm đôi mà anh đã kéo ra khỏi xác chết ở Finney’s Flat.

Dấu hiệu trên đó là màu xanh da trời.

Chương 37

Colm nắm chặt bằng chứng bằng hai tay, và anh vẫn không thể nào tin nổi. Có thể nào? Gabrielle đã có mặt tại Finney's Flat, và cô đã chứng kiến hành động tàn bạo đó?

Gabrielle ngọt ngào và cao quý của anh đã lấp mũi tên vào cung, và bắn tên khốn đó ngay giữa ngực.

KHông, cô không thể làm được điều đó. Cô không có bản tính giết người.

Thế nhưng bằng chứng lại đang nằm trong tay anh.

“Colm này, có chuyện gì với anh vậy?” Liam thắc mắc. “Anh cứ nhìn chăm chăm vào cái mũi tên gãy đó một lúc lâu rồi đấy.”

Tâm trí đang rối beng, anh không trả lời em trai. ANh nhớ cách Gabrielle đã đứng phắt lên để bảo vệ cho linh mục khi anh bị kích động trong việc bảo hộ làm thế nào mà Liam lại đến được tu viện.

Cô đã ở đó... và đội cận vệ của cô cũng vậy. Có phải Stephen hoặc một người trong số họ đã dùng tên của cô để giết người không? Chà, đó chính là điều hãn phải xảy ra. Gabrielle không đủ dũng khí tước đi mạng sống của bất kì ai.

Colm gọi Maurina tới, nhờ bà báo cho Gabrielle biết anh muốn nói chuyện với cô. NGười quản gia nhận thấy cái nhìn trong đôi mắt lãnh chúa và mau chóng làm theo lệnh anh. Điều gì đó đã khiến tâm trạng anh kích động, và bà mong làm sao Lady Gabrielle không phải là nguyên do. Cô tiểu thư cao quý này sẽ buồn chết mất nếu như lãnh chúa cao giọng với cô.

Maurina gõ cửa phòng Gabrielle. “Lãnh chúa đang chờ nói chuyện với cô đấy.”

Người quản gia mở cửa và bước vào. Gabrielle ngồi trên giường với đồ khâu vá của cô đặt trong lòng.

“Tiểu thư, tôi nghĩ có chuyện xảy ra rồi. Lãnh chúa không vui vì điều gì đó. Tôi sẽ không để anh ấy chờ cô lâu đâu.”

Mauran tiếp tục thì thầm lời khuyên nhủ khi bà theo cô chủ của mình xuống dưới lầu. “Nếu anh ấy có thét lên thì cô cũng đừng để tâm nhé. Anh ấy sẽ không làm đau cô đâu.”

“Anh ấy có bao giờ gào thét với bà không, Maurina?”

“Không, nhưng lúc nào tôi cũng lo anh ấy làm thế. Tôi gần như muốn ngắt xỉu đi.”

Gabrielle nghĩ sự lo âu của người quản gia này dành cho cô thật ngọt ngào. “Đừng lo mà. Tôi sẽ không ngắt đâu.”

“Tuy vậy, cô chắc muốn ngồi xuống trong lúc anh ấy nói cho cô biết điều bận tâm của mình, trong trường hợp cô bị mê đi. Tôi không muốn cô ngã ngửa ra sau. À mà lãnh chúa nhanh lắm. Anh ấy sẽ đỡ được cô thôi.”

Maurna không theo Gabrielle vào phòng. “Chắc không phải vì cô đâu, tiểu thư. Có lẽ anh ấy phiền lòng vì chuyện khác.”

Colm đang trò chuyện với em trai mình khi Gabrielle bước vào. Liam đứng lên và cười với cô, còn cô có thể nhận ra anh ta đang mệt mỏi. Cô chuyển sự chú ý của mình sang Colm. Anh không hề cười.

“Có phải anh muốn nói chuyện với tôi?” cô hỏi.

“Lại gần đây. Tôi có thứ muốn chỉ cho cô.” Anh giơ mũi tên gãy lên. Anh mong đợi một phản ứng tức thì, nhưng cô chỉ đơn giản là tỏ vẻ tò mò. “Cô nhận ra cái này không, Gabrielle?”

Cô dịch tới gần hơn, nhìn vào dấu hiệu và trả lời. “Đó là mũi tên của tôi.:

”Nó bị gãy.”

“Tôi nhìn được mà.” Cô đồng tình. “Anh đã tìm thấy nó ở đâu vậy? Tôi không đi săn bằng cung tên của mình từ khi tới đây.”

“Tôi đã tìm thấy nó ở Finney’s Flat.”

“Ở Finney...” Mắt cô mở to, và cô giật lùi về sau một bước. “Anh nói Ở Finney’s Flat. Tôi thắc mắc làm sao nó lại ở đó được.”

“Tôi nghĩ có lẽ cô sẽ kể cho tôi nghe. Cô có muốn biết đích xác nơi nào và khi nào tôi tìm thấy nó không?”

Cô thừa hiểu. “Nó gãy rồi, Colm. Anh có thể vứt nó đi.”

Liam dựa cả người vào bàn, liều mạng tìm cách theo được cuộc đối thoại căng thẳng này.

“Một người trong số bọn cô sẽ nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra chứ?” anh đề nghị.

“Đây là mũi tên anh rút ra khỏi thi thể ở Finney’s Flat, Liam. Hắn ta nằm trên mặt đất bên cạnh cái hố mà bọn khốn đó đã đào cho em.”

“Anh đang nói...”

Gabrielle liếc mắt sang Liam. “Đó là mũi tên của tôi. Đó là điều Colm đang nói.”

“Giờ cô sẽ trả lời các câu hỏi của tôi mà không hề lưỡng lự.” Colm ra lệnh. “Cô đã ở Finney’s Flat phải không?”

“Phải.”

“Tôi ở đó khi nào?” Liam cất giọng nghèn nghẹt như đang bị bóp cổ.

Sự thiếu kiên nhẫn khiến giọng cô sắc nhọn. “Vì chúa, Liam, bình tĩnh đi. Phải, tôi ở đó lúc anh ở đó.”

“Người nào trong số cận vệ của cô đã giết chết tên khốn đó bằng mũi tên của cô.”

“Chẳng ai cả. Tôi đã giết chết hắn.”

Nghe thấy tiếng thở hổn hển rõ to, Gabrielle bắt gặp Maurina và Willa đang nhìn trộm từ phòng bếp.

Cô quay sang Colm gọi lớn. “Kẻ đó thực sự phải chết.”

Đầu Willa đang gật lên gật xuống như bồ cùi, còn miệng của Maurina thì đang há hốc.

Colm trong tâm trạng bối rối thọc những ngón tay vào tóc. “Trong lúc tôi cố tìm ra... tại sao cô không hề nói...” Anh lắc đầu nỗ lực một cách vô ích để tỉnh trí lại. “Cô có định nói cho tôi không vậy?”

“Tôi tìm cách mãi rồi còn gì. Tôi đã đề nghị anh hết lần này đến lần khác bớt ra chút thời gian.”

“Có sự khác biệt giữa việc nhẹ nhàng hỏi tôi bớt chút thời gian với việc nói cho tôi biết vấn đề đó quan trọng bậc nhất.”

Cô chọc tay vào ngực anh. “Làm sao tôi biết dùng lời lẽ lôi cuốn nào để thu hút sự chú ý của anh?”

Cô nhận thức rằng cô đang lớn tiếng giống như một mục đàn bà đánh đá. Maurina đã lo lắng về chuyện Gabrielle sẽ phản ứng thế nào nếu như lãnh chúa thét vào mặt cô, và giờ thì cô cô lại đang lên giọng với anh.

Stephen chọn đúng lúc không thích hợp nhất để tiến vào phòng. “Công nương, có chuyện gì thế?”

Cô im phắc. Colm trả lời thay cô. “Chết tiệt, có đấy.”

Gabrielle quay sang Stephen. “Anh ấy biết rồi.” cô thở dài đánh sượt.

“À,” Người cận vệ nhìn vào Colm khi anh hỏi cô. “Cô nói cho anh ấy biết hả?”

“Anh ấy tự tìm ra. Đó là mũi tên của tôi, Stephen. Chúng ta quên rút nó ra.”

“Cái mũi tên. Phải rồi. Tôi không nghĩ đến dấu hiệu trên đó. Không thể tin là tôi bất cẩn đến thế.”

“Anh còn bận đưa Liam ra khỏi chỗ đó. Không phải lỗi của anh. Rốt cuộc thì Colm rất muốn khám phá ra, còn tôi đã quyết định đến thời điểm phải nói với anh ấy sự thật.”

Colm trừng mắt nhìn cả hai người bọn họ đầy vẻ ngờ vực. “Thế tại sao các người phải giữ bí mật chuyện này?”

Stephen đáp. “Chúng tôi không biết bọn chúng là ai và từ đâu đến, do vậy cũng không biết hậu quả sẽ thế nào một khi thi thể bị phát hiện.”

“Anh lo đến những thứ sau này vì anh đã giết kẻ đó ư?” Colm hỏi Stephen.

“Không, vì tôi đã giết gã.” Gabrielle đáp lại.

“PHải vậy không?” anh hỏi Stephen.

“Phải,” Stephen trả lời, vẻ hãnh diện lộ rõ. “Lady Gabrielle sử dụng cung tên chính xác hơn chúng tôi. Không đủ thời gian để cân nhắc hậu quả. Gã chết nhất kia đã giơ cao gươm và định chẻ Liam ra làm đôi. Cô ấy đã ngăn hẳn lại.”

Gabrielle chăm chú quan sát vẻ mặt của Colm khi anh ngẫm nghĩ điều họ vừa kể. Giờ thì anh nghĩ gì về cô? Kể từ khi gặp nhau, cô hết bị gán cho là ả điếm rồi đến kẻ giết người máu lạnh. Thật là những từ ngữ đáng yêu để miêu tả người phụ nữ mà anh sắp cưới. Cô gần như cảm thấy tiếc cho anh.

Colm đặt tay lên vai Gabrielle và kéo cô đứng đối mặt với anh. “Cô sẽ giải thích mọi chuyện xảy ra. Và khi nào xong, Stephen sẽ phải giải thích cho tôi.”

Gabrielle nhẹ nhõm cả người vì cuối cùng cũng được thổ lộ ra hết. Cô nhanh chóng kể lại chi tiết những điều mình nhớ được, bắt đầu với mục đích đi thăm thú Finney’s Flat.

“Khi chúng tôi tiếp cận khu rừng thưa, chúng tôi nghe được tiếng nói, vì thế chúng tôi nấp đi.”

“Cô có nhìn thấy mặt kẻ nào không?”

“Lúc đầu thì không. Chúng khoác áo choàng có mũ trùm. Nhưng hai kẻ đã lật mũ ra sau và chúng tôi nhìn thấy chúng.”

“Còn danh tính?”

“À, chúng đang tranh luận với nhau và dùng tên thánh, nhưng không biết là thuộc thị tộc nào. Kẻ dẫn đầu có tên là Gordon. Hắn chính là kẻ tôi đã giết.”

“Chúng tranh luận về việc gì?”

Gabrielle liếc mắt sang cậu em trai của Colm với vẻ đầy cảm thông trước khi cô trả lời. “Chúng muốn Liam tỉnh dậy để biết anh ấy sẽ bị chôn sống, và chúng cãi nhau xem nên nhét anh ấy xuống hố như thế nào.”

“Nhưng chúng sẽ không chôn cậu ấy cho đến khi thấy được anh xuất hiện trên đỉnh đồi, Lãnh chúa ạ.” Stephen chen vào.

Colm chấp hai tay sau lưng và bước đến lò sưởi. Chìm sâu trong suy nghĩ, mắt anh nhìn thẳng vào ngọn lửa đang bập bùng trước mặt. “Chúng có nói tại sao chúng lại cần phải thấy tôi ở đó không?”

“Có, Lãnh chúa.” Stephen đáp lại. “Liam là mối nhử. Chúng sử dụng cậu ấy để dụ anh xuất hiện.”

Chương 38

Colm thề sẽ tìm ra những tên khốn đó. Anh không quan tâm liệu mất bao nhiêu thời gian – một năm, mười năm hay cả đời – anh sẽ truy đuổi cho đến khi giết đến tận tên cuối cùng trong bọn chúng. Và trước khi chúng từ già cỗi đời này, chúng sẽ phải khai ra tên của kẻ đã ra lệnh cho chúng, vì chắc chắn một cuộc tấn công cố ý bởi đám người lạ mặt đó phải được tính toán kỹ càng và thực hiện bởi một kẻ có chủ đích. Thề có thánh thần linh thiêng, công lý phải được thực thi.

Khi điều đó xảy ra thì lại không mất đến cả đời hoặc thậm chí đến một năm. Chỉ trong vòng có một buổi chiều ngắn ngủi. Và Colm cũng chẳng cần thiết phải truy đuổi chúng. Tự chúng đến với anh.

Sau khi Stephen và Gabrielle tường thuật lại câu chuyện xảy ra ở Finney’s Flat, Liam lờn lộn đi đi lại lại trong phòng.

“Anh đã nghe thấy Stephen nói rồi đấy. Chúng nói ngôn ngữ của chúng ta, nhưng âm điệu thì khác, âm yết hầu.... Chúng chắc phải đến từ vùng đất thấp hoặc từ vùng biên giới. Em nói chúng ta hãy kêu gọi binh lính của mình và các đồng minh, chia ra từng sục từng inch từ chỗ này đến biên giới cho đến khi nào tìm ra chúng thì thôi. Chôn sống em hả? Chém em làm đôi hả? Bọn khốn khiếp!” Cơn thịnh nộ của Liam và sự nôn nóng trả thù dâng lên trong từng từ ngữ được tuôn ra.

Hai tay khoan lại, Colm đứng lặng lẽ trước lò sưởi. Anh cho phép cậu em trai của mình cao giọng bùng nổ cho tới khi Liam bắt đầu mô tả cảnh từng kẻ tấn công mình sẽ phải chết như thế nào.

“Gabrielle không cần phải nghe điều đó, Liam.”

“Chúng sẽ trả giá. Em thề trước Chúa, chúng sẽ van xin lòng khoan dung,” Anh thề. Hết hơi với tràng đả kích, Liam ngồi phịch xuống ghế.

“Em biết là chúng ta sẽ tìm ra bọn chúng.” Colm lên tiếng.

“Phải,” Liam đáp lại. “Em biết.”

Cơn nóng giận dần dần nguôi xuống, hai anh em bắt đầu bàn mưu tính kế.

Vì Colm còn bị mắc kẹt với Stephen và Liam, Gabrielle nghĩ có lẽ đây là thời điểm tốt để cô lĩnh đi. Hai lần cô xoay sở tìm cách rời khỏi phòng, cả hai lần Colm đều kéo cô trở lại. Cuối cùng anh đành vòng tay quanh người cô, cho đến khi được phép của anh cô mới được thả ra.

Cha Gelroy tội nghiệp bước vào phòng kiểm bữa ăn trưa của ông và ngay lập tức bị chặn lại. Cuộc chất vấn dài lê thê. Linh mục tỏ ra vô cùng nhẹ nhõm vì rốt cuộc sự thật cũng được phơi bày, sau đó thì choáng váng cả người khi phát hiện Gabrielle đã lấy đi mạng sống của một kẻ khác.

Gabrielle cảm thấy kiệt quệ, nhưng cô cũng thoải mái vì cuối cùng cũng thổ lộ bí mật giữ kín trong lòng. Cô ngả người tựa vào anh và thư giãn. Gánh nặng khủng khiếp đã được nhắc ra khỏi vai cô và trao cho anh. Cô không hề hồ nghi việc anh sẽ tìm thấy những kẻ đã đánh Liam và lấy làm biết ơn anh đã ngăn em trai mình khỏi mô tả cách thức giết chết bọn chúng ghê gớm đến thế nào.

Khi Colm cho phép Stephen quay lại bãi tập và Cha Gelroy được vào bếp tìm thức ăn, Gabrielle cuối cùng cũng ở một mình với anh, nhưng không lâu.

Anh thả cô ra. “Gabrielle ...” anh bắt đầu.

Maurna lập tức chặn ngang. “Làm phiền anh, Lãnh chúa, nhưng họ đang ở đây. Nếu anh không có thì giờ, tôi sẽ để chúng đứng trong góc phòng cho tới khi anh trừng phạt chúng.”

Theo bước Maurna là một người hầu khác. “Dây tời bị đứt nên không đưa đá tảng lên được. Ngài ra xem qua một chút được không ạ?”

Colm gật đầu. “Một phút nữa thôi, Emmett.”

Đáng ra Gabrielle đã rời khỏi đó, nhưng cô ngồi yên vị và quan sát khi Maurna nửa kéo, nửa đẩy hai tên nhóc con vào phòng. Chúng cúi gằm mặt xuống. Colm cho Maurna đi và yêu cầu bọn nhóc khai báo việc chúng đã làm.

Anh cao to lừng lững áp đảo chúng, Gabrielle chỉ mãi hình dung chúng nghĩ gì khi ngược mắt lên nhìn vào một gã khổng lồ như thế. Chẳng tên nhóc nào tỏ ra sợ hãi lúc tranh nhau kể tội át lời kẻ kia.

Colm giơ tay lên. “Từng người một thôi. Ethan, cháu trước, còn Tom, cháu sẽ ngừng ngay cái việc nhìn chăm chăm vào Lady Gabrielle đi và chú ý vào ta.”

“Vâng, thưa Lãnh chúa, nhưng có phải cô ấy là bạn gái của ngài không ạ?” Tom hỏi.

“Phải, giờ thì im lặng trong khi ta nghe Ethan trình bày.”

“Vâng, thưa Lãnh chúa, nhưng ngài sẽ cưới cô ấy chứ ạ?” Ethan hỏi.

Colm thể hiện lòng kiên nhẫn vượt bậc. Nét mặt của anh nghiêm nghị, nhưng đám nhóc lại cảm thấy thoải mái trước anh hoặc chúng lẽ ra sẽ không đặt nhiều câu hỏi đến thế.

Gabrielle nghĩ chúng là đám nhóc đáng yêu nhất trần đời. Hai đứa không quá 5 tuổi, mặc dù không giống nhau nhưng rõ ràng là anh em sinh đôi. Cả hai đều có tàn nhang và đôi mắt lớn màu nâu thẫm ánh lên vẻ tinh quái.

Ba lần Colm phải nhắc chúng lý do chúng có mặt ở đây, và rốt cục thì Ethan cũng kể được câu chuyện của nó.

“Nhìn này, Lãnh chúa, việc chúng cháu đã làm là...” cậu bé bắt đầu.

Gabrielle chỉ hiểu được vài từ. Tom cứ liên tục cắt ngang và chỉnh lại, câu chuyện trở nên lộn xộn đến mức lúc kết thúc, cô chẳng mảy may hình dung ra chúng đã phạm phải tội gì.

Tom, lớn hơn Ethan một chút, cảm thấy đến lượt cậu. Lời giải thích của cậu cũng thật lộn xộn.

Bọn nhóc không lúc nào yên, động đây hết bên này đến bên kia, huých cùi chỏ nhau và lên lút liếc trộm cô.

Hình như Colm hiểu được chúng nói gì. “Các cháu sẽ không vào bếp trừ khi được gọi vào.”

“Vâng, thưa Lãnh chúa, nhưng có thể vào không khi bọn cháu muốn chơi với con mèo?”

“Không được.”

“Vâng, thưa Lãnh chúa,” Ethan nói. “Nhưng thỉnh thoảng bọn cháu được phép nhìn vào chứ?”

“Hai đứa có thể vào bếp khi nào Willa cho phép. Hiểu chưa?”

“Vâng, thưa Lãnh chúa.” Tom lên tiếng. “Nhưng chúng cháu có thể...”

“Không. Giờ thì đi tới chỗ Willa và xin lỗi cô ấy đi.”

Bọn nhóc gật đầu như bồ củi. “Vâng, thưa lãnh chúa.” Cả hai hoàn toàn nhất trí.

“Và sau đó hay tới chỗ dì các cháu và xin lỗi cô ấy”

“Vâng, thưa Lãnh chúa, nhưng chúng cháu không đánh đổ bột của cô ấy.”

“Hai đứa sẽ xin lỗi vì đã bày trò ma mánh.”

“Vâng, thưa lãnh chúa, nhưng chúng cháu có thể...”

“Đủ rồi, Tom.” Giọng anh rõ ràng là đánh lại, và anh nhận được ngay phản ứng mà anh muốn. Đôi mắt chúng mở to, chúng lại gật đầu. Liam ho khùng khục để che đi tiếng cười của mình.

Colm nói tiếp. “Ta không muốn nghe bất kì lời tranh cãi nào nữa. Ta sẽ quyết định hình phạt dành cho hai đứa. Ngày mai trở lại đây, và ta sẽ bảo hai đứa phải làm gì.”

Bọn nhóc chạy thẳng vào bếp và sau đó làm một vòng quanh bàn, nơi Liam đang ngồi.

“Liam, giờ chú khỏe chưa ạ?” Ethan hỏi thăm.

“Ta khỏe hơn rồi.”

“Cho cháu nhìn lưng chú được không?” Tom hỏi. “Chú bị thương ở đâu vậy?”

“Không, cháu không thể.”

“Vâng, chú Liam, nhưng bọn cháu có thể nhìn...”

Liam mỉm cười với bọn nhóc và xoa đầu chúng. “Hôm nay các cháu đã làm một việc rất tốt.”

Bọn nhóc cười toe toét trước lời khen ngợi không mong đợi.

“Chúng cháu ạ?” Ethan ngạc nhiên,

“PHải,” Liam đáp.

“Chúng cháu đã làm gì ạ?” Tom thắc mắc.

“Các cháu đã cho ta biết trên đời này vẫn còn tồn tại sự ngây thơ,” Liam giải thích. “Giờ thì đi đi trước khi lãnh chúa nghĩ ra hình phạt cho các cháu.” Ngay khi bọn nhóc chạy khuất, anh lên tiếng. “Chúng làm tôi bớt ưu phiền.”

“Hình như chúng chả ăn năn hối lỗi gì.” Gabrielle nhận xét.

“Đó là do chúng không,” Colm trả lời.

“Anh sẽ phạt chúng thế nào?” Liam hỏi.

“Tôi hoan nghênh lời gợi ý. Từ trước tới giờ chúng đã bị trục xuất khỏi chuồng ngựa, bãi tập, trên đồi, kho vũ khí và giờ là khỏi bếp ăn.”

“Cha chúng đâu?” Gabrielle thắc mắc.

“Đi xa rồi.”

Cô đoán thế nghĩa là người đàn ông kia đã chết và không hỏi thêm gì nữa.

“Xin ngài tha lỗi, Lãnh chúa, nhưng còn cái tời...” Emmett, người đang đợi hết sức kiên nhẫn ở góc phòng, lên tiếng.

“Ta tới ngay,” Colm trả lời.

Liam buộc mình rời khỏi ghế và bước đến chỗ Gabrielle. Colm đang bước lên cầu thang, liền đứng khựng lại khi Liam kéo Gabrielle vào vòng tay mình và ôm chặt lấy cô.

Gabrielle giật mình đến nỗi đứng chết sững một lúc.

“Em nghĩ mình đang làm gì vậy?” Colm chất vấn.

“Thể hiện cho Lady Gabrielle thấy sự cảm kích của em.”

Trong lòng Colm đột ngột dâng lên một cảm giác chiếm hữu. Không kẻ nào có quyền chạm vào những thứ thuộc về anh, thậm chí cả cậu em trai anh cũng không nốt.

“Bỏ cô ấy ra.”

Liam lờ đi. Anh hôn lên trán Gabrielle, nghiêng người nói thầm vào tai cô. ‘Cám ơn.’

Ngay khi Colm sắp sửa kéo giật Liam ra khỏi Gabrielle, em trai anh buông tay và bước ra khỏi phòng.

Lúc đầu, Gabrielle hết sức sững sờ trước cử chỉ đột ngột của Liam, nhưng khi anh đi khỏi, cô nhận ra việc thể hiện lòng biết ơn của anh thật sự là một hành động ngọt ngào và ý nghĩa. Anh đã khá là dịu dàng lúc kéo cô lại gần mình.

Colm còn khuya mới dịu dàng khi anh chụp lấy cô và ôm chặt cô vào lòng. Anh định nói gì đó, rồi lại đổi ý và quay sang hôn cô. Miệng anh chiếm giữ tuyệt đối miệng cô trong một cái hôn làm tan chảy cả sự kháng cự mà đáng lẽ cô phải tỏ ra.

Mỗi nụ hôn đều tuyệt hơn cả nụ hôn trước đó, nhưng dư âm của nó thì như nhau cả thôi. Colm bước đi không một cái liếc mắt, bỏ mặc cô đứng mê mụ cả người. Gabrielle nhìn chăm chăm đằng sau anh khi anh biến mất khỏi tầm mắt. Cô không nghĩ mình có bao giờ hiểu được anh.

Với gánh nặng được nhắc khỏi hai vai, và thời gian buổi chiều còn lại, cô quyết định đi hít thở không khí trong lành và ra chuồng ngựa chăm sóc cho Rogue. Sau đó cô tìm Faust và Lucien. Cô thấy họ đang ngồi trên một cái gò, loay hoay với đồng mũi tên. Lucien đang sử dụng một miếng giẻ để thấm dầu lau mũi tên trong lúc Faust gắn phần đuôi của mũi tên. Cô ngồi xuống cạnh Faust và giúp anh vuốt lại những chiếc lông. Hai người đàn ông trò chuyện bằng tiếng mẹ đẻ của mình, cô lắng nghe khi Faust bảo Lucien rằng Colm giờ đã biết họ có mặt ở Finney's Flat. Sau một giờ đồng hồ dễ chịu, Gabrielle hỏi hai cận vệ xem liệu họ có cùng cưỡi ngựa ra ngoài thành với cô không. Lucien muốn tiếp tục làm việc, do đó Faust thẳng yên cương hai con ngựa.

Gabrielle biết Rogue rất háo hức được chạy. Ngay khi họ vượt qua bức tường thành, cô rẽ sang phía bắc, hướng dẫn con ngựa phi lên đỉnh ngọn đồi đầu tiên, sau đó cô kìm nó lại để chạy song song với Faust.

“Chúng ta nên quay lại chưa?” Sau vài phút Faust hỏi. “Đàn người chở đồ cho cô lẽ ra phải đến đây rồi. Tôi không biết liệu cha trưởng có nhớ gửi kèm một bức tượng thánh St.Biel không nữa. Cha Gelroy sẽ muốn đặt trước nhà nguyện.”

“Nhà nguyện giờ vẫn chưa có,” cô trả lời. “Bức tượng có thể ở trong phòng chứa đồ cho đến khi xây xong nhà nguyện.”

“Có lẽ một ngày nào đó cha cô sẽ gửi bức tượng thánh giống như bức đặt ở ngoài sân trước của phòng của mẹ cô đến. Nó là món quà của ông ngoại cô trước khi bà tới St.Biel.” Một ánh nhìn buồn bã thoáng qua trong mắt anh. “Giờ này chắc tuyết đã rơi ngập trên núi ở St.Biel rồi.”

Gabrielle biết người cận vệ này đang hoài niệm quá khứ và có đôi chút nhớ nhà, cô cảm thấy tội lỗi vì đã bắt anh rời xa quê hương mình.

“Anh sẽ trở lại sớm thôi mà,” cô lên tiếng.

Anh mỉm cười. “Stephen cũng nói vậy, nhưng cô phải kết hôn trước khi chúng tôi rời đi...”

“Và anh biết rằng tôi sẽ an toàn.”

“Chúng tôi đã tin rằng lãnh chúa của cô sẽ không để bất kì ai hãm hại đến cô.”

“Rồi anh sẽ lại than vãn về thời tiết lạnh cóng và tuyết rơi sớm thôi.”

Anh gật đầu. “Phải, sớm thôi.”

Họ cưỡi ngựa xuống đồi và tiếp tục đi dọc con đường để ngắm vùng đất Finney's Flat đang

trải rộng ra trước mắt. Gabrielle biết lính gác sẽ không cho phép cô tiến xa hơn. Cô ghì cương điều chỉnh con ngựa vòng qua một khúc quanh và giật mình. Một đoàn người đang tiến về phía họ. Ba chiếc xe bò chật ních hòm xiểng và các túi lớn nhỏ được dẫn đi bởi nửa tá người cưỡi ngựa chỉ cách cô không quá một khoảng cách hòn đá ném.

“Ôi chúa ơi,” Cô thì thào.

Trước khi Faust kịp hỏi chuyện gì, cô đã giật dây cương quay Rogue lại và thúc con ngựa phi nước đại.

Faust đuổi theo. Khi họ gần về tới nhà, anh gọi cô. “Công nương, chuyện gì vậy?”

“Những kẻ đó.. chúng đang ở đây. Tôi không thể tin nổi vào mắt mình nữa. Gọi những người khác đi, nhanh lên, Faust.”

Khi họ tới chuồng ngựa, Gabrielle nhảy xuống và trao dây cương cho cậu bé giúp việc. Nếu như nhanh trí, cô đã phi ngựa phóng thẳng vào sân, thay vào đó cô lại guồng chân chạy. Một loạt thắc mắc nhá lên trong đầu. Cô phải chắc chắn. Có đúng là những kẻ đó không nhỉ? Nếu như là chúng, vậy chúng đang làm gì ở vùng đất của người MacHugh này? Quả thật vô lý.

Gabrielle buộc phải chắc chắn trước khi kết tội họ. Faust không nhận ra vì anh lúc đó đang ở lại trông lũ ngựa trong rừng, còn những người khác đi cùng cô xuống khu đất trống ở Finney’s Flat. Họ đã nhìn thấy một số trong bọn chúng, nhưng không rõ bằng cô. Nếu như cô nghe được chúng trò chuyện, cô mới biết chắc được. Cô sẽ nhận ra giọng của chúng.

Faust gọi những cận vệ còn lại bằng hai tiếng huýt sáo lạnh lạnh. Stephen đang hướng dẫn cho các chiến binh MacHugh, vừa mới lắp mũi tên vào cung thì nghe được hiệu lệnh. Không một lời giải thích, anh vút luôn cung tên xuống và guồng chân chạy.

Christien sắp sửa chỉ cho một người lính cách sử dụng đòn tấn công đối thủ trong trận đấu xáp lá cà. Khi nghe tiếng huýt sáo, anh quăng luôn cậu ta ngã rạp dưới đất và nhảy qua người cậu ta để đến chỗ tiếng động phát ra.

Lucien và Faust có mặt bên Gabrielle đúng lúc Stephen và Christien tới. Đội cận vệ bao bọc quanh cô, cô liền kể điều mình vừa nhìn thấy.

Stephen đồng ý rằng cô phải biết chắc chắn trước khi báo cho Lãnh chúa.

“Chúng họa có gốc mới tới đây.” Lucien lên tiếng,

“CHính là đó là điều tôi đang nghĩ đến,” cô nói.

“Nhưng công nương, tại sao chúng lại sợ phải tới đây chứ? Chúng có biết ta đã nhìn thấy chúng đâu.” Christien chỉ ra.

“Có ai trong số các anh nhìn rõ mặt bọn chúng không?” Cô hỏi.

“Tôi thì không. Tôi đã ở lại với lũ ngựa.” Faust đáp.

“Tôi không thấy được hết.” Stephen tiếp lời. “Tôi nhớ mình đi đằng sau cô để tầm ngắm bắn của cô rõ hơn. Vả lại chúng vẫn đội mũ trùm đầu mà.”

“Tôi không biết liệu mình còn nhớ được không nữa.” Lucien thú nhận.

“Công nương đã thấy hết, và cô ấy sẽ nhớ được,” Christien nói. “Hãy tin vào bản thân mình,” anh trấn an Gabrielle.

“Nghe được giọng của bọn chúng, tôi sẽ chắc.”

Tiếng vó ngựa dồn dập trên chiếc cầu bắc qua hào của lâu đài thu hút sự chú ý của họ. Đoàn người đã đến. Lính gác chặn họ lại ngay trước cổng. Chỉ những con ngựa kéo xe mới được phép đi qua, còn các kị sĩ được yêu cầu bỏ ngựa lại và đi bộ hết đoạn đường còn lại. Đoàn người đi trước xe và tiến về phía Gabrielle cùng đội cận vệ đang đứng. Họ càng tới gần, trái tim Gabrielle càng đập như điên. Khi họ tới gần tới mức nhìn rõ mặt, nỗi sợ hãi siết chặt lấy cô.

Không ý thức được mình đang bước dần đến kết cục bi thảm, đám đàn ông cười nói rồn rảng. Gabrielle nghe giọng nói của họ, nhưng cô biết chắc : họ chính là những kẻ kia.

Stephen không rời mắt khỏi bọn họ khi anh lên tiếng. “Công nương?”

“Giờ thì tôi chắc chắn,” cô thì thào.

Những người cận vệ di chuyển sát vào cô hơn để bảo hộ.

“Faust, đi tìm lãnh chúa đi.”

“Có phải cô ta không?” Một kẻ trong bọn họ lớn tiếng hỏi.

“Họ nói cô ta có mái tóc đen và rất xinh đẹp.” một kẻ trả lời. “Nếu những người kia dịch ra xa một chút, tôi sẽ nhìn rõ hơn”.

“Chúng tôi không thể trao những cái rương này cho tới khi biết chắc chắn là cô ấy.”

Một kẻ hạ giọng thì thào.”Làm nhanh lên. Tôi sẽ không quanh quẩn ở đây để chạm mặt lãnh chúa đâu.”

Colm vẫn còn đang bàn bạc với nhóm thợ xây đá về cái tời đã đứt thì nghe tiếng Faust gọi mình.

Đám khách đã đứng thành một hàng ngay trước chiếc xe ngựa đầu tiên. Kẻ cao nhất bước lên phía trước và trong bầu không khí nghiêm trọng thông báo. “Chúng tôi mang đến hành lý của Lady Gabrielle. Chúng tôi sẽ để lại nếu như các anh đảm bảo đúng là cô ấy.” Hắn chỉ vào Gabrielle.

Chẳng ai trả lời.

Colm bước về phía Gabrielle. “Chuyện gì đây?” Anh hỏi.

Sự gần gũi của anh tiếp thêm cho cô sức mạnh, nhưng bàn tay cô không thể nào ngừng run rẩy khi đưa ra chạm vào cánh tay anh. “Tôi muốn anh gặp những người đã mang đồ đạc của tôi đến.” Cô bước lên một bước, nhưng Stephen ngăn cô lại ở bước tiếp theo. “Tôi là Lady Gabrielle.”

Kẻ phát ngôn liếc mắt đầy lo lắng qua MacHugh khi hắn nói với Gabrielle. “Vậy thì đồ đạc của cô đây.”

“Phải, là chúng.”

“Chúng tôi đã mang tới từ tu viện.”

Gabrielle quay sang Colm. “Những người này sẽ khiến anh quan tâm đấy.”

Colm nhìn vào họ. “Tại sao vậy?” Anh hỏi.

Xoay lưng về phía những kẻ kia, cô thì thầm. “Chúng thích đào hố.”

Chương 39

“Cô chắc không, Gabrielle?” Colm hỏi.

“Có.”

Gabrielle không thể biết Colm đang nghĩ gì. Cô thì thầm, “Anh có muốn tôi cho anh biết tên bọn họ không? Tôi nhớ hết.”

Anh không hề liếc mắt sang cô khi trả lời. “Không cần nữa. Vào trong đi, Gabrielle, và ở nguyên đó.”

Sự kiềm chế của anh làm cô sững sốt. Cô biết cơn thịnh nộ hắn phải đang gào thét qua từng dây thần kinh của anh, nhưng anh không hề thể hiện ra.

Không hề được yêu cầu, Christien chạy đi tìm Braeden, cảm thấy chỉ huy của lãnh chúa nên biết chuyện đang diễn ra.

Khi Lucien cùng Faust hộ tống cô vào trong, Gabrielle ngoái lại nhìn. Colm bước đến trước

đám người bị kết tội. Ánh mắt khiếp đảm, chúng giật lùi lại và tản mát xung quanh những chiếc xe bò, chỉ để nhận ra các chiến binh MacHugh trang bị đầy đủ vũ khí đang tiến lên ngọn đồi ngay sau lưng chúng.

Cánh cửa đóng lại đằng sau, và cô trèo lên những bậc thang lên tới đại sảnh. Cô chẳng hề nghe thấy tiếng động gì vọng vào từ bên ngoài – bầu không khí yên tĩnh chết người – không cận vệ nào cho phép cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Một giờ trôi qua, một giờ rồi một giờ nữa. Vẫn không hề có tiếng động nào vọng đến. Mặc cho Lucien cùng Faust cố tìm cách làm trệch hướng sự chú ý của cô, nỗi sợ hãi của Gabrielle vẫn dâng lên.

Khi mặt trời lặn xuống, Stephen bước vào phòng. Đi một mình.

“Công nương, đồ đạc của cô đã được xếp vào trong kho chứa.”

“Cám ơn. Ngày mai xem qua cũng được. Anh có biết Colm khi nào tới không?”

“Lãnh chúa đã rời khỏi lâu đài. Không chắc anh ấy sẽ trở về tối nay.”

“Tiểu thư, bữa tối của cô đã đặt sẵn trên bàn.” Maurina thông báo.

“Tôi nghĩ mình sẽ chờ lãnh chúa và em trai anh ấy...”

“Họ đều đi hết rồi.” Stephen nói.

“Chỉ hai người bọn họ hả?”

“Không.”

Anh không nói gì thêm.

Gabrielle moi được thông tin từ Maurina còn nhiều hơn từ những người cận vệ của cô.

“Một số đi cùng lãnh chúa của chúng ta. Và đám người lạ kia đi cùng họ. Theo quan sát, tôi không nghĩ chúng muốn đi, nhưng không thể nào nói không với lãnh chúa được.”

Rõ ràng Maurina không hề biết đám người lạ kia là ai và đã làm gì, song Gabrielle cũng không định tiết lộ cho bà.

Tối đó cô lên giường nghỉ sớm, nhưng không tài nào ngủ được cho tới tận gần sáng.

Năm ngày đêm sau Colm vẫn biệt tăm. Và cuối cùng khi anh trở về, anh không hề thông báo trước. Một buổi sáng Gabrielle xuống lầu và anh đã đứng ngay ở đó, trước lò sưởi. Cô ngạc nhiên quá độ, gần như sứt trượt chân ở bậc thang cuối cùng. Cô lo lắng vuốt xống váy và chỉnh dải dây tết bằng lụa đeo ở thắt lưng. Nếu mà biết anh trở về, cô sẽ dành nhiều thời gian hơn để chỉnh đốn vẻ ngoài của mình. Cô sẽ mặc chiếc váy màu ngọc lục bảo chứ không phải là cái màu xanh nhợt nhạt này, và sẽ buộc cao mái tóc bằng một cái ruy băng tuyệt đẹp chứ không xõa ra

ngang vai nữa.

Cô biết mình trông thật buồn tẻ, nhưng quyết định rõ ràng là lỗi của anh, vì anh đã không hề báo trước cho cô.

“Anh đã trở về,” cô lên tiếng.

Colm quay lại, đôi mắt mãnh liệt của anh vây chặt lấy cô. Chết tiệt, nhưng anh đã nhớ cô như điên. Anh nhớ nụ cười, cái cau mày của cô, tiếng cười của cô và hơn hết, anh nhớ đến nụ hôn cùng cô.

Anh không nhiều lời mật ngọt. “Em dậy muộn, Gabrielle.”

“Ngay đến lời chào anh cũng không thể nói trước khi bắt đầu chỉ trích tôi hả?”

“Em bị ốm?”

“Buổi tối cô ấy không ngủ được, Lãnh chúa.” Maurina báo lại khi bà mang bình nước đến bàn. Bà đặt nó bên cạnh bốn chiếc cốc, cúi chào lãnh chúa và nói thêm. “Nhiều đêm cô ấy không lên gác cho đến tận gần sáng.”

“Làm sao bà biết khi nào tôi lên gác?” Gabrielle hỏi.

“Garrett nói cho David, cậu ấy lại kể cho Atken, người kể cho chồng tôi, người kể cho tôi.”

“Nhưng sao Garrett lại biết được?”

“Anh ấy biết vì Nevin kể cho cậu ấy. Cô có muốn biết sao Nevin lại biết không?”

Chúa ơi, không, cô không muốn. Cô có cảm giác bản cầu kinh này còn kéo dài lê thê cả buổi sáng.

“Gabrielle, lại đây,” Colm ra lệnh. Cô băng qua phòng để đứng trước mặt anh. Cô nhón chân hôn anh. Nụ hôn nhanh thôi, nhưng vẫn là hôn. Cô lùi lại, ngược mắt nhìn anh. “Mừng anh trở về, Lãnh chúa.”

Và cô tin đó là sự chào đón thích hợp. Cô khoanh tay và chờ anh đáp lại tương tự.

“Tại sao đêm em không ngủ?” anh thắc mắc.

Lờ đi, cô hỏi lại. “Về nhà anh có vui không? Nếu có thì đáng ra anh phải nói cho tôi biết. Xử sự như thế mới lịch thiệp.”

“Phải, tôi vui được trở về nhà, cái con người ngốc nghếch này. Giờ hãy trả lời câu hỏi của tôi.”

Bởi vì anh cười suốt khi gọi cô là ngốc nghếch, thế nên cô không cự lại.

“Tôi không biết.”

“Em lo lắng điều gì?”

“Tôi phải lo điều gì đây nhỉ? Có thể nào tôi lo cho cha mình vì tôi không hề biết hiện giờ ông ấy đang ở đâu? Hay có thể vì ông chồng tương lai của tôi biết bao ngày đi không hề trở lại? Hay vì có thể chuyện gì đó đã xảy đến với anh ấy đây?”

“Em lo cho tôi?”

Cô chọc tay vào ngực anh. “Còn anh thì gọi tôi là gốc gác ư?” Cô hít một hơi thật sâu trước khi tiếp tục. “Phải, tôi đã lo lắng cho anh, nhưng trong bản danh sách những nỗi lo lắng của tôi thì anh đứng cuối cùng.”

“Em nói dối, Gabrielle, và chẳng giỏi chút nào.”

“Tôi biết anh không muốn cưới tôi,” cô bắt đầu, “nhưng...”

“Tôi sẽ cưới cô,” giọng nói từ cửa ra vào cất lên.

Liam sai bước vào phòng.

“Không, anh sẽ không cưới tôi, Liam,” cô cáu kỉnh. “Và tôi đang cố gắng được nói chuyện riêng với Colm. Làm ơn đi đi.”

Colm vòng tay quanh Gabrielle và kéo cô lại gần. “Lady Gabrielle đã đồng ý lấy anh.”

“Phải, em biết, nhưng anh lại không muốn cô ấy, còn em thì có,” Liam cãi lại. “Cô ấy không cứu sống anh, mà là em, và em mãi mãi mang nợ cô ấy.”

Colm bắt đầu điên tiết. “Em có nghĩ anh sẽ giao cô ấy cho em hay cho bất kì kẻ nào không?”

“Thế anh muốn cô ấy à?” Liam vặn lại.

“Thật chết tiệt, phải!”

Liam gật đầu, và với nụ cười toe toét hết cỡ đầy thỏa thuê, anh lên tiếng. “Có lẽ anh cũng muốn nói với cô ấy như thế.”

Gabrielle và Colm nghe tiếng anh ta cười ngặt nghẽo khi xuống cầu thang.

Colm xoay cô lại và nhìn thẳng vào mắt cô. “Tôi sẽ không bao giờ để em đi, Gabrielle.”

Cô không biết phải nói gì cho thích hợp, vì anh không cho cô thời gian để làm việc đó ngoại trừ hé mở miệng cô ra.

Khi anh kết thúc nụ hôn, trái tim Gabrielle đập thành thịch. Cô khó mà giữ được hơi thở điều hòa. Cô bị kéo ra khỏi tình trạng choáng váng bởi một giọng nói vọng vào.

“Lãnh chúa, phiền ngài, nhưng có chuyện xảy ra với hệ thống tời.”

Người thợ xây đang đứng ngay đằng sau cô. Colm phẩy tay ra hiệu anh ta rời đi.

“Gabrielle, tôi nhận ra em đã không hề hỏi lúc tôi đi có chuyện gì đã xảy ra,”

“Vậy anh có nói không nếu tôi hỏi?”

“Không.”

“Thế thì tốt hơn là tôi không hỏi. Tôi không nghĩ mình muốn nghe chuyện liên quan đến những kẻ đó. Tôi sẽ bị ác mộng mất.”

“Thư giãn đi,” anh nói. “Tôi không chôn sống chúng đâu.”

“Chính xác là điều tôi đã lo lắng. Anh hiểu suy nghĩ của tôi như tôi vậy. Liam đang nghĩ quẩn, và anh ấy đã dọa làm những việc thật khủng khiếp.” Cô thở dài. “Nhưng anh đã không chôn sống bọn họ.” Cô hất đầu và quan sát khuôn mặt anh một lúc sau đó mới dám mở miệng. “Chuyện gì xảy ra với họ vậy? ANh để họ trở về nhà à?”

“Không.”

Cô biết không nên kích động anh, sợ rằng anh sẽ kể đích xác hình phạt của anh dành cho họ. Colm không phải kiểu người dễ tha thứ, khác hẳn Liam.

“Anh có tìm ra kẻ đã cử họ đến bắt Liam không?”

Trước khi trả lời, có hai người bước vào phòng gọi anh. Colm lơ họ đi, nhưng Gabrielle thì không. “Ngoài kia họ đang cần anh.”

“Phải.”

“Tốt nhất anh nên đi đi.”

Anh gật đầu. “Ừ.” Anh túm chặt lấy tay cô và kéo cô đi cùng. “Thăng yên ngựa cho tôi.” Anh ra lệnh cho một người đang đứng đợi và quay sang người kia. “Tôi sẽ không nghe bất kì vấn đề rắc rối nào nữa cho đến tận chiều nay. Để hết lại đó đi.”

Gabrielle dịch ra để cho một thành viên thị tộc khiêng một bao lúa mì trên vai tiến vào kho chứa đồ.

Anh ta gật đầu chào cô và quay sang Colm. “Anh có muốn tôi mang quần áo của Lady Gabrielle lên gác không?”

Colm liếc vào phòng và nhìn thấy đám hòm xiềng đặt ngổn ngang trên giá. “Em mang quá nhiều đồ đạc.” anh chỉ trích.

Gabrielle cười to. “Ai cũng nghĩ những chiếc rương này toàn là quần áo hả?”

Anh chàng trẻ tuổi gật đầu. “Người Anh có nhiều nhu cầu hơn ta.”

“Còn người MacHugh có nhu cầu phán xét mà không hề biết thực tế là gì.” Cô phản công. “Nếu có thời giờ, tôi muốn anh mở một chiếc hòm của tôi ra.”

“Sao phải vậy?” Colm hỏi.

“Hãy cứ mở ra thì biết.”

Cô đã khơi gợi sự tò mò trong anh. “Em muốn tôi mở cái nào?”

“Tùy anh chọn.” Colm kéo một cái hòm từ trên giá xuống và lấy làm ngạc nhiên trước sức nặng của nó.

“Danen, giữ một đầu cho tôi,” anh ra lệnh.

“Quần áo của người Anh nặng như đeo đá vậy.” Danen cần nhằn.

“Quần áo không nặng đến thế đâu, cho dù là quần áo của người Anh đi chăng nữa.”

Có bốn cái chốt. Colm mở từng cái một, sau đó nâng nắp rương lên. Bên trong xếp đầy những cái túi phồng to.

Gabrielle gợi ý anh dùng dao găm của mình để chọc vào lớp vải, và khi làm thế, những hạt muối trắng tinh tràn ra khỏi lỗ hổng.

Anh sửng sốt. “Em mang theo muối.”

“Phải. Muối là một trong những món quà tặng dành cho Lãnh chúa Monroe, và giờ là của anh.”

“Muối còn giá trị hơn cả những đồ trang sức quý giá nhất,” Danen lắp bắp. Đôi mắt xanh của anh chàng sáng lên vì hứng khởi. “Và được dùng nhiều. Phải không, lãnh chúa?”

Colm gật đầu đồng tình. “Những cái rương này toàn là muối?”

“Toàn bộ ngoại trừ một cái. Anh hài lòng không?”

“Có. Nếu người ta mà biết có gì trong những chiếc rương này, thì họ sẽ chẳng bao giờ đem tới đây.”

Anh sập rương lại và bước ra ngoài. Cậu bé trông ngựa dẫn con ngựa của Colm đứng đĩnh đi

ngang qua sân. Con vật bất kham này đã tìm cách lồng lên hai lần trước khi Colm vỗ về nó. Ngựa đen, cái tên nó được gọi, là một con vật tuyệt đẹp. Nó to gấp hai lần Rogue, nhưng Gabrielle ngờ là tính tình của nó chẳng đáng yêu bằng một nửa. Colm nhắc cô lên lưng Đen, sau đó quăng người ngồi đằng sau cô và nắm lấy dây cương.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” cô hỏi.

Một người phụ nữ xách giỏ vội vã tới gần. “Lãnh chúa, phiền anh một phút, tôi có lời về...”

“Sẽ phải đợi thôi.”

Anh vòng tay quanh eo Gabrielle và giữ cô ngồi sát vào anh khi anh thúc con ngựa khổng lồ phóng đi. Gabrielle không tài nào hình dung nổi cái gì đã bao trùm Colm. Anh không đẩy cô sang một bên để đáp ứng những yêu cầu của người dân thị tộc mà lại gặt hết tất cả để ở cùng cô.

Vì họ đã qua khỏi con hào, Colm thúc Đen lao đi trong gió. Họ không hề dừng lại cho đến lúc tới được đỉnh núi nhìn ra một thung lũng hẹp có con suối vòng quanh. Anh xuống ngựa và đặt cô xuống đất. Hai tay anh vẫn nắm ná ở eo cô trước khi anh bước ra xa.

“Lại ngồi với tôi. Chúng ta cần nói chuyện.” Colm nói.

Giọng anh khiến cô lo lắng. “Tin xấu phải không? Thế nên anh mới muốn ở riêng với nhau, để em sẽ không khóc âm ỉ làm mất mặt anh trước mặt cả thị tộc?”

“Em không làm mất mặt tôi.”

Cô ngồi xuống bên cạnh cái cây và chỉnh lại chân váy để che đi mắt cá chân của mình. “Em đã học cách mong đợi điều xấu nhất.”

Anh quỳ một chân trước cô và nâng cằm cô lên bằng lòng bàn tay anh.

“Tôi đã đưa em tới đây để chúng ta không bị cắt ngang, như em đã nhận thấy, chuyện này xảy ra khá thường xuyên trong lãnh địa của tôi.”

“Điều đó xảy ra vì anh không giao phó cho người khác. Anh biết là nên làm thế mà. Nếu như anh giao nhiều trách nhiệm hơn cho Braeden và những người khác, kể cả em trai mình nữa, anh không chỉ thoát khỏi gánh nặng đặt trên lưng anh mà còn tỏ cho họ thấy anh tin tưởng vào họ. Anh không phải là người duy nhất biết quyết định đúng đắn.”

“Tôi không mang em đến đây để nghe em thuyết giáo.”

“Nhưng anh sẽ cân nhắc điều em vừa nói chứ?”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô và tựa lưng vào thân cây xù xì. “Anh sẽ,” anh duỗi thẳng đôi chân dài, sau đó vắt chân nọ sang chân kia.

Anh trông thật thoải mái, cô nghĩ bụng, nhưng thật ra đám sư tư cũng làm thế trước khi chúng tấn công con mồi.

“Nếu là tin tốt, đáng lẽ giờ anh đã nói cho em rồi.”

“Không tốt cũng chẳng xấu. Điều anh biết là đám người kia sẽ không bao giờ tới lãnh địa của anh nếu như chúng biết có người đã bắt gặp chúng ở Finney’s Flat. Anh có cơ hội tra vấn chúng rất lâu.”

Cô không yêu cầu anh giải thích về cái cơ hội mà anh vừa nhắc tới. “Và chúng trả lời những thắc mắc của anh?”

Liệu cô có nghĩ anh cho chúng một lựa chọn khác chẳng? Dĩ nhiên chúng phải trả lời anh. Bọn chúng không thể nào từ chối được.

“Chúng khẳng khẳng rằng không hề biết tên kẻ đã thuê chúng ngoài tên cầm đầu ra.”

“Gordon. Hẳn là tên cầm đầu mà em đã giết chết.” Cô vỗ nhẹ lên đầu gối anh như một thể hiện an ủi. “Em rất tiếc.”

“Rất tiếc vì cái gì?”

“Rất tiếc vì anh sẽ không tìm ra kẻ đã cử chúng truy đuổi Liam.”

“MacKenna đã cử chúng đi.”

“Nhưng làm sao mà...”

“Anh sẽ giải thích, và em sẽ giữ lại những câu hỏi của em lại cho đến khi anh nói xong.” Anh chờ cô gật đầu, sau đó tiếp tục. “Nam tước Coswold sai người đưa đồ đạc của em đến tu viện. Gần như ngay sau khi em rời khỏi đó, hắn và đám quân lính bắt đầu truy tìm em. Kẻ khác cũng vậy.”

“Percy?” Thậm chí tên gã cũng khiến cô khó chịu, và cô rùng mình vì khinh bỉ. “Hai gã đó là những kẻ nham hiểm.”

“Từ nhưng điều anh biết, cả hai đều lần theo những lời đồn đại để tìm được em. Coswold nghe thấy có thể em đang sống cùng thị tộc của anh, và hắn cần tìm hiểu chắc chắn trước khi hành động. Còn cách nào tốt hơn là gửi đồ đạc của em tới cùng những kẻ sẽ thuật lại cho hắn biết sự thật,”

“Không phải cha trưởng gửi họ đi sao?”

“Vì Coswold thúc ép, ông ấy đã làm. Nhưng anh chắc rằng cha trưởng lại nghĩ ông ấy đang làm một việc tốt. Vấn đề là tìm người mang đồ đạc đi. Coswold không thể cử lính Anh. Chúng sẽ

không bao giờ đi xa được, và nếu may mắn, chúng sẽ không trở về mà thuật lại cho hẳn.”

“Nhưng làm sao hẳn lại...” Cô nhận ra mình lại một lần nữa cắt ngang và im bất luận.

“Đám người mà Gordon thuê không biết MacKenn đang trả tiền cho chúng, nhưng MacKenna lại biết chúng là ai. Gordon đã nói tên cho hẳn.”

“Làm sao anh lấy được tin này?”

“Khi bị ép buộc thì những điều một người nhớ được thật là lạ lùng. Kẻ có tên là Hamish nói với anh hẳn nghe thấy Coswold và MacKenna đã cam kết một dạng kiểu như thỏa thuận nào đó. Hẳn gọi đó là một hiệp ước. Coswold biết Vua John sẽ không trao em cho hẳn, vì thế hẳn hứa hẹn em cho MacKenna. Kenna sẽ nhận được Finney’s Flat, và ngược lại Coswold sẽ được phép gặp em bất kì lúc nào hẳn muốn. Theo anh hiểu thì chúng định chia sẻ em.”

Gabrielle thấy phát ốm. “Em không nghĩ bọn họ có thể làm em phát ốm hơn nữa so với điều chúng đã làm, nhưng giờ anh kể cho em chúng định chia sẻ em ư? Như chia sẻ một cô vợ? Ôi chúa ơi..”

Cô tìm cách đứng dậy, nhưng Colm nhẹ nhàng kéo cô ngồi xuống cạnh anh. “Một kẻ nữa thú nhận đã nghe lỏm được Coswold thì thảo với người bạn thân của gã. Phải, Coswold muốn em trên giường, Gabrielle, nhưng hẳn cũng muốn điều mà hẳn tin là em đang cất giấu.”

Colm cho là thật lạ lùng khi Gabrielle không hề hỏi anh liệu anh có biết gì về thứ tin tức mà Coswold nghĩ rằng cô có.

“Em biết thứ mà hẳn muốn, đúng không?” anh hỏi.

“PHải,”

“Gabrielle?”

Cô thoải mái tựa vào người anh. “Hẳn muốn kho báu của St. Biel.”

Cô kể cho anh nghe về truyền thuyết được kể cho cô không biết bao nhiêu lần.

“Người ta nói rằng Vua Grenier của St. Biel không hề gửi toàn bộ số vàng cho giáo hoàng, mà cất giấu đi. Họ cũng tin rằng kho báu cực kì lớn, ai tìm được nó sẽ có quyền lực thống trị cả thế giới. Chưa từng ai tìm ra, nhưng vẫn tạo nên một câu chuyện thú vị.”

“Chính vì thế mà Coswold tin rằng nó có thật?”

“Em không biết.”

“Vậy tại sao hẳn lại nghĩ em biết chỗ giấu kho báu đó?”

“Vài người tin rằng bí mật được truyền từ nhà vua cho con gái của ngài, và đến lượt người

con gái đó truyền lại cho con gái mình...”

“Mẹ em có bao giờ nhắc đến kho báu không?”

“Mẹ kể cho em mọi câu chuyện. Bà nghĩ lòng tham là lý do tại sao một số người tin rằng kho báu huyền thoại đó là có thật.”

“Thế còn người dân St. Biel?” anh hỏi. “Họ có tin vào câu chuyện thần thoại đó không?”

“Một số thì có, một số thì không. Nhu cầu của họ không nhiều. Họ có đủ thức ăn bằng việc săn bắn, hái lượm, và có đủ củ sưởi ấm. Họ sống đơn giản nhưng hạnh phúc.”

“Nói cách khác, họ không muốn vàng.”

Cô vuốt ve cánh tay của anh đang vòng quanh eo mình trong lúc nghĩ ngợi về quê hương của mẹ. Cái chạm của cô nhẹ như lông, nhưng lại tác động mạnh mẽ đến anh.

“Giờ đến lượt em hỏi, Colm. Anh nói rằng Coswold cần biết chắc em đang sống cùng thị tộc của anh trước khi hành động. Vậy nghĩa là sao? Anh nghĩ hẳn định làm gì vậy?”

Anh lắc đầu. “Anh chưa tìm ra trong cái đầu vụn vẹo của hẳn nghĩ gì, nhưng anh sẽ, Gabrielle.”

“Nhân danh Vua John, hẳn đã trục xuất em, nhớ không? Còn Percy liên kết với Colm để kết tội em. Như anh nói, ngay lúc rời khỏi tu viện, bọn họ đã bắt đầu tìm em phải không?” Những ngón tay cô dò theo vết sẹo trên tay anh. “Sao anh lại biết em vô tội?”

“Ánh trăng. Cô ta nói mặt trăng hôm đó sáng đến mức nhìn thấy em, nhưng tốt đó trời mưa, Gabrielle. Chẳng có trăng sao gì hết. Anh biết vì anh đang tìm kiếm Liam và không thể tiếp tục được vì trời quá tối. Anh phải đợi cho đến sáng.”

“Em không nghĩ vị tu sĩ kia nói dối. Em tin anh ta đã thấy em khi em tới để chăm sóc Liam.”

“Anh cũng nghĩ vậy.”

“Có phải anh đã hứa hôn với người khác?” Cô buột miệng hỏi trước khi mất hết can đảm.

“Lady Joan? Anh đã hứa kết hôn với cô ấy?”

“Anh đã chuẩn bị cưới cô ấy.”

“Khi nào vậy?”

“Ba năm trước.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Cha cô ta quyết định một liên minh khác sẽ khiến ông ta mạnh hơn , vì thế cô ấy được gả cho Lãnh chúa Dunbar. Giống như Monroe, ông ta già khụ.”

“Cô ấy sắp tới đây, phải không?”

“Anh không nghe nói, nhưng cô ấy sẽ được hoan nghênh. Em gái cô ấy đã lấy một người của anh.”

Cô không tài nào hỏi anh thắc mắc mà cô muốn hỏi nhất. Anh có yêu Joan không? Nếu Gabrielle mở lời, liệu anh có nói thật cho cô?

“Anh sẽ làm gì với MacKenna?”

“Giết chết hắn ta.”

“Rồi anh sẽ lâm vào cuộc chiến chống lại toàn thể thị tộc MacKenna?” cô hỏi, và trước khi nghe câu trả lời cô nói thêm. “Nếu Coswold kết hợp binh lính của hắn và MacKenna vào thì sao?”

“Em không cần lo lắng đến Coswold lẫn Percy,” anh đáp lại. “Chúng không ảnh hưởng gì tới em hết.”

Vậy sao cô vẫn cảm thấy sợ hãi đến thế?

Chương 40

Vua John đang yêu cầu một lời giải thích, và Nam tước Coswold là kẻ thích hợp. Hắn bị triệu đến gặp John tại lâu đài của Newell, nơi nhà vua đang nghỉ ngơi sau một chiến dịch hoàn toàn thất bại chống lại người Welsh. Rất nhiều nam tước dưới quyền John quá tức giận trước những cuộc tấn công của nhà vua đến nỗi họ dọa sẽ nổi dậy chống lại ngài. Coswold chắc John đang trong tâm trạng thật tồi tệ.

Percy cũng bị triệu đến lâu đài của Newell để trình bày sự việc đã diễn ra tại Tu viện Arbane, còn Coswold có thể hình dung ra những lời dối trá mà kẻ thù không đội trời chung của hắn sẽ tuôn ra trước nhà vua.

Coswold cho phép Isla đi cùng. Hắn đã quen tâm sự những nỗi lo lắng của mình với ả mà không cần e ngại rằng ả sẽ kể lại cho người khác. Cuộc sống hiện thời của ả phụ thuộc vào sự ban ơn của hắn, và ả sẽ không dám làm gì hủy hoại đi điều đó.

Ả phải chăm sóc cho hắn. Ả phải quan tâm đến từng nhu cầu của hắn và đảm bảo rằng

người hầu sẽ tuân theo. Coswold không bao giờ bước vào một căn phòng lạnh giá hay nhắc một cái cốc không lên. Ắ biết hẳn thích và không thích loại thức ăn nào. Coswold cũng biết rất cục thì hẳn cũng sẽ phải lấy một người vợ để duy trì nòi giống và nối dõi tông đường, nhưng dẫu vậy hẳn vẫn tính toán giữ Isla quanh quẩn bên mình để tiếp tục phục vụ cho mình

Ắ càng tỏ ra sẵn đón kể từ khi hẳn cho phép ắ đi cùng đến tu viện Arbane, và giờ ắ khó mà che giấu nổi sự phấn khích của mình. Hẳn biết lý do. Cô ắ nghe ngóng Percy sẽ ở đó cùng với nhà vua. Chà, có mà là con ngốc như ắ mới nghĩ đến việc sẽ có một tương lai với kẻ tử thù của Coswold. Trở lại tu viện Arbane khi Isla đã buộc tội Gab về tư cách đạo đức đáng điểm, lúc đầu thì Coswold tỏ ra bức bối, sau rồi hẳn nhận thấy việc đó có lẽ lại hữu dụng cho hẳn.

“Người thiết tha được gặp lại Nam tước Percy?” hẳn hỏi ắ trên đường tới lâu đài của Newell.

“Đúng là cháu có.”

“Isla, gã thậm chí còn chẳng trò chuyện với người.”

“Có mà,” ắ khẳng định. “Thi thoảng thôi.”

“Người lãng phí thời giờ mà mong ngóng gã.”

Ắ giấu đi nụ cười. “Có người nói ngài ấy sẽ sớm kết hôn thôi.”

Coswold nhún vai thờ ơ. “Thế thì lâu hay mau gã cũng phải từ bỏ Lady Gabrielle . Gã không thể nào có cô ta.”

“Cháu nghĩ giờ ngài ấy lại muốn thứ khác.” ắ lên tiếng.

Hẳn nhướn một bên mày. “Sao người biết?”

“Chuyện ngồi lê đôi mách ấy mà.” Ắ vội vàng đáp. “NGài có nghe từ những kẻ mà ngài bảo với cháu là ngài cử chúng đi do thám không? Hình như ngài đã lo lắng khi chúng không quay lại ngay.”

Coswold nói cho Isla biết hẳn đã thuê đám người đó, nhưng không nói rõ mục đích thuê để làm gì.

“Không, ta không nghe thấy. Thời gian đủ lâu để chúng quay lại rồi. Mặc dù chúng giống như gã hầu hèn mọn Malcolm của ta, đã biến mất tăm mất tích.”

Isla biết Malcolm sợ Coswold. Ắ đã gặp gã đàn ông to lớn xấu xí luôn ở bên cạnh Coswold và thấy gã sẽ giết chết bất cứ ai mà chú ắ yêu cầu. Isla nghe nói Malcolm đã đánh Lady Gab bằng nắm đấm bạo lực của gã. Ắ chỉ tiếc rằng Malcolm đã không thụ võ luôn quai hàm của Gabrielle. Isla chẳng hề cảm thấy có tội trước nỗi đau đớn mà lời dối trá của ắ gây ra cho Gabrielle.

“Lần cuối ngài gặp Malcolm khi nào?” Ả hỏi, cổ tửm vẻ lo lắng.

“Chúng ta đang lùng sục khu đồi phía tây tu viện. Một phút trước hẳn còn cưỡi ngựa đi bên cạnh ta, lúc sau nhìn lại, hẳn đã biến mất rồi.”

“Ngài đang tìm gì vậy ạ?”

“Đừng bận tâm. À, cuối cùng thì chúng ta cũng đến nơi rồi. Người sẽ cảm như thóc nếu được tiếp kiến Vua John. Mặt trời đang lặn. Ta ngờ rằng ngày mai ta mới phải gặp ông ta.”

Coswold quả thật rất sai lầm. Nhà vua muốn nói chuyện với nam tước ngay khi hẳn tới. Coswold thậm chí còn không kịp rửa trôi bụi bặm bám trên tay hẳn nữa.

Isla theo chân ông chú vào triều, nhưng chỉ dám đứng lấp ló ở và giấu mình trong tấm rèm nặng nề để không bị chú ý đến.

Đại sảnh lớn gấp 3 lần đại sảnh của Coswold. Hai bên phòng dựng hai lò sưởi khổng lồ. Nhà vua ngồi đằng sau chiếc bàn phủ khăn màu trắng tinh dài quét đất.

Đức Ngài khoác áo choàng đỏ tươi, tương tự màu của loại rượu vương ra tấm vải trắng khi ngài giộng chiếc cốc xuống làm nó sánh ra bàn. Ngài đứng dậy.

John không đẹp trai. Ngài có vóc dáng trung bình với một cái bụng bự chảy tràn xuống, nhưng với Isla ngài hiện diện như một gã khổng lồ cao ngất ngưỡng. Ả tin ngài ấy có quyền năng như Chúa trời, vì ngài có thể phá hủy cả một đất nước chỉ bằng một câu ra lệnh. John đã chứng minh với toàn thiên hạ rằng ngài không hề e sợ đức giáo hoàng. Thực tế, ngài đã lợi dụng việc bị rút phép thông công bằng cách tịch thu hết tiền bạc, lợi tức của nhà thờ. Nghe nói rằng Vua John còn có thể tước đoạt cả sự trong sạch của một vị thánh.

Chiếc bệ mà John đang đứng làm cho ngài trông còn cao vượt cả Coswold, kẻ cúi gập đầu và quỳ xuống trước ngài, John vừa ra hiệu cho nam tước đứng dậy thì cửa mở ra và Nam tước Percy khệnh khạng tiến vào. Một người phụ nữ trẻ tuổi Isla bước theo sau. Phục trang đẹp đẽ và đeo đầy trang sức lấp lánh quanh cổ và cả trên tay. Cô ta trông không có họ hàng gì với Percy, nhưng Isla cũng đâu giống chú mình chút nào. Chắc người phụ nữ này là em họ, hay như Isla, là cháu gái của Percy.

Dù vậy, người phụ nữ này cũng quá mức ngạo mạn. Cô ta không giấu mình trong bóng tối mà quỳ xuống bên cạnh Percy và chờ cho đến khi John ra hiệu cả hai đứng dậy.

John nói với Percy trước. “Ta thấy người đã biết nghe theo mệnh lệnh của ta rồi đấy, ngài lên tiếng, gật đầu với nam tước.

“Lady Beatrice, cô hãy trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Percy vỗ tay, hai người hầu ngay lập tức xuất hiện để dẫn đường cho vị tiểu thư.

Ngay khi cô gái đi khỏi, John quăng luôn cái thái độ hòa nhã của mình. “Các người có biết đã

gây rắc rối gì cho ta không?”

“Tôi đã làm điều mà ngài sẽ muốn tôi làm.” Percy lên tiếng.

“Giờ hãy giải thích đi.” Nhà vua ra lệnh, “rồi ta sẽ quyết định xem điều ngươi làm là đúng hay sai.”

Percy nhanh chóng thuật lại sự việc xảy ra tại tu viện. “Không ai sững sốt hơn tôi khi nghe thấy Lady Gabrielle đã cư xử như một con điếm đê tiện. Tôi biết ngài sẽ trừng phạt cô ta, và tôi muốn đưa cô ta đến để ngài có thể phán quyết số phận của cô ta.”

“Giờ đến lượt ngươi, Coswold.”

Nam tước giải thích sự việc xảy ra sau khi vụ sát hại Monroe được phát hiện ra, và khi hấn kết thúc lời trần tình, hấn nói. “Tôi không cho là ngài sẽ muốn mất thời gian vì một ả lăng loan. Tôi biết cần phải làm gì.”

“Và đó là gì, nói đi?”

“Tôi đã trục xuất cô ta. Nhân danh ngài, tôi đã tịch thu hết tất cả mọi thứ. Cô ta hiện giờ là một kẻ ngoài lề, không còn gia đình, quê hương hay nhà vua của mình nữa. Tôi tin hình phạt dành cho cô ta còn tệ hơn cả một cuộc hành quyết mau chóng nữa. Ngài không đồng ý chẳng, thưa ngài?”

John gãi cằm. “Ta đồng ý,” cuối cùng ngài lên tiếng. “Ta khó mà tin rằng cô con gái xinh đẹp của nam tước Geoffrey lại tự hủy hoại mình. Ta sẽ vây hãm Wellingshire và giết chết cha cô ta, vì ông ta không làm tròn nghĩa vụ của mình và giữ gìn sự trong sạch của cô ta. Cô ta giờ chẳng còn giá trị gì nữa.”

Ngài nhấc chiếc cốc lên uống một ngụm dài. Rượu tràn ra mép râu quai nón, ngài lấy mu bàn tay chùi vào cằm.

“Có lẽ người, Coswold, giờ cũng bỏ luôn sự mê đắm của người với Gab đi nhỉ? Percy đã bỏ ý định, và ta đề nghị ngươi cũng nên làm thế.”

Coswold quay sang Percy. “Ngài cười tự mãn gì thế?”

“Tôi chuẩn bị cưới Lady Beatrice trong vòng hai tháng tới. Cô ấy có số hời môn kha khá dành cho đám cưới. Cực kì hậu hĩnh đấy nhé.”

Isla giơ tay bịt miệng để ngăn mình không thét lên. Không thể nào. Percy sẽ phải cưới ả. Ngài ấy đã hứa rồi.

Khi Coswold rời đại sảnh cùng Vua John, Isla không đi theo. Đứng chết sững sau bức màn nặng nề, ả nhìn chăm chăm vào Percy, kẻ vẫn còn ở lại.

Percy đã thấy Isla lấp ló bên cửa sổ và quyết định nói chuyện với cô ta cho ra lẽ ngay bây giờ. Gã cần đảm bảo cô ta sẽ không gây cho gã bất kì rắc rối nào. Và nếu phải dọa dẫm cô ta, gã sẽ làm. Gã bước lên bục cao, rót cho mình một cốc rượu của nhà vua. Không hề bận tâm quay lại, gã lên tiếng. “Isla, ra khỏi bức màn đi để chúng ta nói chuyện.”

Hai chân ả cứng nhắc như hai thanh củi khi ả bước tới. “À là Lady Beatrice?” ả hỏi.

“Cô ấy là vợ tương lai của ta. Người nghe thấy rồi đấy. Ta sẽ sớm kết hôn với cô ấy.”

“Nhưng ngài không yêu cô ta. Ngài yêu tôi. Ngài nói thế và còn hứa sẽ cưới tôi.”

“Thấp giọng xuống,” gã nạt nộ. Gã có thể nhận thấy cô ả đang mất bình tĩnh. “Người muốn Vua John nghe thấy à? Người có thể bị nhốt trong ngục tối cả đời vì việc người đã làm đấy.”

“Tôi đã làm gì?” ả thét lên.

Gã tát vào mặt ả. “Ta đã nói người im lặng. Và người thừa biết những việc người đã làm. Người hủy hoại Lady Gabrielle vì những lời dối trá của người. Người là kẻ đã buộc tội cô ta.”

Isla lấy tay che má, dù ả đang chết lặng đi. “Ngài đã bảo tôi nói thế, và ngài hứa nếu tôi thực hiện chính xác điều ngài nói, ngài sẽ cưới tôi làm vợ.”

“Ta sẽ không bao giờ cưới người. Người là cháu gái của Coswold.”

Cô ả bắt đầu khóc nức nở. “Nhưng ngài đã hứa...”

Ả bám lấy ống tay áo của gã, nhưng gã đẩy ả ra. “Tránh xa khỏi ta.”

“Tôi đã nói dối vì ngài.”

“Phải, chính người,” gã thừa nhận. “Nhưng sẽ không ai biết sự thật này, phải không?”

“Tại sao? Tại sao ngài bảo tôi làm điều đó? Tại sao ngài muốn hủy hoại Lady Gabrielle?”

“Ta biết mình không thể nào có được cô ta, và ta muốn đảm bảo rằng Coswold cũng không thể có. Rồi người có biết ta dự định gì không? Ta sẽ tìm ra cô ta và đưa trở về chỗ của ta. Ta sẽ sử dụng cô ta mỗi đêm. Hình dung đi, Isla. Ta sẽ chạm vào cô ta, tôn thờ cô ta...”

Ả tìm cách đánh gã, nhưng gã cười phá lên khi đỡ lại đòn tấn công của ả.

“Người thật là kẻ thảm bại... và quá dễ bị mắc lừa. Ta biết Coswold sẽ ngạc nhiên, và hẳn đã không làm ta thất vọng. Hẳn đến cùng với tờ lệnh đức vua mới kí. Nhưng ta đã chuẩn bị sẵn sàng. Ta có người. Chà, người là điều bất ngờ nho nhỏ của ta nếu như mọi chuyện vỡ lở. Và người đã thực hiện đúng y những gì ta đã chỉ cho người. Nếu ta không lấy được Gabrielle, ta sẽ giành được cô ta theo cách khác.”

“Tôi sẽ khai hết những điều ngài đã làm,” ả đe dọa. Tâm trạng thất vọng cùng cực đã

chuyển thành cơn thịnh nộ.

“Cũng chính là điều người đã làm, phải không nhỉ? Nếu người khai ra người đã hủy hoại Lady Gabrielle bằng những lời dối trá của mình, người sẽ bị kết tội.”

“Ta đã bảo ta cần người nói dối để ta giành được Finney’s Flat và đổi nó lấy vàng, rồi ta và người sẽ sống một cuộc sống giàu có, hạnh phúc cùng nhau. NGười thật ngu ngốc. Người không nghĩ Vua John sẽ lấy lại nó sao? À, trong mắt người tỏ rõ người chẳng hề nghĩ đến. Nhưng ta thì không mong chờ người sẽ. Người đủ ngu ngốc để cho rằng ta có thể yêu người. Sao lại không tin tất cả những điều ta nói nhỉ?”

“Nếu ngài muốn Gabrielle đến thế, tại sao ngài lại lấy người phụ nữ Beatrice kia?” Isla nức nở.

“Cô ta giàu có,” Percy thừa nhận. “Cô ta sẽ hữu dụng với ta. Một ngày nào đó ta sẽ lại đi tìm Gabrielle. Ta không để gì mà từ bỏ đâu. Chú người nên biết điều đó.”

“Tôi sẽ nói với Vua John rằng ngài đã bắt tôi nói dối.”

Gã khịt mũi. “Ông ta sẽ không tin nhà người.”

“Người có chắc ta sẽ không tin cô ta, Percy?”

Nam tước đánh rơi chiếc cốc, quá sửng sò khi nhìn thấy Đức Vua đang đứng ngay ngưỡng cửa. “NGài hiểu làm cuộc nói chuyện của chúng tôi rồi, thưa ngài,” Percy lắp bắp. “Tôi sẽ giải thích....”

“Im lặng!” nhà vua quát.

Ngài ra hiệu cho hai cận vệ. “Hãy bảo đảm Nam tước Percy ở nguyên một chỗ trong lúc ta nói chuyện với người phụ nữ này.”

Isla sợ tái mặt, nhưng cơn giận của ả với Percy đã dâng cao đến mức che lấp cả mong ước thoát tội của mình. Đầu ả cúi xuống, nhưng qua khóe mắt ả vẫn quan sát được nhà vua khi ngài trèo ba bậc và ngồi xuống ngai vàng.

“Lê gối đến trước ta và kể ra lời dối trá của người.” Ngài ra lệnh.

Ả quỳ mọp xuống sàn và thú nhận tất cả, cầu xin rủ lòng thương vào lúc cuối cùng. John chăm chú lắng nghe. Ngài gọi Coswold vào phòng và bắt Isla lặp lại lời thú tội của ả. Isla không dám nhìn vào chú mình, nỗi hổ thẹn và sợ hãi của ả quá lớn.

“Cút cho khuất mắt ta,” nhà vua cao giọng, và khi binh lính của ngài sầm sập tiến lại gần, Isla òa khóc. “Xin rủ lòng thương. Chuyện gì sẽ xảy đến với tôi. Tôi sẽ đi đâu đây?”

John ra hiệu cho đám binh lính đứng chờ. Ngài lạnh lẽo nhìn Isla. “Người đã bao giờ nghĩ

đến điều gì sẽ xảy đến với Lady Gabrielle không? Người có tự hỏi cô ấy sẽ đi đâu?”

Isla chỉ vào Percy. “Ngài ấy bắt tôi nói dối.”

Ả bị kéo ra khỏi phòng, gào khóc ầm ĩ. KHI cánh cửa đóng lại đằng sau ả, John cân nhắc tới hai vị nam tước của ngài.

Cả Coswold lẫn Percy không dám nói một lời. Bọn họ chờ đợi phán xét của nhà vua. Coswold sợ rằng nhà vua sẽ đổ tội cho hắn vì tư cách đạo đức của Isla, còn Percy sợ đất đai của hắn sẽ bị thu hồi.

“Chắc cả hai người đều biết rõ nỗi phiền muộn mà ta đang phải đối phó trong những ngày này. Các điền chủ không còn ràng buộc với ta bởi những lời thề vì ta đã bị rút phép thông công. Đã xảy ra tình trạng báo động và âm mưu lật đổ. Cả ngày lẫn đêm ta đều phải có người bảo vệ. Giờ một trong những nam tước quyền lực nhất của ta, Geoffrey xứ Wellington, sẽ phản lại ta vì lỗi của người, Coswold, đã nhân danh ta trục xuất cô con gái. Lúc này Geoffrey chắc chắn đang tập hợp lực lượng.

“Hãy giết chết ông ta và ngài sẽ không còn lo lắng nữa.” Percy đề xuất.

“Đồ ngu. Geoffrey có nhiều bạn bè thế lực sẽ về phía ông ta. Chúng sẽ cùng ông ta chống lại ta. Người bảo ta sẽ giết hết bọn chúng được ư? Và người cùng Coswold sẽ trả thuế thay cho chúng?”

“Ngài biết là chúng tôi không thể,” Percy đáp.

“Ta có những kẻ thù trợ giúp cho Phillip của nước Pháp. Hắn định lấy đầu ta. Ta không cần thêm rắc rối nữa. Giờ Lady Gabrielle đang ở đâu? Cô ta còn sống không?”

“Tôi tin rằng cô ta đang ở cùng một thị tộc vùng cao nguyên phía bắc.”

“Có người nào tuyên bố cô ta thuộc về hắn chưa?”

“Chưa, nhưng có hề gì đâu? NGài vẫn buộc được cô ta trở về Anh cơ mà,” Coswold đáp.

John lắc đầu. “Người đã tước hết quyền lực của ta khỏi cô ta rồi, đồ ngốc. KHI người tuyên bố cô ta không thuộc về đất nước nào là người cũng tuyên bố cô ta không cần phải tuân theo lệnh của ta.”

“Nhưng ngài vẫn có thể buộc cô ta..”

“Im miệng.”

John cân nhắc vấn đề vài phút đồng hồ trước khi đưa ra quyết định. “Ta trước tiên sẽ phải làm hòa với nam tước Geoffrey trước khi ông ta tập hợp đồng minh chống lại ta. Ta sẽ gửi lời rằng ta đã tìm hiểu sự thật về cô con gái trong sạch của ông ta. Gabrielle sẽ được trao tặng

Finney's Flat. Nếu cô ta chưa cưới, ta sẽ tìm một người chồng thích hợp cho cô ta."

"Thế nếu như cô ta đã cưới?" Coswold hỏi.

"Vậy thì Finney's Flat sẽ là món quà cưới ta dành cho."

"Lãnh chúa MacKenna sẽ lấy cô ta làm vợ khi giờ đây cô ta được chứng minh là trong sạch." Coswold lên tiếng.

Nhà vua đứng dậy. "Ta tin người không liên quan đến hành vi dối trá này, Coswold. Người sẽ vẫn là người hầu cận tin cẩn của ta. Còn về Percy, ta nghĩ người nên có thời gian suy nghĩ về tội lỗi của nhà người." Ngài vẫy tay ra hiệu cho cận vệ. "Đưa hắn đi."

Khi Percy bị hộ tống ra khỏi đại sảnh, Coswold bước lên trước gã. Percy gườm gườm nhìn kẻ thù của mình.

"Chuyện này sẽ không kết thúc đâu," gã rít lên. Coswold cười tự mãn.

"Ta nghĩ vậy," Và hắn thì thào. "Và ta thắng."

Chương 41

Colm đang chực bước ra ngoài để chỉ đạo công việc cho người của anh thì Gabrielle xuống cầu thang.

“Chào buổi sáng,” cô gọi to. “Hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời, phải không?”

Anh dừng bước chờ cô lại gần. Cô quả là một cảnh tượng tuyệt đẹp. Chiếc váy màu xanh hoàng gia, và dù anh thích thấy cô mặc màu sắc của anh hơn, cô trông vẫn vô cùng xinh đẹp. Nếu như họ đã kết hôn, anh biết đích xác ngay trong giờ phút này anh cần phải làm gì. Anh sẽ nhắc bổng cô lên, mang cô quay trở lại giường anh và thư thả tuột hết váy áo của cô xuống.

Chẳng cách nào để anh thực hiện điều đó trong vòng hơn năm tháng nữa mà không đưa cô lên giường, anh quyết định ngay khi trở về nhà, anh sẽ yêu cầu linh mục làm lễ kết hợp cho họ. Lúc đầu khi Colm thu nhận cô, Brodick đã gợi ý rằng Colm nên hoãn lại đám cưới, và cảnh báo anh nếu như ngay sau lễ cưới cô mang thai, ai đó có thể nghĩ đứa trẻ không phải là con của anh. Colm có một giải pháp khác. Anh sẽ biết được đứa bé có phải là con của mình hay không và sẽ giết chết bất kì kẻ nào ám chỉ khác đi.

Anh nghĩ đến việc báo cho cô biết ngay bây giờ rằng anh sẽ cưới cô ngay khi anh trở về, sau đó anh lại thay đổi ý định. Anh sẽ giải thích trong lúc linh mục chuẩn bị hoàn tất cho lễ cưới.

“Liam sẽ chịu trách nhiệm trong lúc anh đi xa, nếu em gặp khó khăn, hãy đến gặp cậu ấy. Nó sẽ biết phải làm gì,” anh bảo cô.

“Liệu em có được phép hỏi anh sắp đi đâu không?” Gabrielle hỏi.

Thắc mắc của cô làm anh bối rối. Anh đã trình bày rõ ràng ý định của mình cho cô rồi còn gì. Sao lại quên sớm thế?

“Đi chiến trận, Gabrielle.”

Cô gần như ngã bật ngựa. “Ngay bây giờ? Anh sẽ đi đánh nhau?”

“Sao em lại tỏ ra ngạc nhiên thế? Anh đã bảo em rồi mà.”

Gabrielle túm chặt lấy tay anh đến mức anh sẽ không thoát khỏi cô được cho đến khi anh giải thích thỏa đáng. “Anh đã nói sẽ đi giết MacKenna.”

“À, thế là em còn nhớ. Giờ thả tay ra để anh có thể...”

“Anh không thể đi đánh nhau được, Colm.” Gabrielle không tin nổi vào tai mình. Sáng nay anh đã thức dậy thật sớm, ăn bữa sáng, huy động binh lính vũ trang đầy đủ, và giờ lại nghĩ anh sẽ trèo lên ngựa lao vào cuộc chiến? “Anh chưa được chuẩn bị,”

“Anh chưa chuẩn bị như thế nào?”

Trước giờ chưa bao giờ anh đi đánh nhau hả? Có phải đó là lý do anh không biết mình cần phải làm gì không?

“Đầu tiên là anh không tuyên bố khai chiến,” cô chỉ dẫn. “Sau đó anh phải mất vài tuần, thậm chí vài tháng, để chuẩn bị. Vũ khí cần được chuyển lên xe, đóng gói đồ ăn thức uống cho binh lính trong suốt trận chiến, và trang trí thêm những thứ cần thiết một cách cẩn thận cho nhu cầu của các anh.”

Anh nén lại tràng cười và hỏi. “Hãy giải thích rõ những nhu cầu cần thiết cho anh xem nào.”

Cô nghĩ ngợi về những thứ mà các quý tộc mang theo khi họ lâm trận. “Anh sẽ cần một cái lều chắc chắn để trú lúc mưa gió, và thảm dày trải trên nền đất để không phải bước chân trần dưới nền đất lạnh buốt khi anh xuống giường.”

“Và anh sẽ phải mang theo một chiếc giường?”

“Có lẽ,”

“Còn rượu? Anh nên mang theo bao nhiêu thùng?”

“Theo nhu cầu của anh thôi,” cô đáp. “Có các luật lệ buộc phải tuân theo, ngay cả anh, Colm. Trong một cuộc chiến văn minh...”

“Chiến tranh không bao giờ văn minh cả, và em vừa mới tả lại cách người Anh chuẩn bị cho chiến tranh như thế nào. Giờ em nên nhận thức rằng anh không phải là...”

“Anh vẫn cần phải chuẩn bị.”

“Anh có gươm cung tên của mình và một con ngựa chiến. Anh không có nhu cầu nào hơn.”

“Thế thì em sẽ cầu nguyện cho anh kết thúc cuộc chiến trước khi anh chết đói chết khát.”

Cô tìm cách lĩnh đi, nhưng anh kéo cô lại và hôn cô nồng nàn.

“Anh sẽ quay về với em chứ?” cô hỏi.

“Anh sẽ.”

Và thế rồi anh đi.

Colm cùng những người lính đã đi khỏi lâu đầu được bốn ngày đêm thì Lady Joan Dunbar đến thăm viếng chị gái mình.

Gabrielle tò mò muốn chết được gặp mặt người phụ nữ mà Colm từng có ý định kết hôn. Cô quyết định rằng, mặc cho Joan xinh đẹp hay tâm tính ngọt ngào đến chừng nào đi chăng nữa, cô sẽ không tỏ ra ghen tị. Colm rõ ràng là có quan tâm đến cô ta, nếu không thì anh đã chẳng đồng ý kết hôn. Thậm chí có lẽ anh còn yêu cô ta nữa. Nhưng Gabrielle sẽ không thêm ghen tuông.

Colm không yêu Gabrielle. Anh đơn giản là bị mắc kẹt vì một món nợ nần ngớ ngẩn. Nếu không thì anh sẽ chẳng bao giờ thêm liếc cô đến lần thứ hai.

Joan có yêu Colm không? Sao lại không nhỉ? Anh là một người đàn ông mạnh mẽ, đẹp và tràn đầy nam tính – một người bảo hộ. Nếu như Joan yêu anh thì đã sao nào? Gabrielle vẫn sẽ không ghen.

Thậm chí cô và Joan có khi còn trở thành bạn bè nữa. Thật dễ thương khi có được một người phụ nữ để tâm sự những chuyện mà đám đàn ông chẳng thích thú gì. Cô và Joan thực sự có một điểm chung: Colm. Phải, họ hoàn toàn có thể trở thành bạn của nhau.

Nhưng điều đó lại không hề xảy ra. Sau vài phút tiếp xúc với người phụ nữ đó, Gabrielle biết họ sẽ chẳng bao giờ thân thiết được. Lý do thật đơn giản: Lady Joan là một con sói cái, lại còn vô cùng tầm thường.

Fiona giới thiệu cô với chị gái mình. Joan cao hơn, mảnh mai hơn Gabrielle nhiều. Cô ta dường như có rất nhiều đường cong. Và lạnh lùng hơn. Mái tóc dài đến nỗi chấm tận eo, màu tóc nhợt nhạt y như làn da vậy. Hai hàng mi xòe ra như hình cái quạt trên đôi mắt xanh da trời. Cô ta xinh đẹp, và cô biết điều đó.

Joan tiếp tục vén mái tóc của mình qua vai bằng mu bàn tay với một cử chỉ kệch cỡm để những lọn tóc quăn thu hút chú ý.

“Đây là Lady Gabrielle, Joan,” Fiona lên tiếng. “Chị đã giải thích với cô ấy rằng em và Lãnh chúa MacHugh đã định kết hôn. Cha liên minh với Lãnh chúa Dunbar nên buộc em phải cưới anh ấy.”

Joan nhìn Gabrielle chăm chú khi cô ta hỏi chị mình. “Thế chị có giải thích luôn rằng chồng em đã chết, và giờ em tự do để kết hôn với Colm không? Và em hoàn toàn có ý định như thế?”

Lady Joan không nhận được phản ứng mà cô ta mong muốn. Gabrielle quá mức kinh ngạc trước lời nói đó, cô phì ra cười.

“Ngưng cười đi,” Joan cấm khẩu. “Tôi đâu có nói gì đáng cười đâu.”

“Cho tôi gửi lời chia buồn sâu sắc về sự mất mát của cô, nhưng dường như cô đã thôi không để tang anh ấy rồi.”

Joan vẫy một ngón tay về phía Gabrielle. “Tôi đã nghe về cô.”

“Thật kì cục là tôi lại chẳng nghe gì về cô cả.”

“Có thể vì tôi không phải là một con điếm.”

Gab nhún vai, hành động đó lại càng kích động cơn giận dữ của Joan.

“Colm sẽ không cưới một con điếm, mà cô thì là thế.”

Gabrielle biết Joan muốn cô cự lại, nhưng cô sẽ không làm cô ta thỏa mãn. “Cứ tự nhiên viếng thăm nhé,” cô nói và bước đi.

Đêm đó, khi Gabrielle tung chăn ra, cô nghĩ ngợi về Joan và điều cô ta đã nói.

Một ngày nào đó, sau khi cô kết hôn với Colm, cô sẽ nói cho anh ấy biết cô đã cứu anh thoát khỏi một kiếp sống còn tệ hơn cả cái chết. Chà, cô đã cứu anh thoát khỏi Joan.

Chương 42

Chiến tranh không hề văn minh. Đó là cuộc chiến khốc liệt và đẫm máu.

MacHugh không hề có ý định tấn công bất ngờ. Anh đảm bảo rằng MacKenna biết anh đang tới bằng cách bắn tin đến những thị tộc lân cận rằng anh đã sẵn sàng trả thù cho em trai mình.

Khi tin tức tới chỗ của MacKenna, vị lãnh chúa này tập hợp quân lính để chiến đấu, nhưng không đủ thời giờ kêu gọi đồng minh. Ông ta thề rằng người MacHugh sẽ không bao giờ được bước chân đến vùng đất MacKenna. MacKenna mà gặp kẻ thù lớ xớ là đập luôn cú đầu tiên.

MacKenna không bao giờ thay đổi chiến thuật của mình, tin tưởng những gì đã làm trong quá khứ sẽ vẫn còn tác dụng. Ông ta sẽ tấn công và rút lui, lần nữa và lần nữa, hết đợt tấn công này đến đợt tấn công khác. Cho dù người của ông ta không giỏi, song quân số lại gấp đôi và ông ta có thể tăng thêm chi viện sau mỗi đợt tấn công. Ông ta cũng có thêm lợi thế là hàng cung thủ của mình. Khi những kẻ MacHugh kia tràn xuống núi và băng qua vùng đất bằng, sẽ không có chỗ nào mà ẩn nấp. Ngay cả nếu chúng có xoay sở để đặt chân được tới mé bên kia vùng đất bằng, hàng cung thủ của ông ta sẽ chờ để kết liễu đời chúng.

Colm trông mong vào sự ngu dốt của MacKenna.

Lãnh chúa MacKenna không bao giờ ngờ được rằng người MacHugh lại băng qua vùng đất bằng trong lúc trời tối. Đến kẻ ngốc cũng không tìm cách cưỡi ngựa qua nơi mà chúng không thể nhìn thấy được. Thiếu đi ánh sáng, những con ngựa vấp vấp và bước đi loạng choạng. Nhưng người MacHugh lại không cưỡi ngựa, họ lặng lẽ dắt chúng đi. Vào lúc tảng sáng họ đã tản ra thành một hàng rộng và ở vào vị trí ngay sau kẻ thù. Họ bất ngờ xông lên, buộc người MacKenna hoặc phải lao vào trận chiến hoặc phải đào thoát. Hầu như bọn chúng đều tìm cách chạy thoát thân.

Vì họ dồn người MacKenna vào khoảng trống, họ giao chiến bằng gươm và tay không. Cuộc đấu nhanh chóng giành thắng lợi, vì những kẻ MacKenna đánh đấm y như một lũ hèn nhát. Có kẻ thậm chí còn tìm cách đẩy người khác ra làm tấm khiên chắn lưỡi gươm của chiến binh MacHugh vung ra. Colm giết chết cả hai chỉ bằng một cú vung gọn, lưỡi gươm cắt ngang hai thi thể ngay phía dưới ngực.

Colm luôn luôn là người tiên phong lao vào trận chiến.. Anh dẫn đầu quân lính của mình. MacKenna luôn là kẻ lùi đằng sau, chiến đấu chỉ khi nào ít nguy hiểm nhất.

Các thi thể ngã rạp xuống chiến trường.

“Tìm hẩn đi.” Anh gầm lên.

Người MacKenna tản mát khắp mọi nơi. Cuộc săn lùng tiếp tục.

Colm tìm thấy kẻ thù của anh ba ngày sau, lẫn trốn như một kẻ hèn nhát lủi trong cái hang gần con dốc nhìn ra Loch Gornoch. Với gươm được tuốt ra khỏi vỏ, hai người lính của MacKenna đứng gác ngay trước mắt vị lãnh chúa.

Braeden nhảy xuống khỏi ngựa và chạy đến bên Colm.

“Lùi ra sau đi,” Colm ra lệnh. Đôi mắt anh khóa vào MacKenna khi hai người lính kia từ bỏ cuộc sống của mình.

Nắm chặt thanh gươm bằng cả hai tay, Colm vung gươm lên qua đầu.

Hình ảnh cuối cùng mà Owen MacKenna thấy là một cái bóng mờ.

Âm thanh cuối cùng mà ông ta nghe được là âm điệu lưỡi gươm rít lên trong không khí.

Gabrielle đứng bên cửa sổ phòng ngủ và quan sát đám nhóc con đang chơi trò đánh trận giả với những thanh gươm gỗ. Cô nghe một nhóc hét lên đến lượt nó đóng vai Lãnh chúa MacHugh, cô sớm nhận ra rằng điều đó có nghĩa là đến lượt nó thắng. Lúc nào cũng có hai chiến binh bất bại trong trò đánh trận, Colm và Liam. Cô tự hỏi liệu lãnh chúa và cậu em trai có biết họ được cả thị tộc tôn sùng đến mức nào không.

Những tên nhóc gây bất hòa, Ethan và Tom, đứng xó rợ ngoài lề luôn miệng xin được cùng tham gia, nhưng bọn trẻ lớn tuổi hơn toàn đẩy chúng trở lại và lờ chúng đi. Cô ngạc nhiên vì hai nhóc con này từ bỏ quá dễ dàng. Chúng quay đi, cười to, và rồi co cẳng chạy về phía bên kia lâu đài, chuyển sang cuộc phiêu lưu của riêng chúng.

Nghe tiếng cười đùa của bọn trẻ khiến cho tâm trạng Gabrielle bớt nặng nề. Kể từ khi Colm đi cô thấy cực kì phiền muộn, và anh đã xa nhà cả một thời gian dài. Anh có bình an không nhỉ? Lạy chúa, xin người phù hộ cho anh.

Cô biết MacKenna xấu xa đến mức độ nào, vì bằng chứng hiển nhiên ông ta đã âm mưu tra tấn và mưu sát Liam. Trong vài ngày cuối cùng cô có nghe được nhiều chuyện về Lãnh chúa MacKenna, và mỗi câu chuyện lại vẽ lên một bức tranh về một gã độc tài lợi dụng người khác để thực hiện những dự định tàn bạo. Lòng trung thành của ông ta đối với thị tộc chỉ tồn tại trong chừng mực mà ông ta nhận được những lợi ích cho riêng mình. Nếu như tùy tùng không làm vui lòng ông ta, họ sẽ bị trục xuất, và tệ hơn nữa, là bị giết chết, Ông ta thậm chí còn lợi dụng cả phụ nữ và trẻ em thành những tấm khiên chắn trước những thị tộc thù địch lân cận. Dụng nhà cửa cho họ ở gần ngay sát tường thành, ông ta đảm bảo bất kì lãnh chúa nào cả gan tấn công vào lãnh địa MacKenna sẽ phải bước qua xác của những người dân vô tội đó trước khi xâm nhập vào sâu hơn nữa.

Khi Gabrielle nghe được câu chuyện khủng khiếp đó, cô nghĩ lại người mà cô đã gặp tại Tu viện Arbane. Tính hào phóng của Lãnh chúa MacKenna dành cho các linh mục không nghi ngờ gì chỉ là một phần của âm mưu đã dự tính sẵn. Cha trưởng đã bị lừa gạt, và cả cô cũng vậy. Lúc ông ta giới thiệu mình, Gab đã nghĩ người đàn ông này thật tử tế và hòa nhã, nhưng giờ khi biết được sự thật, cô tự mắng mỏ mình vì đã phán xét người khác chỉ dựa vào vẻ bề ngoài. Cô đã lầm lẫn về ông ta, cũng như đã lầm lẫn về Colm. Nếu chỉ nhìn vào vẻ bên ngoài dữ dội của Colm, cô sẽ chẳng bao giờ nhìn thấu tâm hồn và trái tim anh.

Cô cố không nghĩ gì đến MacKenna nữa và chuyện sẽ phải xảy ra, nhưng vào cuối ngày khi cô rúc mình ấm áp sau tấm chăn đắp, giấc ngủ vẫn không đến với cô, thì trí tưởng tượng lại bùng lên khó mà kiềm chế nổi. Mọi hình dung khủng khiếp tràn vào tâm trí cô. Cô tưởng tượng ra Colm nằm đó, thương tích đầy mình, đơn độc, và không ai đến trợ giúp cho anh.

Viễn tưởng anh sẽ chết thật khó mà chịu đựng nổi. Cả thị tộc đều cần đến anh.

Đẩy một nỗi lo lắng ra khỏi đầu thì lại nảy sinh nỗi lo lắng khác. Tại sao cô không nghe tin tức gì về cha mình? Đã có đủ thời giờ để cho ông gửi tin đến cô hoặc đến thị tộc Buchanan. Cô càng chờ lâu thì càng trở nên lo rằng Wellingshire bị vây hãm và binh lính của vua John đã bắt

giữ ông. Gab biết cha mình sẽ không bao giờ đầu hàng.

Có quá nhiều nỗi đau khổ.... và tất cả chỉ vì một lời dối trá. Gabrielle mong một ngày nào đó cô sẽ biết được tại sao người đàn bà đó lại nói về cô bằng những lời lẽ báng bổ. Sao cô ta lại có thể hủy hoại người không hề quen biết với mình một vô tình đến thế? Lương tâm của cô ta ở đâu? Isla có cảm thấy ăn năn chút nào không? Hay giống những kẻ khác, tìm ra cách để bào chữa cho những hành vi ác độc của mình?

Gabrielle không có bất kì giải đáp nào. Cô chỉ biết nỗi sợ hãi đó có thể làm cô tê liệt đi nếu như cô cho phép nó. Cô cần giữ bản thân mình bận rộn. Nếu cô làm việc đủ miệt mài, sẽ chẳng có thời giờ mà lo lắng nữa.

Giờ thì, khi cô đứng bên cửa sổ phòng ngủ, cô lại cầu nguyện rằng chúa sẽ che chở cho cha cô và Colm.

Cảm thấy một luồng không khí lạnh tràn vào, cô đến bên cửa sổ để hạ tấm thảm thêu. Trước khi tấm rèm nặng nề đó buông xuống, cô liếc nhìn một lần nữa đám trẻ đang chơi đùa dưới kia. Có gì đó đập vào mắt, cô nhanh chóng vén tấm rèm lên.

“Ôi, chúa ơi.”

Cô nhấc váy, mở toang cửa và guồng chân chạy hết mức. Cô gần như gãy cả chân khi bay xuống cầu thang.

Liam đang ở trong sảnh thì nghe tiếng cô thét. Anh đá bay chiếc ghế trên đường chạy của mình. “Gabrielle, chuyện gì vậy?” Anh tóm lấy cô khi cô tìm cách chạy qua anh.

“Ethan... Tom... gương.” Cô thở hổn hển.

“Ừ, tôi thấy đám trẻ đang chơi ngoài kia, nhưng cái gì...”

“Gương thật,” cô lắp bắp. “Chúng có gương thật...”

Cô không phải nói gì thêm nữa. Liam hiểu cô định nói gì với anh. Anh còn nhanh hơn cả cô và đã biến mất ngay dưới bậc thang thứ hai. Gabrielle vén lọn tóc đang xõa ra che một bên mắt và hít thật sâu, sau đó lại nhấc váy lên và đuổi theo anh.

Chẳng có tiếng thét đông-cả-máu nào, điều đó cho thấy một dấu hiệu tốt đẹp rằng đám trẻ không hề cắt phải nhau. Dù vậy, cô vẫn muốn đảm bảo chúng hoàn toàn ổn. Lúc cô xuống được tầng trệt, cô đã chạy khá khá. Cánh cửa sắp đóng sập vào khi cô chạy ra ngoài. Cô đập hông vào cánh cửa, mất thăng bằng và trượt xuống bậc cầu thang đi ra sân. Cô sẽ bảo vệ mình khỏi việc ngã dập mặt nếu như đôi chân không vướng vào gấu váy. Cô vấp và một lần nữa cả người bay lửng lơ trong không khí, lần này cô chắc chắn mình sẽ tiếp đất bằng đầu.

Colm cứu cô thoát khỏi thảm họa gãy rúm chân. Một tay anh ôm chặt lấy Tom khi nhìn thấy cô. Quảng tên nhóc cho Christien, anh tóm lấy Gabrielle và cô rơi thịch vào ngực anh bằng một

tiếng uyech lớn.

Gabrielle thốt lên một tiếng làu bàu chẳng quý phái chút nào mà cô mong không ai nghe được, rồi cô ngược lên, nhận ra mình đang ở trong vòng tay của Colm. Cô quá mức vui sướng được gặp anh, cô hôn anh. Anh không cạo râu, cô cảm thấy quai hàm lởm chởm của anh cọ vào má mình. Anh ôm siết lấy cô đủ để tỏ cho cô thấy anh cũng vui mừng gặp lại cô. Ít nhất thì đó cũng là điều mà cô muốn tin.

Cô bước lùi lại. “Anh vẫn khỏe?”

“Phải.”

“Còn cuộc chiến?”

“Kết thúc rồi.”

“Kết quả thế nào?”

“Như mong đợi.”

Cô biết anh sẽ chẳng kể gì thêm nữa, và dù cô nghĩ bụng anh hơi có vẻ thô lỗ, cô vẫn quá mức vui mừng gặp được anh nên bỏ qua hết.

Liam bước qua bọn họ với Ethan cắp vào nách. Tên nhóc đang réo rất đòi Liam thả nó xuống để nó lấy thanh gươm. Kéo theo Tom lủng lẳng ngay bên cạnh, Christien theo họ vào trong. Tên nhóc này lải nhải luôn mồm mà không hề để ý người cận vệ chẳng thêm bận tâm.

Giây phút đó Gabrielle và Colm được ở riêng. “Em nhớ anh,” cô lên tiếng.

Cô mong anh sẽ nói với cô rằng anh cũng nhớ cô, nhưng anh chỉ gật đầu đánh rụp một cái. Và thế là anh làm trái tim cô vỡ tan.

“Gabrielle, anh biết đã bảo em anh sẽ cưới em trong vòng sáu tháng nữa...” anh bắt đầu.

“Phải, và gần hết một tháng rồi.”

“Qua bao lâu không quan trọng. Anh không thể giữ lời hứa nữa.”

Willa chen vào không cho anh nói tiếp. “Lãnh chúa, xin anh bớt chút thời gian...” cô vừa gọi vừa bước lại gần, tay chùi vào tấm tạp dề quấn quanh eo. “Bọn tiểu quý này lại trêu chọc đám gà tội nghiệp của tôi, và giờ chúng không đẻ trứng nữa. Tôi thề đã thấy một trong bọn chúng nấp đi khi Ethan và Tom chạy ngang qua. Tôi e rằng ngài phải bắt chúng không được phép ra sân nữa.”

“Được rồi, Willa. Ta sẽ để ý tới việc đó,” anh trả lời.

Qua khoeo mắt, anh thấy những người khác đang ào đến – một người thợ xây đá cầm sợi dây

bị đứt đôi toi tả trên tay, người thợ rèn với lưỡi gươm mới tinh để xem xét lại, người lính trẻ - toàn là những vấn đề cần giải quyết ngay tắp lự.

Anh trả lời một vài câu hỏi và sau đó ra hiệu cho những người khác chờ cho đến khi anh xong xuôi với Gabrielle về những điều anh định nói. Cô đã đi đâu mất tiêu.

“Điều mà... Gabrielle!” anh thét.

“Xin phép ngài, Lãnh chúa, nhưng tôi nghĩ tiểu thư của ngài đang trên đường đến chuồng ngựa rồi,” người lính lên tiếng.

“Tôi thấy đám cận vệ của cô ấy đi cùng,” một người khác tình nguyện.

“Thật, chết tiệt,” Cô lại thế nữa rồi. Người phụ nữ này cứ mãi tìm cách rời khỏi anh thế.

Gọi to Braeden lại để bàn giao công việc còn đang dang dở, Colm bước thẳng đến chuồng ngựa.

Gabrielle đã biến mất tầm trước khi anh nói hết câu, và do vậy cô chẳng hiểu anh đang định truyền đạt cái gì cho cô - rằng sẽ không có cuộc hôn nhân nào hết trong năm tháng tới vì anh không thể chờ đến mức đó mới được lên giường cùng cô, và rằng cả tháng trời vừa rồi thật trở thành nỗi tra tấn khổ sở và anh không tài nào chịu nổi thêm nữa. Anh không thể ở chung một phòng với cô mà không nghĩ về điều anh muốn làm cùng cô. Điều đó ngày càng trở nên lố bịch. Cô sẽ bước lên lầu; còn anh thì bước xuống. Cô bước vào phòng, anh bước ra. Cô chẳng có ý niệm gì về thứ quyền lực mà cô phủ quanh anh, chính vì thế anh đã làm mọi thứ để có thể tránh xa cô ra.

Vì cô quá ngây thơ nên cô không thể biết sự đụng chạm của cô tác động tới anh đến mức nào. Nhưng sau khi họ kết hôn, anh sẽ giành thời gian chỉ cho cô rằng cô có thể khiến cho anh phát cuồng lên.

Anh bắt kịp cô khi cô đang mở cửa chuồng của Rogue. Anh vòng đến bên cạnh cô và đẩy cửa đóng cái sầm, sau đó ra lệnh cho đám cận vệ rời đi. Không một lời thắc mắc, họ tản ra ngoài chuồng ngựa và đứng chờ.

Colm không hề dịu dàng khi anh bắt cô xoay người lại đối diện với anh. Mắt cô ngập nước.

“Em sẽ không rời đi,” anh bảo cô.

“Theo ý anh thôi.”

“Không, em sẽ không rời khỏi anh.”

“Nhưng Colm..”

“Em sẽ không rời khỏi anh.” Giọng nói của anh rung lên đầy biểu cảm.

Tay cô đẩy vào ngực anh, nhưng không tài nào làm anh nhúc nhích lấy một phân. “Em không thể ở đây,” cô òa khóc. “Em không thể. Em sẽ không thể dừng đuổi theo anh, hôn anh và gây sự chú ý với anh được. Em biết anh nghĩ anh có thể tránh xa em, nhưng anh không thể, Colm. Em sẽ dai dẳng cho đến khi có được thứ mà em muốn.” Cô thở ra và thì thào. “Và em muốn anh.”

Chẳng có chút khoảng không nào để anh thừa nhận hay chối bỏ. Cô ngược lên nhìn vào anh. Anh hoàn toàn đứng chết sững. Cô thậm chí không dám chắc anh còn thở nữa hay không. Cô biết mình đã làm anh choáng váng vì thổ lộ tâm tình với anh. Dường như chẳng thích hợp đối với một tiểu thư khi bộc lộ tình cảm nồng nàn của mình, nhưng rút lại lời nói thì quá muộn màng, mà Gabrielle dù sao đi nữa cũng chẳng muốn.

“Anh nói anh không thể cưới em, và em sẽ chấp thuận quyết định của anh,” cô lên tiếng. “Nhưng nếu ở lại, sẽ chẳng quan trọng nếu chúng ta kết hôn hay không. Em sẽ vẫn theo đuổi anh, và rốt cuộc là em sẽ đánh đổ anh. Anh không thể rũ bỏ em được.”

Anh vuốt ve một bên mặt cô bằng mu bàn tay của mình khi anh vận lộn để tìm từ ngữ nói với cô. “Có nhiều lần anh không biết nghĩ gì về em. Em luôn làm anh kinh ngạc. Em đã cứu mạng em trai anh, và không hề yêu cầu đền đáp gì. Anh đề nghị cưới em, và em lo rằng anh sẽ phá hủy cuộc đời anh. Em đã bị kéo xuống Địa ngục, và em chỉ thể hiện lòng tốt của mình. Giờ em nghĩ anh vứt bỏ em, và em lại mở rộng trái tim trước anh. Anh không biết phép màu đến bằng cách nào, nhưng anh không thể hình dung việc sống thiếu em trong cuộc đời mình. Anh muốn em, Gabrielle, và anh sẽ không đợi đến năm tháng mới có em được. Chúng ta sẽ kết hôn ngay bây giờ.”

Chương 44

Đám cưới sẽ diễn ra trong hai tuần nữa. Quá lâu so với mong muốn của Colm, và anh tin mười bốn ngày là thời gian đủ dài để chuẩn bị cho buổi lễ.

Maurna cùng Willa điên hết cả lên. Mọi thứ cần phải hoàn hảo để dành cho lãnh chúa và cô dâu của họ. Maurna chịu trách nhiệm về đám phụ nữ sẽ lau dọn lâu đài trong lúc Willa cùng đội ngũ người giúp việc bắt đầu công tác chuẩn bị các món ăn đặc biệt. Sẽ có gà lôi, trang trí và nộm nếm hoàn hảo; gà mái tơ, tất nhiên rồi – bốn tá là vừa vặn – những cái bánh thịt; và cả bánh tart nhân quả mọng nữa. Mật ong sẽ được trộn lẫn trong hầu hết các món tráng miệng ngọt ngào. Rượu cũng phải là thứ tốt nhất

“Cô sẽ cực kì lộng lẫy bước xuống cầu thang, cô chủ,” Maurna lên tiếng. “Cha Gelroy sẽ nghe cô đọc lời thề bên ngoài sân. Sẽ có hoa gài trên tóc và hoa rải thành vòng tròn xung quanh cô

cùng lãnh chúa, cả linh mục nữa. Cha nghĩ buổi lễ sẽ được tổ chức ở Tu viện Arbane. Theo ông ấy giải thích thì cô là công nương của St. Biel và nên có một lễ cưới hoàng gia, nhưng lãnh chúa sẽ không nghe theo đâu. Anh ấy không giải thích tại sao, nhưng Willa và tôi nghĩ là vì anh ấy biết cả thị tộc sẽ muốn tham dự buổi lễ này.”

“Sẽ là một ngày huy hoàng,” Willa dự đoán, “và ở đây trước khi cô biết điều đó.”

Những kế hoạch chu toàn nhất đều có thể thay đổi.

“Ông ấy đang bước tới, với cuộn giấy da dưới cánh tay. Trang phục tầm thường, và ta phải nói là ông ấy dường như bồn chồn lo sợ, vì cứ liếc mắt hết sang phải lại sang trái. Ta nghĩ ông lão tội nghiệp tin rằng sẽ bị tấn công bất cứ lúc nào.” Gelroy cười lúc khúc khi ông thêm vào.”Cũng có thể. Ta nhớ lại cảm giác của chính bản thân mình cũng giống y như thế.”

“Còn những người khác thì sao ạ?” Cô hỏi.

“Cả một đoàn. Trước tiên là giám mục, rồi đến ngài công sứ, và tiếp theo là các tu sĩ, sau cùng mới là những người hầu. Ta có biết vài người. Họ đều từ tu viện tới.”

Gabrielle cứ dịch sát vào Gelroy, mong cô có thể lén lút nhìn trộm một cái. Vị linh mục xuyt cô lùi ra.

“Giám mục có thể nhìn xuyên qua cửa sổ Lady Gabrielle. Đừng để ông ấy nhìn thấy con.”

“Thế thì kể cho con nghe chuyện gì đang xảy ra đi.”

“Ngài giám mục đã dừng lại nhưng vẫn còn ngồi trên ngựa. Một người hầu đang tiến tới để giữ dây cương và giúp ngài.”

Gelroy làm dấu thánh và chụm hai tay lại như thể đang cầu nguyện. Sau đó ông giải thích. “Giám mục đã quyết định trao phúc lành. Nếu như ông ấy hy vọng các lãnh chúa sẽ cúi đầu chào ông ta thì thật sai lầm. Không một ai nhúc nhích.”

Gabrielle nhận được tin vui từ cha mình. Lãnh chúa Buchanan đến lãnh địa của MacHugh để báo cho cô biết anh đã nhận được tin từ Nam tước Geoffrey.

“Cha cô vẫn khỏe. Ông ấy không bị nhà vua làm hại, cũng không bị bắt giữ. Ông ấy biết cô đang sống cùng thị tộc MacHugh nên muốn cô biết ông ấy sẽ tới đây sớm thôi để gặp cô, và sẽ giải thích chuyện xảy ra với nhà vua.”

“Còn nữa,” anh nói thêm, mắt hướng sang Colm. “Cha cô tin rằng cô sẽ về nhà với ông ấy.”

“Cha tôi biết tôi đã bị trục xuất rồi mà. Tại sao ông lại nghĩ tôi được phép về nước Anh cùng ông ấy?” cô thắc mắc.

Brodick chẳng nói gì.

KHông đến một tiếng đồng hồ sau, trong lúc Colm và BRodick tranh luận về rắc rối mà vị lãnh chúa Monroe mới đang gây ra, thì một người lính MacHugh đang trong phiên gác ngoài cổng thành tiến vào sân báo rằng ngài công sứ của Vua John đang yêu cầu được nói chuyện với Lady Gabrielle.

“Có thêm một giám mục và ba vị linh mục, đi cùng một số người hầu,” anh ta lên tiếng. “Họ cứ khẳng khẳng rằng ngài sẽ muốn nghe điều họ nói. Họ mang theo một cuộn giấy da và một món quà dành cho Lady Gabrielle.”

“Còn binh lính?” Colm hỏi. “Giám mục có mang theo lính của đức vua không?”

“Có, thưa Lãnh chúa. Mười hai người cả thảy. Họ đã đặt vũ khí xuống đất để bày tỏ thiện chí.”

Colm giễu cợt. “Người Anh đâu có thiện chí.”

Colm định không để cho bất kì ai trong số họ bước qua cây cầu kéo của anh, nhưng Brodick thúc anh cân nhắc lại. “Cậu không tò mò muốn biết họ nói gì sao? Nếu cậu không thích, thì lúc nào cũng có thể...” Anh im bật khi nhận ra Gabrielle đang giỏng tai nghe.

Colm đưa ra mệnh lệnh của anh: đám lính phải ở ngoài, còn những người khác được tiến vào.

Tiếng rít kèn kẹt của chiếc cầu đang được hạ xuống vọng đến đội cận vệ.

“Gabrielle, vào trong.” Colm lên tiếng.

“Theo ý anh thôi.”

Cô muốn ở lại. Cô cũng tò mò y chang Brodick để tìm hiểu xem giám mục định nói gì, nhưng cô sẽ không chống đối Colm trước mặt đồng minh và bạn bè của anh. Ngoài ra, cô biết việc cự lại chẳng có gì tốt đẹp. Một khi quai hàm Colm siết lại, không có gì làm anh đổi ý được.

Mặc dù mệnh lệnh không được đưa ra, những người MacHugh vẫn bắt đầu xếp thành một hàng dài ngoằn từ cây cầu kéo đến sân. Hầu hết bọn họ đều trang bị vũ khí và sẵn sàng. Gabrielle nghĩ họ đang cảnh giác quá mức. NGài giám mục kia và những người cùng đi thì gây ra tổn hại gì chứ? Không ai trong số họ có vũ khí, và giám mục sẽ không đủ can đảm mang bên mình một thanh gươm. Làm thế có khác gì lăng mạ lãnh chúa.

Stephen xuất hiện bên cạnh Gabrielle và giải thích chuyện đang xảy ra khi họ tiến vào lâu đài. “Họ tin rằng đoàn người đến vì cô, Công nương, với ý định đưa cô đi. Thị tộc biết có những

người lính Anh đang đứng đợi bên ngoài thành, và có tin đồn rằng giám mục mang tin tức đến cho cô. Có thể là lệnh đưa cô quay lại nước Anh.” Anh hất hàm về phía đám người đang đứng ở phía bên kia lối đi. “Người MacHugh được báo họ sẽ không để cô bị đưa đi mà không chiến đấu.”

“Những người đó đến đây tay không, “ cô lên tiếng.

“Nhưng họ sẽ báo lại cho đám lính đang đợi ngoài thành kia, và chúng lại tâu với Vua John chuyện xảy ra ở đây ngày hôm nay”.

“Dạo này nhiều dối gạt quá. Sao chúng ta biết chắc vị giám mục kia là do Vua John cử đến?”

“Chúng ta cứ cho là đúng và sẵn sàng đối phó đi,” Stephen nghiêm trang trả lời.

Ngay khi anh vừa bước tới ngưỡng cửa, Liam từ trong bước ra ngoài. Anh gật đầu chào Gabrielle và tránh sang một bên cho cô đi qua, sau đó rảo bước tới sân để thay vị trí cho anh trai mình.

Quang cảnh thật ấn tượng. Colm đứng giữa những chiến binh. Liam và Braeden phía bên trái anh còn Brodick ở bên phải. Christien cùng Lucien gia nhập vào hàng bên cạnh Braeden. Faust đi về phía đối diện để đứng bên cạnh Brodick.

“Đi cùng những người khác đi,” cô nói với Stephen. “Tôi sẽ vào trong và không để anh lo lắng nữa.”

Stephen cúi đầu và quay đi làm việc theo như yêu cầu của cô.

Cánh cửa chỉ vừa đóng lại sau lưng cô thì lại được mở tung ra lần nữa khi Cha Gelroy hốt hải chạy vào, trông như cả một đàn chó hoang bám theo gót chân ông vậy.

“Cha trưởng đến,” ông nói với cô, “ta lại chưa chuẩn bị tiếp đón ông ấy!”

Ông vội vã vượt qua cô để tới cầu thang. Sau đó, sức nhớ ra phải cư xử lịch thiệp, Gelroy dừng phắt lại nhường cho cô đi trước ông. Nhưng ngay khi họ đến bậc thứ hai, ông lại vượt cô. Ông không có thời giờ thay áo choàng của mình, nhưng muốn ít ra thì cũng muốn giữ cho sạch bụi bặm và rửa mặt mũi chân tay cho sạch sẽ.

Gabrielle đặt chân lên sảnh trong lúc cô đợi có người đến báo tin cho mình.

Thở hổn hển vì vội vã, Cha Gelroy sau đó gia nhập cùng cô. “Ta phải ở cùng con cho tới khi ta được gọi ra ngoài. Lãnh chúa của chúng ta sẽ không cho phép những lời chúc tụng khi nào giám mục giải thích mục đích cuộc viếng thăm của ông ấy.”

“Con sẽ đứng cạnh cửa sổ để xem chuyện gì đang xảy ra,” Gabrielle lên tiếng, “nhưng người ngoài kia cũng sẽ thấy được con. Thế là không thích hợp.”

“Phải, đúng vậy,” linh mục đồng tình.

“Và sẽ là sai trái khi cố tìm cách nghe lỏm, nhưng nếu cha đứng hơi sát vào cửa sổ, cha không thể không nghe được. Con không thấy gì sai nếu như cha chỉ tình cờ đi ngang qua cửa sổ thôi.

Gelroy gật đầu. “Không, không, dĩ nhiên là chẳng sai trái gì, và ta chắc chắn cần có chút không khí trong lành.”

Vị linh mục chuyển vị trí đến rìa cửa sổ với hi vọng không bị bắt gặp.

“Ta chỉ kịp nhìn thấy đoàn người,” ông thuật lại. “Có một sự phô bày hào nhoáng. Giám mục mặc trang phục lộng lẫy, cưỡi con ngựa ngoan ngoãn. Ông ấy không còn trẻ, nhưng cũng chẳng già.”

“Còn ngài công sứ?”

Giám mục dường như không cảm thấy xúc phạm khi Colm cùng những người khác không quỳ gối. Một người hầu đứng bên ngài và giữ dây cương, nhưng giám mục không hề xuống ngựa.

Ngài công sứ tiến lên trước. Cho là chiến binh đang đứng chính giữa đám người mặt lạnh như đá tảng là Lãnh chúa MacHugh, ông ta chú mục vào anh.

“Đức ngài, Vua John của nước Anh, gửi lời tới Lady Gabrielle. Cô ấy có ở đây không?”

“Có,” Colm trả lời, “nhưng ông sẽ đưa cho tôi lời nhắn của nhà vua, và tôi sẽ quyết định xem ông có thể nói chuyện với cô ấy hay không.”

Ngài công sứ nhanh chóng chấp thuận. Ông hắng giọng, thẳng hai vai, và bước lên một bước. Sau đó ông bắt đầu truyền lại nội dung bằng một chất giọng sang sảng để mọi người cùng nghe.

“Lady Gabrielle đã bị đối xử vô cùng bất công. Cô đã bị phỉ báng một cách sai trái và bị ngược đãi. Đức vua hiện đã biết và có bằng chứng rõ ràng chứng minh tiểu thư vô tội. Đức vua muốn rằng Nam tước Geoffrey của Wellingshire sẽ được khen ngợi và tương thưởng vì sự cảnh giác của ông đối với con gái của mình, và Lady Gabrielle, một kho báu của nước Anh, kể từ ngày hôm nay sẽ được phong là Công nương Gabrielle của St. Biel và được nhà vua bảo trợ.”

Ngài công sứ ngừng lại một lúc chờ phản hồi. Cũng không kéo dài lâu.

“Tất cả mọi người ở đây đều biết Lady Gabrielle vô tội. Chúng tôi không cần nhà vua tuyên bố điều đó,” Colm lên tiếng.

“Vua John sẽ hài lòng được biết rằng ngài và những người khác đã thấy rõ bản chất của những lời dối trá được nhiều người tin. Ngài muốn bày tỏ thiện chí của mình.”

“Vậy ông ta sẽ thể hiện như thế nào?” Colm hỏi.

Ngài công sứ giở cuộn giấy da để tất cả đều nhận thấy dấu niêm phong còn nguyên.

“Để bày tỏ thiện chí,” ngài lặp lại, “và với mong muốn bù đắp cho sự bất công ghê gớm này,, Đức Vua từ nay trao mảnh đất được gọi là Finney’s Flat cho Công nương Gabrielle. Ngài đã ký tên và đóng dấu như một lời hứa long trọng rằng mảnh đất sẽ không bao giờ thuộc về nước Anh nữa. Ngài cũng cam kết rằng Chúa sẽ trừng phạt ngài nếu như ngài không giữ đúng lời hứa.”

Ngài công sứ bước lên một bước và trao cuộn giấy bằng cả hai tay. Colm nhận lấy nó và đưa cho Liam. “Tại sao những linh mục này lại đi cùng ông?” anh hỏi.

“Để bảo vệ, Lãnh chúa MacHugh,” ông ta đáp lại. “Thành thật thì khó mà tin rằng... ngài sẽ lắng nghe thông điệp của nhà vua và không làm hại đến người đưa tin.”

Colm liếc mắt sang Brodick trước khi đáp lời ngài công sứ. “Linh mục sẽ không cứu được ngài thoát khỏi năm đăm của tôi nếu như tôi lấy làm bực mình vì thông điệp của ngài.”

Ngài công sứ nuốt xuống rõ to, còn giám mục, vừa nghe xong câu nói của lãnh chúa, liền đưa tay làm dấu thánh. “Vậy ngài không vui, Lãnh chúa?” ngài công sứ hỏi.

“Không, và tôi cũng không giết sứ giả, thậm chí cả khi tin tức không theo ý tôi. Các người được chào đón ở nơi này miễn là các người cảm thấy thoải mái. Những người khác cũng vậy.”

Ngài công sứ rùn cả tay chân vì nhẹ nhõm. “Cám ơn ngài, Lãnh chúa, nhưng còn lời xin lỗi phải trao nữa, Đức vua mong muốn được nghe rằng Công nương Gabrielle đã tha thứ cho ngài. Cô ấy phải hứa với tôi để tôi chuyển lời lại cho đức vua.”

“Thị tộc của tôi cũng sẽ nghe lời xin lỗi này từ đứa vua của ông.” Anh ra hiệu cho Braeden, người hét to câu lệnh.

Trong vòng vài phút đồng hồ, đàn ông, đàn bà, trẻ nhỏ, tụ tập hết cả trong sân và đứng im lặng quan sát.

“Hãy đưa công nương của anh tới đây,” Colm ra lệnh cho đội cận vệ của cô.

Cánh cửa nặng nề mở tung ra và được giữ lại bởi hai người đàn ông đứng canh gác. Một giây lát trôi qua, sau đó tất cả ánh mắt đều hướng về lối ra vào.

Và rồi Gabrielle bước ra ngoài ánh sáng. Tiếng kèn trumpet của sứ giả vang lên khi ngài công sứ đồng dạc. “Xin gửi lời chào tới Công nương Gabrielle!” Ông nhún gối và cúi đầu chào. Những vị khách từ tu viện cũng quỳ xuống thể hiện lòng kính trọng của họ.

Choáng váng, Gabrielle liếc mắt sang Colm, không biết phải làm gì. Thật không thích hợp

khi những người này lại quỳ gối. Colm không trao cho cô sự trợ giúp nào cả. Anh đơn giản chỉ trừng mắt nhìn cô và chờ cô tiến về phía anh.

Cô không làm anh thất vọng. Liam lùi lại để cô có thể đứng bên cạnh Colm.

“Cô phải cho phép họ đứng lên,” Stephen thì thào chỉ dẫn cho cô.

Đôi má cô hồng rực vì bối rối. “Ngài có thể đứng dậy.”

Cô khiến tất cả đều ngạc nhiên ngay khi cô nói với ngài công sứ. “Ngài cúi đầu trước Lãnh chúa MacHugh, vì ngài đang đứng trên đất của anh ấy, nhưng ngài không quỳ gối trước tôi. Nếu lãnh chúa muốn ngài làm thế, anh ấy sẽ nói với ngài.”

Tiếng xôn xao đồng tình lan khắp giữa những người MacHugh.

Colm cho phép ngài công sứ lên tiếng, và ông ta lặp lại thông điệp đã truyền đi trước đó. Những tiếng reo hò nổi lên khi ông ta kết thúc. Ông ta chờ đợi cho đến khi những ồn ào lắng xuống và nói tiếp. “Liệu tôi có được chuyển lời cho Đức vua rằng cô đã tha thứ cho ông ấy?”

Gabrielle sắp sửa đáp lại rằng có, cô tha thứ cho đức vua, nhưng bỗng ngập ngừng. Có phải một mảnh khoe lừa gạt khác?

“Tôi sẽ cân nhắc điều đó. Ngài sẽ có câu trả lời của tôi trước khi rời khỏi đây.”

Ngài công sứ trông có vẻ choáng váng khi cô không lập tức đồng ý, nhưng vẫn cúi đầu thuận theo. “Tôi sẽ chờ câu trả lời của cô.”

Liam nắm lấy bàn tay Gabrielle. “Cô lúc nào cũng có được sự chấp thuận và lòng kính trọng của thị tộc này, nhưng giờ cô lại có thêm sự yêu mến của họ.”

Colm vung tay. “Em sẽ trao tình yêu mến của em cho người khác và để cho Gabrielle được yên đi.”

Liam cười rú lên. Anh nháy mắt với Gabrielle. “Theo ý anh thôi, Lãnh chúa.”

“Lãnh chúa, chúng ta phải ăn mừng,” Braeden lên tiếng, “vì giờ chúng ta có một công nương và cả vùng đất Finney’s Flat nữa.”

Colm đồng ý nhưng lại không muốn bất kì kẻ lạ nào vào lãnh địa của anh, thậm chí cả đức giám mục. Với thời tiết dễ chịu và không mây mù gây mưa, anh yêu cầu xếp bàn ghế ra ngoài trời và một thùng rượu được đưa ra.

Đức giám mục cuối cùng cũng rời khỏi lưng ngựa, ông ta cùng các linh mục được xếp chỗ ngồi ở chiếc bàn dài. Vẫn còn nghi ngại trước những vị khách người Anh, người dân MacHugh tỏ ra kín đáo đón chào ngài công sứ cùng đoàn người của ông ta.

Gabrielle thậm chí còn đề phòng hơn cả người MacHugh. Cô liên tục liếc mắt sang ngài công sứ khi ông ta rảo bước qua đám đông đang tụ tập. Quần bách, cô chỉ hơi chú tâm đến cuộc đối thoại ngay bên cạnh mình cho tới khi cô nghe Colm ca ngợi Cha Gelroy. Với mỗi lời được nói ra, vị linh mục dường như lại cao thêm một chút.

“Có lẽ sớm thôi, Lãnh chúa, anh sẽ xây cho Cha Gelroy một nhà nguyện,” Gabrielle gợi ý.

“Có lẽ,” anh đáp lại.

“Bức tượng thánh St. Biel mà cha trưởng đã giữ gìn sẽ sớm chuyển tới đây,” đức giám mục lên tiếng. “Có lẽ ông sẽ đặt tên cho nhà nguyện của ông ngay sau vị thánh này. Tôi không nghe nói về ông ta,” ngài thành thực thú nhận, “nhưng rất nhiều người được phong thánh trước thời kì của ta. Con có biết bao nhiêu thánh tích của ngài không?”

Gabrielle không có lấy một ý nghĩ dù mờ nhạt nhất. Cha Gelroy thấy cô lưỡng lự liền lên tiếng. “St. Biel là một vị thánh. Tôi chắc những cận vệ hoàng gia có thể kể ra được.”

Khi đức giám mục rời đi để nghỉ ngơi, cô thì thảo với Gelroy, “Thật xấu hổ vì con quên nhiều chuyện về St. Biel. Con sẽ tìm hiểu qua cận vệ của con vậy.”

Cha Gelroy phát hiện ra Maurina đang mang một khay thức ăn đầy ngập tới. “Phải, phải,” ông nói, và giải tán chủ đề về các vị thánh. “Bữa ăn tối tới rồi.”

Gabrielle liếc quanh đầy kinh ngạc khi những phụ nữ MacHugh mang ra các mâm khổng lồ chất đầy bánh thịt, bánh mì và gà lôi. Một người đi ngang qua sân, trên tay bê một chiếc khay khác. Mọi người cùng chia nhau thức ăn và đồ uống.

Cô đưa mắt tìm Colm, nhưng anh biến đâu mất tăm. Khi cô đứng lên tìm anh trong đám đông đang tụ tập thì liên tục bị chặn lại vì những người thiện chí muốn ngỏ lời chúc mừng cô. Cô bị vỗ vào lưng, hai cánh tay và một lần vào đầu bởi một phụ nữ to khỏe.

Cuối cùng vào lúc cô len lỏi đến được phía bên kia lâu đài, cô tìm một chốn yên ả không bị quấy rầy. Cô cần có thời gian để suy nghĩ. Điều gì đó sâu thẳm trong lòng khiến cô day dứt. Mặc dù lời tuyên bố của ngài công sứ mang theo tin tức tốt lành, nhưng vẫn có gì đó bần khoản. Điều gì thì cô cũng không biết nữa.

Colm tìm thấy cô đang ngồi yên trên một tảng đá. “Gabrielle, em đang làm gì vậy?”

“Khó xử chút thôi.”

Anh kéo cô vào vòng tay mình, hôn cô và sau đó tìm cách đưa cô quay lại bữa tiệc.

“Em nghĩ có lẽ Vua John định giở thủ đoạn dối trá nào đó, nhưng em không biết là gì,” cô nói với anh.

“Anh sẽ đọc cuộn giấy cẩn thận, và nếu em muốn, anh sẽ đề nghị Liam và Brodick cùng

đọc,” anh đảm bảo với cô. “Em có quyền không tin.”

Khi Colm đi tìm Brodick và Liam, Gabrielle quay lại bữa tiệc. Maurna bắt cô ngồi xuống và nếm một vài thứ. Vì bà đã chuẩn bị sẵn một miếng bánh nhân thịt, bà cứ khẳng định rằng Gabrielle cần ăn chút gì đó.

Tiếng trò chuyện lao xao quanh cô. Có niềm hứng khởi về chuyện người MacHugh sở hữu được Finney’s Flat. Họ có thể tăng gấp ba lần diện tích đất trồng trọt cho dù có để một phần đất bỏ hoang đi chăng nữa. Sự nhiệt tình đầy vui sướng của họ khiến cô mỉm cười. Nhưng cô vẫn để mắt nghi ngờ đến ngài công sứ.

Tại sao đức vua lại trao tặng Finney’s Flat cho cô? Còn những kẻ theo đuôi, những nam tước có liên quan đến thì sao? Dĩ nhiên là họ có. Aye, nếu là trò gian trá, họ hẳn phải đứng đằng sau nó. Nhà vua gọi mảnh đất là món quà của ông ta. Lần đầu tiên cô nghe về Finney’s Flat, nó là món hồi môn của cô. Nhưng giờ thì sao? Lý do nào? Chắc chắn không phải là sự hào phóng của nhà vua. Ông ta không biết đến nghĩa của từ đó.

Ông ta muốn cô bỏ qua. Đúng vậy. Đột nhiên cô biết đích xác nhà vua đang suy tính gì. Cô vỗ mạnh xuống mặt bàn gây ra một sự giật mình khá khá, sau đó nhảy dựng bằng gót chân và nhào về phía ngài công sứ.

Đám đông kích động dường như không hề nhận ra cách cư xử của Gabrielle, nhưng toàn bộ họ đều thấy đội cận vệ guồng chân chạy theo cô. Vào lúc cô tới được chỗ ngài công sứ, Christien đã đứng ngay bên cạnh cô.

“Đứng dậy,” cô ra lệnh cho ông ta.

Tiếng cười đùa lắng xuống và sự im ắng tràn qua đám đông.

“Ngài sẽ trả lời những thắc mắc của tôi,” cô yêu cầu. “Ngài có quay thẳng về với Vua John không?”

“Không, tôi sẽ đến tu viện trước,” ngài công sứ trả lời, liếc mắt qua một lượt những khuôn mặt ngờ ngàng đang nhìn chăm chăm vào ngài. “Tôi sẽ ở đó một đêm rồi mới tiếp tục cuộc hành trình.”

“Có phải các nam tước cũng đang chờ đợi để nghe ngóng tin tức mà ngài mang về không?”

“Phải, Công nương, ta chắc chắn là có.”

“Vậy trong đó có cả Coswold và Percy?”

“Ta không biết những ai đang lo lắng chờ đợi để nghe rằng cô đã tha thứ cho Vua John,” Cau mày, ngài nói thêm. “Và đó là lý do ta cũng đang đợi đây.”

Đám đông dịch lại sát hơn. Gabrielle thấy Joan đang quan sát cô và đức giám mục đang

đứng ngay bên cạnh cô ta.

“Tôi biết điều mà nhà vua và các nam tước quan tâm,” cô nói, giọng cô vút cao vì giận dữ. “Nếu tôi chấp thuận lời xin lỗi của nhà vua, tôi cũng sẽ phải thuận theo sự cai trị của ông ấy. Không phải sao? Tôi sẽ bị ràng buộc bởi ông ấy.”

Ngài công sứ dán mắt xuống đất khi ông ta lên tiếng. “Tôi không thể nói dối được, vì thế tôi sẽ nói rằng Finney’s Flat sẽ là món hồi môn của cô dành cho người đàn ông mà nhà vua chọn ra để làm chồng cô.”

“Nhưng nếu tôi không chấp nhận lời xin lỗi, thì Finney’s Flat sẽ trả lại cho nhà vua?”

“Tôi không chắc, nhưng có khả năng.”

Nếu một mẩu bánh mì mà rơi xuống dưới đất thì nó còn gây tiếng động hơn cho cả người dân thị tộc đang có mặt.

“Nhà vua không cần nhắc rằng có thể tôi đã kết hôn?”

“Ngài ấy có, và nếu cô đã kết hôn, thì Finney’s Flat sẽ thuộc về chồng cô, nhà vua sẽ không can thiệp vào.”

Gabrielle đưa mắt nhìn một vòng và cao giọng tuyên bố. “Tôi đã kết hôn hôm nay.”

Ngài công sứ coi như cô nói thật và hỏi lại. “Với Lãnh chúa MacHuhg?”

“PHải,” cô trả lời. “Finney’s Flat thuộc về anh ấy.”

“Cô không kết hôn ngày hôm nay!” Joan thét lên. “Cô không thể lừa dối chúng tôi. Cô dối trá trơ trẽn ngay trước đức giám mục. Cô sẽ bị thiêu cháy ở địa ngục vì tội lỗi của cô.”

brushed past the envoy. “I am married this day.”

Điên tiết, Gabrielle quay phắt sang ngài giám mục. “Tôi đã kết hôn hôm nay.”

Joan lùi lại khi Gabrielle tiến sát hơn. Cơn giận dữ mà cô ta thấy trong mắt Gabrielle khiến cô ta hoảng hốt, sợ rằng Gabrielle sẽ đánh mình.

“Tôi đã kết hôn hôm nay, và Finney’s Flat thuộc về Lãnh chúa MacHuhg,” cô lặp lại.

Tiếng rì rào đồng thuận lan khắp đám đông, càng lúc càng âm ĩ hơn cho đến lúc chói cả tai.

Khi tiếng ồn ào lắng xuống, Gabrielle mới nói tiếp. “Ngài muốn bằng chứng ư? Tất cả các ngài đợi ở đây, và tôi sẽ chứng minh cho ngài xem.”

“Chúng tôi biết cô kết hôn hôm nay và Finney’s Flat thuộc về lãnh chúa của chúng tôi,” Một người kêu to.

“Phải,” kẻ khác lên tiếng và rồi thêm những người khác nữa.

Gabrielle dùng phắt lại ngay trước ngài công sứ. “Tôi nghĩ ngài thì cần bằng chứng rõ ràng.”

Ngài công sứ gật đầu. “Tôi phải thuật lại cho Vua John rằng chắc chắn cô đã kết hôn.” Ông ta cảm thấy sức nóng cơn thịnh nộ của đám đông và gọi to. “Và Finney’s Flat sẽ thuộc về Lãnh chúa MacHuhg.”

Christien chạy lên trước Gabrielle giữ cửa cho cô. “Bằng chứng bên trong hả?” anh toét miệng cười

“Phải,!” cô trả lời.

Theo chân cô là những cận vệ, Gabrielle chạy lên lầu, dừng lại để chỉnh trang lại bằng cách vuốt thẳng nếp váy và đẩy một lọn tóc đang xõa xuống ra sau tai.

“Cô đã sẵn sàng kết hôn ngày hôm nay chưa?” Stephen hỏi.

Cô gật đầu.

Bên trong sảnh, Colm vừa mới đọc xong cuộn giấy da. Anh đang đưa cho Brodick trong lúc Liam cùng Cha Gelroy, tay cầm cốc rượu, chờ đến lượt mình.

Gabrielle hít một hơi thật sâu và bước vào. “Colm, anh bớt chút thời gian cho em được không?”

Chương 45

Gabrielle thật sự kết hôn vào hôm nay.

Buổi lễ được cử hành ngay trước lò sưởi trong đại sảnh. Không có bất kì sự phô trương hào nhoáng nào phù hợp với công nương đến từ St. Biel và lãnh chúa hùng mạnh của vùng Highland. Buổi lễ kết thúc nhanh chóng và lạnh lẽ. Mặc dù người đứng ngoài gần như không thể nhìn vào trong đại sảnh, Gabrielle vẫn cố nài kéo bằng được những tấm rèm nặng nề xuống để che các cửa sổ hướng ra sân và cả những cửa sổ đằng sau vườn lẫn hồ nước phía sau. Cô không muốn bất kì cơ may nào cho ngài công sứ hay đức giám mục hay người phụ nữ ghê gớm Joan kia coi được sự việc đang diễn ra.

Vì Brodick là người họ hàng duy nhất của cô có mặt ở đó, nhiệm vụ của anh là trao cô cho Colm và cho phép cuộc hôn nhân diễn ra khi được Cha Gelroy hỏi đến. Liam cùng những cận vệ của Gabrielle là người làm chứng.

Gabrielle không nghĩ mình lo lắng, nhưng hình như là có, vì khi cô được bảo đặt tay mình vào tay Colm, cô run lấy bầy như thể vừa phải chịu đựng một nỗi sợ hãi khủng khiếp. Linh mục bắt đầu lời nguyện của ông, và tác động của việc cô đang làm đột nhiên tràn ngập trong cô. Hai đầu gối lỏng ra và cô khó mà thở nổi. Lồng ngực của cô đang siết nghẹt lại. Cô sắp trở thành vợ của Colm, bây giờ và mãi mãi.

Trong cơn choáng váng, cô dõi theo Colm vắt tấm khăn choàng của anh qua đôi bàn tay đang nắm chặt của cả hai người. Anh nâng mặt cô lên, nhìn sâu vào mắt cô khi anh đọc lời thề của mình, và dù cố gắng cách mấy đi chăng nữa, cô cũng không tài nào hiểu được đến một từ anh nói. Cô quên sạch tiếng Gaelic của mình. Sau đó đến lượt cô. Cô thì thào lời thề bằng tiếng mẹ đẻ. Cha Gelroy phải ra hiệu cho cô và yêu cầu cô nói lại.

“Ta không hiểu con đang nói gì hết, Công nương Gabrielle,” ông giải thích.

Cô cũng không. Cô biết mình đã hứa hẹn với Colm điều gì đó. Cô chỉ không nhớ là gì thôi. Có phải cô đã hứa sẽ yêu và tôn trọng anh? Hay có phải cô đã nghĩ mình nên thế? Và có phải cô đã hứa sẽ trung thành và thành thật? Cô không dám chắc. Những gì cô biết thì cô đã hứa hẹn sẽ dọn dẹp chùi rửa khu chuồng ngựa của anh trong suốt phần đời còn lại của mình.

Cô ngơ ngác ngó sang linh mục. Nét mặt ông lúc này không hề hiện diện cái nhìn hoảng vía, nghĩa là tín hiệu tốt cho cô.

Bây giờ và mãi mãi, cho đến lúc cái chết chia lìa hai người họ.

Những lời nguyện cầu đã dứt, và phúc lành được ban ra. Cô cứng ngắc như một tấm ván khi Colm túm lấy cô vào vòng tay mình, nhưng ngay lúc anh cúi thấp đầu và hôn cô, cô lại bùng tỉnh. Hơi ấm của anh khiến cô ngừng run lấy bầy, và nụ hôn dịu dàng khiến những nỗi sợ hãi của cô bay biến.

“Giờ các con là vợ chồng.” Cha Gelroy rạng rỡ thông báo.

Những lời chúc tụng không được thốt ra mà thay vào đó bằng những giọng nói kìm nén. Đám cận vệ từng người cúi thấp đầu trước công nương của họ và người chồng mới cưới, rồi trước sự khăng khăng của Gabrielle, đi xuống sân tham dự buổi lễ cùng với toàn thể thị tộc. Colm cho phép Liam hôn tay Gabrielle, nhưng đó là tất cả những gì anh chấp nhận, còn Brodick giật cô ra khỏi Colm đủ lâu để được ôm lấy cô.

“Chúng ta phải uống mừng cuộc hôn nhân này mới được.” Liam lên tiếng.

“Một gợi ý dễ thương làm sao,” cô buột miệng. “Để lúc khác được không?”

Cô túm lấy cánh tay linh mục và kéo ông lên trên lầu khi cô đưa ra những chỉ dẫn của mình về những điều ông nên nói với ngài công sứ. “Cha sẽ vui lòng thông báo cho công sứ biết là cha đã làm lễ cho chúng con, nhưng cha sẽ không...”

Colm ngăn cô lại. Vòng tay quanh người cô và giữ chặt cô ở một bên, anh lên tiếng. “Tôi sẽ quan tâm đến vụ này. Không cần phải vội.”

Cô không đồng ý. Cô đã bảo ngài công sứ rằng cô sẽ đưa cho ông ta bằng chứng về hôn nhân của cô. Chắc chắn ông ta sẽ ngờ vực nếu cô bắt ông ta phải chờ lâu.

Cô cúi đầu. “Theo ý anh.”

Liam cười phá lên, và khi Brodick hỏi có gì buồn cười đến mức vậy, Liam hào hứng giải thích cho anh ta.

“Với Gabrielle, “theo ý anh” nghĩa là cô ấy không đồng ý và sẽ làm hoàn toàn ngược lại. Cô ấy nghĩ những lời đó xoa dịu được Colm, nhưng chúng tôi đều biết tổng.”

Brodick gật đầu. “Vâng có nghĩa là không, còn không có nghĩa là có.” Anh vỗ vai Colm cái bịch. “Ít nhất thì cô ấy cũng đã làm anh nguôi giận rồi còn gì. Vợ tôi còn chẳng bận tâm đến lời tôi nói kia.”

Brodick dường như không hề bực bội trước tính cứng đầu cứng cổ của cô vợ anh. Thực tế, anh lại trông có vẻ vô cùng hài lòng nữa kia.

“Lãnh chúa MacHugh, anh có muốn ta ra ngoài kia có đôi lời với ngài công sứ không?” gelroy hỏi.

“Cha sẽ ở lại đây,” Colm ra lệnh.

“Nhưng khi ta giáp mặt ông ấy, anh sẽ bảo ta phải nói gì chứ?”

“Cha sẽ nói đúng sự thật,” Colm lên tiếng, “Nhưng không đề cập chính xác đến thời điểm buổi lễ này diễn ra.”

Vẻ mặt nghiêm trang của vị lãnh chúa này vẫn có uy khiến cho Gelroy run đến tận gót chân. Ông có không thể hiện ra điều đó khi chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của anh.

Liam cứ khăng khăng đòi phải có một bữa uống mừng. Anh ta chạy về phía kho và quay về với một bình rượu trên tay. Rót tràn cho mỗi người một cốc đầy, anh ta chúc cho đôi uyên ương hạnh phúc suốt cuộc đời. “Và như cô đã nói, Gabrielle, tới một cuộc hôn nhân hoàn hảo.” anh trêu ghẹo.

Gabrielle bối rối. Một cuộc hôn nhân hoàn hảo? Cô đã nói gì đó về cuộc hôn nhân của họ là hoàn hảo à?

“Colm, em đã hứa hẹn điều đó khi đọc lời thề của mình phải không?” Cô hỏi. “Nếu thế thì em vô cùng xin lỗi. Cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ không hoàn hảo, và em không đảm bảo sẽ không xảy ra rắc rối gì đâu nhé. Hãy nhìn vào sự dối trá mà em đã gây ra vào ngày cưới của chúng ta mà xem. Em không nói dối ngài công sứ, nhưng đã khiến cho ông ta hiểu lầm. Và em

cũng lừa dối cả thị tộc của anh, vì em đã khiến họ tiếp tay đồng lõa theo em luôn. Anh không thắc mắc em sẽ làm gì ngày mai sao?

Nếu mà cô mong đợi Colm bày tỏ lòng cảm thông trước tình trạng khốn quẫn của cô, thì cô đã nhầm to. Anh lại nghĩ tội lỗi của cô thật nực cười.

“Lừa gạt? Rắc rối? Em đã trở thành một người MacHugh rồi đấy,” anh cười toe toét.

Anh lại hôn cô nồng nàn hơn và sau đó trở nên nghiêm túc. “Em sẽ nói với anh ngay bây giờ rằng em muốn anh tặng quà cưới gì cho em. Vào ngày cưới, anh sẽ không từ chối em bất cứ điều gì hết.”

Cô không phải nghĩ lâu lắc. “Em muốn anh xây cho Cha Gelroy một nhà nguyện và bảo đảm nó hoàn thành vào tầm này sang năm. Ông ấy sẽ cần một bệ thờ đẹp đẽ và cả những băng ghế dài vững chắc nữa.”

Gelroy bị choáng váng trước sự sâu sắc và rộng lượng của cô. Colm dường như chẳng lấy gì làm kinh ngạc. “Được rồi. Em còn muốn gì nữa?”

Tất nhiên là chẳng có chút lưỡng lự nào. “Truyền thống rất quan trọng với em, “ cô nói. “Và vì thế em muốn anh tặng cho em một món quà giống như cha tặng cho mẹ.”

Anh chờ cô nói cho anh biết đó là món quà gì, nhưng cô lại im lặng.

“Khi nào anh mới được biết món quà đó là gì?” anh hồi thúc.

“Sẽ sớm thôi.”

Ngài công sứ cùng với đức giám mục đang chờ Gabrielle quay lại. Khuôn mặt ông ta trắng bệch khi nhìn thấy Colm sải bước về phía mình.

“Lady MacHugh đã nói cho tôi ông yêu cầu bằng chứng chứng minh cô ấy là vợ tôi. Có phải cô ấy đã nói với ông rằng chúng tôi đã cưới không?”

“Phải rồi, Lãnh chúa.... Đúng là thế. Nhưng cũng có khả năng rằng...”

“Ông có biết mình may đến thế nào mà vẫn đứng yên ở đó không? Đáng ra ông phải chết rồi, vì dám bóng gió rằng vợ tôi nói dối ông. Phải thế không?”

“Không, không, tôi không nghĩ thế. Người khác có lẽ đã cho rằng...”

“Vợ tôi không nói dối.” Anh chuyển sang tông giọng chết người.

“Phải, Lãnh chúa. Cô ấy chỉ nói sự thật mà thôi.”

Gabrielle dịch sát vào Colm hơn nữa. Cô trừng mắt nhìn ngài công sứ. Cô không biết liệu có phải Joan vẫn còn đứng lẫn trong đám đông nhốn nháo dõi theo kia không, nhưng mong rằng

cô ta đã biến đi và đừng gây thêm rắc rối nào nữa.

Cha Gelroy bước lên một bước. “Tôi chỉ biết sự thật rằng Lãnh chúa MacHugh và Lady MacHugh đã kết hôn cùng nhau. Tôi là linh mục đã thực thi nghi thức thiêng liêng này. Tôi đã nghe họ đọc lời thề nguyện, và tôi đã chúc phúc cho họ.” Với một điệu bộ đầy tính kịch hướng lên trời, ông nói. “Nếu tôi dối trá thì sét sẽ đánh tôi chết ngay bây giờ.”

Ông hướng mắt lên chờ đợi, sau đó gật đầu. “Chúa biết tôi đang trung thực, thì các ngài cũng nên thế.”

Đức giám mục muốn quay về tu viện trước khi trời sập tối để ông được ngủ trên chính cái giường ấm áp của mình thay vì nằm ngoài trời lạnh giá. “Ta sẽ chứng thực rằng Cha Gelroy đã nói thật. Vấn đề này nên được giải quyết xong xuôi để tất cả đều hài lòng.”

Ngài công sứ hoàn toàn xuôi xị. “Thôi được. Vì cuộc hôn nhân này, giờ anh sở hữu Finney’s Flat, Lãnh chúa MacHugh.”

“Lãnh chúa của chúng tôi cũng sẽ có kho báu của St. Biel,” Gelroy cười nhẹ nhõm nhìn Gabrielle. Vị linh mục không nghĩ ông cần phải giải thích cận kề ý ông vừa nói. Ai nhìn vào Gabrielle cũng đều thấy cô là một kho báu đáng giá đến thế nào.

Gabrielle đỏ mặt trước lời tặng bốc của cha xứ. “Con không nghĩ thế, thưa cha. Chồng con sẽ phải bằng lòng với mảnh đất, vì anh ấy sẽ không lấy một kho báu.”

“Sớm thôi mà,” ngài công sứ lên tiếng, “Ta sẽ cử người đến từng thị tộc để loan báo rằng Công nương Gabrielle vô tội trước những lời lẽ chống lại cô ấy, và cuộc hôn nhân của hai người là hợp lệ, Finney’s Flat thuộc về cả hai.”

“Ngài có quyền tuyên bố việc này?” Gelroy hỏi lại.

“Ta có.”

Một vài phút sau ngài công sứ và đức giám mục đã rời đi, còn Gabrielle thì chưa bao giờ vui mừng đến thế khi chứng kiến họ khuất dạng. Giờ thì cô hoàn toàn có thể nghỉ ngơi được rồi. Hoặc là cô tưởng thế.

Sự phiền muộn này đi, thì phiền muộn khác lại đến. Chính là tối tân hôn của cô.

Người dân thị tộc MacHugh chậm chạp giải tán. Họ có đầy thứ để ăn mừng. Lãnh chúa của họ đã quay trở về thắng lợi trong cuộc chiến với kẻ thù của họ, người MacKenna; vùng đất của họ được cộng thêm cả Finney’s Flat, và vị lãnh chúa yêu quý của họ đã lấy vợ. Theo như lời cha Gelroy thì hai người đã thực sự được chúc phúc. Lúc trời chạng vạng tối, cảnh hội hè đình đám mới lắng xuống. Bàn ghế được dọn dẹp về chỗ cũ, mọi người tản mát về nhà mệt lử, nhưng đầy hoan hỉ.

Liam cùng Colm bước theo Brodick tới chuồng ngựa, cũng là lúc Brodick phải quay trở về nhà.

“Cậu không được cắt đứt quan hệ với người MacKenna.” Brodick cảnh báo. “Vì cậu giết kẻ này, thì kẻ khác lại tiến lên. Chúng lúc nhúc như một lũ chuột cống ấy. Lãnh chúa mới sẽ sớm được bầu ra, và tôi cá là hắn lại tệ mạt y như Owen thôi. Tôi mong anh ta chết không được dễ dàng.”

“Không, hắn không.” Colm lặng lẽ lên tiếng.

“cậu là đồng minh của chúng tôi, Brodick,” Liam nhắc nhở. “Chúng tôi ủng hộ cậu.”

“Tôi mong chờ điều đó,” anh nói.

Cậu bé trông ngựa dẫn ngựa của Brodick đến chỗ anh ta. “Món nợ của anh đã được trả,” anh ta nói với Colm, “nhưng giờ thì tôi lại cho là anh còn một khoản nợ khác đấy.”

“Vậy món nợ đó là gì?”

“Tôi đã trao cho cậu Gabbrielle.”

“Anh đã tống cô ấy cho tôi,” Colm tỉnh queo. “Còn tôi thì biết ơn.”

“Có cách trả nợ cho tôi dễ thôi mà.”

“Gì vậy?”

“Gả một cô con gái của cậu cho con trai tôi.”

“Nhà thờ sẽ không cho phép điều đó,” Liam chen vào. “Anh có họ hàng với Gabrielle.”

“Họ xa thôi mà. Ông chú vợ tôi không phải họ hàng ruột thịt. Cuộc hứa hôn này sẽ hợp lệ, và con gái cậu sẽ lấy con trai tôi cùng với món hồi môn béo bở của nó.”

Colm phá lên cười. “Để tôi đoán xem. Finney’s Flat hả,”

“Ừ, đúng là Finney’s Flat.”

“Toan tính của anh phụ thuộc vào việc vợ tôi để được lũ nhóc gái, còn vợ anh để được lũ nhóc trai”

“Rồi sẽ đâu vào đấy hết,” Brodick đáp. “Dù tôi có đi trước cậu, vì Gillian của tôi đã có em bé rồi, còn cậu không thể đưa Gabrielle lên giường vì cái gì? Những năm tháng trời?”

“Tôi đã tưởng phải chờ lâu, nhưng...”

“Tưởng? Danh tiếng của cô ấy thì đã sao nào?”

“Danh tiếng của cô ấy sẽ truyền đi lung tung, và nếu người Anh nói thật, thì một tuyên bố sẽ được lập.”

“Và cậu nghĩ chuyện đó sẽ nhanh chóng xảy ra?” Brodick hỏi. “Colm, cậu đã cho cô ấy 6 tháng.”

Một cách cam chịu, Colm đáp lời. “Nếu đó là điều Gabrielle muốn thì tôi sẽ thuận theo thôi.”

Brodick và Liam cùng cười rú lên.

“Cậu nghĩ mình có thể kéo dài lâu thế hả? Cô ấy gần xinh đẹp bằng vợ tôi.” Brodick trêu.

“Dĩ nhiên là tôi chờ được. Tôi kỉ luật hơn các anh nhiều.”

Colm quay lại lâu đài. Liam cùng Brodick quan sát anh đi khỏi.

“Anh nghĩ sao hả?” Brodick hỏi.

“Anh trai tôi có kỉ luật và nghiêm khắc. Tôi sẽ cho anh ấy ít nhất một tối trước khi anh ấy đổi ý.”

“Tôi sẽ cho cậu ta một tiếng đồng hồ thôi.”

Chương 46

Khoảng thời gian chờ đợi thật khổ sở. Dường như đối với Gabrielle thì cả nửa buổi tối trôi qua kể từ khi cô đi tắm gội. Chiếc bồn tắm đã được mang ra khỏi phòng, chặn đệm trên giường cô đã được lật, và hai khúc gỗ to tướng được cho thêm vào trong lò sưởi đang cháy bùng bùng.

Mỗi phút tưởng chừng dài như cả tiếng đồng hồ, nhưng do tóc cô vẫn còn ướt nên không thể vấn lên được cho đến khi nó khô hẳn.

Gabrielle mặc chiếc váy ngủ trắng của cô – một cái váy lụa rất đẹp viền vàng và những dải màu bạc theo trên viền cổ. Cô đã múôn mặc chiếc váy xanh, nhưng nó lại nhăn nhúm quá mức khi lôi từ trong rương ra. Cô nhẹ nhàng tròng chiếc váy vào và ngồi trước lò sưởi để rũ tóc cho khô. Căn phòng thật ấm áp và khô ráo, sau một ngày dài đầy khủng hoảng, cô hẳn đã kiệt sức. Nhưng không, cô vẫn hoàn toàn tỉnh táo và đang trong tình trạng khiếp sợ.

Anh giờ đang ở đâu?

Anh đã nói không thể chờ được để có cô. Thực tế thì đám cưới đã diễn ra sớm hơn cả anh mong đợi, nhưng giờ họ đã kết hôn. Anh không phải đã thay đổi quan điểm rồi sao?

Mỗi tiếng động vang lên đều khiến dạ dày cô nhộn nhạo vì lo lắng và sợ hãi. Trong lúc tiếp tục chải mái tóc còn ẩm của mình, cô cố gắng nghĩ đến những chuyện ít khiếp đảm hơn. Hôm nay thời tiết thật đẹp, và cái bánh nhân thịt mà cô đã ăn trong bữa tối cũng khá là ngon lành.

Cái gì làm anh lâu lắc vậy nhỉ? Có phải những lời thỉnh cầu của cả thị tộc còn quan trọng hơn cả cô, thậm chí ngay lúc này đang là tối tân hôn của hai người bọn họ?

Ôi trời, cô mong ước làm sao quảng được chuyện này sang một bên và giải quyết cho xong chuyện. Cô đã được nghe đầy lỗ tai vừa tò mò vừa khiếp sợ về sự đụng chạm thể xác giữa một người đàn ông và một người bà.

Cô quyết định so sánh nó với ngón tay bị trật khớp của mình. Lúc cô lên 9, Gabrielle bị ngã từ tầng đá mà cô đang trèo lên. Ngón tay út tạo ra một tiếng khục kì cục và vẹo đi thành một hướng dị hợm. Cơn đau dội lên như thể bị cả một tổ ong bắp cày xông vào tấn công, nhưng cha cô thì biết đích xác phải làm gì. Trong lúc Stephen giữ cô ngồi yên, cha bẻ ngược ngón tay lại và cơn đau lập tức biến mất. Cô biết chuyện gì sẽ xảy ra và đã vô cùng khiếp hãi, nhưng một khi nó kết thúc, cô không cần phải lo lắng thêm nữa.

Trong chừng mực hiểu biết của cô, thì hành vi kết hôn quá giống như thế này: sợ hãi, đau đớn, quên tiệt đi hết.

Khi cánh tay cô bắt đầu nhức mỏi, cô thả chiếc lược xuống. Tóc quăn thành lọn sau lưng cô, những dải tóc dài mượt. Cô nhìn chăm chăm xuống sàn nhà và tìm cách tập trung vào một thứ gì đó dễ chịu. Một ít nước từ bồn tắm tràn ra. Cô đã gom lại, nhưng vẫn còn lưu những vệt ẩm ướt trên sàn nhà. Cô nhìn chúng chầm chậm mờ đi.

Colm đã quên mất cô?

Hãy nghĩ về những điều tốt đẹp nào, cô tự nhắc bản thân mình. Hoàn toàn không cần thiết phải làm rối tung lên.

Colm đã rất hài lòng với kho muối làm quà của cô, và cả ngạc nhiên nữa. Gabrielle đột ngột nhận ra cô đã quên không báo cho anh rằng một lượng muối nữa còn đang được chuyển tới, và bằng này sang năm anh sẽ có hơn cả là đủ cho toàn bộ thị tộc của mình trong một khoảng thời gian dài. Anh sẽ có nhiều hơn mức nhu cầu cần thiết.

Cô không quan trọng đối với anh sao?

Gabrielle cảm thấy mình đang trở nên ủy mị. Có lẽ Colm chỉ là lịch sự khi nói anh muốn cô. Còn cô thì đã quăng mình vào anh. Nhưng không, anh sẽ không làm điều đó, cô quyết định. Colm hoàn toàn trung thực. Anh sẽ không nói dối chỉ để tỏ ra mình lịch thiệp. Anh không mất thời giờ vào việc nghĩ ngợi xem một người phụ nữ cảm thấy như thế nào. Cô ngờ rằng anh

chưa từng nghĩ đến chuyện đó.

Những giọt nước xuất hiện trong mắt cô, và cô biết nếu cô không làm gì đó, chẳng sớm thì muộn cô sẽ suy sụp.. Gabrielle ít khi khóc lóc, nhưng một khi đã vậy, phải mất rất nhiều thời gian cô mới ngừng lại được. Cô sẽ thoát ra khỏi nỗi đau đớn và chuyện nhức đầu mà cô từng chịu đựng. Từ khi rời khỏi Wellingshire, danh sách những chuyện đau đầu của cô tăng lên rõ rệt, và cô ước tính sẽ phải khóc mất cả tuần mới thoát khỏi tình trạng này mất.

Việc tập trung vào những điều dễ chịu chẳng có tác dụng gì. Cô cần phát tiết ra.

Sao Colm dám đối xử với cô như thế. Cô thở dài ngay sau đó vì nghĩ thế cũng chẳng tác dụng. Người đàn ông này đã để cô mang họ anh và cả sự bảo hộ của anh nữa, và anh không hề đòi hỏi phải đền đáp lại. Không, cô không tài nào giận dữ nổi. Việc bắt cô phải chờ đợi thật là thô lỗ, nhưng không quá đáng cho lắm.

Đầu óc cô chuyển đến hình ảnh ngài công sứ của nhà vua. Với cuộn giấy da và sự ngờ vực của ông ấy đã đặt cô vào tình thế phải ăn năn hối lỗi. Dù vậy, ông ấy chỉ làm theo lệnh của Vua John, và, thật ra thì, ông là một người hòa nhã. Cô không thể đổ lỗi cho vị sứ giả này hoặc khinh thường ông chỉ vì đã lặp lại những lời mà ông buộc phải truyền đạt.

Joan. Người đàn bà này mới đánh đá làm sao chứ! Ánh mắt cô ta nhìn cô tỏ vẻ khinh bỉ khi cô ta thách thức Gabrielle. Có phải cô ta nghĩ rằng tất cả những gì cô ta phải làm là thông báo rằng cô ta sẽ kết hôn với Colm, và việc đó sẽ được thông qua? Có phải cô ta mong đợi Gabrielle rũ xuống như một con gà chết trước mặt cô ta? Hay co rúm lại? Cô ta dám! Cũng đúng thôi, cô ta là một người đàn bà đánh đá và một kẻ phá rối đáng ghét.

Giờ mắt Gabrielle không còn sưng nước nữa. Nếu như Joan bước vào phòng cô ngay lúc này, Gabrielle có lẽ sẽ tóm ngay lấy cây lược và quật cô ta lia lịa. Hình dung việc này khiến Gabrielle nở nụ cười.

Đó. Cô đang cảm thấy khá hơn rất nhiều rồi.

Tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang.

Colm. Ôi Chúa ơi, cuối cùng thì anh cũng đến với cô.

Cô nhảy dựng lên, sau đó lại ngồi xuống, rồi lại đứng lên. Cô nên đứng trước lò sưởi, hay nên ngồi bên cạnh giường? Anh có mong cô lủi vào trong đám chăn gối kia không?

Cô quyết định chờ bên lò sưởi. Cô cũng dứt khoát cho là quan trọng phải nhớ để mà thở. Cô đang nín thở đến hoa cả mắt.

Nỗi khiếp đảm... cơn đau....bị quên đi hết.

Colm gõ lộc cộc lên cánh cửa, chờ một giây, sau đó mở tung ra và bước vào. Anh đứng khựng lại khi nhìn thấy cô.

Cô là một ảo ảnh. Ánh sáng dịu dịu từ đám than hồng đằng sau cô đã khiến chiếc váy của cô trở nên mờ ảo. Anh có thể nhìn thấy khuôn người đẹp tuyệt của cô. Từng đường cong đều ánh lên một màu vàng óng : khuôn ngực đầy đặn, vòng eo nhỏ, đôi hông tròn trịa và đôi chân dài. Cô thật hoàn hảo và còn hấp dẫn anh hơn nếu như cô đứng đó chẳng mặc gì.

Anh sẽ không rời cô đêm nay hay bất kì đêm nào.

Hai bàn tay Gabrielle buông thõng, cô nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Cô hiểu người đàn ông này.

Tại sao cô lại tỏ ra quá sợ hãi? Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương cô. Nỗi khiếp đảm nhanh chóng tan đi. Phải, cô khá rõ người đàn ông này.

Tấm khăn choàng của Colm vắt ngang trên khuôn ngực trần. Trong thứ ánh sáng dịu dịu và trong căn phòng nhỏ anh dường như trông còn cao lớn và vạm vỡ hơn. Cô nhận biết mọi thứ trên cơ thể anh. Mái tóc ẩm ướt, những giọt nước còn vương trên ngực chỉ ra anh vừa đi tắm ở hồ, như nhiều người đàn ông khác trong thị tộc. Màu mắt anh... đường viền cương nghị nơi quai hàm... bờ vai rộng...

Cô muốn người đàn ông này.

Cô tiến lại phía anh. “Anh có biết mình đẹp trai không?” cô dịu dàng nói nhỏ.

Câu đáp lại của anh bỗng thành câu kính. “Anh không nghĩ đến những chuyện ấy. Khi nào em hiểu rõ anh hơn...”

Cô bước thêm một bước nữa, đôi mắt cô dán vào anh. Anh không tài nào nhớ nổi mình đang nói gì. Cơ thể cô phảng phất hương hoa nhẹ nhàng khi cô dịch sát hơn, và điều anh còn nhớ được là chạm vào cô. Không một người phụ nữ nào khuấy động anh như cô khuấy động anh

“Em hiểu anh, Colm.”

Với những đầu ngón tay cô lần theo vết sẹo bắt đầu từ trên vai anh xuống tới cánh tay. “Cơ thể anh lưu giữ dấu ấn.”

Anh không cử động khi cô chậm rãi chạm vào anh, vuốt ve, mơn trớn. “Anh là một chiến binh,” cô thì thầm khi các ngón tay rà lên vai anh. Cơ bắp anh căng lên và làn da anh nóng rẫy trước cái chạm của cô. “Anh là một người bảo hộ.”

Cô dịu dàng vuốt ve cổ anh, và khi cô một lần nữa đứng trước anh và thì thầm, “Em hiểu anh.”

Đôi mắt Colm không rời khỏi mắt cô khi anh chậm chậm cởi chiếc váy ngủ của cô. Má cô trở nên nóng rực, nhưng cô không ngượng ngùng quay đi trước anh hay che đậy cơ thể mình. Anh

kéo cô vào vòng tay và hôn cô mãnh liệt. Cơ thể cô quá ư mềm mại, làn da ấm và mịn màng như lụa. Đôi môi anh dịu nhẹ lướt qua môi cô và sau đó anh còn khao khát hơn. Anh yêu cô với những nụ hôn cho đến khi niềm đam mê nhận chìm anh.

Anh đưa cô về giường. Cô không cần mất thời gian để kéo chăn đắp vào người. Anh nhanh chóng cởi bỏ khăn choàng và cơ thể anh áp lên cô. Cô thở hổn hển khi làn da trần của anh áp sát vào mình.

Colm muốn tìm hiểu từng inch cơ thể cô. Anh lần lữa trên miệng cô, sau đó hôn vào một bên cô, hít lấy mùi hương ngọt ngào. Anh cảm nhận trái tim cô đang đập thình thịch dưới thân anh, và khi anh hôn lên cổ cô, cô run rẩy. Anh hạ thấp đầu mơn trớn ngực cô và hôn vào vùng thung lũng phía dưới. Hai tay anh trượt xuống lưng cô, nơi xương sống hõm lại.

Gabrielle yêu cảm giá có anh áp sát vào mình. Cô vòng tay ôm lấy cổ anh khi nụ hôn của họ trở nên đòi hỏi hơn nữa.

Với từng cái vuốt ve, khao khát của Colm tăng thêm. Những ngón tay anh trượt vào giữa hai bắp đùi cô. Anh cảm thấy cô cứng người đầy căng thẳng, nhưng anh sẽ không ngăn lại. Cô bắt đầu cự quậy không ngừng sát vào anh.

Cái cách anh đang vuốt ve cô khiến Gabrielle trở lên hoang dại. Anh khiến cô khao khát hơn. Anh sẽ không để cô ngăn anh lại khi anh dịch xuống thấp hơn để hôn lên cơ thể cô. Sự dày vò ngọt ngào sớm biến thành không thể nào chịu nổi. Móng tay cô bấu vào vai anh khi cô đòi hỏi được giải thoát.

Sự hưởng ứng hoang dại của cô khiến Colm bùng cháy, kiềm chế của anh biến mất. Anh mạnh mẽ tách hai chân cô ra, chen mình vào giữa hai bắp đùi cô, anh đẩy mạnh cơ thể vào trong cô.

Cô khóc òa vì đau đớn và uốn cong người sát lại anh, nhưng anh xoa dịu cô bằng những lời lẽ và những cái chạm ngọt ngào. Cơn đau sớm bị lãng quên, và khi anh cử động vào sâu trong cô, lúc đầu là chậm rãi, hông cô đẩy sát vào anh, và cô rên lên vì kích động. Những cú đẩy của anh trở nên mạnh mẽ hơn, không còn kiềm chế nữa. Và đột nhiên cô cảm thấy vỡ òa. Cô kêu tên anh khi cô lên đỉnh, và siết chặt anh ở bên trong khi anh tự giải thoát mình và tuôn hạt giống vào sâu trong cô.

Một lúc lâu sau đó hai người chẳng ai cử động, duy nhất chỉ có hơi thở dồn dập của họ. Gabriele nghĩ tim cô sẽ vỡ ra mất. Việc yêu Colm là trải nghiệm tuyệt vời nhất mà cô từng có.

Cô biết mình đã làm anh hài lòng. Cho dù anh không hề nói với cô lời nào, cái chạm của anh là đủ. Khi rốt cục anh tìm lại được sức lực, anh xoay người ôm cô vào vòng tay. Anh hôn lên đỉnh đầu cô và nằm ngửa ra. Cô cọ má vào vai anh và đặt một tay lên ngực trái của anh, nơi trái tim đang đập.

Cô yêu người đàn ông này.

Chương 47

Gabrielle chưa bao giờ biết đến xúc cảm mạnh mẽ tuyệt diệu đến thế.

Hài lòng cuộn tròn trong vòng tay anh, bàn tay cô vẫn lười nhác đặt trên ngực anh trong khi mắt cô nhìn xuyên qua căn phòng đến đám than đang tắt dần trong lò sưởi. Cô nghĩ anh đã ngủ và tìm cách tung chăn ra, nhưng Colm siết chặt cô bên mình. Cô rúc sát vào anh hơn, thở dài, và nhắm mắt lại.

“Colm?”

Anh ngáp. “Ừ?”

“Tại sao anh lại đánh Liam? Anh có nhớ việc đó không?”

“Anh nhớ. Cậu ấy không thể bước thêm được nữa và cậu ấy sẽ cảm thấy bị sỉ nhục nếu như bị vác đi.”

“Thế thì việc đánh cậu em trai tội nghiệp đến bất tỉnh là một hành vi tử tế.”

“Em có thể nghĩ vậy.”

Tâm trí cô trôi nổi đến một điều khác. Cô im lặng đến vài phút đồng hồ và sau đó lên tiếng hỏi. “Anh đã yêu Joan khi được hứa hôn với cô ấy phải không?”

“Không”

Anh rõ ràng là không thấy cần phải giải thích gì thêm nữa.

Một phút trôi qua, cô lại thì thầm. “Nhiều muối nữa sẽ được chuyển đến. Em quên nói với anh, nhưng anh sẽ có đủ để chất đầy kho khi những chuyến xe cuối cùng đến.”

“Món quà tuyệt vời,” anh nói. “Ở nơi này muối còn giá trị hơn cả vàng.”

Cô ngay lập tức nhảy đến câu hỏi tiếp theo. “Hai kẻ đột nhập vào tu viện để sát hại Liam đã bị bắt... chúng cũng là do MacKenna gửi tới sao?”

“Phải. Chúng hẳn là tân binh. MacKenna luôn bộc lộ tính cách suy đồi của hắn.”

“Em không lấy làm tiếc vì cận vệ của em đã giết chúng.”

Anh mỉm cười trong bóng tối. Cô nghe có vẻ hung dữ. “Ngủ đi, Gabrielle. Em cần phải nghỉ ngơi.”

“Anh sẽ kể cho em chuyện đã xảy ra với những kẻ đánh Liam chứ?”

“không.”

“Chỉ một câu hỏi nữa thôi, nếu anh vui lòng. Bức tượng St. Biel của mẹ em sẽ được chuyển từ Wellingshire tới đây. Đó là một truyền thống lâu đời. Anh sẽ bận tâm chứ? Nó khá là lớn.”

“Anh sẽ không bận tâm trừ khi em định đặt bức tượng ngay trên giường của chúng ta. Giờ thì ngủ đi.”

“Em hôn anh chúc ngủ ngon nhé?” Cô trêu.

“Em có nhận thấy em đang khiêu khích anh không hả? Giờ em còn mệt. Nên ngủ đi.”

Ngay khi anh bảo cô phải làm gì, anh lật cô lại và hôn vào gáy cô. Anh không hề dịu dàng với lần thứ hai này. Đã khám phá ra điều mà cô thích, cuộc làm tình của anh ít kiềm chế hơn. Hai chân cô quăn chặt lấy anh khi anh thúc vào sâu trong cô. Anh rên rỉ và khi bắt đầu chuyển động hông, cô thét lên giữa trạng thái mê say. Cô cảm nhận được sự thỏa mãn và sau đó anh cũng bắt đầu giải phóng bản thân mình. Lần thứ hai này thậm chí còn tuyệt vời hơn.

Thỏa mãn và kiệt sức, cô nhắm mắt lại. Colm chống tay nhóm dậy và nhìn xuống cô. “Giờ thì em sẽ ngủ.” anh ra lệnh. Anh nằm nghiêng người kéo cô thật sát vào ngực mình.

Cô quả thực đã tuân theo lệnh.

Chương 48

Sau hàng loạt sự kiện bị phát hiện ở Lâu đài Newell, cuộc sống của Coswold chìm trong khốn khổ.

Ngài nam tước phát ốm và quá mệt mỏi với việc phải giải vờ nhún nhường khép nép trước nhà vua, nhưng hẳn biết mình đang đứng trên một nền đất yếu. John vẫn còn phần nộ vì Coswold cùng những kẻ khác đã tin lời Isla, ả khốn dối trá đó. Lúc Coswold dám đứng ra vạch trần rằng chính Percy là kẻ đã dụ dỗ Isla nói sai về Lady Gabrielle, nhà vua đã nhắc hẳn Isla là cô cháu gái của Coswold, do đó hẳn phải có trách nhiệm trước những hành vi của cô ta. Ngoài ra, John cũng đã tỏ thái độ bất mãn trước Percy. Gã vô lại đó đã bị tước danh hiệu cùng sự sản nhỏ của gã, đồng thời bị tổng giam vào ngục tối nơi gã có thể sám hối những tội lỗi của mình.

Và cũng để đảm bảo Isla rút ra bài học đắt giá, nhà vua thấy thích hợp nhất là cho ả đi theo Percy. Chắc hai kẻ đó sẽ nghĩ thông suốt hơn về âm mưu chống lại những mong muốn của nhà vua nếu chúng bị buộc phải ở cùng nhau.

Coswold biết khó mà làm cho John tha thứ cho hắn. Nhà vua có tính cách khùng khiếm, chắc chắn sẽ đổ tội cho Coswold về bất kì rắc rối nào xảy ra tiếp sau đó. Hắn làm tất cả mọi điều trong khả năng của mình để làm dịu nhà vua. Coswold tháp tùng John tới bất cứ nơi đâu và lót lót theo sau từng cái vẩy tay của ngài cả ngày lẫn đêm. Nếu bị bảo cuộn tròn lại như con chó dưới chân nhà vua thì hắn cũng làm. Sau rất nhiều nỗ lực hết sức mình như thế, John cuối cùng cũng dịu đi thái độ của ngài. Ngài thích có một kẻ tâm tình mà ngài có thể thỏa sức ba hoa về những người vợ của đám nam tước ngài đã ngủ cùng.

Phải khom lưng uốn gối quả là sỉ nhục, song sự thân cận mới nảy sinh của Coswold với nhà vua dù sao cũng có lợi ích của nó. Hắn được phép có mặt khi sứ giả mang đến cho nhà vua những tin tốt. Lờn đồn đại được thẩm tra: Lady Gabrielle đã được tìm thấy. Thị tộc MacHugh cứu mang cô và cô hiện đang sống trong vùng đất trên núi cùng những người Highland. John rất hoan hỉ. Giờ thì ngài có thể sửa chữa những sai lầm với công nương và có lẽ cũng giải trừ thù hận đến từ Nam tước Geoffrey cùng các nam tước khác.

Trước khi John phái công sứ của ngài tới lãnh địa MacHugh để chuyển lời tới Gabrielle, ngài gọi người đến đưa ra những chỉ dẫn cụ thể. Coswold đứng ngay cạnh giồng tai nghe ngóng. Nhà vua bảo Coswold rằng ngài đã chọn lựa vị sứ giả này chính vì ông ta có trí nhớ đáng kính nể và có khả năng truyền đạt từng lời của nhà vua một cách chính xác. Sau khi bày tỏ sự ngưỡng mộ của mình trước phán quyết sáng suốt của nhà vua, Coswold nhắc ngài rằng hắn vừa mới quay trở về từ vùng đất Cao nguyên. Do đó hắn có thể trợ giúp được gì đó.

“Đường tới thị tộc MacHugh rất nguy hiểm. Những kẻ Highland đôi khi tỏ ra thù địch với người ngoài,” Coswold lên tiếng. “Tôi đề nghị rằng sứ giả nên dừng chân ở Tu viện Arbane và phái người tháp tùng ngài công sứ đi tiếp phần đường còn lại? Các tu sĩ ở đó sẽ đi cùng nếu có thưởng.”

Hắn thấy nhà vua nổi giận trước lời gợi ý này nên Coswold vội vã thêm vào, “Và tôi, để tỏ lòng thành kính, rất vui lòng được cung cấp bất kì điều gì cần thiết.”

“Vậy thì người nên cống nạp thuế gấp đôi cho ta, Coswold ạ, ta sẽ vui lòng,” nhà vua lên tiếng. “Đưa cho các tu sĩ thứ gì người muốn. Ta chẳng quan tâm đến họ, nhưng ta muốn sứ giả của ta an toàn trở về.”

Coswold chất đầy một xe các thùng rượu ngon mà hắn mua được và gửi tới tu viện trước chuyến đi của ngài công sứ. Sau đó hắn tuyên bố rằng nhà vua cho phép hắn quay về để kiểm kê mùa vụ vừa thu hoạch.

Càng nhanh càng tốt, Coswold triệu tập quân lính thẳng tiến đến tu viện Arbane. Chọn lựa những tên lính tinh nhuệ nhất đi theo mình, hắn tạo thành một đội quân nhỏ nhưng hùng mạnh. Hắn sẽ không để lỡ bất kì cơ hội nào. Nhiều người mất tích trong lãnh địa của người

Highland và không bao giờ gặp lại. Coswold vẫn chờ đợi tin tức từ những kẻ mà hắn phải đi tìm tung tích của Gabrielle. Hắn ngờ rằng chúng đã tự đánh cắp đoàn xe và không tới lãnh địa MacHugh.

Các tu sĩ ở tu viện Arbane vừa yên vị trong buổi cầu nguyện tối thì một tiếng động đinh tai nhức óc xuất phát từ cổng chính đã làm phiền họ. Cha trưởng vội vã quỳ gối trong nhà nguyện và hối hả băng qua sân để tới cổng, tức tối vì phiền phức.

Cha trưởng xốc lại đai lưng và mở cổng đánh cạch một cái. Nhận ra ai, ông đẩy rộng cánh cổng. “Điều gì mang ngài quay lại Tu viện Arbane vậy?” Ông ngạc nhiên hỏi.

Nam tước Coswold bước qua cha trưởng và tiến vào sân, theo sau là thuộc cấp của hắn, Cyril. Hắn quay sang anh ta và đưa ra mệnh lệnh yêu cầu quân lính cắm trại phía ngoài tu viện. Sau đó hắn mới chú ý đến vị cha trưởng đang đứng ngăn người. “Tôi đến nhân danh Vua John,” hắn thông báo.

“Vì mục đích gì?” cha trưởng lên tiếng hỏi.

Coswold đã chuẩn bị sẵn câu trả lời. “Nhà vua đã gửi một sứ giả là ngài công sứ đến đưa tin tới lãnh địa MacHugh. Ta nghe từ những kẻ lữ hành rằng có náo động lớn giữa những người Highland,” hắn nói dối,” và lo sợ cho mạng sống của ngài công sứ, và hiểu mức độ quan trọng của sứ mệnh của ngài đối với nhà vua, bản thân ta đã nhận nhiệm vụ tập hợp quân lính đảm bảo cho chuyến đi an toàn.”

Coswold không nhận thấy sự thật lời nói của hắn về vụ náo động, vì hắn chưa biết đến sự qua đời của MacKenna.

Cha trưởng dẫn nam tước vào trong sảnh. “Tôi chắc ngài công sứ sẽ quay trở về an toàn, thưa Nam tước, nhưng ngài được chào đón ở đây và cứ tự nhiên. Tôi sẽ gọi người mang cho ngài đồ ăn thức uống. Nếu còn gì để có thể làm ngài thoải mái, tôi sẵn lòng phục vụ.”

Cha trưởng nhanh chóng sắp xếp mọi thứ cho vị khách không mời mà đến.

Lúc đám người mệt lử sau cuộc hành trình trở lại tu viện vào ban đêm, Coswold đã đứng sẵn chào đón họ.

Ngài công sứ ngạc nhiên trông thấy nam tước. “Nhà vua đã phái anh đến chỉ dẫn thêm cho tôi sao?” ông ta hỏi.

“Không,” Coswold trả lời. Hắn kéo ghế và mời ngài công sứ. “Nhà vua tin tưởng ngài và cũng như tôi hiểu rõ những nhiệm vụ quan trọng của ngài. Sự an toàn của ngài là trọng yếu... và không điều gì khiến tôi quan tâm hơn là thái độ bằng lòng của nhà vua, tôi cảm thấy mình

cần phải chăm nom đến sự an toàn của ngài.”

Với nụ cười lấy lòng, hắn chỉ vào ghế. “Hãy ngồi với tôi và cùng uống chút rượu, ngài sẽ kể cho tôi nghe toàn bộ chuyến đi nguy hiểm chứ? Những kẻ MacHugh có hoang dại và cáu bẳn như tôi đã nghe kể không? Còn Lady Gabrielle? Cô ấy có xinh đẹp như trong trí nhớ của tôi không?”

Ngài công sứ được tăng bốc bởi nam tước và hăm hở chia sẻ những điều ngài đã trải qua. Sau cốc rượu thứ hai, ông ta hoàn toàn thả lỏng và từ ngữ tuôn ra như thác.

“Anh có muốn tôi kể chi tiết không nhỉ?”

“Không, không chút nào,” Coswold lên tiếng. “Hãy giữ lại cho nhà vua. Tôi chỉ quan tâm đến việc biết đám người đó thế nào thôi.”

“Tôi sẽ không kể tỉ mỉ với nhà vua từng lời một. Ngài ấy chỉ muốn biết liệu Lady Gabrielle có chấp thuận sự tha thứ của ngài cùng đề nghị về Finney’s Flat hay không thôi.”

Ngài uống thêm một ngụm rượu nữa trong lúc Coswold chờ đợi một cách thiếu kiên nhẫn.

“Giờ để trả lời cho thắc mắc của anh, đúng vậy. Lady MacHugh rất đẹp,” ngài nói. “Cô ấy có vẻ rất toại nguyện. Thị tộc mới vui mừng biết rằng Finney’s Flat hiện thuộc về lãnh chúa của họ. Họ...”

Coswold cắt ngang. “Lady MacHugh? Ý ngài là Lady Gabrielle?”

“Giờ cô ấy là Lady MacHugh, vì đã kết hôn với Lãnh chúa MacHugh. Tôi phải kể cho anh, tôi vấp cả vào giấy khi anh ta nhìn chòng chọc vào tôi. Anh ta quả là một chiến binh hung bạo.”

Ngài công sứ nhận thêm rượu và tiếp tục kể lễ ấn tượng của ngài về lãnh chúa MacHugh. Ngài không nhận thấy tình trạng khốn khổ của Coswold.

Trong lúc ngài huyền thuyên mãi về đôi vợ chồng mới cưới, Coswold nhìn chăm chăm về phía trước, tay siết chặt cốc rượu đến nỗi nó vẹo hẳn đi. Cổ họng hắn bùng cháy vì luồng hơi nóng bốc lên từ dạ dày. Mất toàn bộ kiểm chế hắn mới không thét lên giận dữ. Quá muộn mất rồi. Đã quá muộn. Gabrielle một lần nữa lại thoát khỏi hắn. Hắn cũng mất luôn kho vàng hay sao?

Mỗi khi ngài công sứ ngừng lại, Coswold gật đầu khích lệ và tiếp tục đổ đầy cốc rượu của ngài. Sao quá nhiều rượu, lời lẽ ngài công sứ trở nên lấp bắp, và mí mắt ngài díp lại. “Tôi buồn ngủ rồi,” ngài lên tiếng và bắt đầu đứng dậy.

Coswold nhanh chóng tiếp thêm pho mát cùng bánh mì. “Ngài sẽ ngủ ngon hơn với một cái dạ dày đầy,” hắn nói, ngoác mồm cười khi ngài công sứ với tay lấy thức ăn.

“Còn những tin tức khác thì sao?” Coswold hỏi. “Những kẻ MacHugh là một tộc người tò

mò. Tôi thấy họ rất lôi cuốn,” hấn thêm vào để cho ngài công sứ không nhận thấy động thái sâu xa hơn. Sáng ra, hấn ngờ rằng vị công sứ say xỉn này sẽ nhớ được mình đã nói những gì.

“Trong lúc tôi còn đang chờ Lady MacHugh bước ra, tôi đã ăn khá nhiều thức ăn ngon. Tôi rất thích cái bánh ngọt mà...”

Coswold để cho ngài nói lan man, mong rằng sẽ nghe ngóng được điều gì đó thú vị.

“Họ đang ăn mừng,” ngài công sứ tiếp tục. Một mẫu pho mát dính ở kẽ răng ngài, Coswold quay mặt đi. Hành vi của kẻ say xỉn này đang càng lúc càng trở nên kinh tởm.

“Ăn mừng điều gì vậy?” hấn hỏi, không thể giữ nổi sự cáu kỉnh trong giọng nói.

“Finney’s...” Ngài dường như đánh mất cả suy nghĩ.

“Chúng đang ăn mừng vì giờ Finney’s Flat thuộc về chúng phải không?” Coswold gợi ý.

“Phải, phải. Nó thuộc về họ.”

“Có đề cập đến lãnh chúa của chúng nhận thêm gì nữa không?”

Ngài công sứ nháy mắt vài lần, cố tìm cách tập trung. “Cái gì cơ?”

“Vàng,” Coswold lầm bầm. “Có nhắc đến vàng không?”

Ngài công sứ chà chà cằm. “Không, không có vàng.”

Nỗi thất vọng khiến Coswold chìm ngẫm, hấn gục đầu xuống bàn và đưa tay bưng lấy mặt.

“Mất rồi, “ hấn thì thào. Hấn nghĩ ngài công sứ đã ngủ, nhưng hấn đã lầm.

“Kho báu.”

“Ngài nói gì vậy?” Coswold hỏi giật.

“St.Biel. Có một kho báu.”

“Chúng biết về kho báu?” hấn hỏi và lắc ngài công sứ để ông ta tỉnh táo mà tiếp tục.

“Linh mục... ông ấy bảo họ sẽ nhận được kho báu...” ngài lầm bầm.

Coswold ngả người vào sát hơn để nghe được từng từ một. “Có ai nói kho báu ở đâu hả?”

“Không... Lady MacHugh.... Lady MacHugh nói...”

Coswold bấm chặt hai vai người đàn ông. “Lady MacHugh nói gì về kho báu?”

Đầu ngài công sứ gục sang một bên. “Cô ấy nói lãnh chúa nhận được vùng đất... nhưng sẽ

không có kho báu.”

Coswold thả ông ta ra và đứng dậy. Có lẽ rốt cuộc cũng không quá muộn.

Chương 49

Colm là người đàn ông có tính sở hữu cao. Anh luôn giữ ánh mắt của mình vào Gabrielle và nhận thấy anh không hề thích bất cứ kẻ nào đứng quá gần cô hay nhìn cô chằm chằm quá lâu.

Những ngày sau đám cưới, anh không hề cho cận vệ của anh nghỉ ngơi. Một tối khi ăn xong, Liam và Colm chỉ còn lại một mình ở đại sảnh. Trong lúc Willa và Maurina còn đang dọn dẹp bàn, Liam quyết định khơi gợi tính cảnh giác cao độ của anh mình.

“Lại ngồi trước lò sưởi đi Colm, em có vài lời muốn nói riêng với anh.”

Liam nghiêng người quỳ gối xuống và thấy một khúc củi to vào lò, sau đó kéo ghế sát lại, đồng thời ngồi lên.

Colm dựa sát vào thành lò sưởi, chờ nghe điều mà em trai anh muốn nói.

“Anh có lý do để thiếu tin tưởng vào Gabrielle phải không?” Liam lên tiếng.

Câu thắc mắc xúc phạm đến Colm, nhưng anh biết Liam không phải là đang tìm cớ để hạ nhục anh hay Gabrielle. “Dĩ nhiên là không,” anh lầu bàu.

Liam gật đầu. “Anh đã đúng khi tin tưởng vào cô ấy. Cô ấy sẽ không bao giờ thiếu thành thực với anh. Em thấy được trái tim cô ấy hướng vào đâu.”

“Có thể vào đâu?”

Ông em anh cười toe toét. “Anh đâu thể mù quáng đến mức đó. Anh biết cô ấy yêu anh mà.”

Colm không nhận thức được lời của Liam. Tình yêu thì chỉ dính dáng đến đám đàn bà phụ nữ, không phải là những chiến binh.

“Tại sao em hỏi anh có thiếu tin tưởng cô ấy không khi em đã biết câu trả lời rồi?”

“Vì cách mà anh cư xử. Anh như một gã đàn ông ghen tuông vậy.”

“Anh không ghen. Anh giữ gìn những thứ thuộc về mình. Gabrielle xứng đáng được bảo vệ như bất kì thành viên thị tộc nào khác của anh.”

“Cô ấy là vợ anh, Colm.”

“Vậy thì anh sẽ bảo vệ cho cô ấy thật tốt.”

Gabrielle thu hút sự chú ý của họ khi cô xuất hiện ở cầu thang. Cô bước lên từng bậc và chờ đợi trong lúc hai người lính của Colm vác cái rương của cô lên.

“Gabrielle, sao em lại mang muối vào phòng anh?”

Cô chờ cho hai người lính kia đi qua rồi hướng dẫn cho họ. “Hãy đặt trước lò sưởi trong phòng ngủ của tôi nhé.”

“Tôi sẽ chỉ chỗ cho họ.” Maurina nói to khi bà vội vã bước đến giúp. “Nhưng cô chủ, sao cô lại muốn để rương muối trong phòng mình?”

“Không phải muối,;” cô giải thích. Và cô quay sang nói với Colm cùng Liam, “Nếu anh còn nhớ thì Colm, em đã bảo anh rằng toàn bộ các rương ngoại trừ một cái đều đựng đầy muối. Còn lâu mới tìm ra đúng cái rương cần tìm, và nếu may mắn thì nó nằm trong cái rương này đây,

“Em sẽ mặc đồ truyền thống của người MacHugh. Em không cần trang phục của người Anh,” anh trả lời.

“Có lẽ em không cần, nhưng em vẫn sẽ giữ lại. Có nhiều thứ khác nữa trong các rương, các vật lưu niệm gợi nhớ về Wellingshire và St. Biel.”

“Chúa tôi, Gabrielle, cô có đủ các thứ lưu niệm từ St. Biel rồi đấy,” Liam lên tiếng. “Colm này, anh có thấy kích thước của bức tượng mà cha trưởng vừa gửi tới không? Nó đang nằm trong kho đợi đến lúc anh xây xong nhà nguyện cho cha Gelroy. Sau đó thì nó sẽ được đặt ở trong.”

“Không, Liam.” Gabrielle lên tiếng. “Bức tượng sẽ không đặt bên trong. Nó phải được đặt ở ngoài bên cạnh cửa để tất cả mọi người khi bước vào đều nhìn thấy được. Đó là truyền thống.”

“Không một bức tượng nào ở St. Biel được đặt ngoài sân nhà nguyện?”

“Dĩ nhiên là không. Chúng ta đều cầu nguyện trước Chúa, chứ không phải là trước những bức tượng”.

Liam đang đứng khi cô bước vào phòng, nhưng khi cô ngồi xuống thì anh quay lại ghế của mình.

“Có phải còn một bức tượng khác đang được chuyển tới từ chỗ cha cô không?”

“phải. Nó thuộc về mẹ tôi, và giờ khi tôi kết hôn tôi sẽ được phép giữ nó. Đó là truyền thống.”

“Những người khác cũng đang trên đường đến đây?” Giọng Colm hơi kéo dài.

“Chỉ khoảng một tá thôi.” Cô trêu.

Cô cười phá lên trước phản ứng của cả hai người thì cận vệ của cô yêu cầu được nói chuyện với cô. Cô đưa mắt nhìn những khuôn mặt nghiêm nghị của những cận vệ trung thành và hiểu ngay điều họ sắp trao đổi với cô: họ sẽ trở về nhà.

Gabrielle hít một hơi thật sâu và tuyệt vọng tìm cách níu giữ những giọt nước mắt của mình. Thật không phải khi khóc òa lên. Cô liếc sang Colm và từ nét mặt của anh cô hiểu rằng bọn họ đã nói chuyện trước với nhau. Cô chầm chậm bước về phía họ và chấp hai bàn tay lại nhưng cầu nguyện. “Các anh sẽ trở về.”

Cô nhìn thẳng vào Stephen khi cất lời.

“Đã đến lúc rồi, Công nương. Chúng tôi giờ đã chắc chắn rằng lãnh chúa sẽ bảo vệ cô an toàn.”

Cô nắm chặt lấy tay anh và nói, “Anh là người bạn thân thiết nhất của tôi, Stephen. Tôi không biết sẽ phải tiếp tục như thế nào khi thiếu anh.”

Anh cúi đầu trước cô và sau đó lùi lại. Gabrielle sau đó siết lấy tay Lucien. “Chúng ta đã có cùng nhau nhiều tai nạn bất ngờ, phải không? Tôi nghĩ anh sẽ cảm thấy vui khi thoát khỏi tôi.”

“Không, tôi sẽ không, công nương ạ. Tôi sẽ nhớ cô, nhưng tôi sẽ luôn giữ hình ảnh cô trong trái tim mình.”

Faust ở ngay tiếp sau. Cô nắm tay anh và lên tiếng. “Anh có tin nổi không, Faust? Anh sẽ sớm được nhìn thấy những ngọn núi của St. Biel.”

“Tôi sẽ nhớ cô, Princess.”

Chistien là người cuối cùng. Cô chạm vào tay anh. « Anh đã cứu tôi biết bao nhiêu lần không đếm xuể. Tôi nợ anh tính mạng của mình, Christiena ạ, và tôi sẽ nhớ anh. »

“Cô sẽ không phải nhớ tôi lâu, Công nương. Tôi sẽ trở lại, khi nào đúng thời điểm.”

Họ cúi thấp đầu chào tạm biệt và rời đi. Một giọt nước mắt lẻ loi rớt xuống má cô. Không nói một lời, Gabrielle bỏ về phòng cô.

Colm biết cô cần được ở một mình. Anh chờ lâu hết mức có thể, và sau đó anh đi vào phòng cô. Cô nằm co trên giường, ướm dẫm nước mắt. Anh kéo cô vào vòng tay mình và an ủi cô theo cách duy nhất mà anh biết. Anh để cô khóc cho thỏa nỗi lòng.

Chương 50

Cha Gelroy giúp cô đối phó với nỗi mất mát của mình bằng cách khiến cho cô cảm thấy có lỗi.

“Dĩ nhiên con phải nhớ các cận vệ của mình. Với con họ giống như những người anh trai lớn trong bao nhiêu năm qua, nhưng con phải nghĩ là họ đang đi tìm con đường riêng của họ. St.Biel là quê hương của họ, và con nên cảm thấy vui về giờ họ có thể quay trở về nơi họ đã sống chứ.”

Gabrielle biết linh mục nói đúng, nhưng cô vẫn thấy khó mà vui cho được khi cô nhớ họ quá chừng. Thật may, cô lại bận rộn đến tối tăm mặt mũi và chẳng còn thời giờ đâu nữa mà buồn khổ.

Thị tộc tạo cho cô cảm giác dễ dàng hòa nhập vào cách sống của họ. Gabrielle đã lôi kéo được họ khi họ nghe thấy cô đã giết chết một người để cứu sống Liam. Cô giành được tình yêu và lòng kính trọng của họ khi cô kết hôn với lãnh chúa và trao cho anh vùng đất Finney's Flat. Đối mặt với Lady Joan và đặt cô ta vào đúng vị trí của mình đã cho họ thấy rằng cô có tính khí mạnh mẽ, mà theo họ là một điểm tốt.

Mọi người lần lượt chỉ dẫn cho cô. Maurna cùng Willa giúp cô học cách quản lý nhà cửa. Điều đó phù thuộc vào Gabrielle để quyết định thực đơn cho từng bữa ăn, khi nào thì những thứ đồ cũ cần được thay mới và chăn ga gối đệm cần mang ra ngoài phơi phóng, cùng hàng ngàn việc khác trong lâu đài.

Không có bất kì người hầu hay đầu bếp nào nói “không” với cô hay nói thẳng vào mặt rằng cô đã làm việc gì đó sai lầm. Họ tìm cách khéo léo hơn để cho cô biết khi nào họ cảm thấy cô đang sai.

“Chúng ta sẽ có bánh nhân thịt cho bữa tối nay,” Gabrille nói với Willa.

Người đầu bếp hơi lắc đầu. Gabrielle thử lại một lần nữa. “Chúng ta sẽ có gà?”

Một cái lắc đầu nhẹ xuất hiện. Gabrielle thở dài. “Thế thì thịt cừu vậy. »

Một cái gật đầu đồng tình. “Phải, Lady MacHugh. Sẽ là thịt cừu.”

Thợ dệt đá và thợ làm nển chỉ dẫn cho cô những cách đối đãi với các thị tộc khác. Họ cảm thấy bà chủ của họ cần thiết phải hiểu biết toàn bộ các mối thù truyền kiếp.

Gabrielle thậm chí còn không chắc về nơi mà các thị tộc đang sống nữa.

Tối đó khi đang chuẩn bị đi ngủ, cô hỏi Colm về những thị tộc xung quanh. “Có rất nhiều thị tộc ở Cao nguyên này, em không thể nhớ rõ được.”

“Ngày mai anh sẽ vẽ cho em một bản đồ và chỉ cho em nơi họ sống.”

“Anh sẽ vẽ bản đồ đó trước hay sau khi anh đưa em đến chỗ người Buchannan?”

Cô bước ra khỏi ánh nến trong lúc thay đồ và trông vào người cái váy ngủ của mình. Về ngưỡng ngừng của cô khiến Colm cảm thấy thích thú. Anh đã nằm trên giường, nghiêng người sang một bên, tay chống cùi chỏ, ngẩng cao đầu và lười biếng quan sát cô.

Gabrielle quay trở về trước lò sưởi để làm ấm cơ thể trong lúc cô chải những lọn tóc lộn xộn trên đầu mình.

“Sao em lại mặc cái váy ngủ đó?” Colm hỏi. “Anh sẽ cởi nó ngay khi em leo lên giường.”

Cô thả cái lược xuống và quay về phía anh. “Em phải đến thăm người Buchannan. Ngày mai anh sẽ đưa em đi chứ?”

“không.”

“Lady Gillian là người họ hàng thân thiết nhất của em.”

“Em còn chưa từng gặp cô ấy.”

“Cô ấy vẫn gần gũi với em”

“Mai anh có nhiều việc. Anh không thể, »

“Người khác đưa em đi?”

“Không.”

“Vậy ngày kia?”

“Không. Lên giường đi nào.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh cả phút. “Không.”

Anh không bối rối trước hành động phản kháng của cô. Cô đang thất vọng, vì cô đã chờ mong anh nổi sung lên. Cô lẽ ra sẽ phóng ào ra khỏi phòng, nhưng cô chẳng có nơi nào để mà đi cả. Ngoài ra, cô không thể xông đi đâu trừ phi mặc trang phục chính tề. Gabrielle quyết định cần phải huy động nỗ lực nhiều hơn mới chọc tức được anh.

Mất thêm vài giây nữa để cô thừa nhận với bản thân mình rằng cô sẽ phải leo lên giường hoặc sẽ chết cứng. Cô bước ngang qua phòng để đến bên cạnh giường

“Chỉ để anh hiểu nhé. Em không đến với anh. Em đang đến giường.”

Cô bắt đầu trèo qua người anh sang bên kia giường, nhưng với một cử động nhỏ anh đã kéo váy ngủ của cô qua đầu và cô nằm dài ngay trên ngực anh. Anh đẩy hai chân cô xuống, kéo nó vòng quanh người anh, sau đó xoay người đặt cô xuống dưới thân mình.

Anh gặm gặm cổ cô khi lên tiếng. “Chỉ để em hiểu nhé. Anh sẽ yêu em ngay bây giờ.”

Đó là lời nói cuối cùng của anh.

Gabrille đang đi dạo tới hồ cùng với vợ của Braeden, Lily, người đang phình to lên vì đứa con đầu tiên trong bụng. Cô không quá bẽn lễn đến mức rụt rè, và nói bằng một chất giọng chỉ hơn thì thầm một chút. Cô là một người phụ nữ tính khí dịu dàng, và Gabrielle thích được làm bạn đồng hành cùng cô.

“Đó là cái hồ mà đàn ông hay đến tắm phải không?” Gabrielle hỏi.

“Phía xa bên kia nơi chúng ta không thấy được. Họ sẽ không để ý đâu,” Lily đáp, “nhưng họ biết chúng ta thì có.”

“Không phải hôm nay đẹp trời à? Thời tiết thật khô ráo,” Gabrielle duỗi hai cánh tay và để ánh mặt trời sưởi ấm khuôn mặt cô.

“Hãy chờ cho đến khi cô nhìn thấy cái hồ. Nước rất trong.” Lily lên tiếng. “Dù là chạm tay vào thì lạnh buốt. Thậm chí vào những tháng hè nước cũng không ấm nổi. Chỉ cần thò chân xuống thôi là rằng cô đã đánh vào nhau rồi. Tôi không biết làm sao mà dám đàn ông chịu được.”

“Cám ơn đã nhắc nhở tôi. Tôi chắc chắn sẽ không thử làm gì.”

Gabrielle ngồi xuống một cái cây thường thức khoảng thời gian yên bình trong ngày. Bữa trưa kết thúc, nhưng chỉ còn vài giờ là đã đến giờ ăn tối rồi.

Lily trò chuyện về những thứ cô đang chuẩn bị cho đứa bé, còn Gabrielle đang chuẩn bị lên tiếng hỏi gì đó thì thấy Ethan và Tom vắt vèo trên những tàng cây. Tom đang chòng ghẹo Ethan.

“Chúng đáng ra không nên ở đây một mình.” Lily nói.

Gabrielle đồng tình. Cô lớn tiếng gọi hai đứa trẻ. Ethan đang cố chạy thoát khỏi Tom, nhưng nó không thể xoay người kịp. Cô nhìn thấy cậu bé trượt chân và rơi thẳng xuống nước.

Lily hét lên cầu cứu trong lúc Gabrielle tháo giày và chạy đến ngay sau cậu bé. Nước lạnh đến nỗi cô sợ tim mình ngừng đập. Với Tom đang khóc âm ỉ ở ngay rìa bờ sông, cô kéo Ethan lên mặt nước và mang cậu đến khoảng đất trống, miệng thở phì phì và ho vì sặc nước.

“Lạnh quá,” cậu bé nói với Tôm ngay khi thở lại được.

“Lady Gabrielle, con có thể thử...” Tom bắt đầu.

Cô biết ngay nó đang ám chỉ cái gì. “Không, con sẽ không thử nước. Cả hai đứa, đi theo ta.”

Lily quấn khăn chòang của mình quanh Ethan. “Tối nay thế nào con cũng bị cảm mất thôi.” Cô tiên đoán.

Hàm răng Gabrielle đánh vào nhau. “Tuyết còn chẳng lạnh như cái thứ nước này,” cô lên tiếng.

Lily gật đầu. “Dì của bọn trẻ sống cách nhà tôi chỉ hai căn. Tôi sẽ đưa chúng về. Cô nên thay đồ đi trước khi bị cảm.”

Thật may, cả Colm lẫn Liam đều đang ở ngoài lâu đài, và cô có thể lết về phòng mà không bị chú ý. Thật không may, Ethan cùng Tom bé nhỏ đã kể hết cho tất cả nghe về chuyện Lady MacHugh nhảy tùm xuống nước. Lúc Gabrielle vừa thay đồ xong và sưởi ấm trước lò sưởi, toàn bộ thị tộc đã biết việc cô bơi ở hồ nước.

Willa cùng Maurna đập cửa phòng cô. “Cô có cần thêm chăn không, cô chủ?”

“Tôi ổn,” cô đảm bảo với họ. “Nhưng tôi muốn được chỉ đường đến nhà hai đứa trẻ. Tôi muốn nói chuyện với dì chúng.”

Willa chỉ đường cho cô. Khi cánh cửa vừa mở, Gabrielle hiểu ngay tại sao bọn trẻ lại được phép chạy lung tung. Người phụ nữ khá già nua và nhìn như cần một giấc ngủ thật dài.

Gabrielle được mời vào trong. Ethan trông không tệ. Cả cậu và Tom ngồi trước bàn ăn thứ trông giống như loại bột nhào mà Willa vẫn thường ép Gabrielle phải ăn. Hai đứa trẻ dù sao cũng tỏ ra thích thú.

“Chúng sẽ ở trong nhà cho đến mai,” người dì hứa. “Ethan, nhớ thái độ của con. Hãy cảm ơn Lady MacHugh vì đã cứu sống con đi nào. Và xin lỗi cô ấy luôn.”

Lời xin lỗi đưa ra và được chấp nhận. Người dì tiễn Gabrielle và đóng cánh cửa lại để đảm bảo trẻ không nghe lỏm được.

“Tôi xin lỗi, cô chủ. Ethan và Tom là những đứa trẻ ngoan. Tôi đã nuôi dưỡng chúng kể từ khi cha mẹ chúng qua đời. Thật không dễ gì. Tôi đã cố hết sức, và mọi người cũng giúp đỡ phần nào, nhưng chúng cần hơn những gì tôi có thể trao cho chúng.”

Gabrielle nắm lấy tay người phụ nữ. “Tôi sẽ trao đổi với lãnh chúa,” cô hứa. “Tôi chắc anh ấy sẽ nghĩ được giải pháp gì đó.”

Trên đường quay về lâu đài, Gabrielle cảm thấy dần vặt. Sau những lời phàn nàn của cô với

Colm về việc ôm đồm quá nhiều trách nhiệm và không bao giờ chia sẻ với ai, giờ cô lại thêm việc vào cho anh nữa.

Cô chờ ở ngay tại bàn ăn lúc Colm và Liam bước vào sảnh. Từ cái cau mày của Colm và nụ cười toe toét của Liam, cô đoán ngay họ đã nghe được về tai nạn ở hồ.

“Cô có thích vụ bơi đó không?” Liam hỏi.

Cô không ở trong tâm trạng vui vẻ. Liếc mắt sang Colm, cô lên tiếng. “Anh đã quên không cấm chúng đến hồ?”

“Anh nghĩ là có,” anh trả lời. “Em ổn chứ?”

Sự lo lắng của anh khiến cô dịu lại. “Đứa trẻ đó gần như đã chết đuối. Phải làm gì đó đi.” Cô tiến đến hôn lên má anh. “Anh sẽ để mắt tới chúng chứ? Nếu không chúng chẳng sống nổi đến năm sáu tuổi.”

Willa mang bữa tối đến bàn. Gabrielle đã ăn xong, nhưng cô vẫn ngồi bên cạnh Colm trong lúc anh cùng Liam ăn tối.

“Anh có biết sau khi em vớt Ethan lên, Tom cũng muốn đến lượt nó không?”

Liam phun ra ngụm nước mà anh vừa uống. Gabrielle chờ cho đến khi cậu ta khỏi sặc nước rồi mới hỏi tuổi người dì hai đứa bé.

“Tôi không muốn tỏ ra thô lỗ, nhưng cô ấy trông ít nhất phải đến tám mươi tuổi rồi,” cô nói.

“Thực ra, cô ấy cũng ở độ tuổi cô thôi,” Liam đáp. “Ba năm tới sống cùng hai đứa trẻ đó mới làm cô ấy như thế.”

Cô cau mày nhìn anh. “Chẳng đáng cười chút nào.”

Gabrielle quay sang Colm. “Cô ấy yêu đám trẻ, nhưng với cô ấy thì chúng quá nhiều. Phải có thêm người chỉ bảo cho chúng, và vì thế chúng mới không nghe ai hết”

Colm gật đầu. “Anh sẽ nói chuyện với chị ta.”

Gabrielle hài lòng biết được anh sẽ làm những gì anh cho là cần thiết.

Sau đó hai ngày Gabrielle bước vào sảnh mang theo một túi thảo mộc và thấy Ethan cùng Tom đang chạy lên gác. Maurina, đứng ngay bậc thang bên dưới, dõi theo hai đứa trẻ.

“Chúng chạy đi đâu vậy?” Gabrielle hỏi.

“Tới phòng của cô,” Maurina đáp lời.

Tín hiệu báo động vang lên, Gabrielle cảnh giác hỏi. “Thế là sao?”

“Tất cả đồ đạc của cô đều được chuyển vào phòng ngủ của lãnh chúa. Đám trẻ sẽ sống ở đây.”

Maurna quay đầu nhìn Gabrielle với một nụ cười mỉm.

“Còn người dì của chúng?” Gabrielle hỏi.

“Cô ấy sẽ ở lại nhà, khá là toại nguyện và nói rằng việc đó là tốt nhất cho đám trẻ. Chúng sẽ tới thăm dì chúng thường xuyên.”

Gabrielle định mở miệng hỏi xem hai đứa cảm thấy thế nào về việc sắp xếp chỗ ở mới cho chúng, nhưng cô nghe thấy những tiếng cười đùa vang lên từ trên lầu. Cô đã có câu trả lời.

Chương 51

Hôm nay quả là một ngày huy hoàng. Colm khiến Gabrielle ngỡ ngàng vì đã đưa cô đi cưỡi ngựa. Họ tới chỗ nhìn ra khu thung lũng hẹp đầy xinh đẹp và ghìm cương bộ của hai con ngựa.

Colm chưa từng gặt những trách nhiệm của anh sang một bên để giành chút thời giờ rảnh rỗi cho cô, và Gabrielle hết sức ngỡ ngàng trước sự đích thực của anh.

“Anh chẳng có lý do gì hết, Gabrielle,” anh nói với cô. “Anh biết em muốn cưỡi con Rogue, thế nên anh quyết định tháp tùng em thôi.”

“Faust thường cưỡi ngựa cùng em...” Mắt cô mở to ngỡ ngàng. “Anh đang trở nên chu đáo đấy!”

“Em có muốn tiêu tốn hết thời giờ của chúng ta để bàn cãi về lý do tại sao chúng ta lại đang cưỡi ngựa cùng nhau không, hay em muốn một cuộc dạo chơi thực sự đây?”

Thật quả là đáng yêu khi được sở hữu toàn bộ người chồng của mình, nhưng thời gian lại trôi quá nhanh.

Anh trò chuyện với cô về Ethan và Tom. “Chúng sẽ được giao cho các công việc vặt vãnh, và sau khi hoàn thành mọi việc chúng mới được đi chơi.”

“Vậy ai sẽ giao việc và giám sát chúng?”

Anh thúc con ngựa sát lại bên cô. Với tay qua, anh kéo cô về phía anh. “Cô chủ của nơi anh

đang sống.”

Anh hôn cô trước khi cô có thể tranh luận. Khi ngẩng đầu lên, anh nói. “Em đã gợi ý chuyện anh nên giao phó công việc cho người khác.”

“Đúng vậy, nhưng mà...”

“Đến lúc chúng ta trở về rồi,” anh lên tiếng.

Giọng anh có vẻ miễn cưỡng, cô nghĩ vậy, và điều đó làm cô hài lòng. Có lẽ là anh thích khoảng thời gian được ở một mình bên cạnh cô hơn là cô thích ở bên anh.

Họ đang tiến tới gần chiếc cầu treo thì một người lính chặn họ lại.

“Lãnh chúa, có người đưa tin tới nói rằng anh ta tới từ cha của vợ ngài.”

“Cha của tôi?” Gabrielle kêu lên.

Colm vói tay sang cầm lấy dây cương của cô để cô không thể phóng vọt đi mà không có anh.

“Người đưa tin hiện đang ở đâu?”

“Dưới chân núi. Các cận vệ không cho phép anh ta tiến xa hơn trừ phi có lệnh của ngài.”

“Hãy giữ anh ta ở đó. Tôi sẽ tới chỗ anh ta để nghe tin.”

“Vâng, thưa lãnh chúa.” Anh ta đáp lại.

“Gabrielle, em sẽ đợi bên trong.”

“Em muốn đi cùng anh, chồng.”

“Em sẽ đi vào trong.”

Từ đầu đến cuối cô đang tỏ ra nhún nhường. “Có lẽ em nên giải thích theo một cách khác vậy. Em sẽ đi cùng anh. Trước khi anh lại từ chối lần nữa, em xin đề cập rằng em biết những người hầu cận của cha mình, và có thể báo cho anh có phải người đưa tin đến từ Wellingshire hay không. Ngoài ra, “ cô vội vã nói tiếp trước khi anh cắt ngang, “Em vẫn còn ở trong vùng đất của anh. Anh đã để em cưỡi ngựa ra ngoài cùng với các cận vệ rất nhiều lần rồi.”

Đó là một lý lẽ hợp lý, và anh quyết định thay đổi.

Cô ở ngay đằng sau anh, đi chậm lại khi tới gần khúc quanh trên con đường mòn phân chia vùng đất Finney’s Flat và ngọn núi.

“Colm, nếu anh ta mang đến tin xấu thì sao?”

“Thì chúng ta sẽ cùng nhau lắng nghe.”

Cô không có thời giờ để phiền muộn trước cái khả năng đó, vì ngay sau khúc quanh, cô đã nhìn thấy người đưa tin đứng ở đó.

“Nigel kìa,” cô la lên phấn khích. “Anh ấy là một trong những hầu cận trung thành nhất của cha em, em biết anh ấy nhiều năm rồi.”

Gabrielle thúc con Rogue phi nhanh hơn khi cô hào hứng gọi Nigel. Anh không chờ cho đến lúc cô xuống ngựa mà ngay lập tức kéo cô vào vòng tay của mình. Cô biết bức thư là thật bởi vì trên đó có con dấu niêm phong của cha mình. Cô quá mức phấn khích để đọc được nội dung lá thư.

“Cha em tới để gặp em... gặp chúng ta,” cô chữa lại, “và sẽ ở đây đến cuối tuần này. Thật là một tin tuyệt vời, cảm ơn đã mang thư đến cho tôi, Nigel.”

Cô ngược lên nhìn Colm. “Anh ấy chắc sẽ muốn nghỉ ngơi. Em có thể mời anh ấy ở lại được không?”

“Em có thể.” Anh phác một cử chỉ ra hiệu cho một cận vệ.

“Đưa anh ta đến khu bếp.” Ngay khi Nigel đi khuất, cô mở lá thư và đọc to cho Colm nghe.

“Con gái, cha sẽ tới nhà mới của con vào cuối tuần này để tận mắt chứng kiến con an toàn và được bảo hộ thật tốt. Cha được nghe rằng con đã kết hôn và rất toại nguyện. Cha sẽ tự phán đoán điều đó khi gặp mặt chồng con và nhìn vào trong mắt con.”

“Khi được nghe những điều con phải chịu đựng ở tu viện, cha cảm thấy như mình đã hóa điên. Cha tìm con khắp nơi. Tin tức đến từ Lãnh chúa Buchanan rằng con được an toàn và bảo hộ. Cha nhẹ cả người, Con gái, nhưng cơn giận thì vẫn còn. Cha đã kêu gọi các chư hầu phát động chiến tranh. Các nam tước khác cũng ủng hộ cha. Nhà vua đã tìm cách sửa chữa sai lầm và Coswold và Percy đã phạm, nhưng cha sẽ không dừng lại cho đến khi cả hai kẻ đó phải trả giá cho những tội lỗi của chúng.”

Những giọt nước mắt vui sướng tràn trên má Gabrielle khi cô nhìn Colm. “Cha em đang tới. Tin tức thật tốt.”

Colm nhắc cô lên lưng Rogue. “Nếu điều đó khiến cho em cười như thế này thì đó chính là tin tức tốt.”

Anh trao dây cương cho cô và nhảy lên lưng con ngựa của anh.

“Này, chờ đã,” Gabrielle lên tiếng, cô mở lại cuộn giấy da. “Còn một điều nữa.” Cô nghiền ngẫm tờ giấy.

“Cái gì vậy?” Anh hỏi.

“Ta sẽ sớm gặp anh,” cô đọc. “Và hãy mang con gái ta đến viếng thăm người họ hàng thân thích nhất của nó ở chỗ người Buchanan nhanh nhất có thể.”

Cô không hề ngoái lại để nhìn phản ứng của anh khi cô thúc ngựa chạy ra xa.

Colm nổi gót theo sau, tiếng cười của anh vang vọng khắp thung lũng.

Vào thứ Hai Braeden cưỡi ngựa cùng Gabrielle tới chân núi để xem liệu cha cô đã đi qua vùng đất Finney’s Flat hay chưa.

“Không phải người đưa tin đó đã mang thư đến mới ngày hôm qua sao?” anh thắc mắc.

“Phải mà, Braeden.”

“Thế không phải cha cô nói ông ấy sẽ có mặt ở đây vào cuối tuần này à?”

“Phải, như cha tôi thường tính toán lịch trình sai. Ông ấy có thể cưỡi ngựa đi rất nhanh.” Cô giải thích.

Braeden có thể nhìn được tình trạng phấn khích của cô. Anh không muốn dập tan mộng tưởng của cô bằng hiện thực trước mắt, vì vậy anh chẳng nói thêm điều gì về việc đó khi họ men theo con đường xuống núi.

Sáng ngày thứ Ba Colm rời lâu đài để tham dự một cuộc họp mặt. Lãnh chúa Ramsey Sinclair đã kêu gọi toàn thể các lãnh chúa tập trung lại trong đất của anh để bàn bạc về những sự kiện xảy ra gần đây tại vùng Highlands. Các thị tộc nảy sinh tình trạng lo lắng nhiều hơn kể từ khi vụ giết Lãnh chúa Monroe và động thái thù địch mà Lãnh chúa MacKenna khơi ra. Người Monroe hiện giờ đang phải chịu một cuộc tranh chấp quyền lực giữa hai người cháu của lãnh chúa, và người MacKenna vẫn chưa có lãnh đạo mới. Trước khi tất cả mọi việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát, các lãnh chúa sẽ có một cuộc gặp gỡ cấp cao và định ra hướng giải quyết chung.

Colm không thể nói anh sẽ vắng nhà mất bao lâu, nhưng anh đảm bảo với Gabrielle rằng anh sẽ trở về đúng lúc để gặp mặt cha cô.

“Tại sao em lúc nào cũng phải có người hộ vệ?” cô hỏi. “Em đang ở trong vùng đất của chúng ta. Em vô cùng an toàn.”

“Em sẽ chắc chắn được an toàn với một hộ vệ.”

Chiều ngày thứ ba cô nài nỉ Micheal cưỡi ngựa cùng cô. Cô trở về hai tiếng đồng hồ sau đó.

Ngày thứ Tư cô ép buộc James theo cùng. Một tiếng sau cô quay lại.

Thứ năm Philip tháp tùng cô. Trời mưa, và cô ở ngoài cả ba tiếng đồng hồ.

Thứ sáu Michael lại cưỡi ngựa cùng cô.

Cô không hề quay trở lại.

Gabrielle đã biến mất tăm. Chuyện đó xảy ra ngay tại khúc quanh gần chân núi. Michael đang cưỡi ngựa ở phía trước cô, và trong khoảng thời gian không hơn mười lăm đến hai mươi giây đồng hồ Gabrielle chỉ có một mình. Nhưng đó chính là toàn bộ khoảng thời gian chúng cần.

Michael nghĩ rằng cô đang ở ngay đằng sau mình. Anh có thể nghe thấy tiếng vó ngựa gõ lộc cộc trên nền đá của con Rogue. Anh biết cô chủ của anh đã ghìm cương ngựa vì cô có thói quen đó mỗi khi cô quành qua khúc quanh. Một bên con đường là con dốc với những viên đá gá vào nhau lỏng lẻo. Rogue có thể hụt chân nếu như nó bước quá gần. Một bên là vách đá. Các bụi cây gai mọc từ những khe đá dốc đứng, giống như những xúc tu quấn queo vươn lên bám vào con đường, dày đến mức tiếng động bị ngăn không vang xa được.

Gabrielle cùng người cận vệ đang thân tình trò chuyện với nhau.

“Tôi nghĩ lãnh chúa sẽ mở rộng con đường mòn này,” anh nói với cô, “cô sẽ không phải lo lắng chuyện con ngựa của mình bị trượt chân nữa.”

Mong đợi một câu đáp lại, anh ngẫu nhiên liếc về phía sau. Rogue vẫn ở ngay đằng sau anh, nhưng còn Gabrielle thì không còn ở đó. Anh hét lên gọi tên cô và nhảy khỏi ngựa.. “Lady MacHugh?”

Không có tiếng trả lời. Nghĩ rằng cô đã ngã, anh lại gọi to khi chạy lại khúc quanh. “Cô có bị thương không? Lady MacHugh, cô ở đâu?”

Cũng vẫn im lặng. Michael gầm lên với lính gác đang đứng trên chòi cao phía xa. “Cậu có nhìn thấy cô ấy không? Cô chủ...”

Người lính kia không thể nghe được tiếng anh, nhưng hai người lính đang đi tuần trên ngọn đồi phía sau anh thì nghe thấy và hét lên báo động. Tiếng hét làm Rogue hoảng hốt, con vật lồng lên quay đầu lại và chạy thẳng lên đồi.

Khiếp đảm, Michael trượt xuống con dốc để xem liệu cô chủ của anh có ngã bất tỉnh ở dưới đó không. Cô không có ở đó. Lại trèo lên, anh dùng thanh gươm của mình để vạch từng bụi cây, mong ngóng rằng cô bị kẹt ở đâu đó trong đám cây lùm xùm và sớm kêu anh đến giúp.

“Cô ấy không ở đây.” Anh thét lên, nỗi sợ hãi khiến giọng nói của anh vỡ vụn.

Trong vòng vài phút đồng hồ, cả khu vực bị xói tung lên bởi những người lính MacHugh, toàn bộ họ đều tìm kiếm Gabrielle. Liam và Braeden, những kẻ săn lùng siêu đẳng, mỗi người nhận một phần con đường để lần ra các dấu chân.

Michael cày nát gần như cả con đường và sục sạo các bụi cây xung quanh, vì thế tìm ra được chút manh mối về nơi và cách kẻ nào đó đã mang Gabrielle đi. Liam đi xa hơn xuống con dốc nơi cuối đường mòn. Từ đó anh lần sang phía bên trái nơi nền đất không có nhiều đá. Anh đi khá xa. Khi nhìn lại, anh không còn thấy con đường mòn nữa

“Braeden!” anh gọi lớn.

Braeden, người đang lùng sục ở phía bên kia con dốc, chạy đến.

“Tôi nghĩ có ít nhất mười lăm tên,” Liam ước lượng. Anh nhìn xuống nền đất mềm đầy những dấu chân người và ngựa.

“Tôi cho là nhiều hơn.” Braeden lên tiếng.

Liam quay lại. Những vết chân mất dấu ở bụi cây chạy thẳng đến vách núi. “Có vẻ như hai kẻ trong số chúng đã tách ra ở đây!”

Braeden nổi gót anh khi anh nhận thấy những nhánh cây bị gãy vung vãi. Khi họ leo lên trên vách núi nhìn ra khúc quanh của con đường mòn, Liam ngừng lại. “Đây là nơi chúng đã ẩn nấp,” anh nói. “Chúng đã đợi cô ấy đi ngang qua.”

“Nhìn kìa,” Braeden lên tiếng khi anh cúi xuống và kéo lên thứ gì lấp ló sau nhánh cây gai. Anh nhắc một mảnh vải màu xanh trên tay. “Lady Gabrielle hôm nay mặc áo màu xanh,” Anh thất vọng đưa mắt sang Liam. “Tôi sẽ kêu người tìm bọn khốn này. Anh hãy mang theo hai người lính và cưỡi ngựa đến chỗ Lãnh chúa Sinclair đưa tin cho Colm.”

Liam gật đầu. Đó là một nhiệm vụ mà anh còn khiếp đảm hơn cả cái chết.

Chương 52

Gabrielle tỉnh lại với một cơn đau đầu khủng khiếp. Cô mở mắt và gắng gượng tìm hiểu chuyện đang xảy đến với mình. Cô nhìn quanh căn phòng xa lạ, và cái giường nơi cô đang nằm. Trần nhà thấp đến nỗi cô có thể chạm tới nếu ngồi lên. Cô đang ở một cái gác xép nào đó. Trong không khí vương vất thứ mùi mốc ẩm và thum thum. Dù ngôi nhà này là gì thì nó cũng không được sử dụng từ lâu lắm rồi. Những sợi rơm chọc vào lưng cô, và cái chăn kẻ nào đó đã vắt lên người cô thô ráp cọ vào mặt. Cô cảm thấy một cái đau nhói trên má và với tay lên chạm

vào. Khi nhìn lại, có một vết máu xuất hiện trên ngón tay cô. Thế rồi cô nhìn thấy những vết trầy xước trên cánh tay mình.

Tình trạng mờ mịt chậm chậm tan đi trong tâm trí cô. Rogue. Cô đang cưới con Rogue. Và có một con vật. Không, không. Cô nghĩ tiếng động mà mình nghe thấy có lẽ là từ một con vật đang tìm kiếm thức ăn. Có một tiếng sột soạt. Sau đó là cơn đau làm mắt cô tối sầm lại.

Bên dưới, tiếng cửa mở ra, cô nghe thấy bước chân người bước vào. Gabrielle đột nhiên tỉnh táo lại. Cô muốn bò đến rìa gác xép và nhìn xuống, nhưng lại sợ bị phát hiện ra.

Cô không thể nói có bao nhiêu người dưới đó cho đến khi nghe được giọng nói của bọn chúng.

“Mày nên mong cô ta tỉnh lại, Leod, vì nếu không, ông ấy sẽ giết chết mày và chôn mày ngay trên xác cô ta. Tao chưa bao giờ thấy kẻ nào lại hành động như thế cả.”

“Tao chỉ làm việc tao được bảo phải làm thôi,” Leod phản kháng. “Mày nghe thấy ông ấy nói rồi đó. Kéo cô ta xuống nhanh trước khi cô ta kêu lên và quăng cho mày, đó là việc tao đã làm, Kenny. Tao kéo cô ta xuống. Tao có quan tâm ông ta điên đến mức nào, chúng ta bị mắc kẹt với việc này rồi. Trong lúc bọn kia đang đợi ở phía đông thì chúng ta lại phải leo lên cái vách đá đó, cố gắng không phát ra tiếng động mà chui rúc trong bụi gai. Chân tao cũng đang vọp bẻ đây này. Ông ta đừng có mà thét lác tao với mày vì đã làm việc đó chứ.”

“Tao biết, nhưng lẽ ra mày không nên dùng cái ná của mày để bắt cô ta.”

“Đó là thứ tao dùng để bắt chim”

“Đàn bà không giống như chim, Leod. Vớ lại, mày bắn gãy cổ đám chim kia.”

“Đó là cách duy nhất tao biết để giết chết chúng và giữ chúng ngon này cho bữa ăn.”

“Mày có thể đã làm gãy cổ cô ta.”

“Tao dùng có một cục đá nhỏ thôi mà.”

“Tao mong cô ta tỉnh lại. Mặt tao đầy máu phải không?”

“Phải. Chúng ta lẽ ra cần có thêm người giúp.” Gã than vãn.

“Đã có Andrew ngay đằng sau rồi còn gì.”

“Nó thì tốt cái gì? Bé tẹo và gầy trơ xương, trông cứ như mới mười tuổi ấy, nó còn không thể vác cái gì nặng hơn một cái xô nữa. Ông ta lẽ ra nên phái một người lớn đi kèm chứ không phải một tên nhãi con.”

“Về ngoài của nó đánh lừa đấy. Nó gần bằng tuổi chúng ta. Nó trông trẻ và nhỏ bé thế

nhưng tao nghe nói nó đã giết nhiều người rồi, người chứ không phải chim. Nó dùng dao giết người. “

“Mày thấy nó làm việc đó à?”

“Không, nhưng tao nghe người khác kể. Tao sẽ vắt chân lên cổ mà chạy nếu như Andrew mà cười với tao. Giờ thì mày khôn hồn thì leo lên đó xem cô ta còn thở hay không đi.”

Gabriell nghe tiếng cọt kẹt của thang kéo lê trên sàn nhà. Đầu thang gá lên gác xép.

“Tao không nghĩ cái này đỡ được tao,” Leod chán nản. “Gọi thằng nhóc kia đi. Bảo nó làm việc này.”

“Tao nói mày rồi. Andrew không phải trẻ con, nếu như nó trèo lên, nó sẽ lừa gạt cô ta trước khi trèo xuống.”

Gabrielle nhắm mắt lại, tìm cách đè nén tiếng tim đập thành thịch của cô. Cô nghe tiếng rung lên của chiếc thang, và cô nằm im như chết khi gã đàn ông kia tiến đến gần. Gã bốc mùi thật kinh tởm.

Gã chạm cả đầu vào trần nhà. Chiếc nệm lún xuống khi gã nghiêng người về phía cô. Gã đặt một tay lên ngực cô, và trong lúc cô giả vờ bất tỉnh, những ngón tay gã lần mò trên hai bầu ngực cô. Cô quả thật muốn giết chết gã.

Gã giật tay ra khi Kenny thét lác. “Cô ta còn thở hay không?”

“Còn, nhưng vẫn ngủ.” Gã lay cô. “Cô ta không mở mắt.”

“Thế thì xuống đây. Tao nghe tiếng ông ấy sắp đến đấy.”

Leod lầm bầm chửi thề trong lúc gã leo xuống. “Để thang ở đó đi. Ông ấy sẽ muốn nhìn thấy cô ta.”

Tiếng cánh cửa mở ra, và kẻ mà chúng đang chờ đợi tiến vào. Cô không cần phải nhìn mặt hắn mới biết hắn là ai. Ngay khi hắn mở miệng, cô nhận ra đó chính là Nam tước Coswold.

Từ trạng thái hoài nghi choáng váng Gabrielle chuyển sang giận dữ chỉ trong một nhịp tim. Tại sao Coswold lại ở đây? Hắn muốn gì ở cô? Nhưng không còn thời gian để hiểu được những động cơ của hắn. Thay vào đó, cô cần tìm cách mà trốn thoát.

“Mày chắc chắn cô ấy ngủ?” Coswold căn vặn, trước khi Leod hoặc Kenny mở miệng, hắn lên tiếng. “Hai đứa mày ở đây bao lâu rồi? Đang nói chuyện phải không? Có nói gì cô ta nghe được không?”

“Chúng tôi chỉ mới vào trong này thôi, phải không, Kenny?” Leod đáp lại. “Chúng tôi không có thời gian trò chuyện. Tôi bước vào, lấy thang, và trèo lên xem cô ta còn thở hay có mở mắt

không thôi.”

“Cô ta còn sống,” Kenny nói theo.

“Nhưng không tỉnh,”

“Mang cô ấy xuống đây,” Coswold ra lệnh.

“Nhưng cô ta vẫn chưa tỉnh,” Kenny nhắc nhở.

Gabrielle nghe thấy một cuộc tranh giành xảy ra. “Tôi sẽ mang cô ta xuống cho ngài.”

Một kẻ trèo lên gác xép và nhắc Gabrielle ra khỏi giường. Hắn mang cô ra rìa gác và thả cô xuống đôi tay đang chìa ra đỡ.

“Kéo cái ghế kia ra đây và đặt cô ấy xuống. Leod, đi lấy dây thừng trói cô ta lại.”

Gabrielle tiếp tục giả vờ ngủ trong lúc cô bị đẩy qua đẩy lại. Đầu cô gục xuống, mái tóc xõa ra che khuất khuôn mặt. Cô biết Coswold đứng ngay trước cô. Cô cảm thấy ánh mắt hắn dõi theo cô, nghe được tiếng thở hổn hển của hắn, và mùi dầu thơm ngòn ngọt phát gợn của hắn xộc vào mũi.

Leod quấn dây thừng quanh thắt lưng cô và xiết chặt nút thắt đằng sau ghế. Sau đó gã quấn một sợi thừng khác quanh cổ tay cô và thắt nút lại.

“Cô ta bị trói chặt rồi,” gã nói. Giọng gã đầy tự hào trước tác phẩm của mình. “Cô ta không thể nói lỏng được.”

Cô cảm nhận những nút thắt giữa các ngón tay và nghĩ có lẽ đó là một kiểu bịp bợm. Chắc hẳn gã biết thừa cô sẽ không thể làm gì được. Gã đang cố chứng tỏ cô đã tỉnh? Hay gã ngốc? Cô có câu trả lời khi gã bước ra xa.

“Lấy cho ta một cốc nước,” Coswold ra lệnh.

Khi hắn cầm nước trên tay, hắn lên tiếng. “Ra ngoài. Cả hai chúng mày.”

Kenny cười khẩy. “Ông ấy muốn ở lại một mình với cô ta.”

“Ông ấy sẽ làm gì với cô ả bị trói chặt vào ghế vậy?”

“Ra ngoài và chờ cho đến khi ta gọi các người!” Coswold hét.

Ngay khi cánh cửa đóng lại sau bọn họ, Coswold nắm lấy tóc Gabrielle và giật đầu cô ngửa lên. Hắn hất nước vào mặt cô.

Cô rên rỉ và chậm chậm mở mắt ra. Khuôn mặt xấu xa của hắn ở ngay trước mắt cô.

“Tĩnh lại, Gabrielle. Tĩnh lại đi.”

Hắn cố ý dùng lưng bàn tay đánh vào trán cô để đẩy đầu cô ngã ra sau lưng ghế. Sau đó gã lại quì xuống trước cô và rất dịu dàng vén mái tóc che khuôn mặt của cô ra, dùng những ngón tay đánh nhẹ vào má cô.

Hắn kéo một cái ghế ra và ngồi xuống đối mặt với cô. Đặt hai tay lên đầu gối, hắn tò mò quan sát cô.

“Tôi không cố ý làm tổn thương cô, Gabrielle.”

Cô không đáp trả. Cô nhận thấy ánh đèn cuồng của hắn lóe lên trong mắt.

“Tôi muốn hỏi cô một câu. Chỉ thế thôi,” hắn dịu dàng nói. “Khi nào cô cho tôi một câu trả lời thỏa đáng, cô có thể về nhà. Chỉ một câu hỏi và một câu trả lời. Cô hợp tác chứ?”

Cô im lặng. Hắn nghiêng đầu quan sát cô, chờ đợi. Thế rồi đột nhiên hắn vung tay lên tát cô bằng lưng bàn tay của mình.

“Cô sẵn sàng trả lời câu hỏi chưa?”

Cô im lặng. Hắn đánh cô lần nữa. “Số vàng ở đâu?”

Trước khi cô có thời gian phản ứng, hắn nói tiếp. “Tôi muốn kho báu của St. Biel. Nó ở đâu?”

Cô gồng mình chịu đựng một cú đánh khác, “Không có kho báu nào cả.”

Hắn không đánh cô. “Có. Tôi đã đến St. Biel và tin tưởng điều đó. Nhà vua không trao toàn bộ số vàng cho đức giáo hoàng. Ông ta đã giấu đi.”

“Nếu điều đó là thực thì ngài ấy đã mang bí mật đó theo xuống mồ rồi.”

Coswold chỉ một ngón tay vào cô. “Không, không. Bí mật đó đã được truyền lại. Mẹ cô biết điều đó, phải không? Và bà ta truyền lại cho cô.”

“Không, bà không nói với tôi, vì không có kho báu nào hết.”

“Linh mục đã xác nhận điều đó. Phải rồi. Ngài công sứ kể rằng khi vị linh mục đề cập đến, cô nói cô sẽ không trao nó cho người MacHugh. Thế nên cô biết nó ở đâu.”

“Không, điều ông ấy nhắc đến không phải là vàng.”

Hắn đánh cô lần nữa, khoe miệng cô xuất hiện một vết rách nhỏ. “Tôi không nghĩ cô hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại của mình, Gabrielle. Kho báu sẽ giải thoát tôi khỏi nhà vua. Lần cuối cùng tôi trở thành con tốt của ông ta. Thậm chí nếu như có thể thoát ra, tôi cũng sẽ không có đồng minh. Các nam tước giờ coi tôi như một tên đầy tớ của nhà vua vậy. Nếu họ nổi dậy, họ sẽ kéo

tôi chìm xuống cùng nhà vua. Vì thế cô thấy đấy, tôi chẳng còn gì để mất cả.”

Cô nghĩ hẳn muốn cô cảm thấy hối tiếc cho hẳn. Hẳn loạn trí mất rồi.

“Tôi nghĩ chuyện này quá dễ dàng. Tôi muốn cô trợ giúp và tôi sẽ có cô. Tôi đã nghe nhiều chuyện về ngôi báu được che giấu, nhưng không tin chúng cho đến khi đức vua phái tôi đến St.Biel để đảm bảo người quản lý không lừa dối ông ta. Tôi rảo qua cung điện tráng lệ và tận mắt thấy vài đồng tiền vàng. NGhe nói chúng được giữ gìn như kỷ vật, số còn lại đã được chuyển đến cho giáo hoàng.”

Toét miệng ra cười, hẳn đưa tay lên vỗ trán. “Nhưng không ai nói được có bao nhiêu vàng ở đó. Càng hỏi nhiều người, tôi càng bị thuyết phục rằng nhà vua đã giữ lại gần như phần lớn cho riêng ông ta. Và sau đó tôi có gặp một ông già đã từng thấy chỗ vàng đó... hàng đồng vàng. Và chúng đột nhiên biến mất. CHÚng đã đi đâu, Gabrielle?”

“Lòng tham khiến ngài thật vô lý. Tôi đã nói hết sự thật rồi. Chẳng có vàng nào cả.” cô lên tiếng.

Hắn thở dài thật kịch. “Có. Sau những gì tôi đã làm... thì hẳn là có.”

“Tôi không thể nói cho ngài, vì tôi cũng không biết chúng ở đâu.”

“Thế cô thừa nhận rằng kho báu từng tồn tại.” Hẳn ra vẻ như thể vừa mới lừa cô thú nhận sự thật.

Cô lắc đầu. “Không.”

Hắn ngồi xuống lại, vắt chân chữ ngũ và bắt đầu đong đưa bàn chân một cách lười biếng.

Một phút dài dằng dặc trôi qua trong im lặng. Sau đó nỗi sợ hãi của cô biến thành nỗi khiếp đảm.

“Cô có yêu cha mình không?” hẳn hỏi.

Cô thét lên thảng thốt. “Ông ấy ở đâu? Ngài đã làm gì?”

“Tôi đã làm gì ư? Chẳng làm gì cả. Cha cô không phái nhiều người đi cùng để bảo vệ ông ta khỏi mai phục. Ông ta khiến việc đó càng dễ cho tôi. Tôi đã quan sát ông ta thẳng hướng đến lãnh địa MacHugh, và biết đích xác nơi nào cần tấn công. Đừng lo. Ông ta vẫn sống, cho dù tình cảnh đang xấu đi. Hãy nói cho tôi biết vàng ở đâu và tôi sẽ tha chết cho ông ta.”

Khi cô không lập tức trả lời hẳn, Coswold lên tiếng, “Cô nghĩ tôi đang nói dối ư? Làm sao tôi biết được Nam tước Geoffrey đang trên đường tới đây? Thật dễ để lừa ra. Tôi sẽ phái người của tôi đến chỗ ông ta. Nếu họ cắt tay ông ta và mang đến cho cô, cô sẽ tận mắt chứng kiến cái nhẫn mang dấu ấn của ông ta vẫn còn nguyên trên bàn tay đó.”

“Không!” Cô gào lên. “Ngài sẽ không dám giết một nam tước.”

“Tôi không? Tại sao tôi lại không dám hả? Tôi đã từng giết một lãnh chúa đó.”

“Monroe? Ngài đã giết Lãnh chúa Monroe?”

Hắn nhún vai. “Tôi không thể để ông ta có cô. Tôi cần phải nói chuyện với cô về số vàng. MacKenna không quan tâm tôi làm gì với cô miễn là ông ta có vùng đất Finney’s Flat. Dĩ nhiên, ông ta chẳng biết gì về kho báu cả. Tôi ngờ rằng ông ta quá ư là bằng lòng. Ông ta còn sống với tôi chẳng hữu dụng gì, nhưng giờ khi đã chết thì quả thực là có ích, vì chúng ta đang ngồi trong căn nhà hoang của người chủ vùng đất này. Thị tộc của ông ta đang trong tình trạng xáo động, họ chẳng để ý đến sự có mặt của chúng ta ở đây.”

“Chồng tôi sẽ đến tìm tôi.”

“Anh ta trước tiên sẽ phải tìm thấy cô, và tôi đoán chắc người của tôi đã tỏa ra mọi nẻo đường để chặn họ lại. Cô có muốn mất cả chồng lẫn cha mình không?”

“Không.”

“Thế thì hãy nói cho tôi vàng ở đâu và nhanh lên đi. Chúng ta không thể ngồi ở đây cả ngày được. Chồng cô rồi cũng sẽ tìm thấy cô, và tôi sẽ phải giết chết anh ta.”

“Tôi sẽ nói cho ngài biết.”

Hơi thở hỗn hển của hắn phát ra như một tiếng gầm gừ. “PHẢI, phải, hãy nói cho tôi.”

“Nó nằm ở Wellingshire,” cô nói dối. “Và được cất giấu rất kĩ.”

Hắn cười lớn. “Vàng ở Wellingshire và cha cô..”

“Mẹ tôi không kể cho ông biết. Tôi là người duy nhất. Nó thuộc về hoàng tộc của St. Biel. »

“Cô sẽ phải nói đích xác nơi cất giấu, vì Wellingshire lớn gần bằng một nước nhỏ. Nó được giấu trong lâu đài?”

“Không, nó được chôn xuống đất.”

“Nơi nào?” hắn vặn hỏi. Một vẻ hoang dại làm méo mó khuôn mặt hắn, sự ám ảnh của hắn quả là quá lớn.

“Tôi phải chỉ cho anh. Đó là cách duy nhất. Như ngài đã nói, vùng đất đó rộng mênh mông.”

“Vậy thì chúng ta sẽ đi Wellingshire.”

“Nếu chồng tôi tìm được, anh ấy sẽ lần theo chúng ta, và tôi sẽ không để ngài giết chết anh ấy. Ông phải tìm cách dẫn anh ấy đi theo hướng ngược lại.”

“Tôi sẽ chuyển lời làm sao?”

“Chồng tôi biết đọc và biết viết.”

“Nhưng làm thế nào...”

“Tôi có thể viết một lời nhắn rằng tôi đã trốn thoát và hiện giờ đang an toàn cùng với cha mình. Tôi sẽ yêu cầu anh ấy đến chỗ tôi.”

“Người MacKenna,” hắn gật đầu. “Cô sẽ nói với chồng mình rằng chúng là những kẻ đã bắt cô đi.”

Thời điểm Coswold kết thúc việc bảo cô cần phải nói gì, hắn tin rằng ý tưởng về cái tin nhắn kia chính là của hắn. Hắn gọi Leod đi tìm giấy bút, và mất cả tiếng đồng hồ trước khi tên kia quay lại cùng với lọ mực và một mảnh giấy nhỏ.

Gabrielle viết chính xác những gì đã bàn trước đó, nhưng trước khi kí tên, ngược lên nhìn Coswold. “Tôi không muốn người đưa tin bị giết chết trước khi anh ta có cơ hội trao cho chồng tôi mảnh giấy này. Anh gửi một cậu thiếu niên đi phải không? KHÔNG quá trẻ đến mức không biết cưỡi ngựa cũng không quá già để bị coi là một người trưởng thành. Chồng tôi sẽ không giết thiếu niên.”

“Phải,” Coswold lên tiếng. “Tôi sẽ cử một tên nhóc mang đi. Nào, giờ thì viết cho xong đi. Trời đang sập tối, nhưng sáng sớm mai chúng ta sẽ khởi hành.”

Trong lúc Coswold rảo bước quanh căn nhà nhỏ, Gabrielle thêm vào một dòng cuối cùng trong tin nhắn. “Vui lòng đến nhanh, em từ này về sau sẽ làm theo toàn bộ ý của anh.”

Lúc Liam đến được lãnh địa người Sinclair, Colm đang trên đường về nhà, theo một đường khác. Liam quàng lại và lần này theo con đường phía bắc. Anh bắt kịp Colm khi anh sắp sửa đi qua vùng đất Finney’s Flat.

Colm nhìn thấy anh tiến lại gần. Một cảm giác sợ hãi siết chặt lấy anh.

“Gabrielle,” Liam kêu lớn, “Cô ấy bị bắt đi rồi!”

“Ai? Kẻ nào bắt cô ấy?”

“Em không biết,” anh nói. “Có thể lúc anh bắt kịp Braeden anh ấy sẽ biết được gì đó.”

Cơn thịnh nộ của Colm không kìm nén được. Nó thiêu đốt tâm trí anh. “Nếu cô ấy có xảy ra cái gì...”

“Đừng nghĩ đến điều đó,” Liam yêu cầu.

Nhưng đó là toàn bộ suy nghĩ của anh trong lúc cưỡi ngựa như bay về nhà. Anh không thể đánh mất cô.

Trời sụp tối lúc anh phi lên trên con đường mòn dẫn tới lâu đài. Anh cầu nguyện cô đã được tìm thấy và đang chờ đón anh. Sau đó anh sẽ bảo cô – có trời chứng kiến – rằng anh yêu cô. Cô lẽ ra nghe được điều đó rồi mới phải. Có thể sẽ không là quá muộn.

Ngay tại ngọn đồi nhỏ một người lính gác kêu lên với anh. “Kìa, có người đang cưỡi ngựa đến.”

Colm và Liam quay đầu lại nhìn cái bóng nhỏ đang tiến đến gần. Trong ánh trăng sáng, họ có thể định hình được một người đang trên lưng ngựa. Họ phi tới bắt kịp trước khi anh ta có thời gian xuống ngựa.

“Tôi mang tin đến cho lãnh chúa,” người này nói, giọng run rẩy. Cậu ta rút tay vào trong áo và kéo ra một cuộn giấy.

“Cậu là ai?” Liam hỏi.

“Tên tôi là Andrew.”

“Ai cử cậu mang cái này đến cho lãnh chúa?”

“Anh ta là người MacKenna. Tôi đến từ thị tộc Dunbar. Tôi đang trên đường săn bắn về nhà thì người đó chặn tôi lại và yêu cầu tôi mang cái này đến cho anh. Anh ta nói là việc tối khẩn. Tôi không biết nó viết gì, vì tôi không biết đọc.»

Colm giật lấy cuộn giấy và đọc. Anh đưa nó cho Liam và chỉ vào dòng chữ cuối cùng. “Theo ý anh,” được gạch dưới.

Anh lôi kẻ kia từ trên yên ngựa xuống và túm chặt lấy cổ. Giọng anh cất lên chết người. “Vợ tôi viết ý rằng tất cả tôi vừa đọc đều là dối trá. Và điều đó cũng có nghĩa rằng cậu đang nói dối.”

“Tôi chỉ là người đưa...”

Colm chặn đứng nguồn thở của cậu ta bằng cách chặn cổ. Anh không hề nói lỏng cho đến khi đôi mắt Andrew như muốn lồi ra khỏi tròng. Trong vòng vài phút đồng hồ, Andrew đã khai hết tất cả những gì anh muốn biết.

Colm ra lệnh cho Liam. “Trói cậu lên ngựa và dẫn theo. Nếu cậu ta nói dối lần nữa, hãy cầu nguyện tìm cái chết đi.”

Andrew dẫn họ đến ngôi nhà nhỏ.

Colm biết Gabrielle đang ở bên trong. Anh phải thận trọng. Ánh sáng từ ngọn nến leo lét hắt ra từ cửa sổ, anh có thể ngửi thấy mùi khói từ lò sưởi. Những người lính của Coswold nằm vạ vật quanh lò sưởi, nơi thảm cỏ mềm mại.

Ánh lửa cháy âm ỉ. Braeden lặng lẽ đi xuyên qua bóng tối đếm số lính và sau đó quay về chỗ Colm. Chầm chậm, những người lính MacHugh tản ra thành vòng tròn cho tới khi những kẻ kia cùng ngôi nhà bị vây lại. Khi tất cả ở vào đúng vị trí, họ tiến thẳng tới. Colm rón rén đến sau tên lính gác trước cửa và giết chết hắn trước khi hắn phát ra tiếng động. Anh đặt thi thể xuống nền đất, sau đó kiểm tra cửa chính. Nó bị chốt bên trong. Anh đưa tay ra hiệu, sau đó phá cửa và nhanh chóng lao vào.

Coswold đang ngủ trên một cái ghế và nhảy nhồm xuống trước tiếng cánh cửa đổ sập xuống. Hắn đưa tay xuống thắt lưng tìm thanh gươm của mình, nhưng đã quá muộn. Hắn biết mình sẽ phải chết.

Leod đang ngồi trên rìa gác cùng với đôi chân thông xuống đong đưa trong không khí lúc Gabrielle ngồi trên tấm đệm ngay sau gã.

“Giết cô ta đi!” Coswold thét lên.

Lời nói chưa thoát khỏi miệng hắn trước khi Gabrielle, dùng toàn bộ sức mạnh của mình, đẩy toàn bộ cơ thể cô vào lưng Leod và khiến gã rơi đập đầu xuống đất. Gã nằm úp sấp, cổ gãy gập.

Colm nhanh chóng tiến hành cuộc giết chóc. Anh cắt đứt cổ họng của Coswold và thả thanh gươm vấy máu xuống sàn nhà.

Anh hét to gọi vợ và chạy đến cầu thang đón cô. Cô ngã thẳng vào lòng anh.

“Em biết anh sẽ tới.”

Anh ôm chặt lấy cô và tìm cách làm dịu đi trái tim mình. “Anh sẽ không để mất em, Gabrielle.”

Cô ngồi lên. “Colm, cha em.” Cô khóc. “Quân lính của Coswold sẽ giết chết ông ấy. Chúng...”

Colm chặn cô lại. “Cha em tối nay đang ở cùng người Buchannan.”

“Anh chắc chắn?” cô ngờ vực hỏi.

“Phải, Brodich đã nhận được tin rằng cha em đã tới. Ông ấy không thể đi thêm nữa vì kiệt sức. Em sẽ gặp ông ấy vào ngày mai.”

Anh bồng cô lên.

Cô ngã đầu vào vai anh. “Hãy đưa em về nhà.”

Chương 53

Cha Gabrielle không hòa hợp với Colm cho lắm. Cả Colm cũng không thích vị nam tước này. Họ lịch thiệp, nhưng cảnh giác.

Thái độ của cha cô mềm đi khi ông trông thấy cách Colm đối xử với Gabrielle. Với ông rõ ràng là lãnh chúa yêu vợ và sẽ tôn thờ cô. Thái độ của Colm cũng trở nên hòa hoãn khi anh nhận ra cha cô yêu quý cô đến chừng nào và cô cũng vậy.

Willa chuẩn bị một bữa tối thật đặc biệt với chim trĩ nướng và rất nhiều món ăn khác mà Gabrielle không đếm nổi. Mỗi lần Willa đặt ra bàn một mâm thức ăn khác, cô đều mỉm cười với Gabrielle.

Liam rào bước vào và được giới thiệu với ngài nam tước. Anh lên tiếng, “Gabrielle kể cho ngài nghe cô ấy đã cứu tôi như thế nào chưa?”

“Tôi hẳn phải nghe câu chuyện này mới được,” Nam tước đáp lại.

“Cô chủ, tôi phiền cô một chút có được không?” Maurna xen vào.

Gabrielle xin phép và theo Maurna lên gác.

“Tôi đã cho phép Mary về nhà sớm tối nay,” Maurna nói. “Cô ấy đã trông giúp hai đứa trẻ, và cảm ơn cô vì đã cho cô ấy vào đây làm việc. Tôi nghĩ hai đứa sinh đôi đã xuống dưới lầu. Tôi đã lên xem chúng và thấy chúng ra khỏi phòng ngủ của lãnh chúa.”

Ethan cùng Tom đang chờ ở trên lầu với hai cái đầu gục xuống.

“Cháu xin lỗi, cô chủ.” Ethan lên tiếng.

“Cháu cũng vậy ạ,” Tom nói.

“Hãy kể cho cô chủ nghe các cháu đã làm gì,” Maurna nói. Cô đang tỏ ra nghiêm khắc, nhưng Gabrielle cảm nhận được sự dịu dàng trong giọng nói của cô. Cô biết bọn trẻ cũng vậy.

“Chúng cháu chỉ muốn xem qua cái rương thôi ạ,” Tom nói với đôi mắt ghéch lên.

“Rương của ta?” Gabrielle hỏi. “Tại sao các cháu lại muốn xem nó?”

Ethan nhún vai. “Cháu không biết ạ, nhưng chúng cháu đã làm thế.”

Tom gật đầu, “Cháu tìm thấy một bức tượng ở trong đó.”

“Cháu cũng tìm thấy một bức ạ,” Ethan thú nhận.

“Nhưng em không đánh vỡ bức của em. Anh mới đánh vỡ bức tượng của anh.”

“Các cháu, các bức tượng không thuộc về đứa nào hết,” Maurina lên tiếng.

Tom nắm lấy tay Gabrielle. “Ethan xin lỗi.”

“Tôi sẽ để chúng cho cô, Lady Garielle, còn tôi sẽ vào phòng cô xem xét thiệt hại.”

“Tôi sẽ lo việc đó, Maurina. Cô xuống dưới lầu đi.”

Garielle mang hai đứa vào phòng chúng và thúc chúng lên giường. Cô nói chuyện về việc phải tôn trọng quyền cá nhân và bắt chúng hứa không được phép tự ý vào phòng của lãnh chúa lần nữa. Sau đó cô hôn chúng ngủ ngon và đóng cửa lại.

Trên đường xuống cầu thang, cô nghĩ phải đề nghị Colm tháo nắp rương ra. Nếu dám trèo vào trong và cái nắp rương nặng nề đó sập xuống thì chúng có thể bị thương nặng.

Lò sưởi cháy sưởi ấm phòng ngủ. Nắp rương đã bị hất lên dựa vào tường, và một bức tượng thánh St.Biel đổ nghiêng nửa bên trong nửa bên ngoài. Một bức khác nằm trên sàn và mất đầu.

Cô nhặt hai mảnh vỡ lên và di chuyển lại gần lò sưởi để xem xem liệu có sửa lại được hay không. Giữ nghiêng thân bức tượng, cô nhận thấy có cái gì đó bắt sáng. Cô lật nó lại và kiểm tra kĩ hơn. Cô chết sững. Lỗ bên trong của bức tượng đá lõm sâu vào và lén đầy vàng. Cô không thể tin nổi vào mắt mình. Cô nhìn lại lần nữa: Vàng ở đó.

Gabrielle phải ngồi xuống. Cô leo lên giường và đặt hai mảnh vỡ vào lòng.

Câu chuyện hoang đường này không phải ư? Vua Grenier thực sự đã giấu vàng đi? Cô ngồi chết lặng. Sau đó cô nghĩ ngợi, nếu như vàng nằm trong bức tượng này, có thể cũng ở trong bức khác? Phải xem xét thôi. Cô nhẹ đặt hai mảnh vỡ lên giường và chạy đến rương lấy thêm một bức khác. Cô nhấn mặt đập nó vào nền lò sưởi bằng đá. Phải mất đến ba cú đập thì nó mới gãy làm đôi.

“Xin lỗi ngài, thánh St.Biel,” cô thì thầm.

Vàng. Nó ở ở đó. Bức tượng thứ hai cũng nèn đầy vàng.

Cô buộc phải ngồi xuống lần nữa. Thật quá mức chịu đựng. Bức tượng trong kho cũng chứa đầy vàng. Chẳng cần phải đập vỡ nó làm gì.

Một bức tượng nữa đang được chuyển đến từ Wellingshire. Bức tượng mà mẹ cô đã mang

theo khi bà kết hôn. Có phải bà biết bí mật của St. Biel?

Dòng suy nghĩ cứ thế vùn vụt nhảy đến trong tâm trí cô, sớm làm cô chao đảo. Có phải bức tượng khổng lồ nhìn ra cảng ở St.Biel cũng chứa toàn là vàng? Cô bắt đầu cười lớn. Dĩ nhiên là có. Phải rồi, Vua Grenier mới khôn ngoan làm sao.

Cô ngồi trên giường một lúc lâu, nghĩ đến câu chuyện mà mẹ cô đã kể đi kể lại nhiều lần. Ngày xưa ngày xưa ... Những lời gợi ý đã ở đó, nhưng có phải mẹ cô đã luận ra? Nếu như thế, bà có kể với chồng mình không?

Gabriell không biết cô đã ngồi mụ mị ở đó bao lâu. Cô đặt những mảnh vỡ lại vào rương và đóng nắp.

Khi cô quay trở lại sảnh, cha cô trông có vẻ thoải mái hơn. Colm tỏ ra nhẹ nhõm khi nhìn thấy cô. Anh hôn nhẹ cô, lên tiếng. “Anh sẽ để em nói chuyện riêng với cha.” Thấp giọng, anh nói. “Về giường sớm nhé,”

Liam cũng rời đi để hai cha con cô có thể trò chuyện riêng. Gabrielle xích lại gần hơn chỗ ông bên cạnh lò sưởi.

Trước khi ông mở lời, cô buột miệng. “Con yêu Cha, Cha ạ.”

Ông gật đầu. “Ta có thể thấy được điều đó.”

Cả mười phút tiếp đó cô nói với ông về những đức tính tốt đẹp của Colm.

“Cha có nghĩ đến việc kết hôn thêm lần nữa không, Cha? Con sẽ lấy làm hạnh phúc nếu cha kết hôn. Con không thích cha ở một mình.”

“Có thể.”

“Nếu cha không quá mệt, con xin hỏi cha một vài chuyện... về St.Biel.”

Gabrielle nằm bên cạnh chồng và thì thầm những lời ngọt ngào với anh. Họ vừa mới làm tình, và cô còn chưa lấy lại được hơi thở. Họ đã trao đổi ngắn gọn với nhau về Coswold, nhưng giờ trong bóng tối, cô kể cho anh nghe về nỗi sợ hãi mà cô đã trải qua.

“Em sợ không được gặp lại anh nữa.”

“Anh không thể chịu được việc mất em,” anh thì thầm. Giọng anh run rẩy. “Giờ anh sẽ nói điều này. Anh yêu em, Gabrielle.”

Những giọt nước mắt tràn trên má cô. “Anh yêu em,” cô thì thào. Cô nghiêng người hôn lên má anh. “Anh vừa tặng cho em món quà mà cha em đã tặng cho mẹ.”

“Tình yêu là quà tặng của ông ấy ư?”

“Phải. Và em nghĩ là phải mất một khoảng thời gian. Vì mẹ em. Mẹ không thích Cha cho lắm khi họ kết hôn. Ông đã bắt mẹ rời quê hương St.Biel của mình. Em tưởng phải lâu hơn anh mới nói những lời đó với em. Anh sẽ không bao giờ rời xa em.”

Anh cười to. “Anh sẽ thú nhận một lần duy nhất thôi. Em làm anh lo lắng. Em có quyền lực khổng lồ anh. Mỗi khi gần em anh đều không tỉnh táo. Nhưng anh sẽ không xa em thêm nữa. Liam và Braeden sẽ được trao thêm trách nhiệm để anh có thời gian ở cùng em.”

Họ nằm đó, im lặng vài phút đồng hồ, và rồi cô thì thầm. “Anh có thích cha em không?”

“Anh không biết ông ấy nhiều đủ để thích ông. Ông ấy là người cộc cằn, không hài lòng chút nào khi nhìn thấy những vết xước trên tay và mặt em, nhưng khi nghe nói Coswold chủ mưu, ông ấy không còn đổ lỗi cho anh nữa.”

“Hai đứa trẻ đã lục lọi rương của em ngày hôm nay.”

Anh cười. “Chúng đã vào đây...”

“Chúng tò mò. Anh sẽ phải tháo bỏ nắp rương ra. Em sẽ có đứa bị kẹt ở trong.”

“Em sẽ không để chúng đi. Chúng ở đây rất hài lòng. Ethan đã làm vỡ một bức tượng của em.”

Anh ngáp dài. “Nó hả?”

“Bức tượng chứa đầy vàng.”

“Bức tượng cái gì?”

“Vàng,” cô thì thầm. “Bức tượng chứa đầy vàng. Em đập vỡ thêm một bức nữa, và trong đó cũng có vàng.”

Phản ứng của anh khá là giống của cô. Anh sững sốt. “Kho báu là có thật.”

Gabrielle kể lại câu chuyện mà mẹ đã kể cho cô. KHI kết thúc, cô nói.” Giờ em biết bức tượng nào cũng chứa vàng, em nhận ra Vua Grenier đã khôn ngoan đến chừng nào. Đội quân chữ thập suýt giết chết đám cận thần của ngài vì ngài bắt họ trả lệ phí mỗi lần băng qua núi. Họ tin đất nước toàn những kẻ ngoại đạo, vì nhà vua đã làm gì nào? Ngài dâng đất nước cho một vị thánh và đổi cả tên, sau đó lại gửi cả một kho vàng cho giáo hoàng. Đội quân chữ thập sẽ không dám làm hại người của ngài. Tấn công vào họ cũng sẽ là tấn công đức giáo hoàng.”

“Tại sao nhà vua lại cất giữ số vàng đó suốt thời gian qua?”

“Mẹ em kể cho cha rằng nhà vua là một người khôn ngoan. Ngài biết giàu sang có thể cũng kích động lòng tham vô đối. Thần dân của ngài hài lòng với thứ họ có.”

“Và lòng tham sẽ khiến cách sống của họ trở nên đồi bại.”

“Phải.”

Colm mỉm cười. “Đúng, ông ấy thông minh hơn khi lợi dụng thánh của mình để gìn giữ đất nước.”

“Phải nói thêm nữa. Em đã hỏi cha, và ông nói rằng nghi ngờ của em là đúng.” Cô xoay người thì thầm vào tai anh. “Chẳng có thánh St.Biel nào hết.”

Một khoảng lặng xảy ra, sau đó Colm lên tiếng. “Ông ấy đã tạo nên vị thánh...”

“Ngài cứu rỗi người dân của mình theo cách duy nhất mà ngài biết,” cô bênh vực, “Dù sao thì em cũng tự hỏi những người đứng đầu nhà thờ sẽ nghĩ gì nếu như họ biết. Em không thể kể cho họ.”

“KHông, em không thể.”

“Vua John giờ trị vì St.Biel, ngài sẽ không có kho báu. Em sẽ gìn giữ nó, và một ngày nào đó con trai con gái của em sẽ được nghe kể về điều này, chúng sẽ phải có trách nhiệm bảo vệ nó.”

Colm lại cười. “Không có phép lạ nào để các bức tượng không bao giờ được đặt bên trong nhà thờ.”

“Đó là truyền thống.”

“Được bắt đầu bằng một đức vua biết thừa chuyện đó là báng bổ.”

“Em sẽ để con cái và cháu chắt chúng ta lo nghĩ về nhà thờ.”

“Nhưng em phải truyền lại bí mật đó,” anh nói khi anh dịu dàng đẩy cô nằm ngửa ra. “Còn anh sẽ hoàn thành việc của anh, tình yêu, để đảm bảo em sẽ có con trai và con gái.”

Prologue

NGày xưa ngày xưa vào năm xuất hiện một cơn bão hung bạo tràn vào từ ngoài khơi, đội quân chiến binh đầu tiên từ vùng đất xa xôi đã tràn qua dãy núi và bờ biển. Với những vũ khí thép lạnh đặt trên ngực và áo giáp bóng loáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, chúng bước thành từng cặp với hàng dài dường như không có điểm kết thúc. Chúng xâm chiếm, không xin phép cũng như chẳng quan tâm. Không, chúng đang trong một cuộc tầm soát, và chẳng có gì thoát khỏi trên con đường chúng bước qua. Vào vùng đất của chúng ta, chúng chiếm ngựa cùng đồ ăn thức uống, giẫm nát mùa màng, cưỡng hiếp đàn bà phụ nữ, và giết chết rất nhiều người của chúng ta. Chúng để lại sự tàn phá theo từng gót chân... tất cả đều nhân danh Chúa.

Chúng tự coi mình là đội quân chữ thập. Chúng tin tưởng rằng sứ mệnh của chúng là thần thánh và chính đáng bởi chúng đã được đức giáo hoàng truyền đạt, kẻ đã ban phép cho chúng và ra lệnh cho chúng tiến về phía bên kia thế giới. Chúng phải chế ngự những người ngoại đạo và buộc họ khuất phục Chúa và tín ngưỡng của chúng. Nếu những người này cự tuyệt, quân lính được lệnh giết chết họ bằng tinh thần mộ đạo và lưỡi gươm được ban phép của bọn chúng.

Con đường đi qua dãy núi của chúng ta là lối đi độc đạo dẫn đội quân chữ thập tiến hành cuộc tầm soát của chúng, vì thế chúng hành quân qua lối đó, từng quân đoàn này đến quân đoàn kia, và khi chúng tiến đến hải cảng phía bên kia dãy núi, chúng cưỡng đoạt những con tàu của chúng ta để vượt biển đến nơi chúng muốn.

Đất nước nhỏ bé của chúng ta sau đó được gọi là Monchanceux. Chúng ta được trị vì bởi người chú, Đức vua Grenier nhân từ. Ngài là người yêu mến quê hương mình và mong ước bảo hộ nó. Chúng ta không phải là một đất nước giàu có, nhưng chúng ta hài lòng với những gì mình sở hữu. Chúng ta có đủ. Khi bày lũ xâm lược kia tranh đoạt của chúng ta, đức vua đã nổi giận, nhưng ngài không cho phép cơn giận dữ che mờ lý trí của ngài. Bởi là người trị vì khôn ngoan, Đức vua Grenier tìm ra được một giải pháp.

Ngài sẽ buộc binh đoàn xâm lược tiếp theo phải trả lệ phí đi ngang qua núi. Vì con đường quá hẹp, nó sẽ được bảo vệ một cách dễ dàng. Những người lính của chúng ta, quen với thời tiết lạnh giá, mưa tuyết cùng những cơn gió rét buốt trong đêm. Họ trông giữ ngọn núi trong nhiều tháng và mùa đông nhanh chóng tới gần.

Chỉ huy của đội quân xâm lược phần nộ trước ý niệm phải trả cho bất cứ thứ gì. Hẳn cùng người của hẳn đang thực hiện một sứ mệnh thần thánh. Hẳn đe dọa giết chết tất cả người Monchanceux, kể cả phụ nữ và trẻ con, nếu như bọn chúng bị ngăn không cho qua. Có phải Đức vua Grenier cùng thần dân của mình quỳ gối trong nhà thờ, hay họ là những kẻ ngoại đạo đứng trước Chúa? Câu trả lời sẽ định đoạt số phận của họ.

Đó chính là lúc nhà vua thông thái và nhân từ của chúng ta đi theo niềm tin tôn giáo. Ngài bảo chỉ huy đội quân xâm lược rằng ngài cùng thần dân của mình vô cùng mộ đạo, và ngài sẽ chứng minh điều đó trước bất kì nghi ngờ nào.

Ngài kêu gọi trước dân chúng Monchanceux và nói với họ từ trên ban công cung điện. Vị chỉ huy kia đứng ngay sau ngài.

“Từ hôm nay đất nước chúng ta sẽ được gọi là St.Biel để vinh danh vị thánh bảo hộ của gia đình ta.” Vua Grenier thông báo. “Chúng ta sẽ dựng các bức tượng thánh St.Biel và vẽ hình ngài trên cánh cửa nhà thờ để ai cũng biết đến lòng hào hiệp của ngài, và chúng ta sẽ cống nạp cho đức giáo hoàng để tỏ rõ sự khiêm tốn và lương thiện của chúng ta. Số tiền lệ phí mà ta thu được sẽ dùng để cống nạp.”

Vị chỉ huy cảm thấy khó xử. Nếu như hắn từ chối trả tiền lệ phí – dĩ nhiên là bằng vàng, vì nhà vua sẽ không chấp nhận thứ gì khác – thì chẳng phải hắn đang từ chối cho phép nhà vua cống nạp cho đức giáo hoàng hay sao? Và nếu đức giáo hoàng nổi giận vì điều đó, thì ngài ấy sẽ làm gì? Rút phép thông công hắn? Hay xử hắn tử hình?

Sau một đêm dài cân nhắc và nguyên rủa, vị chỉ huy quân đội quyết định trả tiền lệ phí. Đó là một thời điểm trọng yếu, vì khi quyết định được đưa ra, từ giây phút đó trở đi, bất kể quân chủ thập nào muốn đi qua vùng đất của chúng ta đều phải trả lệ phí mà không được phép thắc mắc gì.

Đức vua của chúng ta giữ lời nói của ngài. Ngài kêu người nấu chảy số vàng và đúc thành đồng tiền, trên đó dập hình ảnh thánh St.Biel, mặt kia là chân dung của ngài.

Nơi chứa buộc phải nới rộng ra có thêm không gian để cất giữ những đồng tiền vàng, và một con tàu đã sẵn sàng ra khơi để đưa cống phẩm đến cho Đức giáo hoàng. Một ngày nọ, những chiếc thùng lớn, nặng chịch được đưa lên hầm tàu, và đám đông dân chúng tụ tập tại bến cảng dõi mắt theo chiếc tàu xuất phát đến Rome. Không lâu sau cái ngày lịch sử đó, những lời đồn đại bắt đầu lan truyền nhanh đến chóng mặt. Một vài nhà ngoại giao loan tin rằng chỉ có một lượng vàng nhỏ đến được tay đức giáo hoàng. Câu chuyện về sự giàu có vô hạn của nhà vua trở nên ầm ĩ và sau đó chìm xuống giống như sóng thủy triều vỗ vào bờ biển.

Thực tế thì tuyến đường nhanh hơn đến vùng đất thánh đã được người ta khám phá ra, đội quân chủ thập không còn cần phải đi qua đất nước chúng ta nữa. Chúng ta cảm thấy vui vẻ trước sự tĩnh mịch này.

Tuy thế, chúng ta không còn được sống trong hòa bình nữa. Mỗi một vài năm lại có kẻ đến tìm kiếm số vàng giờ đã trở thành truyền thuyết. Một nam tước đến từ nước Anh, vì nhà vua của hắn nghe được lời đồn đại, nhưng sau khi người trị vì của chúng ta cho phép hắn tiến hành một cuộc tìm kiếm khắp cung điện và các vùng đất xung quanh, vị nam tước đó nói với ngài rằng hắn sẽ trở về Anh cùng cái tin rằng: Chẳng có kho báu nào được tìm thấy. Bởi Vua Grenier đã quá tỏ lòng hiếu khách, vị nam tước kia cảnh báo ngài rằng Hoàng tử John của nước Anh đang xét đến việc xâm lược St. Biel. Nam tước này trần tình rằng John muốn cai trị cả thế giới

và đang nôn nóng chờ đợi tiếp quản ngai vàng nước Anh. Nam tước không nghi ngờ gì việc St. Biel sẽ sớm trở thành thuộc địa của nước ANh.

Cuộc xâm lăng xảy ra vào thời điểm một năm sau đó. Bởi St. Biel chính thức thuộc về nước Anh, cuộc tìm kiếm số vàng kia lại bắt đầu. Những kẻ chứng kiến thề rằng không một hòn đá nào còn nguyên vị trí, tất cả đều bị lật tung lên.

Nếu từng có kho báu như thế trên đời, thì hẳn nó đã biến mất không một tăm hơi.

THE END

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>